

JEFF LINDSAY

DERMEDT, DACOS DEXTER

agave
könyvek

Jeff Lindsay: Dexter in the dark
Copyright©JeffLindsay, 2007

Hungarian translation © Farkas Veronika, 2008

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Jeff Lindsay: Dexter in the dark
Joubleday, New York, 2007

Fordította Farkas Veronika

Hilarynek, mint mindig

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Vákuumban lehetetlen írni. E könyvhöz a levegőt Medve, Manó és Tinky biztosította.

Hálás vagyok Jason Kaufmannak, és tisztiszolgájának, Calebnek a kézirat rendbe rakásában nyújtott hatalmas segítségükért.

És mint mindig, külön köszönet Nick Ellisonnak, aki lehetővé tette mindezt

KEZDET BEN

AZ emlékezet a meglepődésre, majd a zuhanásra, de semmi másra. Ezután AZ csak várt.

AZ nagyon hosszú ideig várakozott, de ez nem esett neheze, mivel nem voltak emlékek, és még semmi nem sikoltzott. Úgyhogy AZ nem tudta, hogy várakozik. AZ akkor még nem tudta, hogy ő bármi is lenne. AZ csak úgy volt, anélkül, hogy képes lett volna az időt mérni, anélkül, hogy egyáltalán fogalma lett volna az időről.

Úgyhogy AZ várt és figyelt. Eleinte nem akadt sok megfigyelni valója; tűz, sziklák, víz, majd idővel pár kis csúszómászó dolog, amik kicsit később változni és nőni kezdtek. Nem csináltak túl sok dolgot, csak megették egymást és szaporodtak. De akkor még nem volt összehasonlítási alap, Úgyhogy egyelőre ez is elégnek bizonyult.

Telt az idő. AZ figyelte, ahogy a kis dolgok és a nagy dolgok céltalanul gyilkolták és megették egymást. A megfigyelésben nem igazán lelt örömet, mert semmi más dolga nem akadt, ők pedig egyre többen lettek. De úgy tűnt, AZ a megfigyelésen kívül semmire nem volt képes. Úgyhogy AZ eltűnődött: miért figyelem én mindezt?

AZ nem látta értelmét semminek, ami addig történt, és semmit nem tudott tenni, mégis létezett, és figyelt. AZ nagyon sokáig gondolkozott erről, de nem jutott semmire. Akkor még lehetetlen volt belegondolni ebbe, a létezés koncepciója meg nem nyert értelmet. Akkor meg csak AZ létezett, és ők.

Belőlük nagyon sok volt, egyre több, serényen gyilkoltak és ettek és kopuláltak. De AZ-ból csak egy volt, és AZ semmi hasonlót nem csinált, úgyhogy azon is elkezdett töprengeni, vajon ez miért van így. Miért volt AZ más?

Miért különbözött AZ annyira minden egyébtől? Mi volt AZ, és ha AZ tényleg valami, akkor nem kellene valamit csinálnia?

Még több idő eltelt. A megszámlálhatatlan változó kis csúszómászó dolog lassan egyre nagyobb lett, és egyre ügyesebben gyilkolták egymást. Eleinte ez érdekes volt, de csak a finom kis különbségek miatt. Kúsztak, ugrottak, és rávetették magukat a másikra, hogy megöljék – az egyik konkrétan átrepült a levegőn, hogy gyilkoljon. Nagyon izgalmas. De és akkor mi van?

AZ-t kezdte idegesíteni ez az egész. Mi az értelme ennek az egésznek? AZ a része kellene legyen annak amit megfigyel? Ha nem, akkor miért figyel itt AZ? AZ eltökélte, hogy kideríti a létezése célját, bármi is legyen az. Úgyhogy ettől fogva, miközben megfigyelte a kis dolgokat és a nagy dolgokat, azt is

tanulmányozni kezdte, hogy AZ vajon miben különbözik tőlük. Az összes többi dolognak ennie és innia kellett, különben meghaltak. És még ha ettek és ittak is, előbb-utóbb akkor is meghaltak. AZ nem halt meg. AZ csak létezett és létezett. AZ-nak nem volt arra szüksége, hogy egyen vagy igyon. De szép lassan AZ ráébredt, hogy neki is szüksége volt valamire; de mire? AZ érezte a szükségét, érezte, ahogy egyre nő, de nem lett volna képes meghatározni, mi is az; csak annyit tudott, hogy valami hiányzik.

Miközben tovaszámoztak a pikkelyek és tojások korszakai, nem született meg a válasz. Ölj és egyél ölj és egyél. Mi értelme van ennek? Miért kell végignéznem, amikor semmit nem tehetek? AZ egyre keserűbb lett ettől az egésztől.

Majd egy szép napon egyszer csak egy vadonatúj gondolat merült fel benne: hogyan keletkeztem?

AZ már rég rájött, hogy a tojások, amelyekből a többiek kikeltek, a kopuláció termékei. De AZ nem tojásból kelt ki. Semmi nem kopulált, hogy létrehozhasa AZ-t. Amikor AZ öntudatára ébredt, semmi nem létezett, ami kopulálhatott volna. AZ az első, és – Úgy tűnik – örökkévaló volt, leszámítva a zuhanás homályos és kellemetlen emlékét, De minden más vagy kikelt, vagy megszületett. AZ nem. És ettől a gondolattól a fal AZ között és köztük láthatóan sokkal nagyobbra nőtt, elképzelhetetlen magasságokat kezdett ostromolni, tökéletesen és véglegesen elkülönítve AZ-t tőlük AZ egyedül volt, teljesen és véglegesen egyedül, és ez fájt. AZ részt akart venni valamiben. Csak egy AZ van – nem kellene valami módot találni arra, hogy AZ kopulálhasson és szaporodhasson?

És ez a gondolat hirtelen egyre fontosabbnak kezdett tűnni; TÖBB AZ. Minden más tudott magából többet csinálni. AZ is többet akart csinálni.

Szenvedett; figyelte az értelmetlen dolgokat, a maguk kuszán kavargó létezésében. Egyre nőtt benne a nehezetés, majd haraggá változott, végül pedig a harag dühbe csapott át, amit űz ostoba, céltalan dolgok és azok végeérhetetlen, bárgyú, értelmetlen, sértő létezése iránt táplált. És ez a düh egyre nőtt és gennyesedett, míg egy szép napon AZ már nem bírt vele tovább. Anélkül, hogy egy pillanatra is belegondolt volna, mit tesz, AZ felegyenesedett, és rávetette magát az egyik hüllőre, hogy valami módon szétzúzza. És akkor egy csodálatos dolog történt.

AZ bekerült a hüllőbe.

Látta, amit a hüllő látott, érezte, amit az érzett.

AZ hosszú időre teljesen megfeledezett a dühről.

Úgy tűnt, a hüllő nem vette észre, hogy lett egy potyautasa. Továbbra is öléssel és a kopulálással töltötte napjait, AZ pedig vele tartott. Nagyon érdekes volt jelen lenni, amikor a hüllő megölte valamelyik kisebb dolgot. Kísérletképpen AZ átment az egyik kisebb dologba. Abban lenni, amelyik ő, szórakoztatóbb volt, de nem elég ahhoz, hogy bármilyen értelmes gondolatot

ébressen. A haldoklóban lenni nagyon érdekes volt, és gondolatébresztő is, de ezek a gondolatok nem voltak túl vidámak.

AZ egy darabig élvezte ezeket az új élményeket. Ugyan AZ képes volt érzékelni ezeknek a dolgoknak az egyszerű kis érzelmeit, azok nem mutattak túl a zavarodottságon. Továbbra sem vették észre AZ-t, fogalmuk sem volt, hogy... Ami azt illeti, egyáltalán semmiről nem volt fogalmuk. Úgy tűnt, egyszerűen nem képesek fogalmakat alkotni. Annyira korlátoltak voltak – és mégis éltek. Volt életük de nem tudtak róla, és azt sem tudták, mihez kezdjenek vele. Ez nem tűnt igazságosnak. És AZ nemsokára megint unatkozni kezdett, és megint egyre haragosabb lett.

Végül pedig, egy szép napon megjelentek a majmok. Eleinte nem tűntek túl ígéretesnek. Kicsik voltak, gyávák és zajosak. De AZ végül észrevett egy apró kis különbséget a majmoknak volt kezük, amivel elképesztő dolgokra voltak képesek. AZ figyelte, ahogy ők is észreveszik a kezüket, és elkezdik használni. Nagyon sok vadonatiú dolgot kezdtek vele csinálni; maszturbáltak, megcsókolták egymást, és elvették vele az ételt saját, kisebb termetű társaiktól. AZ-t elbűvölte a dolog, és teljes figyelmét rájuk fordította. Figyelte, ahogy megütik egymást, majd elszaladnak és elbújnak. Figyelte, ahogy lopnak egy mástól, de csak akkor, amikor senki nem néz oda. Figyelte, ahogy rettenetes dolgokat csinálnak egymással, majd Úgy tesznek mintha semmi nem történt volna. És miközben AZ figyelt, csodálatos dolog történt, most először: AZ elnevette magát.

És miközben AZ nevetett, megszületett egy gondolat, és vidámságba burkolva a fényre bukkant.

AZ azt gondolta: ezzel együtt tudnék élni.

1. FEJEZET

Miféle Hold ez? Nem az átütő boldogság ragyogó és fényes holdja, semmiképpen. Ó, valóban húz és nyöszörög és tündököl, ahogy olcsó, hatásvadász módon elripacszkodja, amit igazából tennie kellene, de nincs súlya a játékának. Ennek a Holdnak nincs szele, ami átrepíthetné a húsevőket a boldog éjszakai égbolton, egyenesen a suhintások és sikolyok extázisába. Ez a Hold ehelyett szégyenlősen pislákol be egy nyikorgós, tiszta ablakon, egyenesen egy nőre, aki vidáman és hetykén ücsörög a kanapé szélén, és virágokról, szendvicsekről, illetve Párizsról beszél.

Párizsról?

Igen; teljes holdvilágképű komolyságával Párizsról beszél azzal a nyúlós, szirupos hanghordozásával. Párizsról beszél. Megint.

Szóval miféle Hold lehet ez egyáltalán, azzal a már-már lélegzet visszafojtott mosolyával és a puccos csipkével maga körül? Erőtlenül kalapál az ablakon, de nem igazán tud keresztültörni a negédes turbékoláson. És miféle Sötét Bosszúálló tud nyugodtan ott ülni a szoba túlsó végében, ahogy most Szegény Deliráló Dexter teszi, figyelmet imitálva, miközben holdkóros ábrándozásba merül?

Ez csak a mézeshetek romantikus holdja lehet – itt bontogatja a szoba éjszakájában az anyakönyvezett egyesülés lobogóját, ami alatt mindenki összegyűlhet, hogy harsonaszóra ismét a templomba vonulhassunk, kedves barátaim, mert Daliás, Délceg Dexterünk megházasodik. Felrángatták az üdvösség szekereire, amelyet a bájos Rita húz, aki, mint kiderült, egész életében arra vágyott, hogy láthassa Párizst.

Esküvő, nászút Párizsban... valóban létezik olyan kontextus, amiben ezek a szavak a mi Könyörtelen Kísértetünkre vonatkozhatnak?

Magunk elé tudnánk képzelni a színjőzan, szenvelgő szadistánkat, szabadlábban egy valódi templom, valódi oltára előtt Fred Astaire frakkjában és nyakendőjében, amint gyűrűt húz a fehérbe burkolt ujjakra, miközben a gyülekezet szipogva mosolyog? Majd Dextert, a Démont bermuda nadrágban, amint tátott szájjal báméskodik az Eiffel-toronymál, és café au laitot szürcsölget a Diadalív alatt? Amint vidáman, kéz a kézben andalog a Szajna-parton, amint üres tekintettel bámulja a csiricsaré nippeket a Louvre-ban?

Azt természetesen nem tartom lehetetlennek, hogy egyszer elzarándokoljak a Rue de Morgue-hoz, a sorozatgyilkosok Szent helyéhez.

De szedjük most Össze a komolyságunkat egy pillanatra: Dexter Párizsban? Először is, az amerikaiakat beengedik még egyáltalán Franciaországba? És,

még ha igen is, Dexter Párizsban? Nászúton? Hogy jutna ilyen elcsépelte ötlet olyasvalaki eszébe, aki Dexter éjsötét életszemléletével rendelkezik? Miért gondolna házasságra egy olyan ember, aki a szexet nem tartja izgalmasabbnak a kettős könyvelésnél? Röviden: mindenre, ami szentségtelen, sötét és végzetes – létezhet, hogy Dexter komolyan ezt szándékozná tenni?

Csupa nagyszerű, logikus kérdés. És ami az igazat illeti, nem könnyű őket megválaszolni, még magamnak sem. Ennek ellenére itt vagyok, alá vetve magam Rita távol-keleti kínzóeszközökhöz hasonlatos tervezgetésének, miközben azon töprengök: hogyan fogja ezt Dexter végigcsinálni?

Hát jó. Dexter végig fogja ezt csinálni, mert muszáj neki; részben azért, hogy fenntartsa, sőt, tökéletesítse az oly nélkülözhetetlen álruháját, ami megóvja attól, hogy a világ úgy megláthassa, milyen is ő valójában, ami még a legjobb esetben sem olyasvalami, amit bárki is szívesen látna az asztal túloldalán, amikor kialszanak a fények – különösen, ha az asztalon evőeszközök is vannak. És természetesen, rengeteg gondos munkát kíván annak megakadályozása, hogy kiderüljön, miszerint Dextert a Sötét Utas vezeti, egy selymesen suttogó hang az árnyékos Hátsó Ülésről, ami időről időre előremászik a volánhoz, hogy elvigyen minket az Elképzeltetetlen Dolgok Vidámparkjába. Nem lenne annak jó vége, ha a birkák megtudnák, hogy Dexter a farkas közöttük.

Úgyhogy munkához látunk, én és az Utas, nagyon keményen fogunk dolgozni az álruhánkon. Az elmúlt pár évben Daliás Dextert viseltük, amit arra terveztek, hogy vidám, és legfőképpen normális képet mutasson a külvilág felé. Ebben az elbűvölő előadásban Rita alakította a Barátnő szerepét, s ez sok tekintetben ideális megoldásnak bizonyult, mivel őt is csak annyira érdekli a szex, mint engem, ugyanakkor vágyott egy Megértő Úriember Társaságára. Dexter pedig valóban megértő. De nem ám az embereket, romantikát, szerelmet és a hasonló baromságokat érti meg.

Nem. Amit Dexter megért, az a végső konklúzió halálos gúnymosolya, annak a módja, ahogy Miami ó-de-sok jelöltje közül meg lehet találni azokat, akik kétségkívül megérdemlik, hogy felkerüljenek Dexter szerény Dicsőség-táblájára.

Ez egyáltalán nem biztosíték arra, hogy Dexter elbűvölő társaság lenne; az elbűvölés tudományát hosszú évekig kellett gyakorolnia; modora teljes mértékben profi laboratóriumi műtermék. De lám, itt van szegény Ritánk – egy rettenetesen szerencsétlen és erőszakos első házasság túlélője – aki nem tudja megkülönböztetni a margarint a vajtól.

Mindez szép és jó. Az elmúlt két évben Dexter és Rita gyönyörű rendet vágott Miami társadalmi életében, mindenhol feltűntek és babérokat arattak. De ezt követően egy sor olyan esemény eredményeképpen, amelyeket ismerve egy jobb felfogóképességű megfigyelőben legalábbis bizonyos kételyek ébrednének, Dexter és Rita véletlenül eljegyezték egymást. És minél többet agyal-

tam azon, hogyan húzhatnám ki magamat ebből a nevetséges csávából, annál erősebbé vált bennem a meggyőződés, hogy ez a leglogikusabb lépés a szerelem alátámasztása szempontjából. Egy nő Dexter – egy Dexter, két instant gyerekkel – minden bizonnyal a lehető legtávolabb áll attól, hogy annak tűnjön, ami ő valójában. Kvantumugrás egyenesen a humán kamuflázs újabb szintjére.

És ott van a két gyerek is.

Talán furcsának tűnik, hogy valaki, aki csak az embereken végzett élve boncolás iránt táplál szenvedélyes érzelmeket, örömét lelheti Rita gyermekeinek társaságában, de tényleg örömét leli. Mármint örömet lelem. Természetesen nem morzsolok el rejtett könnycseppeket a pelenkák vagy kiesett tejfogak gondolatára, mivel az ilyesminek előfeltétele lenne, hogy képes legyek érzelmekre, én pedig egész jól megvagyok e mutáció nélkül is. De nagy általánosságban sokkal érdekesebbnek találom a gyermekeket, mint idősebb rokonaikat, és különösen bosszant, ha valaki nekik árt. Konkrétan meg szoktam keresni azokat, akik ilyesmire vetemednek. És amikor megtalálom ezeket a ragadozókat, és minden kétséget kizáró bizonyítékot szerzek arra, hogy valóban azt csinálják, amit csinálnak, gondoskodom róla, hogy soha többet ne tudjanak ilyesmit tenni – még hozzá boldogan gondoskodom róla, mivel örömet nem kisebbíti lelkiismeret-furdalás.

Úgyhogy Rita előző, katasztrofális házasságából származó két gyermeke egyáltalán nem tántorított el a házasság gondolatától, különösen miután nyilvánvalóvá vált, hogy szükségük van Dexter speciális nevelési gyakorlatára ahhoz, hogy biztonságosan becsatolva tudják tartani a saját külön bejáratú Sötét Utasukat a maguk kényelmes Sötét Gyerekülésében, amíg elég idősek nem lesznek ahhoz, hogy megtanuljanak vezetni. Feltételezhetően a drogfüggő édesapjuk jóvoltából Astort és Codyt sújtott emocionális és fizikai bántalmazás eredménye volt az, hogy ők is a Sötét Oldalt választották, csakúgy, mint én. És most az Én Gyerekeim lesznek, úgy hivatalosan, mint lelkileg. Ez már majdnem elég is volt ahhoz, hogy úgy érezzem, talán mégis van valami értelme és jelentősége az életnek.

Szóval jó néhány meglehetősen jó oka van Dexternek arra, hogy végigcsinálja a dolgot. No, de Párizsban? Nem tudom, honnan jöhetett ez, ez a meggyőződés, hogy Párizs romantikus. Még ha el is tekintünk a franciáktól, gondolta valaha bárki is Lawrence Welken kívül, hogy a harmonika szexi? És azt hinné az ember, hogy mostanra már nyilvánvalóvá válik számunkra, hogy nem szeretnek minket odaát, ráadásul ragaszkodnak ahhoz, hogy franciául beszéljenek.

Talán valami régi film mosta ki Rita agyát, egy olyasfajta, amiben csintalan, hetyke szőkeségek és romantikus, sötét hajú férfiak szerepelnek; modern zene szól, miközben az Eiffel-torony körül fogócskáznak, és csak nevetnek a piszkos, Gauloises-t szívó, micisapkás férfiak eredetieskedő, ellenséges meg-

jegyzésein. Vagy lehet, hogy meghallgatott egy Jacques Brel lemezt, és úgy érezte, megérinti a lelkét a dal. Ki tudja? Mindenesetre valahogy befészkelte magát Rita acélsapdaszerű agyába a gondolat, hogy Párizs a kifinomult romantika fővárosa, és ezt a meggyőződést most már nagyműtét nélkül el sem lehetne távolítani belőle.

Szóval a csirke és a hal előnyeiről és hátrányairól, illetve a bor versus fizetős bár témájában lefolytatott végeérhetetlen vitáink mellett elkezdtek felbukkanni a Párizsról szóló monomániás, összefüggéstelen monológok is. Természetesen megengedhetünk magunknak egy egész hetet, akkor lesz időnk megnézni a Tuileriák kertjét És a Louvre-t is – továbbá talán valamit Moliéretől a Comédie Française-ban? Kénytelen voltam csodálattal adózni Rita alapos kutatómunkája előtt. Ami engem illet, Párizs iránti érdeklődésem már akkor régen a homályba veszett, amikor megtudtam, hogy Franciaországban van.

Nagy szerencsénkre, átmenetileg megúsztam a feladatot, hogy ezt diplomatikusan elmagyarázzam Ritának, amikor Cody és Astor csendesen bejöttek a szobába. Ők, a legtöbb hét- és kilencéves gyerekek ellentétben, nem eszevevett géppuskaropogással szoktak berontani. Mint már említettem, drága jó édesapjuk bánásmódja komoly nyomot hagyott rajtuk aminek következményeképpen nem lehetett észrevenni, mikor jönnek be vagy mennek ki; ozmó-zissal hatolnak be a szobába. Az egyik pillanatban még sehol sincsenek, a másikon már csendben ácsorognak az ember mellett, arra várva, hogy észrevegyék őket.

– Ipiapacsot szeretnék játszani – mondta Astor. Ő kicsiny csoportjuk szóvivője; Cody soha nem ejt ki a száján négy szónál többet egy nap. Pedig nem buta, sőt. Egyszerűen csak az idő nagy részében szívesebben hallgat, mint beszél. Most csak rám nézett, és bólintott.

– Ó – függesztette fel Rita egy kis időre ábrándozásait Rousseau, Candide és Jerry Lewis földjéről –, hát akkor miért nem...

– *Dexterrel* akarunk ipiapacsolni – tette hozzá Astor, Cody pedig nagyon hangosan bólintott.

Rita összeráncolta a homlokát.

– Azt hiszem, ezt korábban meg kellett volna beszélnünk, de nem gondolod, hogy Cody és Astor... Szóval úgy értem, nem kellene nekik ezentúl valahogy másképp hívniuk téged, nem is tudom... de hogy szimplán *Dexternek*...? Ez nem tűnik...

– Mit szólnátok a mon papere-hez? – javasoltam. – Vagy a *Monsieur le Comte*-hoz?

– Mit szólnál ahhoz, hogy nem hinném? – dühnyögte Astor.

– Csak arra gondoltam... – mondta Rita.

– Nincs a *Dexterrel* semmi baj – jelentettem ki. – Ezt szokták meg.

– Csak nem tűnik túl tisztelettudónak – ellenkezett Rita.

Lenéztem Astorra.

– Mutasd meg anyádnak, hogy tisztelettudóan is ki tudod mondani azt, hogy Dexter – szólítottam fel.
Astor az égre emelte tekintetét.
– Jaaaj mááááár – mondta.
Ritára mosolyogtam.
– Látod? Kilencéves. *Semmit* nem tudna tisztelet tudóan kimondani.
– Hát, igen, de... – válaszolta Rita.
– Semmi baj. Nincs velük semmi gond – szögeztem le. – De Párizs...
– Menjünk ki – szólalt meg Cody, mire én meglepetten ránéztem.
Három egész szótag. Tőle ez gyakorlatilag egy teljes szónoklatnak Számított.
– Rendben – adta fel Rita. – Ha valóban úgy gondolod...
– Szinte soha nem gondolkozom – válaszoltam. – Az csak a mentális folyamataim útjába állna.
– Ennek nincs Semmi értelme – jelentette ki Astor.
– Nem kell, hogy értelme tegyen. Ez így van – feleltem.
Cody megrázta a fejét.
– Ipiapacs – mondta. Én pedig, inkább, mint hogy beléfojtsam a szóáradatot, egy hang nélkül követtem a hátsó kertbe.

2. FEJEZET

Az élet természetesen Rita dicső terveinek kibontakozása ellenére sem volt csupa boldogság és habos torta. Valódi munka is akadt. És mivel Dexter végtelenül lelkiismeretes, el is végeztem. Az elmúlt két hetet azzal töltöttem, hogy egy vadonatúj festményen helyeztem el az utolsó pár ecsetvonást. A fiatal úriember, aki megihletett, komoly vagyont örökölt, és úgy tűnt, olyasfajta szörnyű, gyilkos kalandokra fordítja a pénzét, amelyekből bennem is feltámadt a gazdagság iránti vágy. Alexander Macauley-nek hívták, bár ő Zandernek nevezte magát, amit én meglehetősen mesterkéltnek találtam, de talán éppen ez volt a szándéka. Végül is valódi, százszázalékos kirakathippi volt, olyasvalaki, akinek soha egy napot sem kellett dolgoznia, és teljes mértékben azoknak a könnyed szórakozásoknak szentelhette életét, amelyekbe még az én kis szívem is beledobogna, ha Zander csak egy kicsit jobb ízlést tanúsítana áldozatai megválogatásakor.

A Macauley család vagyonát hatalmas birkanyájának és végtelen citrusültetvényeknek köszönhette, továbbá annak, hogy foszfátot ürítettek az Okeechobee-tóba. Zander időről időre meglátogatta a város szegénynegyedét, hogy adományokkal halmozza el a hajléktalan polgárokat. Azt a pár szerencsés kiválasztottat, aki szerinte még több ösztönzést érdemelt, pedig nyilvánosan magával vitte a családi ranchra, ahol munkaerőként alkalmazta Őket, mint azt egy meghatott, csodálattal teljes hangvételű újságcikkből megtudtam.

Dexter természetesen mindig megemeli kalapját a nagylelkűség előtt. De leginkább azért szokta az ilyesmi felkelteni a figyelmemet, mert ez szinte mindig annak a jele, hogy valami alávaló, bűnös, játékos dolgot rejt Teréz anya álarca. Nem mintha kétségbe vonnám, hogy valahol az emberi lélek legmélyén valóban ott rejtőzködik az önzetlen, önfeláldozó nagylelkűség szelleme, együtt felebarátaink szeretetével. Ez természetesen vitathatatlan. Úgy értem, biztos vagyok benne, hogy valahol ott bujkál. Csak nekem nem sikerült még rátalálnom soha. És mivel belőlem éppen úgy hiányzik az emberiség, mint a valódi szeretet, kénytelen vagyok a tapasztalataimra támaszkodni, a tapasztalataim pedig arról szólnak, hogy a nagylelkűség otthon kezdődik, és szinte mindig ott is végződik.

Úgyhogy amikor egy fiatal, jóképű, és egyéb tekintetben is normálisnak tűnő fiatalember akad az utamba, aki a világ szerencsétlenjeire pazarolja forrásait, nem könnyű névértéken elfogadnom az altruizmust, függetlenül a körítés szépségétől. Végül is, én is nagyon ügyesen tálalok a világ elé egy elbűvölően

ártatlan képet magamról, márpedig ugye azt mindannyian tudjuk, hogy ez mennyire fedi a valóságot...

A konzisztens világnézetem szerencséjére Macauley nem bizonyult jobbnak, csak gazdagabbnak a világ többi részénél. És az örökségének köszönhetően kicsit gondatlanná is vált. Az aprólékos, pedáns adóbevallásában ugyanis felfedeztem, hogy a családi ranch lakatlan és üresen áll, ami nyilvánvalóan bizonyítja, hogy bárhova is viszi kedves piszkos barátait, semmiképpen nem vidéki munkával töltött egészséges, boldog élet vár rájuk.

És ami még inkább megfelelt céljaimnak, bárhová is mentek új barátjuddal, Zanderrel, mezítláb tették meg az utat. Kiderült ugyanis, hogy egy különleges szobában, a szépséges Coral Gables-i otthonában – amit pár különösen agyafűrt és drága zár véd a behatolóktól, így majdnem öt teljes percembe került, hogy feltörjem őket –, Zander őrizget pár szuvenírt. Egy szörnyetegtől ez nagy meggondolatlanság; ezt pontosan tudom, mivel én is ezt csinálom. De ha egy szép napon egy szorgos nyomozó rá is talál majd emlékekkel teli kis dobozomra, nem lesz más a kezében, mint pár üveglap, egy-egy magányos vércsepp mindegyiken, amelyekről senki nem tudja majd bebizonyítani, hogy bármilyen bűnügyi vonatkozásuk is volna.

Zander messze nem volt ilyen okos. Minden áldozata cipőjét megőrizte, és arra számított, hogy a rengeteg pénze és egy zárt ajtó majd megvédi a titkait.

Hát... most tényleg. Nem csoda hogy a szörnyetegeknek olyan rossz a hírük. Ez naivabb dolog annál, mintsem hogy szavakba lehessen önteni. És egyébként is, pont cipők? Most komolyan: cipők? – kérdezem mindenre, ami szentségtelen. Én igazán próbálok toleranciával és megértéssel viseltetni mások gyarlóságai iránt, de ez már nekem is sok. Mi lehet bármennyire is vonzó egypár átizzadt, sáros húszéves edzőcipőben? És erre még rátesz egy lapáttal azzal, hogy szabad prédaként elől hagyja őket. Már-már sértőnek találtam a dolgot.

Zander természetesen valószínűleg abban a hitben élt, hogy ha valaha is elkapják, számíthat arra, hogy a pénzéért a világ legjobb védőügyvédjét megkapja, akinek minden bizonnal sikerül majd elintéznie, hogy megússza némi közmunkával – ez pedig nincs híján iróniának, tekintve, hogy miként kezdte az egészet. De arra nem számított, hogy a rendőrség helyett Dexter fogja elkapni. A törvényszéki tárgyalására pedig a Sötét Utas Közlekedési Bíróságán kerül sor, ahol nincsenek ügyvédek – bár még reménykedem, hogy egy szép napon közülük is sikerül elkapnom valakit – és az első fokú ítélet azonnal jogerőre emelkedik.

De valóban elégséges bizonyíték egy cipő? Én nem kételkedtem Zander bűnösségében; még ha a Sötét Utas nem is áriázott volna folyamatosan, amikor a cipőkre néztem, akkor is nagyon jól tudtam volna, mit jelent ez a gyűjtemény; ha békén hagyom Zandert, valószínűleg folytatta volna a lábbelik gyűjtését. Meg voltam róla győződve, hogy nagyon rossz ember, és tiszta

szívemből kívántam, hogy elbeszélgethessek vele egy holdfényes éjszakán, amikor is szűrös megjegyzéseket tehetek rá. De minden kétséget kizáróan meg kellett győződnöm – ezt diktálták Harry törvényei.

Mindig ügyeltem arra, hogy gondosan betartsam a rendőr nevelőapám, Harry szabályait, aki nyugodtan és következetesen tanított meg arra, hogy az legyek, aki vagyok. Úgy magyarázta el, hogy ne hagyjak nyomokat a bűntény helyszínén, ahogy csak egy zsarú tudja, és ugyanilyen alaposágra intett a táncpartnereim megválasztásával kapcsolatban is. Ha bár milyen kétség felmerülhet, nem hívhatom el Zandert játszani.

És most? Nincs az a bíróság, amelyik a cipőkiállításából kiindulva bármi-ben is bűnösnek találná Zandert, némi egészségügyi szempontból kétes fetiszmust leszámítva – de olyan bíróság sincs a világon, amelyik igénybe vehetné a Sötét Utas szakértői segítségét, azt a lány, sürgető belső hangot, amelyik tettekre sarkall, és soha nem téved. És ahogy nőtt a belső sziszegés a fülemben, úgy találtam egyre nehezebbnek megőrizni a nyugalmam és az objektivitásom. Éppolyan hévvel kívántam felkérni Zandert a Végső Táncra, ahogy a következő lélegzetvételre vágytam.

Akartam, és biztos voltam a dolgomban – de tudtam, mit mondana Harry. Ez nem elég. Megtanított arra, hogy jobb, ha látja az ember a testeket, ha biztosra akar menni, Zandernek pedig sikerült úgy eldugnia őket, hogy ne akadhassek rájuk. Holttest nélkül pedig nincs az az erőteljes vágy, ami igazolná a büntetést.

Visszatértem a kutatómunkához, hogy kiderítsem, hova suvaszthatott be egy kis adag konzervált tetemet. Az otthonát kizártam mint lehetőséget.

Jártam nála, és nem találtam más ráutaló jelet, csak a cipőgyűjteményt, pedig a Sötét Utas nagyon jól ért ahhoz, hogy kiszimatolja a hullakollekciókat. Ezenkívül, a házban nem is volt hely, ahova rakhatta volna őket. Floridában nincsenek pincék, és Zander nem olyan környéken lakott, ahol a közfigyelem felkeltése nélkül ásási munkálatokba kezdhetett volna a hátsó kertben, vagy holttestekkel mászkálhatott volna ide-oda. És a Sötét Utással lefolytatott rövid konzultáció meggyőzött arról is, hogy olyasvalaki, aki a szuvenirjeit dióemelővel állítja ki, minden bizonnyal gondosan és körültekintően jár el akkor is, amikor a maradványoktól szabadul meg. A ranch nagyszerű lehetőséget kínált erre, de egy rövid kis kirándulás során semmi erre utaló nyomot nem találtam ott. Látszott a helyen, hogy egy ideje lakatlanul áll, még a kocsifelhajtót is benőtte a gaz.

Mélyebbre ástam: Zandernek volt ugyan egy lakása Mauiban, de az túl messze van. Volt egy pár holdas birtoka is Észak-Karolinában – ez már ígéretebbnek tűnt, bár a gondolat, hogy tizenkét órát utazna egy hullával egy autóban, nem volt túl meggyőző. Résztvevő volt továbbá egy olyan cégnek, amelyik Toro Key, egy Cape Floridától délre található kis sziget beépítésén dolgozott. De a munkaterület nyilvánvalóan nem jöhetett számításba – egy

ilyen helyen túl sok ember mászkál és üti bele az orrát mások dolgába. Mindenesetre eszembe jutott, hogy fiatalabb koromban egyszer megpróbáltam Toro Key-n kikötni, és tele volt örökkel, akik az arra kőszálókat tartották távol. Valószínűleg valahol máshol van a hely, amit keresek.

A rengeteg portfóliója és birtoka közül egyedül Zander hajója, a tizenhárom méteres Cigarette tűnt reményteljesnek. Egy korábbi szörnyeteggel kapcsolatos tapasztalatomból tudtam, hogy egy hajó nagyon praktikus eszköz lehet, ha valaki emberi maradványoktól kíván megszabadulni. Egyszerűen csak egy nehezéket kell kötözni a testre, aztán átdobni a hajókorláton, és integetni utána. Tiszta, rendes munka; semmi hűhó, semmi bizonyíték. Vagyis én sem találhatok semmi bizonyítékot. Zander a Coconut Grove legexkluzívabb magánkikötőjében tartotta a hajóját, a Royal Bay Yacht Clubban. Ezt a helyet nagyon jól őrzik, túl jól ahhoz, hogy Dexter mosolyogva besurranhasson oda egy álkulccsal. Ez a hely egy teljes körű kiszolgálást biztosító kikötő a gyógyíthatatlanul gazdagok részére, az a fajta hely, ahol lemossák és kifényesítik az ember hajókötélét, amikor kiköt. Még meg is tankolják az ember hajóját, csak egy telefon, és mindent előkészítenek, a hajófülkébe helyezett jégbe hűtött pezsgőig bezárólag. És éjjel-nappal mosolygó, felfegyverzett örök vigyázták a területet, akik megemelték kalapjukat a Minőség előtt, és lelőttek bárkit, aki átmászott a kerítésen.

A hajó elérhetetlennek bizonyult. Meglehetősen biztos voltam abban, hogy Zander a jármű segítségével szabadul meg a holttestektől, és a Sötét Utas is így gondolta, ez pedig még többet számít. De lehetetlen volt ellenőrizni.

Idegesebb, mi több, frusztráló volt elképzelni Zandert a legújabb trófeájával – amit valószínűleg gondosan becsomagolt egy aranyborítású jégsekrénybe –, amint vidáman felhívja a kikötő vezetőségét, és arra kéri őket, tankolják fel a hajót; ezt követően pedig gondtalanul végig vonul a mólón, miközben két nyögdecslő biztonsági őr felsegíti a jégsekrényt a hajójára, majd tiszteletudóan búcsút intenek neki. Én meg nem tudom megközelíteni a hajót, hogy mindezt bebizonyíthatnám. Pedig Harry Törvényei értelmében e végső bizonyíték nélkül nem tehetek egy lépést sem.

Mit érek azzal, hogy biztos vagyok a dolgomban? Megpróbálhatom a következő alkalommal rajtakapni Zandert. De nem tudhattam, hogy az pontosan mikor lesz, és nem maradhattam folyamatosan a sarkában. Időről időre meg kell jelennem a munkahelyemen, illetve otthon is tiszteletemet kell tennem, és végig kell csinálnom a normálisnak tűnő élet szokásos rituáléit. Zander pedig előbb-utóbb, a szokásaiból kiindulva valószínűleg valamikor az elkövetkezendő pár hétben, felhívja majd a kikötőparancsnokot, hogy előkészítse a hajóját egy útra, és... és a kikötőparancsnok pedig, tekintettel arra, hogy egy gazdag emberek klubjának lelkiismeretes munkatársa, pontosan feljegyzi majd, mit csinált a hajóval és mikor, mennyi üzemanyagot tankolt bele, milyen márkájú pezsgőt biztosított számára, és mennyi ablaklemosót

használt el a szélvédőn. És az egészet rögzíteni fogja majd a Macauley feliratú mappába, és elmenti a számítógépen.

És ezzel hirtelen visszatértünk Dexter világába, ahol az Utas bizonyosságot sziszegett, és arra ösztökölt, hogy térjek vissza a billentyűzetemhez.

Dexter visszafogott, már-már túlságosan is szerény fiú, és minden kétséget kizáróan tudatában van képességei korlátainak. De ha van is korláta annak, hogy mit tudok megtalálni egy számítógép segítségével, eddig még nem ütköztem neki. Visszaültem a helyemre, és munkához láttam.

Kevesebb mint egy órámba került behekkelni magam a klub rendszerébe és megtalálni a nyilvántartásaikat. És valóban: részletes kimutatást vezettek a szolgáltatóikról. Összevettem az adatokat Zander kedvenc jótékonyági egyesülete, az Isteni Tűz „One World” Missziójának elnökségi üléseivel, amelyeket Liberty City peremén tartottak. Február 14-én az elnökség örömmel tette közzé, hogy Wynton Allen kiköltözik Miamiból, a Bűn Fertőjéből, és egyenesen Zander ranchára teszi át székhelyét, ahol a tisztességes munka majd rehabilitálja. Február 15-én pedig Zander tett egy kis utazást a hajójával, amelynek során 132 liter üzemanyagot használt el. Március 11-én Tyrone Meekset érte ugyanez a szerencse. És március 12-én Zander kihajózott.

És így tovább, akárhányszor kiválasztott egy szerencsés hajléktalan a bukolikus örömmel teli életre, Zander huszonnégy órán belül előkészítette a hajóját.

Ez természetesen nem ugyanaz volt, mintha láttam volna a testeket – de Harry Törvényei a rendszer kikapuit használják ki, sokkal inkább a tökéletes igazságszolgáltatás homályos berkein, mintsem a tökéletes jogrendszer kerekein belül működnek. Én biztos voltam a dolgomban, az Utas biztos volt a dolgában, és elég bizonyítékot találtunk ahhoz, hogy mindnyájan elégedettek legyünk.

Zander ki fog vitorlázni egy másféle sétahajózásra, és az összes pénze sem lesz képes őt a víz felett tartani.

3. FEJEZET

Úgyhogy egy szép éjszakán, mint oly sok korábban, amikor a Hold örült dallamainak akkordjait küldte le boldog, vérszomjas gyermekeinek, vele dúdoltam, és felkészültem arra, hogy kimenjek egy penge kis kalandra. Elvégeztem az összes munkámat, úgyhogy Dexter számára eljött a szórakozás ideje; csak pár rövid pillanat, és előreláthatólag magamhoz veszem szolid kis játékszereimet, hogy elinduljak az alapítványi bajkeverővel esedékes megbeszélésemre. De természetesen, most, hogy a fejem felett függött a házasság Damoklesz kardja, ez már nem volt olyan egyszerű. Ami azt illeti, azon kezdtem tünődni, hogy lesz-e még egyszerű valaha bármi is. Természetesen egy tökéletes, szinte áthatolhatatlan homlokzatot építettem fénylő, antiszeptikus acélból és üvegből Dexter Kastélyának gótikus retteneteit elrejtendő. Szóval nagyon készségesen együttműködtem Régi Dexter nyugdíjazását illetően, vagyis – ahogy Rita fogalmazná – éppen az „életünk konszolidálása” folyamatában voltam. Esetünkben ez azt jelentette, hogy kiköltözöm a Coconut Grove szélén elhelyezkedő kényelmes kis zugomból, és beköltözöm Rita délebbre található három hálószobás házába, mivel ez a „logikus lépés”. Természetesen, azonkívül, hogy logikus, ez egyben Szörnyen Kényelmetlen is volt. Az új rezsim alatt nem volt rá módom, hogy bármit akár részben is titokban tarthassak, ha úgy tartaná úri kedvem. És természetesen úgy tartotta; minden elkötelezett, felelősség teljes szörnyetegnek megvannak a maga titkai, és léteztek olyan dolgok, amelyekről nem szerettem volna, ha rajtam kívül bárki is tudomást szerez. Ott volt például egy bizonyos mennyiségű kutatómunka a lehetséges játszótársaimmal kapcsolatban; és ott volt a számomra oly drága kis fadoboz is, amelyben negyvenegy üveglap helyezkedett el egy-egy megszáradt vércseppel a közepén, minden vércsepp egy emberinél kevesebb élet szimbólumaként, ami az én kezeim között fejeződött be – belső életem teljes fotó albuma. Mert én nem hagyok nagy, oszladozó húshalmokat magam mögött. Nem vagyok egy slamos, slendrián, könyörtelenül vagdalkozó démon. Én egy kiemelkedően rendszerető, könyörtelenül vagdalkozó démon vagyok. Mindig nagy gondot fordítok arra, hogy feltakarítsak magam után, és még a legádázabb ellenségemnek – aki eltökélten próbálja bebizonyítani rólam milyen hitvány gonosztevő vagyok – Sem lenne könnyű dolga, ha ki akarná deríteni, mik is valójában azok az üveglapok. Ezzel együtt, ha meg kellene őket magyaráznom, akkor felmerülhetnének olyan kérdések, amelyek idővel kellemetlennek bizonyulnának, még egy odaadó feleség részéről is – és még sokkal kellemetlenebbnek, ha vala miféle félelmetes ösellenség tenné fel őket,

aki szenvedélyes eltökéltséggel akar tönkretenni. Akadt az utamba mostanában ilyen, egy miami zsaru, név szerint Doakes őrmester. És bár gyakorlatilag még mindig él, kezdek róla múlt időben gondolkodni, mivel közelmúltbéli szerencsétlen kalandja során elveszítette a kezét és a két lábfejét, csakúgy, mint a nyelvét. Semmiképpen nincsen elég jó formában ahhoz, hogy törvényszék elé citáljon. De elég okos vagyok ahhoz, hogy tudjam, ha akadt ilyen ember, akkor előbb-utóbb akad másik is.

Úgyhogy a titoktartás fontosnak tűnt – nem mintha valaha is színházat csináltam volna a személyes ügyeimből. Legjobb tudomásom szerint még senki nem látta, mi van a kis dobozomban. De még soha nem takarított nálam a menyasszonyom, és két kíváncsi gyerek sem szaglászott a dolgaim körül abból a célból, hogy megtanulják, hogy válhatnak olyanná, mint Dexter Apu, a Sötétség Fejedelme.

Úgy tűnt, Rita elfogadja a tényt, hogy szükségem van némi magánéletre, mégha az okát nem is, és feláldozta a varrósobáját, amiből az általa Dexter Dolgozószobájának nevezett helyiség vált. Idővel ide fog költözni a számítógémem, pár könyvem és cédém, illetve, feltételezem, az üveglapokat tartalmazó kis rózsafa dobozom is. De hogyan is tárolhatnám itt? Codynak és Astornak könnyedén meg tudnám magyarázni a dolgot, de mit mondjak Ritának? Próbáljam meg elrejtetni valahogyan? Építsek egy titkos folyosót egy álkönyvespolc mögött, ami a sötét búvóhelyemre vezető huzatos lépcsőt takarja? Ez problémásnak tűnt.

Mostanáig úgy kerültem el e kérdés kötelező jellegű megoldását, hogy ragaszkodtam a külön lakás fenntartásához. Ezzel együtt tartottam pár olyan egyszerű dolgot a dolgozószobámban, például a filézőkéseimet és némi szigetelőszalagot, amelyek jelenlétét könnyedén megmagyarázhattam a horgászat és az alapos szigetelés iránt táplált szenvedélyemmel. A végleges megoldás ráért, Pillanatnyilag jeges ujjak doboltak és csiklandoztak a gerincem vonalában, és sürgető vágyat éreztem, hogy találkozzak egy elkényeztetett fiatalemberrel.

Úgyhogy bevonultam a dolgozószobámba, hogy megkeressem a sötétkék műszálas sportzsakomat, amiben fellépéseim alkalmával magammal vittem a késeim és a szigetelőszalagom. Kihúztam a szekrényből, miközben a boldog várakozás éles íze növekedett a nyelvemen, és beleraktam a játékszereimet; egy bontatlan tekerics szigetelőszalagot, egy filézőkést, kesztyűt, a selyem álarcomat és egy összetekert műanyag kötelet szükség esetére. Kész is vagyok. Éreztem, ahogy az ereimből acélos izgalom sugárzik, a belső fülemben egyre hangosabbá válik a vad zene, ahogy az Utas pulzusa dübörögve parancsolja, hogy lóduljak már: ki, el, bele. Megfordultam, hogy elinduljak...

...és egyenesen beleszaladtam egy összeillő, komor gyermekpárba, akik várakozássalelve bámultak fel rám.

– Veled akar menni – közölte velem Astor, Cody pedig tágra nyílt szemmel, pislogás nélkül nézve engem, bólintott.

Őszintén meg vagyok arról győződve, hogy akik ismernek, azt mondanák, jól felválták a nyelvem, és mindig van valami szellemes válasz a tarsolyomban, de miközben a fejemben visszajátszottam, mit mondott Astor, és kétségbeesetten próbáltam valahogy másképp értelmezni, nem jött ki más a számon, csak egy nagyon emberi kis hang, valami olyasmi, hogy „ó mi ki mér?”

– Veled – ismételte meg Astor türelmesen, mintha egy szellemi fogyatékos szobalánnyal beszélgetne. – Cody veled akar menni ma éjszaka.

Visszatekintve könnyű okosnak lenni és látni, hogy előbb-utóbb mindenképpen fel kellett merülnie ennek a problémának. És hogy teljesen igazságos legyek magammal, amit nagyon fontosnak tartok, számítottam is rá – de később. Nem most. Nem a Szükség Éjszakájának peremén. Nem akkor, amikor minden szőrszál az égnek mered a tarkómon és azt nyöszörgi, hogy muszáj kicsusszanni az éjszakába a hideg és rozsdamentes acél düh társaságában...

Ez a helyzet határozottan megkívánt volna némi komoly elmélkedést, de az összes idegszálam arra ösztökölt, hogy vessem ki magam az ablakon és tűnjek el az éjszakában – ugyanakkor ott álltak előttem a gyerekek, úgyhogy valahogy mégiscsak vettem egy mély levegőt, és elgondolkoztam kettőjükön.

Dexter, a bosszúálló éles és fényes bádoglelkét egy gyermekkori trauma kovácsolta ilyenné, ami annyira kegyetlen volt, hogy teljesen elnyomtam. Az tett engem azzá, aki vagyok, és meg vagyok győződve arról, hogy szípigva búslakodnék rajta, ha képes lennék érzelmekre. Ők ketten pedig, Cody és Astor, hasonló sebeket szenvedtek, amikor kábítószerfüggő apjuk addig verte őket és kegyetlenkedett velük, amíg végleg el nem fordultak a napfénytől és a szívérványtól. Az én bölcs rendőr nevelőapám, Harry pedig tudta, amikor felnevelt, hogy ezen már nem lehet segíteni, nem lehet a kígyót visszadugni a tojásba.

De idomítani lehet. Harry idomítani kezdett engem, olyasvalamivé formált, ami csak a többi sötét ragadozóra vadászik, a többi szörnyetegre és mumusra, akik emberi álarcot öltenek és a város vadcsapásain portyáznak. Megváltoztathatatlanul, örökre bennem maradt a késztetés, hogy öljek; de Harry megtanított rá, hogy csak azokat kutassam fel és tegyem el láb alól, akik – az ő szigorú zsaruelvei szerint – valóban megérdemlik.

Amikor felfedeztem, hogy Cody is olyan, mint én, megfogadtam, hogy Harry nyomdokába lépek, átadom a fiúnak, amit a nevelőapámtól megtanultam, a Sötét Igazságszolgáltatás szabályai szerint fogom felnevelni. De ez a komplikációk, magyarázkodások és okítások egész galaxisa volt. Harrynak majdnem tíz évébe került, hogy az egésztest belém szuszakolja, mielőtt egyáltalán megengedte volna, hogy a gazdátlan állatoknál bonyolultabb dolgokkal is eljátszadozzak. Codyval még bele se kezdtünk ebbe – és bár ettől úgy éreztem magam mintha egy Jedi-mester próbálnék lenni, most nem kezdhettem el. Tudtam, hogy Codynak egy szép napon meg kell barátkoznia a ténnyel, hogy

ugyanolyan, mint ért, és őszintén segíteni kívántam őt ebben – de nem ma éjjel. Nem akkor, amikor a Hold olyan játékosan hívogat az ablakon keresztül, és az agyamba kapaszkodva úgy húz maga után, mint egy halványsárga tehermozdony.

– Én nem, izé... – kezdtem bele, és le akartam tagadni az egészet. De a gyerekek a hideg bizonyosságnak olyan megnyerő kifejezésével néztek fel rám, hogy elhallgattam.

– Nem – mondtam végül. – Még túl fiatal.

Egy gyors pillantást váltottak, nem többet, de abban egy egész párbeszéd rejlett.

– Mondtam neki, hogy ezt fogod mondani – válaszolta Astor.

– Igazad volt – értettem egyet.

– De Dexter – tiltakozott a kislány. – Azt ígérted, megmutatsz nekünk dolgokat.

– Meg is fogok – feleltem, miközben az árnyékos ujjak lassan felkúsztak a gerincemen és át akarták venni az irányítást, arra ösztökélve, hogy lóduljak már az ajtó felé –, de nem most.

– Mikor? – követelőzött Astor.

Rájuk néztem, és két érzés meglepő kombinációja kezdett bennem kavarni: egyrészt hajtott a vad türelmetlenség, hogy kint legyenek már végre az ajtón és kaszabolni kezdhessek, másrészt legszívesebben mindkettőjüket egy puha takaróba csavartam volna, és megöltem volna bármit, ami a közelükbe merészkedik. Az egész peremén pedig, épphogy csak a látóhatár szélén, ott rágott a késztetés, hogy egymáshoz csapjam azt a makacs kis fejüket.

Ez lenne hát a rég várt apaság?

A testem egész felülete bizsergett a hideg tüztől, amit a távozás vágya keltett bennem, hogy végre elkezdhessem, hogy megtehessem a hatalmas megnevezhetetlent, de ehelyett vettem egy mély levegőt, és közömbös arcot vágtam.

– Holnap iskola – jelentettem ki. – És már majdnem itt a lefekvés ideje.

Úgy néztek rám, mintha elárultam volna őket, és azt hiszem, tényleg ezt tettem; megváltoztattam a szabályokat, és Dexter Aput kezdtem játszani, amikor pedig ők azt hitték, hogy Dexter Démonnal beszélgetnek. Ezzel együtt, így volt. Egyszerűen nem lehet éjszakai zsigerelésre vinni kisgyerekeket, és elvárni tőlük, hogy másnap emlékezzenek az ábécére. Még nekem is elég nehezemre esett másnap megjelenni a munkahelyemen egy-egy kis kalandom után, pedig nekem eszközként rendelkezésemre állt a tetszőleges mennyiségű kubai kávé. Ezenkívül pedig tényleg túl fiatalok még.

– Most csak felnőtteskedsz – mondta Astor egy kilencéves gyermek lesújtó ajakbiggyesztésével.

– De én tényleg felnőtt vagyok – válaszoltam. – És megpróbálok megfelelni nektek felnőttként. – És bár miközben ezt mondtam, belesajdultak a

fogaim abba, hogy megpróbáltam visszaszorítani a szükségét, komolyan gondoltam, de ettől kicsit sem lágyult el a zord megvetés egyforma kifejezése a két gyerek arcán.

– Azt hittük, te más vagy – mondta Astor.

– Elképzelni nem tudom, hogy lehetnék ennél másabb úgy, hogy még embernek nézzek ki – válaszoltam.

– Nem igazságos – szólalt meg Cody, én meg a szemébe nézve megláttam, hogy egy apró, sötét vadállat felemeli a fejét és rám üvölt.

– Nem, nem igazságos – válaszoltam. – Az életben semmi sem igazságos. Az „igazságos” egy csúnya szó, és megköszöném, ha nem használnátok a jelenlétemben.

Cody kemény tekintetet vetett rám, a keresztülhúzott számítások pillantását, amelyet még soha nem láttam tőle, és nem voltam biztos abban, hogy legszívesebben meglegyinteném, vagy inkább adnék neki egy cukorkát.

– Nem igazságos – ismételte meg.

– Idefigyelj – válaszoltam. – Ez olyasvalami, amihez én értek. És ez az első lecke. A rendes gyerekek iskolaidőben este lefeksznek.

– Én nem vagyok rendes – jelentette ki Cody, olyan messzire előretolva az alsó ajkát, hogy elfért volna benne az összes tankönyve.

– Éppen erről van szó – bólintottam. – Ezért kell mindig rendesnek *tűnnöd*, rendesen *viselkedned*, és mindenkivel elhithetned, hogy rendes vagy. Ezenfelül pedig mindig azt kell tenned, amit mondok, vagy nem csinálom. – Nem úgy tűnt, mintha meggyőztem volna, de kezdett gyengülni. – Cody – tettem hozzá.

– Meg kell bíznod bennem, és úgy kell tenned, ahogy én mondom.

– *Kell* – visszhangozta.

– Igen – válaszoltam. – *Kell*.

Egy nagyon hosszú pillanatra Cody rám meredt, majd a nővéreire pillantott, aki visszanézett rá. A szubvokális kommunikáció csodája volt; meg tudtam állapítani, hogy egy hosszú és meglehetősen komplikált párbeszédet folytatnak le, de egy hang sem hagyta el az ajkukat, amíg Astor vállat nem vont és vissza nem fordult hozzám.

– Meg kell ígéred – szólított fel.

– Rendben – egyeztem bele. – Mit ígérjek?

– Hogy el fogsz kezdeni tanítani minket – válaszolta Astor, Cody pedig bólintott – Hamarosan.

Vettem egy mély levegőt. Már eddig sem volt soha komolyabb esélyem arra, hogy eljussak oda, amit egy nagyon hipotetikus Mennyországnak tartok. De ha végigcsinálom ezt, ha beleegyezem, hogy ezekből a szedett-vedett kis szörnyetegekből rendes, iskolázott kis szörnyetegeket nevelek, akkor mostantól... Hát, nagyon remélem, hogy igazam van a hipotetikussággal kapcsolatban.

– Megígérem – mondtam. A gyerekek egymásra néztek, majd rám, és távoztak.

Én meg ott maradtam egy minden jóval teli zsákkal, egy egyre sürgősebbé váló találkozóval és az ösztökélő vágy némileg csillapodott érzésével.

Mindenkinek ilyen a családi élete? Ha igen, akkor hogy élik túl? Miért van az embereknek egynél több gyerekük, vagy egyáltalán bármennyi? Itt álltam egy fontos és kielégítő céllal magam előtt, és egyszer csak holtvágányra futok valami olyasmi miatt, amivel egy ifjú focista mamájának sem kell megbirkóznia, és szinte nem is emlékszem, miről gondolkoztam csak pár pillanattal korábban. Még a Sötét Utas türelmetlen – ugyanakkor furcsa módon tompa, mintha összezavarodott volna – morgása ellenére is hosszú pillanatokba került, hogy összeszedjem magam, és Deliráló Dexter Apuból ismét Hideg Bosszú-állóvá változzak. Nem volt könnyű visszaidézni a készenlét és veszély hideg életét; ami azt illeti, már az is nehezemre esett, hogy felidézzem, hol hagytam a slusszkulcsom.

Valahogy azért megtaláltam, kibotorkáltam a dolgozószobámból, és miután pár szívből jövő semmiséget dűnnyögtem Ritának, végre kiléptem az ajtón és belevetettem magam az éjszakába.

4. FEJEZEF

Elég hosszú ideje voltam már Zander nyomában ahhoz, hogy megismerjem a szokásait, és mivel csütörtök este volt, pontosan tudtam, hol találom. Minden csütörtök estéjét az Isteni Tűz „One World” Missziójában töltötte, valószínűleg a rendelkezésre álló vágóállomány felmérésével. Miután körülbelül kilencven percig mosolyog az alkalmazottakra és meghallgat egy rövid misét, mindig ír egy csekket a Lelkésznak, egy nagy, fekete férfinak, aki egykor az NFL-ben játszott. A lelkész mosolyogva meg köszöni, Zander pedig csendesen kioson a hátsó ajtón a visszafogott városi terepjárójához és szerényen hazavezet, miközben sugárzik róla a jól végzett munka örömeinek ragyogó fénye.

De ma éjjel nem egyedül fog hazamenni.

Ma éjjel Dexter és a Sötét Utas csatlakoznak majd hozzá, és vezetik eddig ismeretlen kalandok felé.

De kezdjük a hideg, óvatos megközelítéssel, a heteken át tartó lopott megfigyelési munka jutalmával.

A kocsimat Rita házától csak pár kilométerre parkoltam le, egy nagy és lenyűgöző bevásárló komplexum mellett, amit Dadelandnek hívnak, majd a közeli metrómegállóhoz sétáltam. Az autók szinte soha nem voltak tömve emberekkel, még csúcsforgalomban sem, de elég ember volt körülöttem ahhoz, hogy senki ne figyeljen fel rám. Csak egy szimpatikus fiatalember voltam, divatosan sötét öltözékben, egy sporttáskával.

A belváros után egy megállóval szálltam le, és hatsaroknyit gyalogoltam a misszióhoz, miközben éreztem, hogy válik bennem egyre élesebbé a mohó türelmetlenség, hogy segít visszajutnom a készenléti állapotba, amire pont szükségem volt. Codyra és Astorra majd később gondolunk. Ebben a pillanatban, ezen az utcán maga voltam a kemény, rejtett ragyogás. A különleges bűnmegelőző utcai lámpák narancsrózsaszín ragyogása nem mosta el a sötétiséget, amit magam köré csavarva vonultam végig az utamon.

A misszió egy közepesen forgalmas utca sarkán helyezkedett el, egy átépített bolti homlokzat mögött. Kisebbfajta tömeg gyülekezett a kapui előtt – nem csoda, elvégre élelmet és ruhát osztogattak, amiért az embernek nem kellett egyebet tennie, csupán pár percet áldoznia rumba áztatott idejéből a Derék Lelkész beszédére, amiben kifejti, miért jut az ember a pokolra. Meglehetősen jó üzletnek tűnt, még nekem is, de nem voltam éhes. Továbbmentem az épület háta mögé, a parkolóba.

Bár itt hátul kicsit sötétebb volt, a parkoló még így is túl világosnak tűnt számomra, majdnem túl világosnak ahhoz, hogy lássam a Holdat, bár érezni

éreztem ott az égen, ahogy levigyorog a mi kis nyüzsgő, ó-de-törékeny életünkre, ami a lehető legnagyobb mértékben fel van díszítve azokkal a szörnyetegekkel, akik nagy, fájdalmas falatokban veszik el az életet. Olyan szörnyetegekkel, mint én és Zander. De a mai éjszaka után eggyel kevesebb marad.

Tettem egy kört a parkoló körül. Biztonságosnak tűnt. Egy lelket sem láttam, senki nem ült vagy szunyókált az autókban. Csak egy kicsi ablak nézett errefelé, magasan a misszió falán, amit homályos tejüveg borított – a mosdóé. Közelebb óvakodtam Zander autójához, a hátsó kapu előtt parkoló kék Dodge Durangóhoz, és megpróbáltam kinyitni. Zárva volt. Egy öreg Chrysler állt mellette, a Lelkész tiszteletre méltó autója. A Chrysler túlsó oldalán megálltam, és vártam.

A sporttáskámból előhúztam egy fehér selyem álarcot, és magamra öltöttem, gondosan a helyére igazítva a szemnyílásokat. Ezután elővettem egy tekercs húsz kilóra hitelesített damilt, és készen is álltam. Most már nagyon hamar elkezdődik a Sötét Tánc. Zander teljesen óvatlanul lejt majd be egy ragadozó éjszakájába, az éles meglepetések éjszakájába, a végső, kegyetlen sötétségbe, amit vad kielégülés jár át. Most már oly nagyon hamar és nyugodtan fog kiballagni a saját életéből, egyenesen az enyémbé. És akkor...

Codynak vajon eszébe jutott a fogmosás? Mostanában mindig megfeledez rőla, Rita pedig nem szívesen rángatta ki az ágyból, miután lefeküdt. Pedig fontos, hogy már most elindítsuk a hasznos szokások ösvényén, és a fogmosás lényeges dolog.

Megpöccintettem a hurkot, és hagytam, hogy a térdemre essen. Holnap fényképezés lesz Astor iskolájában. Megállapodtunk, hogy a tavalyi húsvétra kapott ruháját fogja felvenni, hogy csinos legyen a képen. Kikészítette vajon, hogy ne feledkezzen meg róla reggel? Persze mosolyogni nem fog a képen, de legalább legyen jól öltözött.

Lehetséges volna, hogy valóban itt guggolok az éjszakában, hurokkal kezemben, ugrásra készen, és ilyen dolgok járnak a fejemben? Hogy adhat helyet az izgatott várakozásom ilyen gondolatoknak, az agyarélesítő vágy helyett, amely rászabadítja a Sötét Utast egy ó-de-bűnös játszótársunkra? Ez lenne az előszele Dexter csillogó Új házasetének?

Lassan, megfontoltan beszívtam a levegőt, és mélyen együtt éreztem W. C. Fieldsszel. Én sem tudok gyerekek mellett dolgozni. Lehunytam a szemem, éreztem, ahogy testem megtelik sötét éjszakai levegővel, majd kiengedtem, és hagytam, hogy visszatérjen a jeges készenléti állapot. Dexter lassan a háttérbe húzódott, és a Sötét Utas vette át az irányítást.

Egy pillanattal sem később, mint kellett volna.

A hátsó ajtó nyikorogva kinyílt, és meghallottuk a rettenetes, állatias hangzavart, a bégetést és a locsogást bentről, továbbá a „Közelebb tehozzád, Istenem” egy szörnyű feldolgozását, aminek a hangja már önmagában is elég ahhoz, hogy bárkit visszakergessen az alkoholhoz. És elégnek bizonyult ahhoz

is, hogy Zandert kiűzze az ajtón. A kijáratnál megtorpant, megfordult, hogy vidáman integessen egyet és visszavigyorogjon a szobába, majd az ajtó becsapódott, ő pedig odasétált az autójához, és ettől a pillanattól fogva a miénk volt.

Zander kotorászni kezdett a slusszkulcsa után, majd a zár kattánva kinyílt, mi pedig egy szempillantás alatt megkerültük az autót és a háta mögött termettünk. Még mielőtt felfoghatta volna, mi történik, a hurok keresztülsziszegett a levegőn, és a nyaka köré simul, mi pedig elég erősen megrántottuk ahhoz, hogy kicsússzon a lába alól a talaj, elég erősen, hogy térdre essen, elálljon a lélegzete és sötétvörössé váljék az arca, és ó-de-jólesett.

– Egy hangot se – szólítottuk fel fagyosan és hibátlanul. – Tegye pontosan azt, amit mondunk, egy szót vagy hangot se, és akkor egy kicsit tovább élhet – mondtuk neki, és egy kicsit szorítottunk a hurkon, csak hogy tudja, hogy itt mi parancsolunk, és azt kell tennie, amit mondunk.

Zander a legkielégítőbben reagált, előrecsúszott ugyanis az arcára, és immár kicsit sem mosolygott. Nyál csorgott a szája sarkából, és a hurkot kaparászta, de azt mi túl szorosra húztuk ahhoz, hogy alá tudja dugni az ujját. Amikor már nagyon közel került ahhoz, hogy elájuljon, egy kicsit enyhítettünk a nyomáson, csak annyira, hogy erőlködve ugyan, de legalább egyszer levegőt tudjon venni.

– És most talpra – szólítottuk fel gyengéden, miközben felfelé húztuk a hurkot, hogy tegye, amit mondtunk. És lassan, körmével az autóját karmolászva Zander engedelmessé vált.

– Nagyon jó – mondtuk. – Üljön be a kocsiba. – A bal kezembe vettük a hurkot, kinyitottuk a kocsiajtót, majd átnyúltunk az oldalsó tartóoszlop mögött, és átvettük a jobb kezembe, miközben bemásztunk a hátsó ülésre.

– Vezessen – mondtuk sötét és jeges parancsoló hangunkon.

– Hova? – kérdezett vissza Zander a saját hangján, ami mostanra érdes suttoágássá változott a hurokkal kivitelezett kis emlékeztetőink következtében.

Ismét feszesre húztuk a damilt, hogy figyelmeztessük: büntetlenül nem szólalhat meg soron kívül. Amikor úgy éreztük, hogy átment az üzenet, megint engedtünk rajta egy kicsit.

– Nyugatra – mondtuk. – Ne beszéljen. Vezessen.

Sebességbe rakta az autót, én pedig párszor megrántva a hurkot nyugat felé irányítottam, fel a Dolphin autópályára. Egy darabig Zander pontosan azt tette, amit mondtam. Időről időre vetett ránk egy pillantást a visszapillantóban, de egy nagyon enyhe kis csavarás a hurkon rendkívül engedelmessé tette, amíg észak felé nem indultunk a Palmetto autópályán.

– Figyeljen ide – szólalt meg hirtelen, amikor elhaladtunk a repülőtér mellett –, én izé, nagyon gazdag vagyok. Mindent meg tudok adni magának, amit csak szeretne.

– Igen, meg tudja – válaszoltuk –, és meg is fogja.

Ő pedig nyilvánvalóan nem értette meg, mit akarunk, mert egy egészen kicsit elengedte magát.

– Rendben – válaszolta még mindig érdes hangon a huroktól –, szóval mennyit akar?

Mélyen a szemébe néztünk a tükörben, ő lassan, nagyon lassan elkezdte fel-fogni, miről van szó, mi pedig kicsit szorosabbra húztuk a damilt a nyaka körül. Amikor már alig kapott levegőt, egy pillanatra úgy tartottuk.

– Mindent – válaszoltuk. – Mindent elveszünk. – Ezzel engedtünk a hurkon. – Vezessen – szoltunk rá.

Zander vezetett. Az út hátralévő részében nagyon csendes volt, de nem tűnt olyan ijedtnek, amilyennek lennie kellett volna. Persze biztosan azt hiszi, hogy ez igazából nem is történik meg vele, nem történhet meg, vele nem, Ő ugyanis örökké fog élni áthatolhatatlan pénzburkában. Mindennek van egy ára, ő pedig mindennek meg tudja fizetni az árát. Nemsokára alkudozni kezd majd. És aztán kivásárolja magát a bajból.

És tényleg ezt fogja tenni. Idővel kivásárolja majd magát. De nem pénzzel. És ebből a hurokból nem fog sikerülni.

Nem volt olyan szörnyen hosszú az út, mi pedig csendben utaztunk, egészen a Hialeah lehajtóig, amit választottunk. De amikor Zander lelassított a lehajtósávba, szemében félelemmel pillantott rám a tükörben, a csapdába esett szörnyetegek növekvő rettegésével, készen arra, hogy lerágja a saját lábát a menekülés érdekében, és páni félelmének ez a kitapintható darabja melegséget csiholt a Sötét Utasban, és mindkettőnkben elégedettséget és erőt ébresztett.

– Maga ugye nem... arra, arra nincsen... hova megyünk? – dadogta erőtlenül és szánalmasan, egyre emberibbnek tűnve, amitől haragra lobbantunk és túl erősen megrántottuk a hurkot, mire ő egy pillanatra kiszaladt a sávból, úgyhogy engednünk kellett rajta egy kicsit. Zander visszakormányozta az autót az útra, és felhajtott a rámpa aljára.

– Forduljon jobbra – utasítottuk, ő pedig engedelmeskedett, miközben kellemetlen hangon szívta be és fújta ki a levegőt nyáltól pettyes ajkai között. De megtette, amit mondtunk neki, végighajtott az utcán, majd balra kanyarodott az elaggott raktárak kicsi, sötét sora felé.

Ott parkok le, ahol mondtuk, egy sötét, használaton kívüli épület rozsdás ajtaja előtt. Egy részben elrohadt táblán, aminek lehajlott a sarka, még mindig látható volt a JONE PLASTI felirat.

– Álljon meg – mondtuk és miközben üresbe rakta a sebességváltót, már ki is szálltunk, magunk után rántva őt, egyenesen a földre, szorosra húztuk a hurkot, és néztük, ahogy vergődik egy pillanatig, mielőtt talpra rántottuk volna. A nyál odaszáradt a szája köré, és most már megjelent egy kis bizonyosság a szemében, állt randán és visszataszítóan az ó-de-gyönyörű holdfényben, remegve a vétségől, amit a pénze ellen követtem el, és elgyengülve a növekvő felismeréstől, hogy talán nem is különbözik annyira azoktól, akikkel pontosan

ezt tette. Hagytuk, hogy felálljon és levegőt vegyen egy pillanatra majd az ajtó felé löktük. Kinyújtotta a fél kezét, és tenyérrel a betonfalnak támaszkodott.

– Figyeljen ide – szólalt meg, immár kristálytisza emberi remegéssel a hangjában. – Rengeteg pénzt tudok szerezni magának. Amennyit csak akar.

Nem válaszoltunk. Zander megnyalta az ajkát.

– Hát jó – mondta szárazzá, reszelőssé és kétségbeesetté vált hangon. – Szóval, mit akar tőlem?

– Pontosan azt, amit elvett a többiektől – válaszoltuk egy különösen erős rántás kíséretében. – Leszámítva a cipőt.

Csak bámult, lefittyedt az ajka, és a nadrágjába vizelt.

– Én nem – mondta. – Azt nem...

– De igen – feleltük. – Pontosan azt. – Ezzel erősen hátrahúzva a hurkot előrelöktük, be az ajtón, a gondosan előkészített helyiségbe. Pár megtépázott halom PVC-cső sorakozott a fal mellett, és, ami Zander szempontjából lényegesebb, két kétszáz literes hordó, tele sósavval, amit a Jone Plasti hagyott itt, amikor a cég bezárt.

Elég könnyen fel tudtuk Zandert helyezni a munkaterületre, amit számára készítettünk elő, és pár perc múlva ott hevert előttünk összeszigetelőszalagozva és a helyére kötözve, mi pedig alig vártuk, hogy munkához láthassunk. Levágtuk a hurkot, ő pedig levegő után kapkodott, ahogy a kés megkarcolta a torkát.

– Jézusom! – kiáltott fel. – Idefigyeljen, nagyon nagy hibát követ el.

Nem válaszoltunk; sok dolgunk volt, és munkához készülődtünk, lassan levágtuk róla a ruhát, és gondosan beledobtuk a sósavas hordókba.

– Ó, a piczába is, kérem – mondta. – Most komolyan, nem arról van szó, amit gondol. Nem tudja, mit csinál.

Végeztünk az előkészületekkel, és a magasba tartottuk a kést, hogy lássa, valójában nagyon is tudjuk, mit csinálunk, és mindjárt meg is tesszük.

– Haver, ne már – könyörgött. A rettegés nagyobbra nőtt benne, mint valaha is lehetségesnek tartotta volna, jelentéktelenné vált mellette a bevizelés és a könyörgés szégyene, és minden más is, amit el tudott képzelni.

Majd hirtelen meglepően merevvé vált. Egyenesen a szemembe nézett, tekintete érthetetlenül tisztává vált, és olyan hangon, amit még nem hallottam tőle, azt mondta:

– Meg fogja találni magát.

Egy pillanatra megtorpantunk, hogy értelmezzük a szavait. De meg voltunk róla győződve, hogy ez csak egy utolsó, kétségbeesett blöff, ráadásul tompította rettegésének csodálatos ízét, ettől pedig haragra lobbantunk, úgyhogy leragasztottuk a száját és munkához láttunk.

És amikor végeztünk, semmink nem maradt a fél pár cipőjén kívül. Gondolkoztunk azon, hogy esetleg kiállítjuk, de az természetesen rendetlen dolog

lett volna, úgyhogy Zander maradványaival együtt az is bekerült az egyik hordóba.

Ez nem jó, gondolta a Megfigyelő. Túl régóta vannak bent abban az elhagyott raktárban, és kétség sincs afelől, mit csinálhatnak ott, ez nem egy egyszerű szociális összejövetel.

Az se lett volna az, amit mára beszéltek meg Zanderrel. Az ő találkaik mindig Szigorúan az üzletről szóltak, bár Zander valószínűleg nem ilyen kontextusban gondolt rájuk. Ritka találkozásaik alkalmával a fiatal bolond arcáról sugárzó, félelemmel vegyes csodálatról köteteket lehetett volna tele írni. Olyan büszke volt arra a kis áldozatra, amivel hozzájárult a dologhoz, annyira lelkesítette az, hogy a hideg, masszív hatalom közelében lehet.

A Megfigyelőt nem érdekelte, mi történik Zanderrel. Elég könnyen lehet helyettesíteni; igazából amiatt aggódott, hogy miért történik ez pont ma éjszaka, és vajon mit jelenthet.

És most örült, hogy nem avatkozott közbe, hogy a háttérből követte az eseményeket. Könnyedén előléphetett volna és legyőzhette volna a rámenős fiatalembert, aki elkapta Zandert, hogy visszavonhatatlanul összezúzza. Még most is érezte, ahogy zúg benne a határtalan erő, az az erő, ami képes arra, hogy kitörjön, és mindent elsöpörjön, ami az útjában áll – de nem.

A Megfigyelő rendelkezett a türelem erényével, és bizonyos értelemben ez is erő. Ha a másik valódi fenyegetést jelent, az a legjobb, ha vár az ember, figyel, és amikor eleget megtudott a veszélyről, lecsap – sebesen, ellenállhatatlanul és véglegesen.

Úgyhogy figyelt. Több óra eltelt, mielőtt a másik kijött, és beült volna Zander autójába. A Megfigyelő távolról követte, először lekapcsolt fényszóróval, a csendes éjszakai forgalomban könnyedén tartva az iramot a kék Durangóval. És amikor a másik leparkolta az autót egy metrómegálló mellett és felszállt a szerelvényre, az utolsó pillanatban ő is beszállt, és leült a kocs másik végében, most először tanulmányozva az arc tükörképét.

Meglehetően fiatal; sőt, jóképű. Az ártatlanság bája lengi körül. Nem az a fajta arc, amit várna az ember, de ezeknél soha nem lehet tudni.

A Megfigyelő követte a másikat, amikor az leszállt Dadelandnál, és oda-sétált a parkolóban az egyik autóhoz a sok közül. Későre járt, és nem volt más a környéken. Tudta, hogy most könnyedén megtehetné, csak oda kellene lopakodnia a másik háta mögé, és hagynia, hogy áthömpölyögi rajta az erő, egyenesen a tenyerébe, és akkor beletaszíthatná a másikat a sötétségbe. Érezte, ahogy az erő lassan, fenségesen felemelkedik benne, ahogy egyre kisebbé válik a távolság kettőjük között, már-már ott van a nyelvén a gyilkolás hatalmas, néma robbanásának az íze...

...majd hirtelen megtorpant, és lassan egy másik kocsisor felé vette az irányt.

Mert a másik autójának szélvédőjén meglátott egy feltűnő matricát.

Egy rendőrségi parkolási engedélyt.

Nagyon örült, hogy türelmes volt. Ha a másik rendőr... Ez sokkal nagyobb problémának bizonyulhat, mint gondolta volna. Semmi jó nem sülni ki belőle. Gondosan előkészített tervre van szükség. És sokkal több megfigyelésre.

Úgyhogy a Megfigyelő csendben visszabújt az éjszakába, hogy megtegye az előkészületeket, és figyeljen.

5. FEJEZET

Valaki egyszer megállapította, hogy az ördög nem alszik, és az illető nyilvánvalóan rólam beszélt, mert miután a drága kis Zandert elküldtem jól megérdemelt jutalomútjára, Dögfáradt Dexter jó pár napig valóban rendkívül elfoglalt volt. Mikor Rita tomboló tervezetgei éppen magasabb sebességbe kapcsolnak, a munkám is követte a példáját. Úgy tűnt, megint elérkeztünk egy elátkozott periódushoz, ami időről időre felbukkan Miami-ban, és az a legfőbb ismérve, hogy ilyenkor a gyilkosság sokaknak egyszerűen jó ötletnek tűnik, úgyhogy a fejem búbjáig vérfoltos voltam három napon keresztül.

De a negyedik napon a dolgok még rosszabbra fordultak, ami azt illeti. Ezúttal is vettem pár fánkot, ahogy időnként szoktam – különösen a játékos randevúimat követő napokon. Valamilyen oknál fogva, miután lerendezünk egy éjszakai találkozót az Utassal, néhány napig nemcsak nyugodtabbnak és kipihentebbnek érzem magam, hanem éhesebb is leszek a szokásosnál. Biztos vagyok benne, hogy a jelenségnek mély pszichológiai aspektusai is vannak, de ennél sokkal fontosabbnak tartom, hogy rá tudjam tenni a kezem egy-két lekváros fánkra, még mielőtt a Bűnügyi Labor kiéhezett dolgozói szétmarcangolnák az összeset. Az aspektusok várhatnak, ha a fánkom forog kockán.

De ezen a reggelen épphogy csak sikerült elragadnom egy málnalekváros fánkot – és szerencsésnek tarthatom magam, hogy eközben nem vesztettem el egy-két ujjamat. Az egész emelet zsongott az előkészületektől, ugyanis egy bűnügyi helyszínre készültünk kiruccanni, és a zsongás tónusából az is kiderült Számomra, hogy egy különösen förtelmes helyszínről van szó, aminek nem örültem túlzottan. Ez túlórát jelent, valahol messze a civilizációtól és a kubai szendvicsektől. Ki tudja, mivel kell beérnem ebédre? Tekintettel arra, hogy a fánkok kapcsán a rövidebbet húztam, az ebéd meglehetősen fontos étkezésnek bizonyulhat, és ahogy a helyzet áll, akár az is kiderülhet, hogy munkával kell majd töltenem.

Megragadtam a praktikus kis vérfoltelrendező-elemző készletemet, és a kijárat felé vettem az irányt Vince Masuoka társaságában, akinek kis termete ellenére valahogyan sikerült két egész deluxe töltött fánkot szereznie, beleértve a bajor krémeset is, csokoládéval a tetején.

– Egy kicsit túl sok szerencséd volt, Nagy Vadász – közöltem vele a zsák-mánya felé biccentve.

– Az erdő istenei kegyesek voltak hozzám – válaszolta, és egy nagyot harapott az egyik fánkba. – Népem nem fog éhezni mostanában.

– Ők nem is, de én igen – hívtam fel rá a figyelmét.

Masuoka rám villantotta szörnyű műmosolyát, ami úgy nézett ki, mintha tankönyvből tanulta volna.

– A dzsungelben kemény törvények uralkodnak, Tücsök – jelentette ki.

– Igen, tudom – feleltem. – Először is meg kell tanulni egy fánk fejével gondolkozni..

– Ha – kaccantott fel Vince. A nevetése még mesterkéltőbb volt, mint a mosolya, úgy hangzott, mintha könyvből olvasta volna fel. – Ah, ha-ha-hal – közölte velem. Szegény fickó láthatóan minden emberi dolgot csak eljátszott, csakúgy, mint én. De én sokkal ügyesebb voltam nála. Nem csoda, hogy jól éreztem magam a társaságában. Ehhez az is hozzájárult, hogy meglehetősen gyakran vállalta a fánkok beszerzésének feladatát.

– Jobb rejtőzködési technikát kell elsajátítanod – intett fejével az ingem felé, amin élénk rózsaszín-zöld hawaii minta váltakozott táncoló lányokkal. – Vagy legalább az ízlésed javulhatna egy kicsit.

– Olcsón adták – tájékoztattam.

– Hahh – mondta ismét Vince. – Hát, most már nemsokára Rita fogja összeválogatni a ruhatáradat. – Ezzel hirtelen lehullt róla a rettenetesen meszterkelt vidámság, és így folytatta: – Ide figyelj, azt hiszem, megtaláltam a tökéletes rendezvényszervező céget.

– Biztosítanak lekváros fánkot? – kérdeztem, őszintén remélve, hogy sikerül elterelnem a szót a fenyegetően közeledő révbe érésemről. De Vince-et kértem fel násznagyomnak, és ő meglehetősen komolyan vette a feladatot.

– Egy nagyszerű fickóról van szó – válaszolta. – Ő csinálta az MTV díj kiosztóját, az összes médiabulit, meg minden.

– Elbűvölően drágának hangzik – jegyeztem meg.

– Hát, jön nekem egy szívességgel – mondta Vince – Azt hiszem, sikerülni fog lealkudnom az árat. Talán fejenként olyan százötven dollárosra.

– Ami azt illeti, Vince, én abban reménykedtem, hogy több mint egy főt vendégül tudunk majd látni.

– Benne volt abban a South Beach magazinban – válaszolta Vince enyhén sértett hangon. – Legalább hallgasd meg.

– Őszintén szólva – feleltem, ami természetesen azt jelentette, hogy hazudok –, azt hiszem, Rita valami egyszerűbbre gondolt. Olyan svédasztalos dologra.

Vince immár nyíltan duzzogott.

– Legalább hallgasd meg – ismételte meg.

– Megbeszélem Ritával – ajánlottam fel, azt kívánva, bárcsak ezzel le is zárhatnánk a dolgot. És mivel útközben Vince még említést sem tett az egészről, lehet, hogy sikerült is.

A helyszín sokkal egyszerűbbnek bizonyult számomra, mint vártam, és eléggé felvidultam, amikor odaértünk. Először is, a Miami Egyetem, vagyis a jó öreg alma materem területén volt, és örökös próbálkozásom során, hogy

embernek tűnjek, mindig észben tartottam, hogy meleg, meghitt érzelmeket tanúsítsak, amikor arra járok. Ráadásul láthatóan nagyon kevés nyers vér volt ott, amivel foglalkoznom kellett volna, ami azt is jelenthette, hogy rövid idő alatt végezhetek. Ráadásul nem fog nyomasztani az a rettenetes nedves dolog – én nagyon nem szeretem a vért, legyen ez bár meglepő, de így van. Viszont nagy örömet lelem a bűnügyi helyszíneken történő rendszerezésében, abban, hogy belekényszerítem egy mintába, és elérem, hogy nekem dolgozzon.

Abból kiindulva, amit hallottam, ezúttal nem is lesz túl nehéz dolgom. Úgyhogy mint mindig, most is jó kedélyűen korzóztam oda a sárga kordon-szalaghoz, biztosra véve, hogy hektikus munkanapomat felüdítendő, egy kellemes kis közjáték vár rám...

...és fél lábbal a szalagon belül sóbálvánnyá merevedtem..

A világ egy pillanatra sárgává változott, majd úgy kezdtem érezni magam, mintha súlytalanul repülnék az űrön át, annyira, hogy még a gyomrom is felkavarodott. Semmit nem láttam a pengeélű ragyogáson kívül. Egy néma nesz hangzott fel a sötét Hátsó Ülésről, a tudat alatti hányinger hangja keveredett benne a táblán megcsikorduló henteskés vad rettegetésével. Csapkodás, izgalom, annak a vad bizonyossága, hogy valami nagyon nincs rendben, anélkül, hogy a legkisebb jel is utalna rá, hogy mi az, vagy hol van.

Visszanyertem a perifériális látás képességét, és körbenéztem; semmi olyat nem láttam, ami kilózna egy bűnügyi helyszínről; kisebb tömeg csoportosult a kordon mellett, néhány egyenruhás őrködött a terület határainál, pár nyomozó olcsó öltönyben, és az én csapatom, a laborosok szubkultúrája kutatta végig négykézláb a bokrokat. A külső szemlélő számára csupa megszokott, normális dolog. Úgyhogy a tévedhetetlen, alaposan felkészült belső szememhez fordultam válaszáért.

Mi a baj? – kérdeztem némán, miközben ismét lehunytam a szemem, hogy megtaláljam az Utas válaszát a feldúltság e precedens nélküli belső intermezzójára. Hozzászóktam, hogy Sötét Partnerem mindenhez meg jegyzést fűz, és a bűnügyi helyszínekre vetett első pillantásomat igen gyakran késedelem nélkül központosította a csodálat vagy csodálkozás alamuszi kis suttagásaival, de ez... Nyilvánvalóan feldúlt volt, én pedig nem tudtam, mire véljem.

Mi az? – kérdeztem ismét. De nem kaptam választ, leszámítva a láthatatlan szárnyak zavart suhogását, úgyhogy kivertem a fejemből a dolgot, és oda-tétáltam a helyszínhez.

A két testet nyilvánvalóan valahol máshol égették meg, mivel sehol nem láttam akkora grillezőt, amiben két közepes méretű nőt ilyen alaposan át lehetne sütni. A Miami Egyetem területén végigfutó tó partján rakták ki őket, pár lépésre a tó körül haladó ösvénytől, és egy kora reggel arra kocogó pár fedezte fel a testeket. Véleményem szerint, amit a feltűnően kevés vérnyomra alapoztam, a fejüket azután távolították el, hogy meghaltak a tűzben.

Egy apró részlet töprengésre készítetett. A testeket gondosan, már-már tiszteletteljesen terítették ki, kezüket összekulcsolva a mellkasukon. A torzók felső végénél pedig a két csonkolt fej helyére egy-egy agyag bikafejet helyeztek.

Ez pontosan az a fajta szereteteli gesztus, amire a Sötét Utas soha nem mulaszt el megjegyzést tenni – általában egy jókedvű suttogás vagy kis kacaj formájában, ami gyakran nem mentes az irigység felhangjától. De ezúttal, amint Dexter felkiáltott magában, hogy „*Aha, szóval egy bikafej! Mi a véleményünk erről?*”, az Utas késedelem nélkül, határozottan...

...semmit nem mondott?

Se egy suttogás, se egy sóhaj?

Ingerülten követeltem a választ, de nem hallottam mást, csak a sietős visszavonulás aggodalmas neszeit, mintha az Utas becsörtetne valami mögé, ahol elbújhat, és reménykedhet abban, hogy senki nem veszi észre, amíg el nem vonul a vihar.

Kinyitottam a szemem, legalább annyira a meglepetés következtében, mint bármi más miatt. Nem jutott eszembe olyan alkalom, amikor az Utasnak ne akadt volna mondanivalója a kedvenc témánk kapcsán, pedig most nyilvánvalóan ez volt a helyzet, és a bujkálás sem javított a dolgon.

Új keletű tisztelettel néztem vissza a két testre. Fogalmam sem volt, ez mit jelenthet, de mivel még soha nem történt ilyen, úgy éreztem, talán ki kellene derítenem.

Angel-nem-rokon Batista négykézláb ügyködött az ösvény túlsó végénél, és nagyon alaposan vizsgálgatott éppen olyan dolgokat, amiket nem láttam, és amik nem is igazán keltették fel az érdeklődésemet.

– Megtaláltad már? – kérdeztem.

Nem nézett fel.

– Mit? – kérdezett vissza.

– Fogalmam sincs – válaszoltam. – De itt kell lennie valahol.

Előrenyúlt egy csipesszel a kezében, és kitépett vele egy fűszálat, alaposan áttanulmányozta, majd beletette egy kis műanyag tasakba, miközben megszólalt.

– Miért – mondta –, miért tenne ide valaki egy agyag bikafejet?

– Mert a csokoládé elolvadna – oldottam meg a feladványt.

Bólintott, anélkül, hogy felnézett volna.

– A húgod úgy gondolja, hogy valami Santeria-ügyről van szó.

– Komolyan? – kérdeztem. Ez a lehetőség nem merült fel bennem, és emiatt egy kicsit bosszús lettem. Végül is, ez Miami; ahányszor olyan esetek akadnak az utunkba, amik szertartás jellegűnek tűnnek, és közülük van állatfejekhez, az első gondolatunk a Santeria kellene legyen. Egy afrokubai vallásról van szó, amiben a yoruba spiritualizmus keveredik a katolikus tanokkal, és a Santeria nagyon elterjedt Miamiban. Az állatáldozás és a szimbolizmus igen

népszerű a hívői körében, és ez megmagyarázhatja a bikafejeket. És bár valójában relatíve kevesen gyakorolták a Santeriát aktívan, az otthonok nagy részében errefelé találni egy-két szent gyertyát vagy porceláncsiga nyakláncot, amit a *botanicában*, a fűvészkertben lehet kapni. A város úgy áll hozzá a dologhoz, hogy még ha nem is hisz benne az ember, az semmiképpen nem árthat, ha kifejezi iránta a tiszteletét.

Mint említettem, rögtön eszembe kellett volna jutnia. De a mostohahúgom, aki immár teljes jogú őrmester a gyilkosságiaknál, előbb gondolt rá, mint én, pedig kettőnk közül elvileg én vagyok az okos.

Megnyugtatót a tudat, hogy Deborah kapta az esetet, mivel ez azt jelentette, hogy minimális szintű vérfagyasztó ostobaságra van kilátás. Rádásul reménykedtem benne, hogy ezzel sikerülni fog jobban kihasználnia az idejét, mint azt mostanában tette. Ugyanis minden napját és éjszakáját a sebzett pasija, Kyle Chutsky körül töltötte, aki elveszítette egy vagy két jelentéktelenebb végtagját nemrég, amikor találkozott egy elszabadult szakadár sebésszel, aki igen ügyesen faragott emberekből sikítózó krumplikat – ugyanazzal a gonosztevővel, aki olyan mesterien szabadította meg Doakes őrmestert a felesleges testrészeitől. Arra nem volt elég ideje, hogy befejezze Kyle-t is, de Debs az egész ügyet személyes sértésnek vette, és miután halálosan megsebesítette a derék orvost, Chutsky talpra állításának szentelte magát és minden idejét, hogy barátja mihamarabb visszanyerje viruló férfiaságát.

Biztos vagyok benne, hogy megszámlálhatatlanul sok pontot nyert ezzel az Etikai Eredménytáblázaton, bárki is vezesse azt, de valójában hosszú távolmaradása a részlegétől egyáltalán nem volt jó a karrierje szempontjából, és ami még rosszabb, Szegény magányos Dexter nagyon megszenvedte, hogy egyetlen élő rokona ily szükségtelenül elhanyagolja őt.

Úgyhogy mi szempontból jó hír volt, hogy Deborah kapta az esetet, és meg is láttam őt az ösvény másik végén, amint főnökével, Matthews kapitánnyal konzultál, kétségkívül éppen municióval látva el őt a sajtó ellen, amelynek tagjaival folyamatosan hadban állt a kapitány, mivel soha nem voltak hajlandóak az előnyösebb profilját fotózni.

Ami azt illeti, tényleg ott sorakoztak már a magukból operatőr munkatársakat ontó sajtóautók, és megkezdődött a helyszín fényképezése. Egy vagy két helyi médiamunkás gyűlt oda körénk a vérszagra, komoran szorongatva a mikrofonját és gyászos hangvételű mondatokat gyakorolva a két brutálisan bevégzett étellel kapcsolatos tragikus veszteségről. Mint mindig, most is alázatos hála töltött el a gondolattól, hogy olyan társadalomban élhetek, ahol a sajtó szent és sérthetetlen joga, hogy halott emberekről készített felvételeket mutathasson be az esti hírekben.

Matthews kapitány a tenyere élével gondosan befésülte a már eredetileg is tökéletes frizuráját, megveregette Deborah vállát, és a sajtóhoz masírozott. Én pedig a húgomhoz masíroztam.

Ott ácsorgott, ahol Matthews hagyta, a kapitány hátát bámulta, miközben az elkezdett Rick Sangre-nak, a véres hírek egyik legnagyobb gurujának nyilatkozni.

– Szóval így állunk, hugi – köszöntöttem. – Üdvözöllek a való világban.

Deb megcsóválta a fejét.

– Hip, hip, hurrá – jelentette ki.

– Hogy van Kyle? – kérdeztem, mivel intenzív tanulmányaim során sikerült elsajátítanom az udvariasság szabályait kielégítő kérdések feltevésének képességét.

– Fizikailag? – kérdezett vissza Deb. – Elvan. Csak olyan haszontalannak érzi magát mindig. És azok a seggfejek Washingtonban hagyják, hogy visszamenjen dolgozni.

Nem volt könnyű eldöntennem, hogy Chutsky állapota megengedné-e, hogy folytassa a munkáját, mivel soha senki nem tájékoztatott arról, mit is dolgozik Chutsky valójában. Tudtam, hogy a dolog valami homályos módon kapcsolódik a kormányhoz, és azt is, hogy titkos az egész, de ezen kívül semmit.

– Hát – mondtam végül, még mindig a megfelelő közhelyet keresve – biztos vagyok abban, hogy csak idő kérdése a dolog.

– Persze – válaszolta Deb. – Biztos így van. – Hátranézett a földön fekvő, elszenesedett testek irányába. – Mindenesetre ez remek alkalom arra, hogy eltereljem valamivel a figyelmemet.

– Azt csiripelik a madarak, hogy szerinted Santeria-ügyről van szó – mondtam, mire Deb arca elképesztő sebességgel fordult vissza felém.

– Szerinted nem? – hörrent fel.

– Ó, dehogynem, természetesen lehetséges, hogy tényleg erről van szó – válaszoltam.

– De...? – kérdezett vissza Deb élesen.

– Semmi de.

– A fenébe, Dexter – mondta Deb. – Mit tudsz te erről? – És ez valószínűleg jogos kérdés volt. Közismert, hogy időnként meglehetősen találó ötletekkel tudok szolgálni a brutálisabb gyilkosságokkal kapcsolatban. Arról vagyok híres, hogy beelátok abba, ahogyan az elfajzott, beteg gyilkosok gondolkoznak és dolgoznak – nem csoda, elvégre, bár ezt Deborah-n kívül senki nem tudja, jómagam is egy elfajzott, beteg gyilkos vagyok.

És bár Deborah számára csak nagyon rövid ideje vált nyilvánvalóvá, mi is vagyok én tulajdonképpen, egyáltalán nem szégyenlősködött, ha a különleges képességeim kihasználásáról volt szó a munkája kapcsán. Ez engem nem is zavar; örülök, ha segíthetek. Elvégre mire való a család? És egyáltalán nem bánom, ha a hozzám hasonló szörnyetegek a csak Vén Szikrásnak becézett villamoszék közreműködésével fizetik meg tartozásukat a társadalom felé – persze kivéve akkor, ha valakit a saját ártatlan örömeim kielégítésére tartogatok.

De ebben az esetben semmim nem volt, amit elmondhattam volna Deborah-nak. Ami azt illeti, igazából abban reménykedtem, hogy majd ő tud számomra pár apró információmorzsával szolgálni, valamivel, ami megmagyarázhatja a Sötét Utas különös és rendkívüli háttérbe vonulását. Ez persze nem olyasmi volt, amit szívesen elmeséltem volna Deborah-nak. De mondhattam bármit erről a kettős összeégett áldozatról, nem hinne nekem. Biztosra venné, hogy rendelkezem bizonyos információkkal és egy sajátos nézőponttal, amit nem akarok megosztani vele. A testvéreknél már csak azok a testvérek gyanakvóbbak, akik egyben zsaruk is.

És valóban meg volt róla győződve, hogy titkolózom előtte.

– Ne már, Dexter – korholt. – Ki vele. Aruld el, amit tudsz.

– Drága húgom, fogalmam sincs az egészről – válaszoltam.

– Egy nagy lószart – csattant fel Deborah, bár igazság szerint, az ügyre való tekintettel, bikát kellett volna mondania. – Valamit nem mondasz el.

– Soha nem tennék ilyet – válaszoltam. – Hát hazudnék én az egyetlen húgomnak?

Rám meredt.

– Szóval semmi köze a Santeriához?

– Fogalmam sincs – feleltem olyan ártatlanul, ahogy csak az arcomon kifért. – Nagyon jó kiindulási pontnak tűnik. De...

– Tudtam! – csattant fel. – De mi?

– Hát – kezdtem lassan. És tényleg csak abban a pillanatban jutott eszembe a dolog, és valószínűleg nem jelentett semmit, de valahogy ki kellett jönnöm a mondatból, úgyhogy kimondtam. – Hallottál már olyan Santeriáról, aki agyagot használt? És bikákat? Nem a kecskefejre buknak?

Deb nagyon szigorúan nézett egy pillanatig, majd megcsóválta a fejét.

– Ennyi? Ennyit tudsz felajánlani?

– Én megmondtam, Debs, hogy nem tudok semmit. Ez csak egy gondolat volt, egyszerűen csak felmerült bennem.

– Hát jó – válaszolta. – Ha igazat mondasz...

– Hát persze hogy igazat mondok – vetettem közbe.

– Akkor bolhafingnyit sem tudsz – fejezte be a mondatot, és elnézett arrafelé, ahol Matthews kapitány éppen megválaszolta a sajtó kérdéseit, előretolva férfiasan fennkölt állát. – Ami épp csak egy kicsit kevesebb annál az angyalbögyörőnyinél, amit én tudok.

Eddig fogalmam sem volt arról, hogy a bolhafing kisebb lenne, mint az angyalbögyörő, de mindig örömet okoz, ha valami újat tanulhatok. De még ez a meghökkentő felfedezés sem segített abban, hogy választ találjak az igazi rejtélyre: miért bújt be a Sötét Utas a lövészárokba? A munkám és hobbim során olyan dolgokat láttam, amit a legtöbb ember el sem tud képzelni, hacsak meg nem nézett párat azok közül a rövidfilmek közül, amiket az autóvezetési tanfolyamokon vetítenek, az ittas vezetést megelőzendő. És árnyékszerű tár-

sam minden esetben, bármilyen rettenetes ügyről is volt szó, elejtett pár velős megjegyzést munka közben, vagy legalább ásított egyet.

De most, amikor nem volt szó baljóslatúbb dologról, mint két összeégett testről és pár tehetségtelenségről tanúskodó cseréptárgyról, a Sötét Utas úgy menekült, mint egy ijedt pók, engem pedig segítség nélkül hagyott – ez vadonatúj élmény volt, és nem igazán tetszett.

De mit tudtam volna tenni? Nem ismertem senkit, akivel hajlandó lettem volna beszélgetni olyasmiről, mint a Sötét Utas; legalábbis, ha szabad lábon akartam maradni, márpedig ez eltökélt szándékom volt. Amennyire tudtam, a témának rajtam kívül nincsen hivatalos szakértője. De valójában mit is tudtam én víg cimborámról? Tényleg olyan jól ismerném, csak azért, mert olyan régóta élünk együtt? Váratlan döntésétől, hogy lemenekül a pincébe, nagyon feszült lettem, mintha azon kaptam volna magam, hogy nadrág nélkül csellengek a munkahelyemen. Ha a dolgok mélyére tekintünk, fogalmam sincs igazából, ki is valójában a Sötét Utas, és honnan jött, és ez az egész nem is tűnt mostanáiig olyan fontosnak.

Valamilyen furcsa oknál fogva most már viszont igen.

Egy szerény kis embercsoport gyűlt össze a rendőrség által elhelyezett sárga kordonszalag mellett. Elegen voltak ahhoz, hogy a Megfigyelő beállhasson közéjük anélkül, hogy bármilyen szempontból feltűnést keltett volna.

Hideg éhséggel figyelt, de ez nem látszott az arcán – semmi nem látszott az arcán; az arca csupán egy maszk volt, amit azért viselt, hogy elrejtse a belsejében feltekerceselve tárolt erőt. Ennek ellenére a körülötte lévő emberek mintha megéreztek volna, időről időre idegesen pillantgattak felé, mintha meghallották volna a közelben üvöltő tigrist.

A Megfigyelőnek élvezetet okozott a szorongásuk, örömmel töltötte el, ahogy bárgyú réműlettel bámulták a művét. Ez része volt a hatalom kel tette boldogságának, és részben ezért is szeretett megfigyelni.

De most egyéb céllal is figyelt, gondosan és megfontoltan, miközben nézte, ahogy négykézláb keresgélnek, mint a hangyák, és érezte, ahogy megfeszül és felhullámszik benne az erő. *Két lábon járó hús*, gondolta. *Még a birkáknál is kevesebbek, és itt mi vagyunk a pásztor.*

Ahogy a művének kijáró szájalmas reakciókon kárörvendezett, ragadozói ösztöne peremén megérezte valaki más csiklandó jelenlétét is. Lassan végighordozta pillantását a sárga kordonon...

Ott. Ez ő, abban a csiricsáré hawaii ingben. Tényleg rendőr.

A Megfigyelő óvatosan kiengedett egy csapot a másik felé, és amikor az a céljához ért, látta, hogy a másik sóbálvánnyá merevedik menet közben, és lehunyja a szemét, mintha egy hangtalan kérdést tenne fel. Ő, igen. Az egész értelmet nyert. A másik megérezte az érzékek megfoghatatlan érintését; erős lény, ez biztos.

De mi a célja?

Figyelte, ahogy a másik felegyenesedik, körbenéz, majd láthatóan kiveri a fejéből a dolgot, és átlép a kordonon.

Mi erősebbek vagyunk, gondolta. Mindenkinél erősebbek. És erre ők is rá fognak jönni, a legnagyobb sajnálatukra.

Érezte, ahogy nő benne az éhség – de még többet meg kellett tudnia, és várni fog, amíg el nem jön az idő. Vár és figyel.

Egyelőre.

6. FEJEZET

A vértelen gyilkossági helyszínt ajándék utazásnak kellett volna tekintenem, de valahogy nem volt elég könnyű a szívem ahhoz, hogy úgy élvezzem, ahogy kellene. Egy ideig a környéken őgyelegantem, ki-be járkáltam a helyszínről, de nagyon kevés dolgom akadt. És úgy tűnt, Deborah is mindent közölt már velem, amit közölni akart, úgyhogy ott maradtam magamra, dologtalanul.

Egy gondolkodó elme a körülményekre való tekintettel minden bizonnyal azt tekinti ésszerű reakciónak, ha egy kicsit duzzogok, de soha nem állítottam, hogy sok ésszerűség szorult volna belém, úgyhogy nem sok választási lehetőségem maradt. Talán az lenne a legjobb, ha kikapcsolnék egy kicsit, és elgondolkoznék azon a sok fontos dolgon, amikre figyelmet kellene fordítanom – a gyerekeken, a rendezvényszervezőkön, Párizson, az ebédemen... tekintve az aggódnivalóim bevásárlólistáját, nem csoda, hogy az Utas elmenekült.

Visszanéztem a két túlsütött testre. Nem csináltak semmi ijesztőt. Még mindig meg voltak halva. De a Sötét Utas azóta sem jelentkezett.

Visszasétafikáltam oda, ahol Deborah immár Angel-nem-rokonnal beszélgetett. Mindketten várakozással telve pillantottak rám, de szokásommal ellentétben nem tartogattam számukra semmilyen szellemes megjegyzést. Jó hírnevem szempontjából szerencsés módon, amely szerint engem semmi nem zökkent ki a derűs sztoicizmusból, Deborah átnézett a vállam felett, és felhorkant.

– Éppen itt volt már a kibaszott ideje.

Követtem tekintetét egészen a járőrautóig, ami abban a pillanatban állt meg, és néztem, ahogy kiszáll belőle egy fehérbe öltözött férfi.

Miami városának felkent *babalaója* érkezett meg.

Szépséges Városunk az urambátyámkodás és a korrupció olyan áthatolhatatlan ködében tengeti mindennapjait, amitől a Keresztapa elsárgulna irigységében, és minden évben dollármilliók mennek el imaginárius tanácsadási megbízásokra, olyan tervek költségvetésének túllépésére, amikbe még bele sem fogtak, mert valakinek az anyósa nyerte el a pályázatot, és egyéb közérdekű célokra, mint például a politikusok támogatóinak új luxusautóira. Úgyhogy nem meglepő, hogy a város egy Santeria papnak fizetést és béren kívüli juttatásokat biztosít.

Az a meglepő, hogy az illető meg is szolgálja a pénzét.

A *babalao* minden reggel napfelkeltekor megérkezik a városházára, ahol általában talál egy vagy két kisebb állatáldozatot olyanoktól, akiknek függőben

van valamilyen fontos jogi ügyük. Nincs az a miami polgár, aki józan ésszel hajlandó lenne megérinteni ezeket az adományokat, de természetesen nagy nevetlenségről tanúskodna, ha valaki döglött állatokat hagyna az igazság nagytemplomának padlóján hanyódni. Úgyhogy a *babalao* eltünteti az áldozatokat, a porcelán csigahéjakat, a tollakat, a csőröket, az amuletteket és képeket, és teszi ezt oly módon, ami nem sérti meg az orishákat, a Santeria útmutató szellemeit.

És időről időre olyan ügyek miatt is kihívják, minthogy vuduzzon meg egyéb fontos közjavakat, áldja meg például az új felüljárót, amit egy gyanúsán olcsó útépitő cég épített, vagy átkozza el a New York Jetset. Ezúttal pedig nyilvánvalóan húgom, Deborah hívta ki.

A város *babalaója* egy ötven körüli fekete férfi volt, száznolcvan magas, hosszú körmökkel és meglehetősen nagy pocakkal. Fehér nadrágot viselt, fehér guayaberát és szandált. Az iktatásban megzavart, a ranglétra alacsonyabb fokán álló bürokraták morózus arckifejezésével cammogott oda hozzánk az öt ideszállító járóautótól. Menet közben ingujjával megtörölgette fekete, szarukeretes szemüvegét. Ahogy közelebb ért a testekhez, fel is vette, majd sóbálvánnyá merevedett a látványtól.

Egy hosszú pillanatig csak bámult. Majd, még mindig képtelenül arra, hogy levegye tekintetét a testekről, hátrálni kezdett. Amikor már körülbelül tíz méterre volt a testektől, megfordult, visszasétált a járóautóhoz, és beszállt.

– Mi a fene – mondta Deborah, én pedig egyetértettem vele abban, hogy ez a történeteknek a lehető legfrappánsabb összegzése. A *babalao* magára csapta a kocsiajtót, ott ült az anyósülésen, mereven bámulva ki a szélvédőn, mozdulatlanul. Egy kis szünet után Deborah azt dűnnyögte, a fenébe, és odament az autóhoz. És mivel bennem folyamatosan tombol a tudásszomj, követtem.

Amikor odaértem az autóhoz, Deborah éppen az utasülés ablakán kopogtatott, a *babalao* pedig még mindig egyenesen maga elé bámult összeszorított állkapoccsal, és úgy tett, mintha nem venné őt észre. Debs hangosabban kezdett kopogni; a férfi csak megrázta a fejét.

– Nyissa ki az ajtót! – szólította fel Deb a leghatározottabb, rakja-le-a-fegyvert-a-földre jellegű zsarú hangtónusában. A férfi még határozottabban kezdte rázni a fejét. Deb még erősebben csapkodta az ablakot. – Nyissa ki! – ismételte meg.

A *babalao* végül leengedte az ablakot.

– Ennek semmi köze nincs hozzám – jelentette ki.

– Akkor mi ez? – kérdezte Deborah.

A férfi a fejét rázta.

– Vissza kell mennem dolgozni – válaszolta.

– *Palo mayombéről* lenne szó? – kérdeztem, Deb pedig szemrehányó pillantást vetett rám, amiért közbeavatkoztam, de jogos kérdésnek tűnt. A *palo mayombe* a *santeria* némileg sötétebb hajtása, és bár én szinte semmit nem

tudtam róla, a pletykák említettek bizonyos különösen kegyetlen szertartásokat, amik felcsigázták az érdeklődésemet.

De a *babalao* a fejét rázta.

– Hallgassanak ide – mondta. – Léteznek olyan dolgok, amikről maguknak fogalmuk sincs, és amikről, higgyék el, nem is akarnak tudni.

– Ez is egyike lenne azoknak a dolgoknak? – kérdeztem.

– Nem tudom – válaszolta. – Lehetséges.

– Mit tud mondani erről az esetről? – követelt információt Deborah.

– Semmit, mert semmit nem tudok – válaszolta a férfi. – De egyáltalán nem tetszik, és nem akarok belekeveredni. Fontos elintéznivalóim vannak ma, szólnak a kollégájaknak, hogy mennem kell. – Ezzel ismét felhúzta az ablakot.

– A fenébe – mondta Deborah, és szemrehányóan nézett rám.

– Hát, én nem csináltam semmit – védekeztem.

– A fenébe – ismételte meg. – Ez meg mi a francot jelenthet?

– Sötétben tapogatózom – mondtam.

– Na ja – válaszolta Deb, és olyan arcot vágott, mint aki egy szavamat se hiszi el, amit meglehetősen ironikusnak találtam. Úgy értem, mindenki bízik bennem, függetlenül attól, hogy időnként egy kicsit eltérek az igazságtól – erre itt áll a saját mostoha vérem és húsom, és visszautasítja annak a gondolatnak a lehetőségét is, hogy valóban sötétben tapogatóznék. És akkor ott van még a *babalao* reakciója is, aki nyilvánvalóan ugyan azt élte át, mint az Utas. Mindezt mire véljem?

Mielőtt tovább bontogathattam volna ezt a lenyűgöző gondolatmenetet, észrevettem, hogy Deborah még mindig engem bámul, arcán egy különösen taszító kifejezéssel.

– Megtaláltátok a fejeket? – kérdeztem, szerintem meglehetősen segítőkészen. – Talán sikerül megfejtenünk a szertartás lényegét, ha kiderül, mit tett a fejekkel.

– Nem, nem találtuk meg a fejeket. Nem találtam semmit, csak egy testvért, aki titkolózik előttem.

– Deborah, ez az állandó, rosszindulatú gyanakvással terhes arckifejezés nem tesz jót az arcizmaidnak. Tiszta ránc lesz.

– Talán ez majd segít abban, hogy elkapjam a gyilkost – válaszolta Deb, majd odasétált a két elszenesedett testhez.

Mivel több hasznomat láthatóan senki nem tudta volna venni, a húgom legalábbis nyilvánvalóan nem, nem igazán tudtam mihez kezdeni magammal a helyszínen. Végeztem a vérmintagyűjtéssel, vagyis elraktam néhány apró mintát abból a megalvadt fekete micsodából, ami a két nyakra száradt, és elindultam visszafelé a laborba, elég korán ahhoz, hogy rengeteg időm maradjon egy késői ebédre.

De lám, szegény Dexter hátára valószínűleg egy céltáblát festett valaki, mert a gondjaim igazából még csak ekkor kezdődtek. Amint az asztalomat

rendeztettem, és lélekben felkészültem arra, hogy kivegyem a részem a vígan gyilkos csúcsgalamból, Vince Masuoka ugrándozott be az irodámba.

– Most beszéltem Mannyvel – hozta a tudomásomra. – Holnap délelőtt tízkor ráér velünk találkozni.

– Ez csodálatos újság – jelentettem ki. – Ennél jobban már csak akkor örülnék, ha tudnám, kicsoda Manny, és miért akar velünk találkozni.

Vince konkrétan sértődött arcot vágott, ami egyike volt kisszámú őszinte érzelmi megnyilatkozásainak.

– Manny Borque – világosított fel. – A rendezvényszervező.

– Az MTV-s fickó?

– Pontosan – válaszolta Vince. – Az a pasi, aki megnyerte az összes díjat, és aki szerepelt a Gourmet Magazinban.

– Ó, igen – mondtam, megpróbálván időt nyerni, hátha hirtelen támad valami briliáns ötletem, amelynek segítségével elkerülhetem a fenyegető jövőt. – A díjnyertes rendezvényszervező.

– Dexter, ez egy nagyszerű pasas. Gondoskodni tudna az egész lakodalomról.

– Hát, Vince, ez igazán nagyszerű, de...

– Idefigyelj – mondta Vince olyan határozottan és ellentmondást nem tűrően, amilyenek még soha nem láttam. – Azt mondtad, beszélsz Ritával, és hagyod, hogy ő döntse el.

– Valóban ezt mondtam volna?

– Valóban. És nem hagyom, hogy kicsússzon a kezetek közül egy ilyen remek lehetőség, semmiképpen sem, mert tudom, hogy Ritát mi sem tenné boldogabbá.

Elképzelésem nem volt, hogyan lehet Vince ebben olyan biztos. Végül is én vagyok az, aki eljegyezte a szóban forgó nőt, és még nekem sem volt fogalmam arról, hogy melyik rendezvényszervezőtől kezdenének el remegni Rita térdei. De nem gondoltam, hogy ez lenne a megfelelő pillanat arra, hogy megérdeklődjem, honnan tudja Vince, Ritának mi tetszene és mi nem. Másrészről, egy olyan férfi, aki halloweenre Carmen Mirandának öltözött, valószínűleg nagyobb eséllyel be tudja célozni a menyasszonyom legtitkosabb kulináris vágyait, mint én.

– Hát – szólaltam meg végül, miután eldöntöttem, hogy a halogatás a legcélszerűbb válasz, ha ki akarok bújni a dolog alól –, ebben az esetben hazamegyek, és beszélek Ritával.

– Tedd azt – mondta Vince. És nem állíthatom, hogy elviharzott, bár ha lett volna becsapásra alkalmas ajtó a környéken, azt nagy valószínűséggel rám vágta volna.

Befejeztem a pakolászást, és kibattyogtam az esti forgalomba. A hazaúton egy Toyota terepjáró, amit egy középkorú férfi vezetett, valamilyen oknál fogva besorolt mögém, és folyamatosan dudált rám. Öt vagy hat keresztező-

déssel később leelőzött, és ahogy elhúzott mellettem, rám rántotta a kormányt, hátha ijedtemben felszaladok a járdára. Bár csodáltam a lelkesedését, és szíves-örömet eleget tettem volna vágyainak, inkább az úton maradtam. Logikai úton lehetetlen kitalálni, mit miért csinálnak Miami autósai, miközben A pontból B pontba próbálnak eljutni. Az a legegyszerűbb, ha az ember hátrádól és átadja magát az erőszakos jelenetek élvezetének – és természetesen ez számomra soha nem is okozott gondot. Úgyhogy elmosolyodtam, és utána intettem, ő pedig beletaposott a gázba, és – körülbelül száz kilométer per órával túllépve a megengedett sebességet – beleveszett a forgalomba.

Általában mi sem okoz nekem nagyobb örömet, mint ha az örültekházára emlékeztető miami forgalomban fejezhetem be a napomat. Az a rengeteg felgyülemlett düh és vérszomj megnyugtató, emiatt közösséget érzek a szülővárossal és huncut kópé lakosaival. De ezen az estén nehezemre esett átadni magamat a derűnek. Soha nem gondoltam volna, hogy ez valaha is bekövetkezhet, de mégis ez volt a helyzet: aggódtam.

És ami még rosszabb, azt se tudtam, mi miatt aggódom, csakhogy a Sötét Utas szólni se volt hajlandó hozzám a kreatív elmére valló gyilkosság helyszínén. Ilyen még soha nem történt, és csak arra gondolhattam, hogy valami szokatlan, és valószínűleg Dexterre veszélyes dolog okozhatta. De micsoda? És hogyan kaphatnék választ, amikor valójában az Utasról sem tudok semmit, kivéve, hogy eddig mindig boldogan állt rendelkezésemre, ha útmutatásra vagy magyarázatra volt szükségem. Már találkoztunk összeégett holttestekkel, illetve kerámianippekkel korábban is, anélkül, hogy akár csak megrándult volna. Talán a kettő kombinációjáról van szó? Vagy volt valami különleges ebben a két testben?

Vagy az egész csak véletlen egybeesés, és semmi köze nem volt ahhoz, amit láttunk?

Minél többet gondolkoztam róla, annál bizonytalanabb lettem; de az autók áradata megnyugtatóan gyilkos hullámokkal nyaldosott körbe, és mire odaértem Ritáékhoz, majdnem sikerült is meggyőzőnöm magam, hogy igazán nincs miért aggódnom.

Rita, Cody és Astor már otthon voltak, mire odaértem. Rita sokkal közelebb dolgozott az otthonához, mint én, a gyerekek pedig iskola után a közeli parkban vezetett napközibe mentek, úgyhogy mindnyájuknak legalább fél órát kellett várniuk arra, hogy kínzóeszközeikkel kikergethessenek jól megérdemelt lelki nyugalomból.

– Benne volt a hírekben – súgta oda Astor, amint kinyitottam az ajtót, Cody pedig bólintott, és lágy, rekedtes hangján annyit mondott: – Gusztustalan.

– Mi volt a hírekben? – kérdeztem, miközben megpróbáltam anélkül átverekedni magam rajtuk és behatolni a házba, hogy valamelyikükre véletlenül rátaposnék.

– *Elégetted* őket! – Szíszeggett rám Astor, Cody pedig azzal a fajta tökéletesen kifejezéstelen tekintetével bámult, ami valami módon mégis helytelenítőnek látszott.

– Hogy mit? Kicsodát é...

– Azt a két embert, akít a kollégiumnál találtak meg – válaszolta Astor.

– Ezt nem akarjuk megtanulni – tette hozzá felfűtött hangon, Cody pedig ismét bólintott.

– A kol... úgy érted, az egyetemnél? De azt nem én...

– Minden egyetem kollégium – jelentette ki Astor a kilencéves lányok határozott magabiztosságával. – És mi úgy gondoljuk, hogy az égetés az gusztustalan.

Deregeni kezdett bennem, mit láthattak a hírekben: egy bejátszást arról a helyszínről, ahol jól átsült vérminták gyűjtögetésével töltöttem a délelőttömet a két megperzselt test mellett. És valahogy, pusztán csak amiatt, mert tudták, hogy előző este kint voltam játszani, arra a következtetésre jutottak, hogy ez volt a programom. Még a Sötét Utas meglepő kihátrálása nélkül is egyetértettem volna velük abban, hogy ez gusztustalan, és felháborítóan találtam, hogy el tudnak rólam ilyesmit képzelni.

– Idefigyeljetek – mondtam szigorúan –, azt nem én...

– Dexter, te vagy az? – fuvolázta Rita a konyhából.

– Nem vagyok biztos benne – válaszoltam. – Hadd nézzem meg a jogosítványomban.

Rita ragyogó arccal rontott ki hozzánk, és még mielőtt védekezni tudtam volna, körém fonta magát, láthatóan azzal a céllal, hogy szorításával megakadályozza a normál lélegzetvételemet.

– Szervusz, hercegem – köszöntött. – Milyen volt a napod?

– Gusztustalan – dűnnyögte Astor.

– Egyszerűen csodálatos – válaszoltam levegő után kapkodva. – Rengeteg hulla jutott ma mindenkinek. És használhattam a kis vattacsomóimat is.

Rita fintorgott.

– Blöe. Hát ez nem vagyok biztos benne, hogy jó ötlet ilyeneket mondanod a gyerekek előtt. Mi van, ha rosszat álmodnak tőle? Ha őszinte ember lennék, tájékoztattam volna, hogy sokkal nagyobb esélye van annak, hogy az ő gyerekei okoznak valakinek rossz álmokat, mint annak, hogy ők álmodnak rosszat, de mivel mentes vagyok a belső késztetéstől, hogy minden körülmények között ragaszkodjak az igazsághoz, csak megveregtettem a vállát, és annyit mondtam:

– A rajzfilmekben ennél kegyetlenebb dolgokkal találkoznak nap mint nap. Nem igaz, gyerekek?

– Nem – válaszolta Cody halkan, én pedig meglepetten néztem rá.

Szinte soha nem szólalt meg, és azt, hogy most nemcsak hogy beszédre nyitotta a száját, de ráadásul abból a célból tette ezt, hogy ellentmondjon

nekem, nagyon nyugtalanítónak tartottam. És ha már itt tartunk, az egész napom nagyon nem úgy ment, ahogy kellett volna, kezdve a Sötét Utas páni rémületével reggel, folytatva Vince gasztronómiai témájú tirádáival – és most még ez is. Mindenre, ami sötét és rettenetes, mi a csuda folyik itt? Nem éri elég csi az aurámat, vagy mi? Kvadrátba rendeződtek ellenem a Jupiter holdjai a Nyilasban?

– Cody – szólaltam meg, reménykedve, hogy érezhető a hangomban egy kis megbántottság. – Nem fogsz rosszat álmodni, ugye?

– Soha nem álmodik rosszat – válaszolta Astor, mintha a szellemi téren kihívásokkal küszködőkön kívül ezzel mindenkinek tisztában kellene lennie. – Soha nem is álmodik.

– Jó tudni – nyugtáztam, mivel én sem álmodom szinte soha, és valamilyen oknál fogva fontosnak tűnt, hogy minél több közös vonásunk legyen Codyval. De Rita hallani sem akart a dologról.

– Ne már, Astor, ne butáskodj – korholta lányát. – Dehogynem álmodik. Mindenki álmodik.

– Én nem – ragaszkodott álláspontjához Cody, és ezzel nemcsak hogy mindkettőnknek ellentmondott aznap este, hanem már-már megdöntötte a saját fecsegési rekordját. És bár nekem nincs szívem, leszámítva a vérellátással kapcsolatos funkciókat, hirtelen gyengédség öntött el iránta, és mellé akartam állni.

– Jó neked – jelentettem ki. – Tartsd meg ezt a jó szokásodat. Az álmokat túlértékelik. Igazából csak zavarják a pihentető alvást.

– Dexter, ne már – vágott közbe Rita. – Nem hinném, hogy adnunk kellene alájuk a lovat.

– Dehogynem kellene – kacsintottam Codyra. – Kitört belőle a tűz, a harag és a képzelőerő.

– Nem is – tiltakozott Cody, én meg csodálattal adóztam szavainak özöne előtt.

– Hát persze hogy nem – halkítottam le a hangom. – De anyádat ilyesmivel kell etetnünk, különben aggódni kezd.

– Ó, az isten szerelmére – sóhajtott Rita. – Megadom magam. Szaladjatok ki játszani, gyerekek.

– Dexterrel akarunk játszani – biggyesztette le az ajkát Astor.

– Pár perc, és én is kint vagyok – ígértem.

– Hát ajánlom is – válaszolta a kislány sötéten; elindultak a hátsó ajtóhoz vezető folyosó vége felé, és amikor eltűntek, mélyet sóhajtottam boldogságomban, hogy egyelőre vége az ellenem irányuló kegyetlen és indokolatlan támadásoknak. De persze nem kellett volna előre innom a medve bőrére.

– Gyere be ide – mondta Rita, és kézen fogva odavezetett a kanapéhoz.

– Vince telefonált nemrég – tájékoztatott, miközben helyet foglaltunk a párnák között.

– Ó, valóban? – kérdeztem, és a veszély baljóslatú előjele futott végig rajtam, ahogy belegondoltam, mit mondhatott vajon Ritának. – Mit mondott?

Rita megrázta a fejét.

– Nagyon titokzatos volt. Azt mondta, értesítsük, amint megbeszéltük a dolgot. És amikor megkérdeztem, mit is kellene megbeszelnünk, nem árulta el. Azt mondta, hogy majd te elmondod.

Nagy erőfeszítembe került nem beleesni a társalgási közhelyek ismételt alkalmazásának bűnébe, de végül is visszanyeltem az újabb „ó, valóban?” kérdést. Mentségemre szolgáljon, hogy máson zakatolt az agyam; nemcsak azon, hogy hova tudnék minél hamarabb elszökni, hanem azon is, hogy mielőtt elmenekülnék, mindenképpen időt kell szakítanom arra, hogy meglátogassam Vince-et a kis játékszereimmel. De még mielőtt mentálisan kiválaszthattam volna a megfelelő pengét, Rita folytatta.

– Őszintén szólva, Dexter, nagyon szerencsés vagy, hogy van egy ilyen barátod, mint Vince. Tényleg nagyon komolyan veszi a násznagyi teendőit, és csodálatos ízlése van.

– Rádásul csodálatosan drága – válaszoltam, és talán még mindig nem tértem magamhoz a sokból, hogy majdnem megismételtem az amúgy sem túl eredeti „ó, valóban?”-omat, de amint kimondtam, rájöttem, hogy ez volt a legrosszabb dolog, amit mondhattam. És tényleg, Rita Úgy felragyogott, mint egy karácsonyfa.

– Tényleg? – kérdezte – Hát, feltételezem, ez logikus. Úgy értem, a kettő leggyakrabban együtt jár, nem? Az ember általában azt kapja, amit megfizet.

– Igen, de itt most az a kérdés, hogy mennyit akarunk fizetni – válaszoltam.

– Miért, mennyit? – kérdezett vissza Rita, és innentől reményem sem maradt a menekvésre.

– Hát – feleltem –, Vince-ben felmerült az az elmebeteg ötlet, hogy azt a South Beach-i séfét kellene megbíznunk, azt a nagyon költséges pasast, aki egy csomó híresség rendezvényére készíti a menüt, meg ilyenek.

Rita összecsapta a tenyerét az álla alatt, és sugárzott belőle az öröm.

– Csak nem Manny Borque-ot? – sikoltott fel. – Vince ismeri Manny Borque-ot?

Természetesen ekkor már minden veszve volt, de Délceg Dexter nem adja fel egykönnyen, függetlenül attól, mennyire reménytelen a helyzete.

– Említettem már, hogy az illető nagyon drága?

– Ó, Dexter, hogyan tudsz ilyenkor a pénz miatt aggódni? – válaszolta Rita.

– Nagyon könnyen. A lényemből fakad.

– De hát lehetőséget kaptunk, hogy Manny Borque-ot alkalmazzuk – hangsúlyozta ki Rita egy meglepő éllel a hangjában, amit eddig csak akkor hallottam tőle, amikor Codyval és Astorral veszekedett.

– Igen, Rita, de egyszerűen nincs értelme, hogy egy halom pénzt elszórjunk csak a séfre.

– Ez nem az értelem hatáskörébe esik – válaszolta Rita, és be kell valljam, ebben teljesen egyetértettem vele. – Ha rá tudjuk venni Manny Borque-ot, hogy szervezze meg a lakodalmunkat, örülség lenne nem meg tenni.

– De... – válaszoltam, és itt el is hallgattam, mert azonkívül, hogy elmebeteg dolog egy vagyont kifizetni endíviás kekszekért, amiket művészien rácsorgatott rebarbaraszirup díszít, és Jennifer Lopez alakúra vannak rendezve, nem jutott eszembe más ellenvetés. Úgy értem, ez nem elég?

Nyilvánvalóan nem volt az.

– Dexter – nézett a szemembe Rita. – Hát hány esküvője van az embernek? – Én pedig csodálatra méltó lélekjelenléttel ellenálltam a késztetésnek, és nem vágtam rá, hogy „hát, ami téged illet, ez lesz a második alkalom”, és úgy gondolom, ezt nagyon bölcsen tettem.

Gyorsan stratégiát váltottam, és fejest ugrottam abba a modorba, amit a látszólag emberi lényként eltöltött hosszú éveim alatt sajátítottam el.

– Rita – mondtam –, az esküvő legfontosabb része az lesz, amikor az ujjadra húzom a gyűrűt. Egyáltalán nem érdekel, mit eszünk utána.

– Ez olyan kedves – válaszolta Rita. – Akkor nem bánod, ha Manny Borque-ot bízzuk meg?

Szóval megint azon kaptam magam, hogy elveszíték egy vitát, még mi előtt rájöhettek volna, melyik oldalon is állok tulajdonképpen. Éreztem, hogy kiszáradt a szám – ami kétségkívül azért történhetett meg, mert leesett az állam, miközben az agyam görcsösen próbált rájönni, mi is történt valójában, és milyen szellemes megjegyzéssel lehetne visszaállítani a dolgok rendjét.

De ehhez már túl késő volt.

– Visszahívom Vince-et – mondta Rita, majd odahajolt hozzám, hogy arcon csókoljon. – Ó, ez annyira izgalmas. Köszönöm, Dexter.

Hát, végül is, a házasság a kompromisszumokról szól.

7. FEJEZET

Manny Borque természetesen a keleti parton lakott. A Miamiban gombaként szaporodó új építésű felhőkarcolók egyikének legfelső emeletén volt a rezidenciája. Az épület egy egykor elhagyott partszakaszon állt, ahova Harry vitt ki régebben minket Debsszel kagylót gyűjteni szombat reggelenként. Mindenféle kincseket találtunk ott régi korokból, titokzatos fadarabokat szerencsétlenül járt hajókból, homárscapda bójákat, halászhálócafrangokat, egy izgalmas reggelen pedig egy előrehaladott állapotban lévő emberi holttestre bukkantunk a hullámtörőn. Nagy becsben tartottam ezt a gyerekkori emlékemet, és nagyon nem néztem jó szemmel, hogy egyesek csillogó, csicsás épületeket építenek a helyszínén.

Másnap reggel tízkor Vince és én együtt indultunk el a munkahelyünkről, és odahajtottunk ahhoz a rettenetes új épülethez, ami ifjúkori örömöm helyszínén feszített. Némán indultunk a lifttel a tető felé, közben figyeltem, hogy ficereg és pislog zavarában Vince. Hogy miért lesz lámpalázás olyasvalaki miatt, aki darabolt májból készít szobrokat, azt fel nem foghattam, de nyilvánvalóan ez volt a helyzet. Egy izzadságcsepp gurult végig az arcán, és görcsösen nyeldekelt, kétszer is.

– Egy séfről van szó, Vince – nyugtatgattam. – Nem veszélyes rád. Még a könyvtárjegyedet sem veheti el.

Vince rám nézett, és megint nyelt egyet.

– Nagyon heves vérmérsékletű pasas – válaszolta – Rendkívül fárasztó bír lenni.

– Hát, akkor nincs más választásunk – közöltem vele vidáman –, menjünk, és keressünk valakit, aki elviselhetőbb nála.

Vince úgy feszítette be az állát, mintha a kivégzőosztagával nézne farkaszemet.

– Nem – mondta bátran –, meg tudjuk csinálni. – Ekkor, mint egy végzőra, kinyílt a felvonó ajtaja. Vince kihúzta magát, bólintott, és azt mondta: – Gyerünk.

Végigsétáltunk a folyosón, és Vince megállt az utolsó ajtó előtt. Vett egy mély levegőt, felemelte az öklét, és egy kis habozás után bekopogott. Egy hosszú pillanatig semmi nem történt, a társam – még mindig magasba emelt kézzel – rám nézett, majd pislogott egyet.

– Talán – szólalt meg.

Ekkor kitárult az ajtó.

– Helló, Vic! – trillázta valami a bejárat közepén, mire Vince elvörösödött, és dadogni kezdte:

– Én csak, szia. – Ezt követően zavart toporgásba fogott, és valami olyasmit nyögött ki, hogy, izé, jó hát majd egyik lábával hátralépett.

Figyelemre méltónak és lenyűgözőnek találtam ezt a performanszt, és úgy tűnt, nem én vagyok az egyetlen, akinek élvezetet okoz. A próbababa, aki ajtót nyitott, Figyelt és mosolygott, méghozzá úgy, ami azt sugallta, hogy szíves örömet tagja lenne bármiféle emberi szenvedés lelkes közönségének. Ráadásul aránylag hosszú ideig hagyta Vince-et az ajtóban vergődni, mielőtt végül beinvitált volna minket.

Manny Borque, már ha ez tényleg ő volt, nem pedig valami furcsa hologram a Csillagok Háborújából, olyan százhatvanöt centiméter magas lehetett az ezüstszerű, magas sarkú hímzett csizmájának talpától fejének narancssárgára festett búbjáig. A haja rövidebbre volt vágva, leszámítva pár fekete tincset, amelyek fecskefark módjára ágaztak el a homlokán és hullottak a hatalmas, strasszkövekkel kirakott szemüvegére. Hosszú, élénkpiros dasikit viselt, alatta láthatóan semmi mást, afrikai köntöse pedig örvénylett körülötte, ahogy hátralépett az ajtóban, hogy be tudjunk menni, majd gyors kis léptekkel egy hatalmas panorámaablakhoz sietett, ami a vízre nézett.

– Gyertek ide, és mindent megbeszélünk – mondta kitérve egy piederstál útjából, ami valami hatalmas, műanyagba mártott és fluoreszkáló festékkel befújt állati hányadékra emlékeztető labdaszerű dolgot tartott a magasba. Odavezetett minket egy üvegasztalhoz az ablak mellett, amit négy, valószínűleg székek szánt tárgy vett körbe, amelyeket könnyedén összetéveszthettünk volna gólyalábra állított bronz tevenyergekkel.

– Üljetek le – szólított fel minket egy széles kézmozdulat kíséretében, és én az ablakhoz legközelebb álló székizét választottam. Vince egy pillanatnyi habozás után helyet foglalt mellettem, Manny pedig a vele szemben lévő ülésre pattant fel. – Hát, szóval – mondta –, hogy vagy, Vic? Kértek kávét? – És anélkül, hogy megvárta volna a válaszunkat, balra hussant a feje, és kikiabált: – Eduardo!

Mellettem Vince szaggatottan vett egy levegőt, de még mielőtt használhatta volna, Manny egy gyors mozdulattal visszafordult, és rám nézett.

– TE pedig biztosan a szemérmes vőlegény vagy! – állapította meg.

– Dexter Morgan – mutatkoztam be. – De nem igazán van tehetségem a szemérmességhez.

– Annyi baj legyen, azt hiszem, Vic mindkettőtök nevében helytáll – válaszolta Manny. És valóban, Vince olyan engedelmesen és annyira lett skarlát-szerű, amennyire az az ő bőrszínével csak lehetséges volt. Mivel még mindig bosszantott, hogy kitesz engem ennek a megpróbáltatásnak, úgy döntöttem, nem javítok a helyzetén egy Mannynek szegezett csattanós válasszal, és Vince valódi identitását illetően sem korrigálok a tévedését, miszerint ő „Vince”,

nem pedig „Vic”. Biztosra vettem, hogy pontosan tudja kollégám valódi nevét, egyszerűen csak kínozni akarja egy kicsit. És ez ellen nem is volt kifogásom: hadd vergődjön Vince, megérdemli, amiért a hátam mögött beszélt Ritával, és belekevert ebbe az egészbe.

Eduardo rontott be egy színes, retró Fiestaware kávéskészlettel, amit egy tiszta műanyag tálcán egyensúlyozott. Köpcös fiatalember volt, körülbelül kétszer akkora, mint Manny, és láthatóan ő is nagy buzgalommal leste a kis troll kívánságát. Letett egy sárga csészét Manny elé, majd odalépett Vince-hez, hogy átadja neki a kéket, amikor Manny, ujját Eduardo karjára téve megállította.

– Eduardo – szólalt meg selymes hangon, mire a Fiú sóbálvánnyá merevedett. – Sárga? Hát nem jegyeztük meg? Manny kapja a kék csészét.

Eduardo gyakorlatilag átesett magán, úgy próbált rükvercbe kapcsolni, majdnem elejtette a tálcát a nagy igyekezetben, hogy minél hamarabb eltávolítsa az ominózus sárga csészét, és kicserélje a helyes kékre.

– Köszönöm, Eduardo – mondta Manny, Eduardo megtorpant egy pillanatra, nyilvánvalóan azért, hogy kiderüljön, Manny komolyan gondolta-e, vagy a fiú újabb hibát követett el. De Manny csak megveregette a karját, és annyit mondott: – És most, kérlek, szolgálj ki a vendégeinket –, mire Eduardo bólintott, és átjött az asztal túloldalára.

Úgy esett, hogy én kaptam a sárga csészét, és ezzel nem is volt semmi bajom, bár megfordult a fejemben, hogy ez azt jelenti-e, hogy nem kedvelnek. Miután kitöltötte a kávé, Eduardo a konyhába sietett, és egy kis tállal tért vissza, amin fél tucat *pastelito* volt. És bár igazából nem Jennifer Lopez popsijának mintájára alkották meg őket, akár olyanok is lehetek volna. Úgy néztek ki, mint néhány kis piros, tejszínnel töltött sündisznó – sötétbarna halmok teletűzködve tüskékkel, amik vagy csokoládéból voltak, vagy egy tarajos sülből szedték ki őket. A középső, nyitott részükből egy kis kupac narancsszínű, pudingszerű dolog kandikált ki, és minden kupac tetején ott csücsült egy falatnyi zöld, kék vagy barna. Eduardo az asztal közepére tette a tányért, és egy pillanatig mindannyian csak bámultuk. Manny láthatóan csodálta őket, Vince pedig vallásos révületbe esett tőlük, megint nyeldekelni kezdett, és olyan hangot adott ki, mintha elfúlt volna a lélegzete. Ami engem illet, nem voltam biztos benne, hogy az izék étkezési célokra szolgálnak-e vajon, vagy valami bizarr, véres azték rituálé alatt kell őket használni, úgyhogy egyszerűen csak figyeltem a tálat, ráutaló jeleket keresve.

Végül Vince-től kaptam meg.

– Ó, istenem – tört ki belőle. Manny bólintott.

– Gyönyörűek, nem? – kérdezte. – De aaaaaaannyira a tavalyi divat. – Felelt az egyiket, azt, aminek kék volt a teteje, és egyfajta tartózkodó érdeklődéssel meredt rá. – A színes ételpaletta már kifutott, és az a rettenetes öreg szálloda az Indian Creek mellett lekoppintotta az egészet. Ezzel együtt – vonta

meg a vállát és kapta be a süteményt: elégedetten nyugtáztam, hogy láthatóan nem okoz neki komolyabb vérzést – az ember megszereti a saját kis trükkjeit. – Megfordult, és Eduardóra kacsintott. – Talán néha túlságosan is. – Eduardo elsápadt, kimenekült a konyhába, Manny pedig egy széles krokodilvigyorral fordult vissza felénk. – De kóstoljátok meg, jó?

– Én félek beléjük harapni – válaszolta Vince. – Annyira *tökéletesek*.

– Én pedig attól félek, hogy visszaharapnak – mondtam én.

Manny megvillantott pár tucat fogat.

– Ha meg tudnám tanítani erre őket – jelentette ki –, soha többé nem lennék egyedül. – Felém tolt a tányért. – Rajta – mondta.

– Ilyeneket akar felszolgálni az esküvőmön? – kérdeztem, arra gondolva, hogy talán most már igazán találhatna valaki valami értelmet ebben az egészben.

Vince belém dőfte a könyökét, de láthatóan elkésett vele. Manny szemei két keskeny kis réssé szűkültek, bár fogorvosának tetszetős munkája még mindig nem tűnt el a színről.

– Én nem felszolgáló – javított ki. – Én *prezentálok*. És azt *prezentálok*, amit *én* jónak látok.

– Nem úgy volna helyes, ha kapnék némi támpontot azzal kapcsolatban, hogy az vajon mi lesz? – kérdeztem. – Úgy értem, mi van, ha a menyasszony allergiás a wasabiban abált borsmustáros aszpicra?

Manny ökle úgy megfeszült, hogy hallottam, amint megroppannak az ízületi. Egy pillanatra fellángolt bennem a remény, hogy talán szellemességem megmentett a séftől. De ekkor Manny ellazult és felnevetett.

– Tetszik a barátod, Vic – mondta. – Bátor ember.

Vince mindkettőnkre vetett egy-egy mosolyt, és ismét lélegezni kezdett, Manny pedig a kezébe vett egy írótümböt, és így esett, hogy megnyertem a nagyszerű Manny Borque-ot séfnek a lakodalmamra, kedvezményes, tányéronként kétszázötven dolláros árért.

Ez egy kicsit soknak tűnt nekem. De végül is, külön a lelkemre kötötték, hogy ne aggódjak a pénz miatt. Biztos voltam benne, hogy Rita megtalálja a módját, hogy ki tudjuk fizetni, például csak két-három embert hív meg. Mindenesetre nem jutott sok időm arra, hogy a mocskos anyagiakon borongjak, mivel szinte rögtön felhangzott mobilom vidám kis gyászzenéje, és amikor felvettem, Deborah hangját hallottam, aki kísérletet sem tett rá, hogy utánozza jókedvű hallómat:

– Azonnal ide kell jönnöd.

– Nagyon lefoglal pár igen fontos előétel – válaszoltam. – Nem tudnál kölcsönadni húszezer dollárt?

Húgom valamiféle torokhangot adott ki magából, majd azt mondta:

– Nincs időm a hülyeségeidre, Dexter. A huszonnégy órás húsz perc múlva elkezdődik, és azt akarom, hogy ott legyél. – A gyilkosságiaknál szokásos volt,

hogy mindenki, akinek bármi köze van az esethez, huszonnégy órával a munka kezdete után összegyűlik, így mindenki tájékozódhat mindenről. Debs pedig nyilvánvalóan úgy gondolja, hogy bölcsességgel és éles eszemmel valahogyan biztosan segíteni tudom a munkát – ez igazán nagyon kedves tőle, de sajnos nem így van. Mivel a Sötét Utas még mindig engedély nélküli eltávon volt, nem remélhettem, hogy a bölcsesség vakító fénye fog eltölteni a közeljövőben bármikor is.

– Debs, tényleg semmi ötletem nincs ezzel az ügyel kapcsolatban – közöltem vele.

– Csak gyere ide – válaszolta, és lerakta.

8. FEJEZET

A 836-os úton egy kilométeres dugó volt, a sor vége pedig pont ott kezdődött, ahol a 395-ösről beözönlöttek az autók. Addig araszoltunk előre a kijáratok között, amíg ki nem derült, mi a probléma: egy teherautó-rakomány görögdinnye borult az útra. Tizenöt centi vastagon borította az aszfaltot a piros-zöld trutyi, amit a roncsolódás különböző stádiumában lévő autók pettyeztek. Egy mentőautó ment el mellettünk a leállósávban, amit azon sofőrök autóinak a sora követett, akik túl fontos emberek voltak ahhoz, hogy dugóban várakozzanak. Végig dudák szóltak mindenhol a sorban, az emberek üvöltöztek és az öklüket rázták egymás felé, és valahol elől egy puskalövést is hallottam dördülni. Jó volt visszatérni a mindennapos kerékvágásba.

Mire kikerültünk a dugóból és újra a kisebb utcákon hajthattunk, tizenöt percet elveszítettünk, és még tizenötbe telt visszaérni a munkahelyünkre. Vince és én csendben ácsorogtunk a liftben, útban a második emelet felé, de amint kitért az ajtó és kiléptünk, megállított.

– Jól döntöttél – mondta.

– Igen – válaszoltam. – De ha nem sikerül igen hamar véghezvinnem, amit eldöntöttem, Deborah meg fog ölni.

Megragadta a karomat.

– Úgy értem, Mannyvel kapcsolatban – mondta. – Imádni fogod, amit csinál. Tényleg egészen más lesz így.

Tisztában voltam azzal, hogy a bankszámlakivonatomban tényleg egészen más lesz így, de ezenkívül elképzelésem nem volt, mi értelme van az egésznek. Tényleg mindenki jobban fogja érezni magát, ha a hideg marhasült helyett egy sor nyilvánvalóan mesterséges ízét szolgálnak fel nekik, amiről senki nem tudja, miből van és mire kell használni? Én nagyon sok mindent nem értek az emberi lényekkel kapcsolatban, de ez már aztán igazán a hab a tortán. Erről eszembe jutott, hogy lesz-e egyáltalán torta, és arra a következtetésre jutottam, hogy ez meglehetősen kétséges.

Viszont vannak dolgok, amikkel teljesen tisztában vagyok, és ezek közé tartozik Deborah és a pontosság kapcsolata is. Ezt az apjától, Harrytól örökölte, és mindketten azon a véleményen voltak, hogy a késve érkezés tiszteletlenség, és nincs rá mentség. Úgyhogy lefejtettem Vince ujjait a karomról, és megráztam a kezét.

– Biztosra veszem, hogy nagyon meg leszünk elégedve az étellel – közöltem vele.

A kezembe kapaszkodott.

– Itt többről van szó – mondta.

– Vince...

– Az életed hátralévő részét alapozod meg azon az eseményen – folytatta zavartalanul. – És ez a legjobb alapozás, ha a te életedről és Rita életéről van szó, kettőtökről...

– Az életem veszélyben fog forogni, ha nem indulok el azonnal, Vince – figyelmeztettem.

– Én nagyon örülök az egésznek – foglalta össze Vince, és annyira zavarba jöttem a szokatlan élménytől, hogy láthatóan egy autentikus érzelmet próbál kifejezni, hogy menekülésem előle a folyosó végén található tárgyalóba nem volt teljesen mentes a pániktól.

A helyiség tele volt, mivel az előző este leadott, a két összeégett és lefejezett nőről szóló hisztérikus hangvételű tudósítások után a rendőrség minden erejét az ügy megoldására fordította. Deborah csúnyán nézett rám, amikor beosontam, megálltam az ajtó mellett, és rávettem lefegyverzőnek szánt mosolyomat. Az előtte szóló szavába vágott, az egyik járőrét szakította félbe, azt, aki először ért a helyszínre.

– Rendben – mondta. – Tudjuk, hogy nem fogjuk a helyszínen találni a fejeket.

Azt hittem volna, hogy az elkésett érkezéssel és Deborah rám vetett, mélyen helytelenítő pillantásával kétségkívül megnyertem a Legdrámaibb Színrelépés díját, de nem is tévedhettem volna nagyobb. Mert amint Debs megpróbált életet rázni az értekezletbe, úgy kenterbe vertek, mint egy gyertyát a szőnyegbombázás.

– Gyerünk, emberek – mondta Örmester Hugi. – Várom az ötleteket.

– Kikotorhatnánk a tavat – javasolta Camilla Figg. Harmincöt éves laboratóriumi szakbarbár volt, aki általában egy szót sem szólt, úgyhogy meglepő volt, hogy ezúttal kinyitotta a száját. Úgy tűnt, nem mindenkinek szolgált inyére a változás, mert egy vékony, ideges zsaru, Corrigan, rögtön nekiugrott.

– Hülyeség – mondta. – A fejek maguktól feljönnek a víz felszínére.

– Nem könnyebbek a víznél, csonttal vannak tele – ellenkezett Camilla.

– Hát van, amelyik igen – válaszolta Corrigan, és kapott is egy kis nevetést. Deborah összevonta a szemöldökét, és éppen arra készült, hogy ellenkezést nem tűrő hangon közbevágjon, amikor a folyosóról beszűrődő zaj megállította.

DOBB.

Annyira azért nem volt hangos, de valamilyen oknál fogva hirtelen mindenki figyelmét lekötötte a szobában.

DOBB.

Közelebb, egy kicsit hangosabban, most már olyan érzést keltve, mintha egy alacsony költségvetésű horrorfilmből közeledne felénk valami...

DOBB.

Valamilyen oknál fogva – amire nem is remélhettem, hogy rájövök – úgy tűnt, a szobában mindenki visszafojtott lélegzettel fordul az ajtó felé. És mégha csak azért is, hogy ne lógjak ki a sorból, de én is elkezdtem arrafelé fordulni, hogy kikukucskáljak a folyosóra, amikor egy icipici belső csiklandás megállított. Nem volt több egy nyilallásnál, úgyhogy lehunytam a szemem, és hallgatózni kezdtem. *Hahó!* – kiáltottam fejben, és egy nagyon rövid szünet után meg is érkezett a gyenge, némileg vonakodó válasz, egy mentális torokköszörüléshez hasonlatos, és akkor...

– Szentséges Jézusom – suttogta a szobában valaki, azzal a fajta ihletett rettenettel, ami mindig garantáltan felkeltette az érdeklődésemet, és ott belül a vékony, kis, majdnem-hang dorombolni kezdett, majd elhallgatott. Kinyitottam a szemem.

Valóban egy alacsony költségvetésű horrorról volt szó. Az élőhalottak éjszakájáról, de élőben, nem pedig filmen, ugyanis az ajtóban, tőlem jobbra olyasvalaki állt és meredt rám, akinek meg kellett volna halnia.

Doakes őrmester.

Doakes soha nem kedvelt engem. Úgy tűnt, ő az egyetlen rendőr a kötélekben, aki gyanítja rólam, hogy az vagyok, ami tényleg vagyok. Mindig meg voltam róla győződve, hogy azért lát át az álruhámon, mert ő is hozzám hasonló, egy jéghideg szívű gyilkos. Szinte mindennel kapcsolatban megpróbálta bizonyítani, hogy abban bűnös vagyok, de rendre kudarcot vallott, és valahogy a kudarcai sem tettek engem kedvesebbé a szememben.

Amikor utoljára láttam, Doakest éppen a mentősök pakolták be a mentőautóba. Nem volt eszméleténél, részben a sokktól és a fájdalomtól, amit nyelvének, láb- és kézfejeinek az eltávolítása okozott egy nagyon tehetséges amatőr sebész jóvoltából, aki úgy gondolta, Doakes hibát követett el vele szemben. És valóban, finom módszerekkel tényleg én vezettem erre a következtetésre a sokoldalú doktort, de legalább volt bennem annyi tisztesség, hogy előtte rábeszéljem Doakest, játssza már el a ráosztott szerepet, hátha így könnyebben elfoghatjuk embertelen barátját. Ráadásul meg is mentettem Doakes életét, noha a saját drága és pótolhatatlan életem, illetve végtagjaim forogtak veszélyben. Noha nem sikerült véghez vinnem azt a lendületes, jól időzített mentőakciót, amiben szerintem Doakes reménykedett, de megpróbáltam, és igazán, őszintén nem az én hibám volt, hogy amikor elhajtottak vele, akkor már inkább volt holt, mint élő.

Úgyhogy nem gondoltam, hogy túlzott nagyravágyás lenne részemről egy kis elismerésben reménykedni azért a nagy kockázatért cserébe, aminek kivettem magam az érdekében; nem virágot akartam vagy kitüntetést, esetleg egy doboz bonbont, megelégedtem volna egy szívélyes hátbaveregetéssel, és egy elmotyogott „köszönöm, öreg haver”-ral, vagy valami ilyesmivel. Természetesen Doakes számára valószínűleg megoldhatatlan feladat lett volna a koherens motyogás, tekintettel a kivágott nyelvére – nem beszélve a hátbaveregetésről.

veregetésről, ami, figyelembe véve az új fémkezeit, meglehetősen fájdalmasnak bizonyulhat, de legalább megpróbálhatná. Tényleg annyira nagy kérés lenne ez tőlem?

Nyilvánvalóan igen. Doakes úgy meredt rám, mintha ő lenne a legéhesebb kutya a világon, én pedig az utolsó marhaszelet. Régebben azt hittem, hogy a rám vetett tekintetében elég méreg van ahhoz, hogy a kihalás szélén álló fajok összes képviselőjét el lehessen intézni vele. De a mostani nézéséhez képest az egy kócos üstökű kisgyermek gyengéd kacaja volt egy napfényes nyári délutánon. És most már tudtam, mitől köszörülte meg a torkát a Sötét Utas: megérezte az ismerős ragadozó szagát. Éreztem, ahogy Doakes kihívó pillantásának hatására a belső szárnyak lassan kifeszülnek, és visszatér beléjük a dübörgő élet. És amögött a sötét szempár mögött Doakes saját belső szörnycete mordult fel és köpött az enyém felé. Így álltunk egy nagyon hosszú pillanattig, külső szemlélő számára egyszerűen csak farkaszemet nézve, de bennünk két ragadozó árnyéka rikoltott egymás felé.

Valaki megszólt, de a világ leszűkült rám, Doakesra és a két fekete árnyékra bennünk, akik csatába hívtak minket, és egyikünk sem hallott egy szót sem, csak valami idegesítő zümmögést a háttérben.

Végül Deborah hangja hatolt át a ködön.

– Doakes őrmester – szólt meg kissé erőltetett hangon.

Doakes ekkor odafordult hozzám, és az átok megtört. Én pedig, kicsit önelégülten a Sötét Utas – öröm és boldogság – hatalmától, továbbá a diadaltól, hogy Doakes fordult el elsőként, a tapétába olvadtam, ahogy hátraléptem, hogy megszemléljem egykor oly hatalmas ősellenségem maradványait.

Doakes őrmester fekvőtámaszrekordját azóta sem döntötték meg a kaptányságon, de nem úgy nézett ki, mintha egyhamar megvédhetné. Ősztövérvolt és – figyelmen kívül hagyva a tekintete mögött izzó tüzet – már-már gyengének tűnt. Mereven állt két falában, a karjai élettelenül csüngtek az oldala mellett, csuklóin csillogó ezüstizékkal, amik bonyolult pótmarkolatoknak tűntek.

Hallottam, ahogy mások levegőt vesznek a szobában, de ezenkívül senki meg se nyikkant. Mindenki némán meredt arra a dologra, ami egykor Doakes volt, ő pedig Deborah-ra, aki megnyalta ajkát, és láthatóan azon gondolkozott, mit is kellene mondania, majd végül a következők mellett döntött:

– Foglaljon helyet Doakes. Ööö. Mindjárt beavatom.

Doakes hosszan az arcába bámult. Ezt követően ügyetlenül sarkon fordult, rám meredt, és kidobogott a szobából. Furcsa, kiszámított lépései végigvisszhangoztak a folyosón, amíg végleg el nem haltak.

A zsaruk általában nem szeretik, ha látszik rajtuk, hogy megilletődnek vagy megijednek, úgyhogy beletelt pár másodpercebe, amíg bárki is megkockáztatta azt, hogy levegőt vegyen, és ezzel érzelmi szempontból esetleg kiadja magát. Természetesen Deborah törte meg végül a természetellenes csendet.

– Hát jó – mondta, mire hirtelen mindenki a torkát kezdte köszörülni, és a székek is felnyikordultak.

– Hát jó – ismételte meg –, szóval a fejeket nem fogjuk megtalálni a helyszínen.

– A fejek nem maradnak fent a vízen – ismételte meg álláspontját Camilla Figg megvető hangon, és ezzel visszatértünk oda, ahol Doakes Őrmester hirtelen megjelenése előtt tartottunk. És körülbelül további tíz percen keresztül zümmögtek még, fáradhatatlanul harcolva a bűnözés ellen azzal, hogy a papírmunka kitöltésének illetékességén vitatkoztak, amikor ismét félbeszakított mindenkit a mellettem felcsapódó ajtó.

– Ne haragudjanak, hogy félbeszakítom az értekezletet – mondta Matthews kapitány. – Van egy... ööö... egy igazán örvendetes hírem, azt hiszem.

A homlokát ráncolva nézett körbe, amiről még én is tudtam, hogy nem a legmegfelelőbb arckifejezés örömhír közlésének esetére.

– Arról van szó, hogy... khm... Doakes őrmester visszatért, és... fontos, hogy mindenki tisztában legyen velem, miszerint komoly, izé..., sérüléseket szenvedett. Már csak pár éve maradt hátra a teljes nyugdíjig, úgyhogy az ügyvédek, ööö... mi úgy gondoltuk, tekintettel a körülményekre, hogy... – Elhallgatott, és körbenézett a szobában. – Valaki szolt már maguknak?

– Doakes őrmester itt járt az imént – válaszolta Deborah.

– Ó – mondta Matthews. – Hát akkor... – vállat vont. – Rendben. Akkor jó. Ha így áll a helyzet, folytassák az értekezletet. Van valami jelentenivaló?

– Nem igazán haladtunk előre, kapitány – felelte Deborah.

– Hát, biztos vagyok benne, hogy sikerül felgöngyölténie az ügyet, még mielőtt a sajtó... úgy értem, idejében.

– Igen, uram – válaszolta Deb.

– Akkor jó – mondta megint a kapitány. Ezzel még egy pillantást vetve a szobára, kihúzta magát és elhagyta a helyiséget.

– A fejek nem maradnak fent a vízen – szólalt meg valaki, és egy kis nevetésféle hullámozott végig odabent.

– Jézusom – sóhajtott Deborah. – Kérhetném, hogy koncentráljunk az ügyre? Két ember meghalt.

És még hányan fognak, gondoltam, a Sötét Utas pedig kicsit megremegett, mintha minden bátorságát össze kellene szednie ahhoz, hogy el ne fusson, de ennyi volt, és én nem szenteltem túl sok gondolatot a dolognak.

9. FEJEZET

Én nem szoktam álmodni. Úgy értem, miután elaludtam, biztos van olyan pont, amikor mindenféle képek és összefüggéstelen történetek villannak át a tudatalattimon. Végül is, állítólag ezzel mindenki így van. De úgy tűnik, soha nem emlékszem az álmainra utólag, és ezzel állítólag senki más nincs így. Úgyhogy abból indulok ki, hogy nem álmodom.

És emiatt ért akkora sokként, hogy az éjszaka közepén egyszer csak Rita karjaiban találtam magam, ahogy valami olyasmit kiabálok, amit nem értek; csak a saját elfúló hangom visszhangját tudtam kivenni a vattaszerű sötét-ségben, és egy hűvös kezet a homlokomon, Ritáét, aki azt suttogja, „minden rendben, édesem, nem foglak elhagyni”.

– Köszönöm – mondtam károgó hangon. Megköszörültem a torkom, és felültem.

– Rosszat álmodtál – közölte velem.

– Tényleg? Mi volt benne? – Még mindig nem emlékeztem semmire a saját kiabálásomon és azonkívül, hogy valami veszély fenyegetett engem, és csakis engem.

– Nem tudom – válaszolta Rita. – Kiabáltál. Azt kiabáltad: „Gyere vissza! Ne hagyj egyedül.” – Rita megköszörülte a torkát. – Dexter... én tudom, hogy nyomaszt egy kicsit az esküvőnk...

– Egyáltalán nem – vágtam közbe.

– De szeretném, ha tudnád, hogy soha nem foglak elhagyni. – Megint a kezemért nyúlt. – Számomra ez mindörökre szól, nagy ember. Ragaszkodom hozzád. – Odabújt hozzám, és a vállamra hajtotta a fejét. – Ne aggódj, Dexter. Soha nem foglak elhagyni.

Bár nincs túl sok tapasztalatom az álmok terén, meglehetősen biztos voltam benne, hogy a tudatalattim nem Rita miatt aggódott. Úgy értem, fel sem merült bennem, hogy el akarna hagyni, bár ez nem a bizalom jele volt részemről. Egyszerűen csak eszembe sem jutott. Őszintén szólva, már arról sem volt fogalmam, hogy egyáltalán miért ragaszkodik hozzám, Úgy hogy a hipotetikus távozása ugyanilyen rejtélyes lett volna számomra.

Nem, itt az én saját tudatalattimról volt szó. Ha amiatt jajveszékeltam, hogy elhagy valaki, akkor pontosan tudom, kinek az elvesztésétől tartottam: a Sötét Utasétól. Kebelbarátométól, aki minden körülmények között velem tartott a nyers boldogság rövid pillanataival szabdalt rögzös utamon. Ez a félelem bújt meg az álmom mögött, hogy elveszítem azt a dolgot, ami oly nagyon részem, ami tulajdonképpen az egész életemet meghatározta eddig.

És amikor ez a részem hirtelen elbújt az egyetemi bűnügyi helyszínen, az nyilvánvalóan jobban megrázott, mint abban a pillanatban gondoltam volna. Doakes őrmester váratlan és ijesztő, 65%-os felbukkanása méginkább felszította bennem a veszélyérzetet, és inentől nem túl bonyolult a képlet. Színre lépett a tudatalattim, és létrehozott egy témába vágó álmot. Teljesen nyilvánvaló általános pszichológia, kezdő csoport, tankönyvi példa, semmi olyasmi, ami miatt aggódnom kellene.

Hát akkor mégis miért aggódtam még mindig?

Mert az Utas eddig soha meg se rezzent, és fogalmam nincs, hogy miért pont ezt a pillanatot választotta. Igaza lenne Ritának abban, hogy nyomasztó hatással van rám az esküvőnk közeledése? Vagy tényleg az egyetemi tó melletti két lefejezett holttest tehetett róla, hogy inamba szállt a Sötét Utas?

Nem tudtam – és mivel Ritának időközben láthatóan új, gyakorlatiasabb ötletei támadtak a megnyugtatómra, nem úgy tűnt, hogy egyhamar rájövök a dologra.

– Gyere ide, bébi – suttogta Rita.

És hát, ugye, egy franciaágban nem lehet túl messzire menekülni.

A másnap reggel ott találta Deborah-t az egyetem területén, amint megszállottan keresi a fejeket. Valahogy kiszivárgott a sajtóhoz a hír, hogy a kapitányság szeretne megtalálni pár elkőborolt koponyát. Miamiról volt szó, úgyhogy őszintén hittem benne, hogy egy eltűnt fejnek kisebb lenne a sajtóvisszhangja, mint egy dugónak az I-95-ösön, de valami miatt, aminek leginkább a számosságukhoz lehetett köze, illetve ahhoz, hogy két fiatal nőhöz tartoztak, meglehetősen nagy felzúdulást okozott. Matthews kapitány olyan ember, aki tisztában van a sajtómegjelenések fontosságával, de még ő sem örült annak a hisztérikus felhangnak, ami elválaszthatatlan volt a szóban forgó történettől.

Úgyhogy mindnyájunkra nyomás nehezedett felülről; a kapitánytól egészen Deborah-ig, aki nem vesztegette az idejét, hanem azonnal továbbadta felénk. Vince Masuoka biztos volt benne, hogy átnyújthatná a megoldás kulcsát Deborah-nak, ha sikerülne kiderítenie, melyik bizarr vallási szekta felelős a törtétekért. Ez vezetett oda, hogy egy szép reggelen bedugta a fejét az ajtómon, minden további figyelmeztetés nélkül rám villantotta a legszebb műmósolyát, és határozottan, szépen artikulálva közölte velem, hogy „Kondomble”.

– Szégyelld magad – róttam meg. – Ez nem a megfelelő idő és hely ahhoz, hogy ilyeneket mondjál.

– Hahh – eresztett el egy műnevetést. – Dehogynem. A Kondomble ugyanolyan, mint a Santeria, csak brazil.

– Vince, nincs okom rá, hogy kételkedjek a szavaidban. A kérdés csak az, hogy mi a fenéről beszélsz tulajdonképpen.

Némileg ficánkolva két lépéssel közelebb jött, mintha a teste el akart volna szállni, és erővel kellett volna a földön tartania.

– Pár szertartásukban vannak állatfejek – mondta – Fent van az interneten.

– Tényleg? – kérdeztem. – Az is fent van a neten, hogy a brazilok megsütik az embert, levágják a fejét, és agyag bikafejet raknak a helyére?

Vince egy icipicit elszontyolodott.

– Nem – ismerte be, majd remény kedve megemelte a szemöldökét. – De felhasználnak állatokat.

– Mire használják őket, Vince? – kérdeztem.

– Hát izé – kezdte, és körülnézett a szobámban, talán, hogy új témát találjon. – Ők néha, szóval tudod. Felajánlják egy részét az isteneknek, a többit pedig megeszik.

– Vince – mondtam –, arra kívánsz célozni, hogy valaki megette az eltűnt fejeket?

– Nem – válaszolta Vince már-már duzzogva, mintha Cody vagy Astor tette volna. – De megtehetné volna.

– Nem gondolod, hogy nagyon rágós falat lett volna?

– Hát jó – vágta rövidre a beszélgetésünket Vince, most már határozottan sértődött hangon. – Én csak segíteni akartam. – Ezzel elsétált, anélkül, hogy akár egy icipici műmosolyt vetett volna rám.

De a káosz még csak ekkor kezdődött. Mint Álomországba tett akaratlan kirándulásom is jelezte, éppen elég feszültség volt már rajtam a húgom megszállott őrjöngése nélkül is. De nem telt el több pár percnél, és békém kis oázisa ismét cafatokban hevert, ezúttal Deborah-nak hála, aki tombolva viharzott be az irodámba, mintha darazsak kergetnék.

– Gyerünk – vicsorogta rám.

– Hova megyünk? – kérdeztem, véleményem szerint meglehetősen indokoltan, de a húgom úgy reagált, mintha azt javasoltam volna neki, hogy borotválja kopaszra a fejét, és fesse kékre a koponyáját.

– Csak kapcsolj végre sebességbe, és gyere már! – válaszolta, úgyhogy mentem; követtem a parkolóba, és beültem az autójának anyósülésére.

– Az élő Istenre esküszöm – füstölgött, miközben végigverekedte magát a forgalmon –, még soha nem láttam Matthewst így kiborulni. És most meg az egész az én hibám! – A nyomaték kedvéért rácsapott a dudára, és kikerült egy furgont, aminek a Palmview Idősek Otthona volt az oldalára írva. – És az egész amiatt van, mert valami seggfej kiszivárogtatta a fejeket a sajtónak.

– Hát, Debs – folyamodtam a legmegnyugtatóbb modoromhoz –, biztos vagyok benne, hogy előkerülnek a fejek.

– Hát ebben kibaszottul igazad van – válaszolta Deb, éppen hogy csak kikerülve egy kövér férfit biciklin, aki fémhulladékkal megrakott hatalmas nagy zsákokat szállított a csomagtartóján. – Mert ki fogom deríteni, melyik szekta tagja az a kurafi, és aztán elkapom.

Ez belém fojtotta a további megnyugtató mondatokat; úgy tűnt, drága szellemi fogyatékos húgom Vince-hez hasonlóan arra a következtetésre jutott, hogy ha meglesz a megfelelő alternatív vallási irányzat, akkor elő kerül a gyilkos is.

– Ó, hát jó – mondtam. – És ezt hol fogjuk tenni?

Deb kilavírozott az autóval a Biscayne sugárútra, leparkolt a járdaszegély mellett, anélkül, hogy válaszolt volna, és kiszállt az autóból. Úgyhogy azon kaptam magam, hogy türelmesen követem a Belső Kiteljesedés Központjába, azon csodálatosan hasznos dolgok tőzsdéjére, amikben szerepel a „holisztikus”, az „organikus” vagy az „aura” kifejezés.

A központ egy kicsi, viharvert épület volt a Biscayne sugárút mellett, ami láthatóan a prostituáltak és a drogdílerék rezervátumaként szolgált.

A központ utcára néző ablakain vastag rács volt, és az ajtaján, ami, mint kiderült, be volt zárva, szintúgy. Deborah bedörömbölt rajta, mire felhangzott egy idegesítő zümmögés. Deborah benyomta az ajtót, mire az végre kattant és kinyílt.

Beléptünk. Elborított a gyomorforgatóan édes füstölők illata, és éreztem, ahogy Belső Kiteljesedésem a tudóm generáljavításával veszi kezdetét. A ködön áterengett egy nagy, sárga poszter a szemközti falon, ami azt állította, hogy „MINDANNYIAN EGYEK VAGYUNK”. Az nem derült ki, hogy egy kicsodák. Halk zene szólt, olyasvalaki előadásában, aki láthatóan egy csengősor rendszertelen megszólaltatásával próbálta elnyomni a túlzásba vitt alkoholfogyasztás tüneteit. Egy vízésés csobogott a háttérben, és biztos vagyok benne, hogy szárnyalni kezdett volna a lelkem, ha rendelkeznék ilyesmivel. De mivel nincs lelkem, egyszerűen csak idegesített az egész.

De persze nem a szórakozás, vagy akár a Belső Kiteljesedés miatt mentünk oda. Örmester hugi meg természetesen roppant hivatalos volt, mint mindig. Odamasírozott a pulthoz, ahol egy középkorú nő állt földig érő, batikolt ruhában, ami úgy nézett ki, mintha előregedett krepp-papírból lett volna. Szürkülő haja random irányba állt szerteséjjel, szemöldökét összevonta. Természetesen lehet, hogy ez a megvilágosodás üdvözült szemöldökösszevonása volt.

– Segíthetek? – kérdezte síri hangon, amiből határozottan ki lehetett hallani, hogy rajtunk nem lehet segíteni.

Deborah feltartotta a jelvényét. Mielőtt bármit is mondhatott volna, a nő odanyúlt, és kikapta a kezéből.

– Rendben, Morgan Örmester – mondta végül, a jelvényt a pultra dobva. – Eredetinek tűnik.

– Ezt nem tudta volna az aurájából megállapítani? – kérdeztem. Sajnos úgy tűnt, egyikük sincs olyan hangulatban, hogy elismeréssel adózzon a megjegyzésem előtt; úgyhogy meghúztam magam, és hallgattam, ahogy Deborah neki lát a lehengerlő kihallgatásnak.

– Szeretnék feltenni pár kérdést – mondta, miközben előrehajolt, hogy felvegye a jelvényét.

– Mivel kapcsolatban? – kérdezte a nő. A szemöldökét még jobban összehúzta, Deborah pedig hasonló nonverbális eszközökkel válaszolt, úgyhogy kezdett olyannak tűnni az egész, mint egy hagyományos falusi szemöldökösszehúzó verseny, aminek a győztese ingyenes botoxkezelést kap, hogy folyamatosan savanyú arcot tudjon vágni.

– Történt pár gyilkosság – tájékoztatta a nőt Deborah, mire az vállat vont.

– És nekem mi közöm van ehhez? – kérdezte.

Elismeréssel adóztam az érvelési technikája előtt, de végül is, én sem vagyok kezdő ezen a téren.

– Csak annyi, hogy mindannyian egyek vagyunk – jelentettem ki. – Ez minden rendőri munka alapja.

Felém kapta a fejét, hogy én is részesüljek megrovó pillantásából, és nagyon agresszíven pislogott egyet.

– És maga ki a fene? – förmedt rám. – Hadd lássam a jelvényét.

– Én vagyok az ő helyettese – mutattam a húgomra. – Arra az esetre, ha áldozatul esne a rossz karmának.

A nő felhorkant; de legalább nem lőtt rám.

– A zsaruk ebben a városban – mondta – *úsznak* a rossz karmában. Ott voltam a globalizáció ellenes megmozduláson, és pontosan tudom, milyen emberek maguk.

– Elképzelhető – válaszolta Deborah –, de a másik oldal még rosszabb, úgyhogy volna szíves válaszolni pár kérdésre?

A nő, továbbra is ráncolva a szemöldökét, visszanézett Deborah-ra, és megvonta a vállát.

– Hát jó, azt hiszem – mondta. – De nem tudom, hogy segíthetnék. És amint túllépik a hatáskörüket hívom az ügyvédemet.

– Rendben – válaszolta Deborah. – Olyasvalaki nyomát keressük, akinek köze lehet egy bikákkal foglalkozó helyi alternatív vallási gyülekezethez.

Egy pillanatra azt hittem, a nő mindjárt elmosolyodik, de még időben erőt vett magán.

– Bikákkal? Jézusom, hát ki nem foglalkozik bikákkal? Már az ókori sumerok, minósziai, az a sok közel-keleti népség, meg minden. Rengetegen imádják a bikákat. Úgy értem, a hatalmas szerszámuktól eltekintve is meglehetősen erőteljes állatok.

Ha a nő zavarba akarta hozni Deborah-t, akkor nem tudott annyit a miami zsarukról, mint gondolta. A húgom még csak nem is pislogott.

– Tud olyan konkrét vallási csoportról, amelyik errefelé népszerű? – kérdezte

– Nem tudom – válaszolta a nő. – Milyen vallási csoportra gondol?

– Mi a helyzet a Kondombléval? – vettem közbe, hálásan Vince-nek, hogy megmondta a szót. – Vagy a Palo Mayombéval? Esetleg a Wiccával.

– A spanyol cuccok az Elegguán vannak a Nyolcadik utcán. Én azokról nem tudok sokat. Mi árulunk pár dolgot a wiccásoknak, de erről házkutatási engedély nélkül nem mondok többet. De mindegy, ők úgysem foglalkoznak bikákkal. – Felhorkantott. – Csak ácsorognak az Everglades mocsarakban pucéran, és arra várnak, hogy eltöltse őket a hatalom.

– Ez minden? – kérdezte Deb.

A nő megrázta a fejét.

– Nem tudom. Úgy értem, ismerem a legtöbb szektát a városban, de semmi ilyesmi nem jut eszembe. – Megvonta a vállát. – Talán a druidák, nekik mostanában van az a tavaszi ünnepélyük. Régebben embereket áldoztak.

Deborah ránézett, és még szigorúbb arcot vágott.

– Pontosan mikor? – kérdezte

Ezúttal a nő tényleg elmosolyodott, csak egy kicsit, a szája sarkával.

– Úgy kétezer évvel ezelőtt. Egy kicsit elkéstek azzal az üggyel, Sherlock.

– Van még valami, ami maga szerint segíthet? – kérdezte Deborah.

A nő megrázta a fejét.

– Konkrétan miben? Lehet, hogy egy szerencsétlen pszichopátáról van szó, aki Alistaire Crowley-t olvas és egy tehénfarmon éldegél. Honnan tudjam?

Deborah rápillantott, mintha azt próbálná eldönteni, elég tenyérbe mászó-e a nő ahhoz, hogy letartóztassa, majd végül láthatóan arra a következtetésre jutott, hogy nem.

– Köszönöm az idejét – mondta, és a pultra rakta a névjegykártyáját. – Ha eszébe jut bármi, ami segíthet, kérem, hívjon fel.

– Persze – válaszolta a nő, anélkül, hogy egyáltalán ránézett volna a névjegyre. Deborah még egy pillanatra rámeredt, majd kivonult az ajtón. A nő engem kezdett bámulni, mire rámosolyogtam.

– Nagyon szeretem a zöldségeket – közöltem vele. Ezt követően békejelet mutattam a nőnek, majd követtem a húgomat.

– Ez ostoba ötlet volt – mondta Deborah, miközben visszasiettünk a kocsi-jához.

– Ó, azt azért nem mondanám – tiltakoztam. És így is volt; valóban nem mondtam volna ilyet. Természetesen valóban ostoba volt az ötlet, de ezt hangosan megjegyezni olyan lett volna, mint felszólítani Debet, hogy könyököljön a gyomromba. – Ha mást nem is, pár lehetőséget kizártunk.

– Persze – válaszolta Deb savanyúan. – Most már tudjuk, hogy nem egy rakás pucér gyümölcs az elkövető, hacsak nem kétezer évvel ezelőtt történt a dolog.

Igaza volt, de én életcélomnak tekintem, hogy segítsek a környezetemnek az optimista hozzáállás megőrzésében.

– Még nincs vége – jelentettem ki. – Elmenjünk arra a helyre a Nyolcadik utcában? Majd tolmácsolok neked. – Bár Miamiában született, Deb valami szeszély folytán ragaszkodott ahhoz, hogy franciát tanuljon középiskolában, és spanyolul még ebédet rendelni is alig tudott.

Megrázta a fejét.

– Csak az időnket vesztegetnénk – mondta. – Szólok Angelnek, hogy kérdezzen körbe, de semmire nem fogunk jutni vele.

És igaza volt; Angel egy nagyon szép gyertyával tért Vissza aznap, amin egy Szent Júdához intézett imádság volt spanyolul, de ezt leszámítva a Nyolcadik utcába tett útja merő időpocsékolás volt, éppen ahogy Deb megjósolta.

Ott álltunk üres kézzel, leszámítva két testet fej nélkül, és a nagyon rossz előérzetünket.

De ez hamarosan megváltozott.

10. FEJEZET

A következő nap eseménytelenül telt el, és egy lépéssel sem jutottunk közelebb az egyetemi kettős gyilkosság megoldásához. És, mivel az élet egy kajla, groteszk valami, Deborah engem hibáztatott azért, hogy nem halad a nyomozás. Még mindig meg volt arról győződve, hogy különleges mágikus képességeim vannak, amiket fel is használok arra, hogy a gyilkosságok sötét mélyére nézzek, viszont alantas, személyes okokból visszatartok előle információt.

Ez nagyon hízelgő, de egyáltalán nem így volt. Az egyetlen pluszinformációm abból állt, hogy az esettel kapcsolatban valami megijesztette a Sötét Utast, és nem akartam, hogy ez még egyszer megtörténjen. Úgy döntöttem, távol tartom magam az ügytől, és mivel semmi vérrel kapcsolatos munkára nem volt szükség, egy logikus, rendezett univerzumban nem is lett volna nehéz dolgom.

De lám, a hely, ahol élünk, egyáltalán nem ilyen. A mi univerzumunkat random személyek irányítják, és olyan emberek népesítik be, akik nem hisznek a logikában. És ezek legfőbb vezetője pillanatnyilag a húgom volt. Másnap késő délelőtt sarokba szorított a kis dolgozólyukamban, és elrángatott egy ebédre a barátjával, Kyle Chutskyval. Chutsky ellen nem volt komolyabb kifogásom, talán csak az őt folyamatosan körülengő meggyőződés ellen, miszerint Mindenről Tudja Az Igazat. Ezt leszámítva olyan kellemes és barátságos társaság volt, amilyen egy hideg gyilkos csak lehet, és képmutatás lenne részemről, ha emiatt emelnék kifogást a jelleme ellen. És mivel úgy tűnt, boldoggá teszi a húgomat, más miatt sem emeltem kifogást.

Úgyhogy elmentem velük ebédelni, először is, mivel a húgomról volt szó, és másodszor is, mivel testem hatalmas gépezete szinte folyamatos üzemanyag ellátást igényel.

Az általa leggyakrabban igényelt üzemanyag a *medianoche* szendvics, általában sült *platanos* körettel és egy *mame* turmixszal. Nem tudom, hogy ez az egyszerű, letisztult menü hogy képes olyan éteri húrokat megszólaltatni a lelkemben, de nincs hozzá fogható. Ha annak rendje és módja szerint készítik el, akkor olyan közel jutok általa az extázishoz, amennyire csak lehet. És sehol nem tudják olyan jól elkészíteni, mint a Café Relampagóban, a rendőrkapitányságtól nem messze elhelyezkedő kis kávézóban, ahova Morganék azóta járnak, mióta csak az eszüket tudják. Annyira jó hely, hogy még Deborah állandó mogorvasága sem tudja elrontani.

– Az isten verje meg – közölte velem egy falat szendvicsten keresztül. Ez határozottan kevésbé volt eredeti, mint ahogy általában kifejezi magát, de olyan szenvedéllyel mondta, hogy tele lettem kenyérmorzzával. Belekor-tyoltam a kitűnő *batido de mamémba*, és vártam, hogy kifejtse a fent összeg-zett álláspontját, de ehelyett csak ismételte magát. – Az isten VERJE meg!

– Már megint elnyomod az érzelmeidet – közöltem vele. – De mivel a bátyád vagyok, látom rajtad, hogy nyomaszt valami.

Chutsky felhorkantott, miközben a kubai steakjét fűrészelte.

– Nem mondd – reagált. Folytatni is akarta, de a villa, amit a bal műke-zében tartott, félrecsúszott. – Az isten verje meg – átkozódott, én pedig rádöbentem, hogy sokkal több közös van bennük a húgossal, mint gondol-tam volna. Deborah odahajolt, és segített neki a helyére igazítani a villáját. – Köszönöm – mondta Chutsky, és az arcába pakolt egy nagy adagot a laposra klopolt húsból.

– Látod, nincs is semmi baj – jelentettem ki vidáman. – Nem kellett más, mint hogy valaki elterelje a figyelmed a saját bajodról.

Annál az asztalnál ültünk, ahol valószínűleg már százszor ettünk. De Deborah nem az a kimondottan szentimentális lelkialkat; felegyenesedett, és olyan erősen vágott rá az ütött-kopott Formica asztallapra, hogy a cukortartó megugrott.

– Tudni akarom, ki beszélt azzal a seggfej Rick Sangre-rel! – mondta.

Sangre egy helyi tévériporter volt, aki hitt abban, hogy minél véresebb egy sztori, annál nagyobb szükségük van az embereknek egy szabad sajtó-orgánumra, amelyik a lehető legtöbb hátborzongató részletet eléjük tárja. A hanghordozásából ítélve Deborah meg volt róla győződve, hogy Rick az én új legjobb barátom.

– Hát, nem én – jelentettem ki. – És azt sem hinném, hogy Doakes lett volna.

– Jujj – szisszent fel Chutsky.

– És – folytatta a húgom – meg akarom találni azokat a kibaszott fejeket is!

– Azok sincsenek nálam – válaszoltam. – Érdeklődtél már a talált tárgyak osztályán?

– Te tudsz valamit, Dexter – jelentette ki Deb. – Árukl el, miért titkolózol előttem?

Chutsky felnézett, és lenyelte, ami a szájában volt.

– Honnan tudna bármit is, amit te nem? – kérdezte. – Sok vérnyom volt a helyszínen?

– Semennyi nem volt – válaszoltam. – Tiszta, szép munkát végeztek, amikor a testeket megsütötték.

Chutsky biccentett, és sikeresen a villájára ügyeskedett egy adag babos rizst.

– Te egy beteg állat vagy, ugye?

– Sokkal rosszabb – válaszolta sötéten Deborah. – Titkolózik.

– Ja – hümmögte Chutsky tele szájjal. – Már megint arról az amatőr személyiségelemzésről van szó? – Ez egy apró füllentés volt; azt mondtuk neki, hogy amit csinálok, az inkább analitikus munka, mintsem gyakorlati.

– Igen – válaszolta Deborah. – És nem akarja elmondani, hogy mire jött rá.

– Lehet, hogy nehezedre esik ezt elhinned, hugi, de semmit nem tudok erről. Csak... – vontam meg a vállam, de Deborah máris ugrándozni kezdett a székén.

– Csak mi? Mondd el, kérlek!

Megint haboztam. Egyszerűen nem találtam rá módot, hogy fogalmazhatnám meg neki azt, hogy a Sötét Utas reakciója ezekre a gyilkosságokra teljesen újszerű és igen nyugtalanító volt.

– Csak egy érzés – mondtam – Valami nincs rendben ezzel az esettel. Deborah felhorkantott.

– Két lefejezett holttest, erre azt mondja, valami nincs rendben. Nem voltál te régen értelmesebb ennél?

Beleharaptam a szendvicsembe, miközben Deborah az ebédidejének értékes pillanatait homlokráncolgatásra pazarolta.

– Azonosítottad már a holttesteket? – kérdeztem.

– Ne hülyéskedj, Dexter. Nincsenek meg a fejek, úgyhogy nem tudjuk a fogoruk alapján megtalálni őket. A testek összeégtek, úgyhogy ujjlenyomataink sincsenek. A fenébe is, még azt sem tudjuk, milyen színű volt a hajuk. Mit szeretnél, mit tegyek?

– Tudod, én talán segíthetnék – mondta Chutsky. Ledöfött egy darab sült *madurast*, és bekapta. – Van pár forrásom, akiket felhívhatok.

– Nincs szükségem a segítségedre – válaszolta a húgom, mire Chutsky vállat vont.

– Dexter segítségét elfogadod – világított rá.

– Az más.

– Mennyiben más? – kérdezte Chutsky teljes joggal.

– Annyiban, hogy ő *segít* nekem – válaszolta Deb. – Te meg akarod oldani helyettem az esetet.

Egymás szemébe néztek, és egy ideig csendben maradtak. Ezt már korábban is láttam tőlük, és hátborzongatóan emlékeztetett a dolog Cody és Astor néma párbeszédeire. Jó volt látni, hogy ilyen egyértelműen összekovácsolódtak, bár erről eszembe jutott, hogy ott van nekem a saját esküvőm, ami miatt aggódhatok, nem beszélve a nyilvánvalóan elmebeteg luxusséfünkről. Szerencsére még mielőtt elkezdhettem volna csikorgatni a fogaim, Debs megtörte a kísérteties csendet.

– Én nem leszek olyan nő, akinek mindig segíteni kell – jelentette ki.

– De én olyan információhoz tudlak juttatni, amit máshonnan nem szerezhetsz meg – rakta Chutsky az ép kezét Deb karjára.

– Mint például? – szoltam közbe. Beismerem, jó ideje kíváncsi voltam arra, mi is igazából Chutsky, vagy mi volt a váratlan amputációi előtt. Tudtam, hogy valami kormányügynökségnek dolgozott, amire úgy hivatkozott, hogy az OGA, de még mindig fogalmam sem volt, hogy ez mit jelent.

Engedelmesen felém fordult.

– Rengeteg helyen vannak barátaim és forrásaim – mondta. – Egy ilyen esetnek máshol is lehetnek nyomai, és én körbetelefonálhatnék, hogy kiderítsem, van-e.

– Úgy érted, felhívhatnád a barátaidat az OGA-nál? – kérdeztem.

Elmosolyodott.

– Valahogy úgy.

– Az isten szerelmére, Dexter – sóhajtott fel Deborah. – Az OGA egyszerűen csak azt jelenti, Other Government Agency, vagyis Egyébfajta Kormányzati Ügynökség. Nincs ilyen ügynökség, ez egy szakmabeli vicc.

– De jó, hogy végre én is a szakmához tartozom – válaszoltam. – És még mindig hozzá tudsz férni az adataikhoz?

Vállat vont.

– Hivatalosan betegszabadságon vagyok.

– És honnan mentél szabadságra? – kérdeztem.

Gépies mosollyal válaszolt.

– Hidd el, nem akarod tudni. A lényeg az, hogy még nem döntötték el, jó vagyok-e bármire. – Ránézett a villára, amit az acélkezeiben tartott, és megforgatta a karját, hogy lássa, hogy mozog. – A fenébe – tette hozzá.

És mivel megérezttem, hogy egy újabb kínos pillanat fenyeget bennünket, megtettem, amit tudtam, hogy visszakormányozódjanak a dolgok a barátságosabb vizekre.

– Találtál valamit az égetőkemencénél? – kérdeztem. – Ékszereket, ilyesmit?

– Az meg mi a picása?

– Az égetőkemence? – értetlenkedtem. – Hát, ott égették meg a testeket, nem?

– Nem figyeltél? Nem tudjuk, hol égették meg a testeket.

– Ó – lepődtem meg. – Én azt feltételeztem, hogy ott csinálták az egyetem területén, a korongozóműhelyben.

Abból, ahogy hirtelen megfagyott a húgom arca, arra következtettem, hogy vagy komoly emésztési problémái vannak, vagy fogalma sem volt róla, hogy az egyetemen van korongozóműhely.

– Csak pár száz méterre van a tótól, ahol a testeket megtalálták – tájékoztattam. – Tudod, az égetőkemence. Ahol kiégetik az agyagot...

Deborah még egy pillanatig csak meredt rám, majd felugrott az asztal mellől. Úgy találtam, ez a beszélgetés befejezésének nagyszerűen kreatív és

drámai módja, és beletelt pár pillanatba, amíg bármire is képessé váltam azonkívül, hogy utána pislogjak.

– Arra tippelnék, nem tudott róla – jegyezte meg Chutsky.

– Én is úgy vélem – válaszoltam. – Menjünk utána?

Chutsky vállat vont, és ledöfte az utolsó falat steakjét.

– Én rendelék egy kis *flant* és *cafecitát*. Aztán hívok egy taxit, mivel tilos segítenem – fejezte be. Belapátolt némi babos rizst, és felém biccentett. – Te viszont indulj, hacsak nem akarsz gyalog hazamenni.

Ami azt illeti, egy porcikám sem kívánta a hazagyaloglást, és ezen a napon Deborah vezetett. Másrészről viszont még mindig volt egy fél turmixom, és azt sem akartam otthagyni. Felálltam, és követtem a húgomat, de Deborah érintetlen fél szendvicset magamhoz véve enyhítettem a károkon is, miközben utána vettem magam.

Nem sokkal később begurultunk az egyetem területének kapuján. Deborah az út nagy része alatt a rádióján csüngött, és találkozókat egyeztetett a többiekkel az étetőkemencéknél, maradék idejében pedig a fogát csikorgatta és maga elé motyogott.

A kapu után balra fordultunk, és lefelé indultunk a kanyargós úton, ami a korongozóműhely felé vezetett. Én magam is végigcsináltam ott egy kurzust másodéves koromban, abból a célból, hogy szélesítsem a látókörömet, és arra a következtetésre jutottam, hogy nagy tehetséggel készítek átlagos vázákat, de nem értek ahhoz, hogy eredeti műtárgyakat hozzak létre, legalábbis nem ebben a műfajban. A saját területemen, ha szabad dicsekednem, meglehetősen kreatív tudok lenni, mint azt nemrégiben bizonyítottam is Zander segítségével.

Angel-nem-rokon már ott volt, éppen az első étetőkemencét vizsgálta át gondosan és türelmesen, hátha talál benne gyakorlatilag akármit. Deborah odament és leguggolt mellé, magamra hagyva engem a szendvicse utolsó három falatjával. Beleharaptam a kenyérbe. Kisebb tömeg kezdett gyülekezni a sárga szalag mellett. Talán abban reménykedtek, hogy látnak valami szörnyűséget; soha nem értettem, miért gyűlnek így oda, de mindig ezt tették.

Deborah már a földön volt Angel mellett, aki bedugta fejét az első kemencébe. Valószínűleg hosszú várakozásra számíthattam.

Éppen hogy csak a számba vettem a szendvicse utolsó darabját, amikor ráébredtem, hogy figyelnek. Az nem volt meglepő, hogy néznek; mindenkit meg néznek, aki a sárga szalag túloldalán van. De most egyúttal figyelt is valaki – a Sötét Utas határozottan azt jelezte, hogy valaki, aki az egészségesnél fokozottabb érdeklődést táplál szerény személyem iránt, kipécézett magának, és ez nem volt jó érzés. Ahogy lenyeltem a szendvicsem végét, és megfordultam, hogy odanézzek, a bennem élő suttogás valami olyasmit sistergett, ami leginkább zavarodottságnak hangzott... majd némaságba burkolózott.

És ebben a pillanatban megint rám tört a pánik hányingerének hulláma és a vakság élénksárga kontúrja, és egy pillanatra megbotlottam, miközben az

összes érzékszervem veszélyt sikoltozott, de eltűnt minden képességem a védekezésre. Csak egy másodpercig tartott; visszaküzdöttem magam a felszínre, és alaposabban megvizsgáltam a környezetemet; semmi nem változott. Egy maréknyi ember ácsorgott báméskodva, a nap ragyogóan sütött, és gyenge szellő borzolta a fák koronáját. Egy szokásos, tökéletes miami nap – de valahol a paradicsomban éppen most ütötte fel a fejét a kígyó. Lehunytam a szemem, és erősen figyeltem, reménykedve, hogy kapok valami útbaigazítást a gonosz természete felől, de a menekülő karmos lábak zaján kívül semmit nem hallottam.

Kinyitottam a szemem, és körbenéztem. Talán úgy tizenöt ember ácsorgott a környéken, úgy téve, mintha nem abban reménykednének, hogy megpillantanak valami vérfagyasztót, de egyikén sem látszott semmi különös. Egyik sem sompolygott, egyik sem bámult gonosz tekintettel, és egyik sem rejtegett bendzsót az inge alatt. Normál körülmények között azt várnám az Utasomtól, hogy észrevegye a sötét árnyékot a rám leső ragadozó körül, de most effajta segítség nélkül maradtam. Amennyire meg tudtam állapítani, semmi vészjósló nem ólalkodott a tömegben. Akkor meg mi indította be az Utas vészcsengőjét? Olyan keveset tudtam róla; eddig egyszerűen csak ott volt, egy entitás, telve pajos rosszassággal és metsző javaslatokkal. Eddig soha nem mutatta a zavar legcsekélyebb jelét sem, soha, amíg meg nem látta a két testet a tó mellett. Most pedig, csak fél kilométerre az első helyszíntől ködös bizonytalanságba burkolózott.

A vízről lenne szó? Vagy van itt valami a kemencéknél, aminek köze van a két összeégett holttesthez?

Odasétáltam, ahol Deborah és Angel-nem-rokon ügyködtek éppen. Úgy tűnt, nem találtak semmi olyasmit, ami különösen vészjósló lenne, és a kemencék felől sem sugárzott semmi ijesztő a Sötét Utas búvóhelye felé.

Ha ezt a második menekülést nem olyasmi okozta, ami előttem van, akkor mi? Mi van, ha csak valami fura belső erózióról van szó? Talán az új helyzettől ijedt meg az Utasom, a közeledő házasságtól és a mostohaapaságtól. Talán túl rendes kezdtem volna lenni ahhoz, hogy megfelelő házigazda maradjak? Ez csúnyább sors lenne, mint valaki másnak a halála.

Rábredtem, hogy ott állok a sárga szalag mellett, és egy nagy alak ólalkodik előttem.

– Ööö, jó napot – próbálkozott. Egy nagydarab, izmos fiatal példányt láttam magam előtt, hosszúra hagyott, egyenes hajjal, és olyasvalaki arckifejezésével, aki szilárdan hisz a szájon át való lélegzésben.

– Miben segíthetek, polgártárs? – kérdeztem.

– Maga izé, szóval tudja, zсарu, vagy olyasmi? – kérdezett vissza.

– Egy kicsit olyasmi – válaszoltam.

Bólintott, és elgondolkozott ezen egy pillanatra, miközben olyan tekintettel nézegetett maga mögé, mintha lenne ott valami, amit megehet. A nyaka hátul-

ján az oly idétlen és népszerű tetoválások egyikét viselte, valami távol-keleti karaktersort. Valószínűleg az volt odaírva, „Lassan Tanulok”. Mintha csak meghallotta volna a gondolataimat, megdörzsölte a tetoválást, majd felém fordult, és kinyögte a mondanivalóját.

– Aggódok Jessica miatt – mondta.

– Hát persze hogy aggódik – válaszoltam. – Ki ne tenné?

– Tudják, hogy ő az? – kérdezte. – Én az izé, a barátja vagyok, vagy mi.

A fiatalembernek sikerült felkeltenie a szakmai érdeklődésemet maga iránt.

– Jessica eltűnt? – kérdeztem.

Bólintott.

– Tudja, úgy volt, hogy eljön velem edzésre. Mint, izé, minden reggel. Körbe a pályán, aztán egy kis hasizom. De tegnap nem jött el. És ma reggel sem. Úgyhogy elkezdtem gondolkozni, hogy... – Összeráncolta a homlokát, nyilvánvalóan a gondolkozás okozta erőfeszítéstől, majd szavainak áradata megtorpant.

– Mi a neve? – kérdeztem.

– Kurt. Kurt Wagner. És a magáé?

– Dexter – válaszoltam. – Várjon itt egy pillanatra, Kurt. – Odasiettem Deborah-hoz, mielőtt az újabb szellemi megerőltetés végezne a fiúval.

– Deborah – szóltam neki – talán van itt egy kis áttörés.

– Hát, az biztos, hogy nem az átkozott agyagkemencéidben – morogta Deb.

– Túl kicsik ahhoz, hogy egy ember beléjük férjen.

– Nem – válaszoltam. – De annak a fiatalembernek ott eltűnt a barátnője.

Deb felcsapta a fejét, és felállt, majdnem lábujjhegyre, mint egy vadászkopó. Rámeredt Jessica barátja-vagy-mijére, aki zavartan toporogva visszaneézett.

– Éppen itt volt már a kibaszott ideje – jelentette ki a húgom, és elindult a fiú felé.

Angelre néztem. Ő vállat vont, és felállt. Egy pillanatra olyannak tűnt, mintha mondani akarna valamit. De aztán megrázta a fejét, leporolta a kezét, és követte Debst, hogy meghallgassa, mit mond Kurt, engem pedig egyes-egyemagmra hagyott a sötét gondolataimmal.

Csak figyelni; néha ez is elég volt. Természetesen együtt a meggyőződéssel, hogy a megfigyelés elkerülhetetlenül a vér pulzáló forróságához és dicsőséges kiontásához fog vezetni, az áldozatból kirobbanó érzelmek megsemmisítő dobogásához, a rendezett örület erősödő muzsikájához, amint az áldozat a gyönyörű halálba repül... mindez eljön majd. Egyelőre a Megfigyelő számára elégnek bizonyult a csendes megfigyelés, és a névtelen, korlátlan hatalom fenséges íze. Érezte a másik nyugtalanságát. Ez a nyugtalanság csak nőni fog, a zenei skálán át a félelembe, majd a pánikba, és végül a teljes, mindent elborító rettenetbe csap át majd ha eljön az ideje.

A Megfigyelő látta, ahogy a másik végigvizslatja a tömeget, valami ráutaló jelet keresve a benne fejlődő és érzékeit csiklandozó veszélyérzet forrását illetően. Természetesen semmit nem fog találni. Még nem. Addig nem, amíg ő úgy nem dönt, hogy eljött az ideje. Addig nem, amíg a másik bele nem gabalyodik az elbutító, agyatlan pánikba. Csak akkor fogja abba hagyni a figyelmet, és akkor majd nekilát a lezáró cselekvéssornak.

Addig pedig – itt volt az ideje, hogy a másik meghallja a félelem zenéjének első taktusait.

11. FEJEZET

A lányt Jessica Ortégának hívták. Másodéves volt, és az egyik közeli rezidenciában lakott. Kurttól megkaptuk a szobája számát, és Deborah otthagya Angelt, hogy várjon a kemencéknél, amíg meg nem érkezik a járőrautó a felmentő sereggel.

Soha nem értettem, hogy ezeket az épületeket miért rezidenciának hívják kollégium helyett. Talán azért, mert mostanában annyira hasonlóvá váltak a szállodákhoz. Immár nem borostyánnal borított falak rejtették maguk mögött a megszentelt termeket; az előcsarnokban rengeteg üveg és cserepes növény volt, a tiszta és újnak látszó folyosókat pedig szőnyeg borította.

Jessica szobájának ajtajánál megálltunk. Egy nett kis táblácska volt ráragasztva szemmagasságban, azzal a felirattal, hogy *ARIEL GOLDMAN & JESSICA ORTEGA*. Alatta kisebb betűkkel az állt, *Belépés csak alkohollal*. Valaki aláhúzta a *Belépést*, és odafirkantotta alá, hogy *gondolod?*

Deborah rám nézett, és megemelte az egyik szemöldökét.

– Bulis csajok – összegezte.

– Valakinek azzal is kell foglalkoznia – válaszoltam.

Deborah horkantott egyet, és bekopogott az ajtón. Senki nem válaszolt, Deborah pedig teljes három másodpercet várt, mielőtt ismét bekopogott volna, ezúttal sokkal erőteljesebben.

Hallottam, hogy kinyílik mögöttem egy ajtó, és amikor megfordultam, egy nádszálvékony, rövid szőke hajú, szemüveges lányt pillantottam meg.

– Nincsenek itt – közölte velünk egyértelműen neheztelő hangon. – Már napok óta. Ebben a szemeszterben most van csend először.

– Tudja, hova mentek? – kérdezte Deborah.

A lány az égre emelte a tekintetét.

– Gondolom, valami hatalmas buli lehet valahol.

– Mikor látta őket utoljára? – kérdezte Deborah.

A lány vállat vont.

– Ha róluk van szó, nem a „láttam őket” a megfelelő kifejezés. Őket leginkább hallani lehet. Hangos zene és vihogás egész éjszaka, jó? Hatalmas púp olyasvalaki hátán, aki konkrétan tanulni jött ide, és bejár az órákra. – Megrázta a fejét, és rövid haján végigfutott egy hullám. – De most tényleg.

– Szóval mikor hallotta őket utoljára? – kérdeztem.

Rám nézett.

– Maguk zsaruk, vagy valami ilyesmi? Mit csináltak azok ketten már megint?

– Mit csináltak régebben? – kérdezte Debs.

A lány felsóhajtott.

– Parkolási bírságok. Úgy értem, rengeteg bírság. Egy rendbeli ittas vezetés. Hé, én nem akarom, hogy úgy tűnjön, mintha árulkodnék rájuk a hátuk mögött, vagy ilyesmi.

– Szokatlan dolog részükről, hogy ilyen sokáig távol vannak? – kérdeztem.

– Az a szokatlan, ha megjelennek az órákon. Fogalmam sincs, miért engedik át őket bármelyik tárgyból. Úgy értem – jelent meg egy félmosoly a szája sarkában –, valószínűleg ki tudnám találni, miért engedik át őket, de... – Megvonta a vállát. A félmosolyon túlmenően nem kívánta megosztani velünk, mire gondolt.

– Milyen órákra járnak együtt? – kérdezte Deborah.

A lány megint vállat vont, és megrázta a fejét.

– Azt az izé, a kvesztor, a hallgatói iroda vezetője tudja megmondani – válaszolta.

Az izé, a kvesztor irodája nem volt túl messze, különösen a Deborah diktálta tempóban. De sikerült tartanom vele a lépést, és közben még arra is maradt levegőm, hogy egy-két célzott kérdést is feltegyek neki.

– Miért számít, hogy milyen órákra jártak együtt?

Deborah türelmetlen mozdulatot tett a kezével.

– Ha annak a lánynak igaza van, Jessica és a szobatársa...

– Ariel Goldman – segítettem ki.

– Pontosan. Szóval ha szexuális szolgáltatásaikért cserébe kapnak jó jegyeket, akkor beszélni akarok a tanáraikkal.

Első pillantásra ebben volt is logika; a szex a gyilkosságok leggyakoribb indítéka, ami ugyanakkor ellentmond annak a ténynek, hogy a pletyka szerint a szerelemhez is köze van. De egy kis dolog egyszerűen nem illett a képbe.

– Miért sütné meg őket és vágná le a fejüket egy tanár? Miért nem fojtja meg őket egyszerűen, és dobja bele a testüket egy hulladékgyűjtő konténerbe?

Deborah megrázta a fejét.

– Nem az a fontos, hogyan csinálta. Az számít, hogy megtette-e.

– Hát jó – mondtam. – És mennyire vagyunk biztosak abban, hogy ez a két lány az áldozat?

– Elég biztosak vagyunk ahhoz, hogy beszéljünk a tanáraikkal – válaszolta Deb. – Kiindulási alapnak ez elég.

Megérkeztünk a kvesztor irodájához, és amikor Debs megvillantotta a jelvényét, rögtön be is engedtek minket. De még jó harminc percig kellett dűnnyögve rónia a szobát fel s alá, amíg én végigmentem a számítógépes adatbázison a kvesztor titkárnőjével. Jessicának és Arielnek valóban elég sok közös órájuk volt, én pedig kinyomtattam az illetékes tanárok névsorát a munkahelyi telefonszámukkal és a laccímükkel. Deborah rápillantott a listára, és bólintott.

– Ez a két pasas, Bukovich és Halpern bent is van most – állapította meg. – Kezdjük velük.

Deborah és én ismét kiléptünk a fülledt külvilágba, hogy végigsétáljunk a campuson.

– Jó érzés visszajönni ide, nem? – kérdeztem szokásos reménytelen eltökéltséggel, hogy fenntartsam a folyamatos párbeszédet.

Deborah felhorkantott.

– Én sokkal jobban örülnék annak, ha sikerülne kétséget kizáróan azonosítanunk a holttesteket, és talán közelebb kerülünk ahhoz, hogy elkapjuk a pasast, aki ezt tette velük.

Én nem voltam meggyőződve afelől, hogy a testek azonosításával közelebb kerülünk a gyilkos azonosításához, de volt már rá példa, hogy tévedtem, és egyébként is, a nyomozói munka legnagyobb részét a rutinellenőrzések teszik ki, és szakmánk egyik komoly, büszke hagyománya nagy jelentőséget tulajdonítani annak, hogy kiderítsük az áldozatok személyazonosságát. Úgyhogy eltökélten botladoztam Deborah nyomában ahhoz az épülethez, ahol a két tanár várt ránk.

Halpern professzor irodája a földszinten volt, közvetlenül a bejárat mellett, és még mielőtt a külső ajtó becsapódhatott volna, Deborah már be is kopogott hozzám. Senki nem válaszolt. Deborah lenyomta a kilincset; zárva volt, úgyhogy még egyszer bedörömbölt, de ismét eredménytelenül.

Egy férfi közeledett felénk a folyosón és állt meg a szomszédos iroda ajtajánál, felvont szemöldökkel ránk pillantva.

– Jerry Halpernt keresik? – kérdezte. – Szerintem ma nincs bent.

– Tudja, hol lehet? – kérdezte Deborah.

A férfi kis mosollyal válaszolt.

– Úgy képelem, otthon van, a lakásában, mivelhogy itt nincs. Miért szeretné tudni?

Deborah előhúzta a jelvényét és megmutatta neki. Nem úgy tűnt, mintha a férfit lenyűgözte volna a dolog.

– Értem – mondta. – Van ennek valami köze a két holttesthez, amit az egyetem területén találtak?

– Van valami oka arra, hogy így gondolja? – kérdezett vissza Deborah.

– Nnnem igazán – válaszolta a pasas. – Nincsen.

A húgom csak nézte, és várt, de a férfi nem folytatta.

– Megkérdezhetem a nevét, Uram? – szólalt meg végül Deb.

– Dr. Wilkins vagyok – válaszolta a férfi. – Ez az én irodám.

– Dr. Wilkins – mondta Deborah –, elárulná, mire célzott az előbbi megjegyzésével Halpern professzorral kapcsolatban?

Wilkins csücsörített.

– Hát – kezdett bele habozva –, Jerry meglehetősen rendes fickó, de ha ez egy gyilkossági nyomozás... – Egy pillanatra hagyta, hogy a levegőben lógjon

a kifejezés. Deborah is. – Hát – szólalt meg végül a férfi –, azt hiszem, múlt szerdán hallottam valami hangzavart az irodájából. – Megcsóválta a fejét. – Ezek a falak nem túl vastagok.

– Milyen jellegű hangzavarra gondol? – kérdezte Deborah.

– Kiabálásra – válaszolta Wilkins. – Talán egy kis dulakodás is lehetett? Mindegy, kikukucskáltam az ajtón, és láttam, ahogy egy diák, egy fiatal nő kitámolyog Halpern irodájából, és elszalad. Olyan volt, ööö... el volt szakadva a blúza.

– Előfordulhat, hogy felismerte a nőt? – kérdezte Deborah.

– Igen – válaszolta Wilkins. – Az én csoportomba járt az előző félévben. Ariel Goldmannek hívják. Kedves lány, de nem túl jó tanuló.

Deborah rám pillantott, én pedig bátorítóan visszabiccintettem.

– Gondolja, hogy Halpern megpróbálta ráerőltetni magát a lányra? – kérdezte.

Wilkins félrebillentette a fejét, és felemelte az egyik kezét.

– Nem tudnám biztosra megmondani. De úgy nézett ki a dolog, mintha ez történt volna.

Deborah továbbra is szótlánul nézte Wilkinst, de a férfinak nem akadt több mondanivalója, úgyhogy Deb biccentett és elbúcsúzott.

– Köszönöm, dr. Wilkins. Nagyon sokat segített.

– Örülök – válaszolta Wilkins, majd megfordult, kinyitotta az irodája ajtaját, és belépett rajta. Debs már a kvesztor irodájából megszerzett listánkat vizslatta.

– Halpern csak körülbelül két kilométerre lakik innen – állapította meg, és elindult a kijárat felé. Én ismét azon kaptam magam, hogy loholva próbálom utolérni.

– Melyik elméletet zárjuk ki? – kérdeztem. – Azt, hogy Ariel megpróbálta elcsábítani Halpernt? Vagy azt, hogy a pasas megpróbálta megerőszkolni?

– Egyiket sem zárjuk ki – válaszolta a húgom. – Először beszélünk Halpernnel.

12. FEJEZET

Dr. Halpern lakása nem egészen három kilométerre volt az egyetemtől, egy kétemeletes épületben, ami valószínűleg nagyon jól nézett ki negyven évvel ezelőtt. Amikor Deborah bekopogott, azonnal ajtót nyitott, pislogva, mivel a szemébe sütött a nap. A harmincas évei közepén járhatott, vékony volt, de nem tűnt izmosnak, és napok óta nem borotválkozhatott.

– Igen? – kérdezte egy nyolcvanéves egyetemi tanár nyafogó hanghordozásával. Megköszörülte a torkát, és még egy kísérletet tett. – Mi az?

Deborah felmutatta a jelvényét, és bebocsátást kért.

– Megengedi, hogy bejövünk?

Halpern a jelvényre bandzsított, és mintha egy kissé összement volna.

– Én nem... mi, micsoda... miért akarnak bejönni? – nyökögte.

– Szeretnénk feltenni pár kérdést – tájékoztatta Deborah – Ariel Goldman-ról.

Halpern elájult.

Nem túl gyakran nyílik rá lehetőségem, hogy meglepettnek lássam a húgomat – túl nagy hozzá az önuralma. Úgyhogy meglehetősen örömömre szolgált nézni, amint leesett állal bámulja a földre roskadó Halpernt. Sikerült összehoznom egy elfogadható, a helyzethez illő arckifejezést, és lehajoltam, hogy kitapintsam a férfi pulzusát.

– Még mindig ver a szíve – állapítottam meg.

– Vigyük be – javasolta Deborah, úgyhogy bevonszoltam a pasast.

A lakás valószínűleg nem volt olyan kicsi, mint amilyennek látszott, de a falait roskadásig pakolt könyvespolcok takarták, és egy íróasztal, amin papírtornyok és további könyvek álltak halomban. A kis térben, ami meg maradt, egy ütött-kopott és rosszindulatú külsejű kétszemélyes kanapé terpeszkedett, és egy túlpárnázott fotel, mögötte egy állólámpával. Sikerült felrángigálnom Halpernt a kanapéra, ami vészjóslóan nyikorgott és rogyadozott alatta.

Felálltam, és kis híján beleütköztem Deborah-ba, aki ekkor már vérszomjas tekintettel körözött Halpern felett.

– Szerintem inkább várd meg, amíg felébred, és csak utána próbáld megfélemlíteni – javasoltam.

– Ez a kurafi tud valamit – jelentette ki a húgom. – Mi másért rogyott volna így össze?

– Esetleg mert rendszertelenül táplálkozik? – válaszoltam segítőkészen.

– Ébreszd fel – utasított Deborah.

Ránéztem, hogy vajon viccel-e, de természetesen halálkomolyan gondolta.

– Mit javasolsz? – kérdeztem. – Elfelejtettem repülősöt hozni.

– Nem ácsoroghatunk itt, amíg magától fel nem ébred – válaszolta Deb. Majd előrehajolt, mintha meg akarná rázni, vagy talán orrba szándékozna vágni.

De Halpern, nagy szerencséjére, éppen ezt a pillanatot választotta arra, hogy magához térjen. A szemhéja megrebbent párszor, majd kinyílt, ő pedig egész testét megfeszítve ránk bámult.

– Mit akarnak? – kérdezte.

– Megígéri, hogy nem ájul el megint? – kérdeztem.

Deborah a könyökével félresöpört.

– Ariel Goldman – emlékeztette a pasast.

– Ó, istenem – nyöszörögte Halpern. – Tudtam, hogy ez lesz.

– És igaza volt – helyeseltem.

– Higgyenek nekem – próbált Halpern erőlködve felülni. – Nem én tettem.

– Rendben - válaszolta Debs. – Hát akkor kicsoda?

– Ő maga – jelentette ki a pasas.

Deborah rám nézett, talán azért, hátha én meg tudom mondani, mitől ment el Halpern esze. Sajnos nem tudtam, úgyhogy visszanézett Halpernre.

– Ő maga – visszhangozta, zsarukétkedéssel telt hangon.

– Igen – ragaszkodott álláspontjához a férfi. – Azt akarta, hogy úgy nézzen ki, mintha én csináltam volna, hogy jó jegyet adjak neki.

– Ő égette meg magát? – kérdezte Deborah nagyon kimérten hangsúlyozva, mintha egy hároméveshez beszélne. – Majd ő vágta le a saját fejét? Hogy maga jó jegyet adjon neki?

– Remélem, ezért a rengeteg munkáért legalább négyest kap – vettem közbe.

Halpern kidüledt szemekkel bámult ránk, az álla leesett, és görcsösen megmegrándult, mintha be akarná csukni a száját, de minden erő kiszállt volna az izmaiból.

– Ho... – mondta végül. – Miről beszél?

– Ariel Goldmanról – válaszolta Debs. – És a szobatársáról, Jessica Ortegaról. Halálra égtek. Levágták a fejüket. Mit tud erről elmondani nekünk, Jerry?

Halpern megvonaglott, és hosszú ideig nem szólt egy szót sem.

– Én, én... meghaltak? – suttogta végül.

– Jerry – mondta Deborah –, le van vágva a fejük. Szóval, maga szerint?

Nagy érdeklődéssel figyeltem ahogy Halpern arcán az üres kifejezések rendkívül széles skálája vonult végig, majd végül, amikor leesett a tantusz, ezúttal is a tátott szájú elképedésnél állapotodott meg.

– Maguk... maguk azt gondolják, hogy én... de nem hihetik...

– Attól tartok, hogy de igen, Jerry – közölte vele Deborah. – Hacsak meg nem tud győzni minket arról, hogy miért ne tegyük.

– De ez... én soha nem tennék ilyet – tiltakozott Jerry.
 – Valaki márpedig megtette – hívtam fel rá a figyelmét.
 – Igen, de, te jószágos ég.
 – Jerry – szólt rá Deborah –, mit hitt, mivel kapcsolatban akarjuk kihallgatni?
 – A..., a... nemi erőszakkal kapcsolatban – válaszolta a pasas. – Amikor nem erőszakoltam meg.
 Valahol lennie kell egy világnak, ahol mindennek van valami értelme, de ez nyilvánvalóan nem a mi világunk.
 – Amikor *nem* erőszakolta meg – visszhangozta Deborah.
 – Igen, erről... ő azt akarta, hogy én, izé – dadogta Jerry.
 – Azt akarta, hogy megerőszakolja? – kérdeztem.
 – Ő..., ő... – magyarázta a pasas –, szóval, izé, szexet ígért. Egy jó jegyért cserébe – sütötte le a szemét. – És én visszautasítottam.
 – És akkor kérte meg magát, hogy erőszakolja meg? – kérdeztem.
 Deborah belém vágta a könyökét.
 – Szóval nemet mondott neki, Jerry? – kérdezte. Egy ilyen csinos lánynak?
 – És akkor ő... izé... – folytatta Jerry. – Azt mondta, hogy így vagy úgy, de ötöst fog kapni. Majd felnyúlt, elszakította a blúzát, és sikoltozni kezdett. – Jerry nyelt egyet, de nem nézett fel.
 – Folytassa – noszogatta Deborah.
 – Aztán intett nekem – emelte fel Jerry a kezét, hogy pápá!-t integessen.
 – És kiszaladt a folyosóra. – Végre rám emelte a tekintetét. – Idén lejár a kinevezésem – mondta. – Ha híre kel valami ilyesminek, vége a karrieremnek.
 – Megértem – válaszolta Deborah nagyon megértő hangon. – Szóval gyilkolt, hogy megmentse a karrierjét.
 – Micsoda? Dehogy! – tört ki a férfiből. – Nem én öltem meg!
 – Hát akkor kicsoda, Jerry? – kérdezte Deborah.
 – Fogalmam sincs! – válaszolta Jerry, és szinte sértődöttnek tűnt, mintha azzal vádoltuk volna meg, hogy ő ette meg az utolsó sütit. Deborah rámeredt, ő pedig visszaneézett rá, majd rám pillantott, és ismét Deborah-ra.
 – Nem én! – bizonygatta.
 – Szeretnék hinni magának, Jerry – mondta Deborah. – De sajnos ez nem rajtam múlik.
 – Hogy érti? – kérdezte Jerry.
 – Meg kell kérnem, hogy jöjjön velem – jelentette ki Deborah.
 – *Letartóztat?* – hitetlenkedett a férfi.
 – Fel akarok tenni magának odabent pár kérdést, ennyi az egész – nyugtatta meg Deborah.
 – Ó, te jószágos ég – hörögte Jerry. – Letartóztatnak. Ez... nem. Nem.
 – Ne nehezítsük meg egymás dolgát, professzor – javasolta Deborah. – Ugye, nem lesz szükségünk a bilincsre?

Halpern ránézett, majd hirtelen talpra ugrott, és az ajtó felé vetette magát. De mesteri szökési terve szempontjából balszerencsés módon el kellett mellettem haladnia, és Dexter messze földön híres villámsebességű reflexeiről. Kiraktam a lábam a professzor elé, ő pedig egyenesen az arcára esett, és fejével előre az ajtóba csúszott.

– Jajj – mondta.

Deborah-ra mosolyogtam.

– Azt hiszem, mégiscsak szükség lesz a bilincsre – állapítottam meg.

13. FEJEZET

Én nem vagyok túl paranoid. Nem hiszek abban, hogy titokzatos ellenségek vesznek körül, akik csak az alkalmat lesik, hogy csapdába csaljanak, megkínózzanak és megöljenek. Persze pontosan tudom, hogy ha hagynám magamról lecsúszni az álarcom, és felfedném, ki is vagyok valójában, az egész társadalom egyesülne, hogy lassú és fájdalmas halálatot követelje, de ez nem üldözési mánia – ez az objektív tények higgadt és távolságtartó megállapítása, és egyáltalán nem ijeszt meg a dolog. Egyszerűen csak próbálok olyan óvatos lenni, hogy soha ne következzen be.

De az óvintézkedéseimnek egy nagyon nagy részét mindig az jelentette, hogy odafigyeltem a Sötét Utas néma suttogására, ő pedig még mindig furcsán szégyenlősnek mutatkozott a gondolatai megosztása szempontjából. Szóval szembe kellett néznem a szokatlan és nyugtalanító belső csenddel, és ettől nagyon ideges lettem, ami ki is sugárzott belőlem. Azzal az érzéssel kezdődött a kemencéknél, hogy figyelnek, sőt, lesnek rám. Aztán, amikor elindultunk vissza a kapitányságra, nem tudtam kiverni a fejből a gyanút, hogy egy kocsí követ bennünket – de tényleg követett vajon? És ártó szándékkal tette? Ha igen, akkor ez felém irányult, vagy Deborah felé, esetleg csak véletlenszerű miami rosszindulatról lenne szó?

Az oldalsó visszapillantóban figyeltem az autót, egy fehér Toyota Avalont. Végig rajtunk maradt, az egyetemtől egészen addig, amíg Deborah be nem fordult a parkolóba, ekkor viszont egyszerűen csak továbbhajtott lassítás vagy észrevehető bámészkodás nélkül, ezzel együtt nem tudtam kiverni a fejből azt a nevetséges gondolatot, hogy valójában minket követett. De nem lehettem biztos benne, amíg az Utas jóvá nem hagyja a gyanúmat, ezt viszont nem tette – egyszerűen csak sziszegve megköszöri a torkát, úgyhogy nagyon ostoba dolognak tűnt volna megemlítenem Deborah-nak a dolgot.

Később pedig, amikor estefelé kijöttem az épületből, hogy hazainduljak, megint ugyanaz az érzésem támad, hogy valaki vagy valami figyel – de ez csak egy érzés volt. Nem figyelmeztetés, nem egy belső suttogás az árnyak közül, nem a láthatatlan fekete szárnyak tette kész meglebbenése – csak egy érzés. És ettől ideges lettem. Amikor az Utas megszólal, én odafigyelek. Reagálok. De most nem szólalt meg, csak vergődött, nekem pedig fogalmam nem volt, hogy erre mit kellene reagálnom. Úgyhogy addig is, amíg ennél konkrétabb elképzelésem nem lesz a dolgokról, a visszapillantómon tartottam a szemem, miközben elindultam hazafelé délnek.

Ilyen lenne talán embernek lenni? Azzal az érzéssel lejteti végig az életen, hogy az ember csupán kétlábon járó hús, aki úgy botladozik végig a játékok egyes szintjein, hogy közben tigrisek szimatolnak a sarkában? Ha így van, akkor ez legnagyobbbrészt meg is magyarázza az emberek természetét. Magam is ragadozó lévén, ismerem azt a felemelő érzést, amikor az ember álruhában lejt végig a potenciális zsákmány csordáin, tudván, hogy bármelyik percben elejtheti valamelyik példányt. De az Utas irányítása nélkül nem csak egyszerűen belesimultam a tömegbe; egy lettem a csordából, kiszolgáltatott. Zsákmányállattá váltam, és ez egyáltalán nem tetszett. Sokkal óvatosabban kezdtem viselkedni.

És amikor letértem a gyorsforgalmiról, óvatosságomnak hála, észrevettem azt a fehér Toyota Avalont, ami követett.

Természetesen rengeteg Toyota Avalon közlekedik a világ útjain. Végül is, a japánok elveszítették a háborút, és ez feljogosítja őket arra, hogy uralják a gépjárműpiacunkat. És minden bizonnyal rengeteg ilyen fehér Avalon tart hazafelé ugyanazon a zsúfolt útvonalon, mint amelyiken én. Pusztán logikai úton megközelítve a kérdést, az útvonalak száma véges, és valamelyiket minden fehér Avalonnak ki kell választania. Az viszont egyáltalán nem logikus feltételezés, hogy bárki is követni akarna engem, elvégre én semmi rosszat nem csináltam. Úgy értem, semmit, amit rám lehetne bizonyítani.

Úgyhogy egyáltalán nem indokolta semmi a gyanúmat, hogy követnek, és ez egyáltalán nem magyarázat arra, hogy miért rántottam hirtelen a kormányt jobbra, hogy letérjek az US1-esről egy mellékutcába.

És arra sem magyarázat, hogy a fehér Avalon miért tett ugyanígy.

Tisztes távolságot tartott mögöttem, mint bármelyik ragadozó tenné, hogy ne ijessze el a kipécézett áldozatát – vagy bárki tenné, aki véletlen egybeesés folytán ugyanarra szándékozik haladni, mint én. Úgyhogy az előzőhöz hasonlóan illogikus módon megint lekanyarodtam, ezúttal balra, be egy kis lakóutcába.

Egy pillanattal később a másik kocsi is követett.

Mint már említettem, Daliás Dexter nem ismeri a félelmet. Úgyhogy szívemnek ez az erőteljes dobogása, a szám kiszáradása és a tenyeremből patakzó izzadság valószínűleg csak masszív idegességre utalt.

Nem tetszett ez az érzés. Már nem a Kés Lovagja voltam. Pengém és pán célom lekerült a kastély legmélyebb pincéjébe, én meg ott álltam a csatamezőn nélkülük, hirtelen puha és ínycsiklandó áldozattá válva, és valami megfoghatatlan oknál fogva biztosra vettem, hogy valami a reszkető orrlikaiban érezte illatomat.

Ismét jobbra fordultam – és csak akkor vettem észre a zsákutcát jelző táblát, amikor már elmentem mellette.

Csapdába kerültem.

Valamilyen oknál fogva lelassítottam, és vártam, hogy a másik autó utánam jöjjön. Feltételezem, csak biztosra akartam venni, hogy a fehér Avalon tényleg ott van. És tényleg ott volt. Folytattam az utam az utca végéig, ahol az aszfalt kis körforgalommá szélesedett, hogy meg lehessen fordulni. Az utca végén álló ház kocsifelhajtóján nem voltak autók. Felhajtottam rá, leállítottam a motort és várni kezdtem, elképedve a szívem zakatolásától és a képtelenné válásomtól bármire, azonkívül hogy ücsörögve várjam üldözőm elkerülhetetlen agyaraait és karmait.

A fehér autó közelebb ért. A körforgalom elejénél lelassult, és még lassabbá vált, ahogy közelebb ért hozzám...

Majd elhajtott mellettem, megfordult, visszament az utcán, és eltűnt a miami naplementében.

Figyeltem, ahogy elhajt, és amint eltűntek a féklámpái a sarkon, hirtelen eszembe jutott, hogy kell lélegezni. Rögtön hasznosítottam is a frissen visszanyert tudásomat, és nagyon jólesett. Amint helyreállítottam az oxigénháztartásomat és újból a réginek kezdtem érezni magam, ráébredtem, hogy valójában sokkal ostobább vagyok a szokásosnál. Végül is, mi történt tulajdonképpen? Úgy tűnt, hogy követ egy autó. Majd elhajtott. Millió oka lehet annak, hogy miért pont ugyanazt az útvonalat választotta, mint én, és ezek nagy részét a „véletlen” szóval lehet összegezni. És aztán, amikor szegény reszkető kis Dexter verejtékezve ücsörgött a kocsijában, mit tett a csúnya nagy autó? Elhajtott mellette. Nem állt meg bámészkodni, viczorogni vagy kézigránáttal dobálózni. Egyszerűen csak továbbhajtott, és ott hagyott engem saját abszurd félelmem reszkető levében főni.

Valaki megkocogtatta az ablakomat, és én bevertem a fejem az autóm mennyezetébe.

Odafordultam, hogy megnézzem, ki az. Egy középkorú, bajuszos és csúnyán kráteres bőrű férfi nézett be rám az ablakomhoz hajolva. Mostanáig észre sem vettem, még egy bizonyíték arra, hogy védtelen voltam és magamra maradtam.

Letekertem az ablakot.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte a férfi.

– Nem, köszönöm – válaszoltam, tanácstalanul afelől, hogy vajon miféle segítséget kívánt felajánlani. De nem hagyott sokáig kétségek között.

– A kocsifelhajtómon áll – tájékoztatott.

– Ó – lepődtem meg, és felmerült bennem, hogy talán ez némi magyarázatot igényel. – Vinnyt kerestem – közöltem vele. Ez nem volt ugyan kimondottan zseniális ötlet, de a körülményeket tekintve megfelelt.

– Rossz címet kapott – mondta a férfi, azzal a fajta gonosz kárörömmel a hangjában, amitől szinte vissza is nyertem a jókedvemet.

– Elnézést – szabadkoztam. Visszatekertem az ablakot, és kitoltam a felhajtóról, a pasas meg csak állt, és nézte, ahogy elmegyek, valószínűleg

azért, hogy biztos lehessen benne, miszerint nem ugrom ki hirtelen, hogy megtámadjam egy machetével. Alig pár pillanattal később már vissza is értem a US1-es vérszomjas káoszába. És ahogy befészkeltem magam a forgalom otthonos erőszakosságába, mint egy meleg takaróba, éreztem, ahogy szép lassan visszanyerem a lelki egyensúlyomat. Visszatértem Dexter Kastélyának omladozó falai közé, az üres pincébe, meg minden.

Még soha életemben nem éreztem magam ennyire ostobának, ami azt jelenti, hogy ezúttal annyira közel éreztem magam az emberiséghez, amennyire csak lehetséges az ilyesmi az én helyzetemben. Mi a fenét gondolhattam? Bár, ami azt illeti, egyáltalán nem gondolkoztam, csak a pánik bizarr rohamaira reagáltam. Az egész borzasztóan szánalmas volt, rettenetesen emberinek és nevetségesnek tartottam volna, ha igazi ember lennék, aki tud nevetni. Annyi baj legyen. Legalább a nevetségesség autentikus volt bennem.

Az utolsó pár mérföld alatt sértéseken gondolkoztam, amiket a saját fejemhez vághatnék a gyengeségemet bizonyító hisztim miatt, és mire Rita háza elé értem, már teljesen átfőttem a saját szemrehányó levemben, amitől sokkal jobban éreztem magam. Az arcomon egy őszinte mosolyra nagyon emlékeztető kifejezéssel szálltam ki az autóból, amit a Dilis Dexter lelke legmélyén támadt üröm generált. És ahogy elléptem az autó mellől, félig-meddig már az ajtó felé fordulva észrevettem, hogy egy autó hajt el mellettem.

Természetesen egy fehér Avalon.

Ha létezik ebben a világban olyasmi, hogy Isteni Igazságszolgáltatás, akkor ez a pillanat kétségkívül régóta várt már rám mint jogos jussom. Olyan sokszor gyönyörködtem már a meglepetéstől és a félelemtől lebénult, leesett állú emberekben, és most lám, Dexter is felvette ugyanezt az ostoba pózt. Földre gyökerezett a lábam, még arra is képtelenné váltam, hogy letöröljem a nyálat a szám sarkából, úgy néztem, ahogy az autó szép lassan elhajt mellettem, és egyszerűen képtelen voltam bármiféle gondolatot kicsiholni az agyamból, leszámítva azt, hogy nagyon, nagyon hülyén nézhetek ki.

Természetesen még ennél is sokkal hülyébb helyzetbe keveredtem volna, ha az autó sofőrje bármit is tesz azonkívül, hogy lassan elhajt mellettem, de annak a sok embernek – legalább kettőnek, ha magamat is beleszámolom – a szerencséjére, akik ismernek és szeretnek, a kocsni megállás nélkül ment tovább. Egy egészen rövid pillanatra mintha megláttam volna egy engem figyelő arcot a kormánynál. De azután az autó felgyorsult, és az utca közepén enyhén elkanyarodott, egy pillanatra meg is csillant a fény a bikafej alakú Toyota-emblémán, majd eltűnt.

Én meg nem tudtam mit kezdeni a helyzettel, azonkívül, hogy idővel becsuktam a számat, megvakartam a fejem, és bebotoztam a házba.

Halk, de nagyon mély és erőteljes dobszó hangzott fel, majd áradni kezdett a boldogság, amit egyaránt okozott a megkönnyebbülés és az örömteli vára-

kozás. Majd megszólaltak a fűvósok, és ekkor már nagyon közel volt, csak pillanatok kérdése, hogy bekövetkezzen, és akkor minden elkezdődik, és végre megint megtörténik, és ahogy a boldogság dallammá teljesedett ki, ami addig növekedett, amíg már meg se lehetett állapítani, honnan jön, éreztem, hogy a lábam elindul velem valahova, ahol a hangok áldást ígérnek, mindent megtöltve a nemsokára bekövetkező örömmel, azzal a megsemmisítő kielégüléssel, ami extázisba emel majd bennünket...

...és akkor felébredtem, kalapált a szívem, és el voltam telve valamiféle határozottan nem megérdemelt megkönnyebbüléssel, amit egyáltalán nem értettem. Mert egyáltalán nem arról a fajta megkönnyebbülésről volt szó, ami a szomjas embert tölti el egy korty víztől vagy a fáradtat a pihenéstől, bár ez is benne volt.

De – túl a zavarba ejtően, mélyen bent a nyugtalanító dolgok birodalmában – ugyanakkor ez az a fajta megkönnyebbülés is volt, ami a rosszfiúkkal lefolytatott randevúimat szokta követni; az a fajta megnyugvás, ami az ember legbensőbb énje legmélyebb vágyainak kielégítését követi, amikor végre elengedheti magát és ülhet a babérjain egy ideig.

Ez viszont lehetetlen. Nem érezhetem azt a legintimebb, legbensőségebb élményt úgy, hogy közben az ágyamban fekszem és alszom.

Rápillantottam az éjjeliszekrényen heverő órára; öt perccel múlt éjfél, ami nem éppen az az időpont, amikor Dexternek ébren kellene lennie egy olyan éjszakán, amit az alvásra szánt. Semmiképpen sem.

Az ágy túlsó oldalán Rita horkolt halkán, meg-megrándulva, mint egy kutya, aki nyúl vadászatról álmodik.

Az én oldalamon pedig egy rettenetesen összezavarodott Dexter hevert. Valami behatolt álmatlan éjszakámba, és hullámokat vert lélektelen álmom nyugodt tengerében. Nem tudtam, mi az a valami, de valami általam teljesen ismeretlen oknál fogva boldoggá tett, és ez egyáltalán nem tetszett nekem. A holdfényes hobbim a maga érzéketlen módján tett boldoggá, ennyi. Semmi más nem léphetett be Dexter sötét metakazamatájának abba a zugába. Én így láttam ezt jónak. Megvolt a magam kicsi, gondosan őrzött tere ott belül, elkülönítve és lezárva, ahol a saját egyéni örömeimet éreztem – méghozzá csak Azokon az éjszakákon, soha máskor. Semmi másnak nem volt számomra különösebb értéke.

Szóval mi hatolt be, törte át az ajtót és árasztotta el a pincét ezzel a hivatlan, nem kívánt érzéssel? Mi a fene képes arra, hogy ilyen lenyűgöző könnyedséggel másszon be oda?

Visszafeküdtem, eltökélten, hogy visszaalszom, és ezzel bebizonyítom magam előtt, hogy még mindig én vagyok itt a főnök, hogy nem történt semmi, és semmiképpen nem fog újból megtörténni. Ez Dexter birodalma, és itt én vagyok a király. Senki más nem jöhet be. Ezzel lehunytam a szemem, és a belső hanghoz fordultam megerősítésért, az engem alkotó összes sötét sarok

vitathatatlan főnökéhez, a Sötét Utashoz, és vártam, hogy kinyilvánítsa egyetértését, hogy odasziszeg egy megnyugtató meg jegyzést, és ezzel helyére teszi a csörömpölő zenét és az abból áradó érzelmek gejzírét, ki a sötétségemből, ki a külvilágba. Szóval vártam, hogy mondjon valamit, bármit, de nem tette.

Úgyhogy megbökdöstem egy meglehetősen hegyes és ingerült gondolattal, azt mondva magamban, *ébredj!* Mutasd már ki a fogad fehérjét!

Mire nem válaszolt semmit.

Végigrohantam az összes belső sarkomon, egyre erősödő aggodalommal kiáltozva, az Utast hívogatva, de arról a helyről, ahol lenni szokott, elköltöztek, tisztára söpörték, és kirakták az ajtajára a *kiadó* táblát. Az Utas úgy eltűnt, mintha ott se lett volna soha.

Azon a helyen, ahol lenni szokott, még mindig hallottam a zene visszhangját, ahogy visszaverődik a bútorozatlan lakás kemény falairól, és végig-gördül a váratlan és rendkívül fájdalmas úron.

A Sötét Utas eltűnt.

14. FEJEZET

A következő napomat a bizonytalanság forgatagában töltöttem, reménykedve, hogy az Utas visszatér, de valahol biztos voltam benne: nem fog. És ahogy teltek-múltak az órák, úgy lett e gyászos bizonyosság egyre erősebb és reménytelenebb.

Hatalmas és korábban még soha nem tapasztalt, rideg úr támadt bennem, amin még gondolkozni is képtelen voltam, nemhogy feldolgozni. Semmi esetre nem szeretném azt állítani, hogy elkeseredtem, mivel az ilyesmit mindig is rendkívül öncélú viselkedési formának tartottam, de akut szorongás töltött el, és az egész napomat az ideges rettegés sűrű szirupjában töltöttem.

Hova tűnt az Utasom, és miért? Visszajön vajon valaha? És e kérdések elkerülhetetlenül taszítottak egy még riasztóbb spekulációba; micsoda tulajdonképpen a Sötét Utas, és eleve mi célból csatlakozott hozzám?

Meglehetősen kijózanodtam, amikor ráébredtem, milyen mélyen meghatározta az éneket egy olyasvalami, ami nem is én vagyok igazából. Vagy mégis? Talán a Sötét Utas egész személyisége nem több egy sérült elme beteges szüleményénél, egy háló, ami arra szolgál, hogy elkapja a szűrt valóság apró felvillanásait, és megvédjen engem attól a szörnyüségtől, hogy szembe kelljen nézni valódi önmagammal. Ezt lehetségesnek tartottam; tisztában vagyok a pszichológiai alapismeretekkel, és már jó ideje gyanítom, hogy valami talán nincs teljesen rendben velem. Ez önmagában nem zavar; nagyon jól elboldogulok anélkül, hogy az emberiség akár legkisebb foltja is hozzátapadna a nevemhez.

Vagy legalábbis eddig nagyon jól elboldogultam. De most hirtelen egyesegyedül maradtam, és a dolgok immár nem tűntek olyan körvonalazottnak és egyértelműnek. És, most először életemben, tényleg vágytam arra, hogy tudjam a válaszokat.

Természetesen nagyon kevés munkahelyen fizetik az introspekcióval töltött időt, mégha olyan fontos témáról van is szó, mint a Sötét Utas eltűnése. Nem, Dexternek most is szemet kell lapátolnia. Pláne, hogy Deborah kezében van az ostor.

Szerencsére nagyrészt rutinmunka várt rám; a délelőttöt a laboros kollégáimmal töltöttem, Halpern lakhelyét fésültük át a tanár bűnösségének kézzelfogható bizonyítékait keresve. És ami még szerencsésebb volt, a bizonyítékok olyan tömege állt rendelkezésünkre, hogy nagyon kevés munkára volt szükség.

A ruhásszekrénye hátuljában találtunk egy vérrel pettyezett zoknit. A kanapé alatt egy fehér vászoncipő hevert, hasonló jellegű folttal a tetején. A fürdő-

szobában, egy műanyag zsákban egy nadrág volt, aminek megégett a hajtókája, és még több vér volt rajta, kis cseppekben, amelyek a hőtől teljesen rákeményedtek.

Valószínűleg nagyon jól jött nekünk, hogy ilyen sok minden hevert szem előtt, mert Dexter nem igazán volt a megszokott éles eszű, tette kész önmaga. Azon kaptam magam, hogy a szorongás szürke ködében lebegve azon töprengem, visszajön-e az Utas, majd hirtelen ismét a jelenben találom magam, amint ott állok a szekrény előtt, egy piszkos, vérfoltos zoknival a kezemben. Ha valódi nyomozói munkára lett volna szükség, nem állítom biztosan, hogy a saját magam által támasztott magas követelményeknek megfelelően tudtam volna teljesíteni.

Szerencsére nem volt szükség ilyesmire. Még soha nem láttam az egyérelmű, nyilvánvaló bizonyítékok ilyen áradatát olyasvalakinél, akinek végül is több napja volt arra, hogy összetakarítson. Én, amikor elmerülök a kis hobbitombban, tiszta, rendes munkát végzek, és pár perc alatt ártatlanná válok bűnügyi szempontból; Halpern hagyta, hogy több nap elteljen, anélkül, hogy akár az alapvető óvintézkedéseket megtette volna. Már-már túl könnyű dolgunk volt, és amikor átnéztem a kocsiját, áthúztam a „már-már”-t. Az első ülés karfáján tisztán látszott egy odaszáradt, véres hüvelykujj lenyomat.

Természetesen lehetségesnek tartottam, hogy a laborban csirkevért mutatunk majd ki, és Halpern egyszerűen csak egy ártatlan hobbinak hódolt a szabadidejében, például amatőr hentes volt. Valamiért mégis kételkedtem ebben. Vitathatatlanul biztosnak látszott, hogy Halpern valami igazán gonosz dolgot tett valakivel.

Ennek ellenére nem tudtam kivenni a fejből azt a makacs kis gondolatot, hogy bármilyen vitathatatlan is tűnt az egész, valahogy mégis túl könnyű dolgunk volt. Valami nem volt rendben. De mivel immár nem állt rendelkezésemre az Utas, hogy a megfelelő irányba mutasson, a gondolataimat megtartottam magamnak. Amúgy is kegyetlenség lett volna kidurrantani Deborah boldogságának lufiját. Szinte ragyogott, amikor megérkeztek a bűnügyi laborban végzett vizsgálatok eredményei, és Halpern egyre inkább a nap szellemi fogyatékos fogásának tűnt.

Deborah konkrétan dudorászott, amikor magával rángatott Halpern kihallgatására, amitől újult erővel jelentkezett a szorongásom. Figyeltem a hűgom, miközben beléptünk a szobába, ahol Halpern várt ránk. Nem jutott eszembe, mikor láttam utoljára ilyen boldognak. Még a máskor levakarhatatlan, helytelenítő arckifejezéséről is megfeledkezett. Ezt nagyon nyugtalanítónak találtam, a természet törvényei teljes megcsúfolásának, mintha hirtelen mindenki úgy döntött volna az I-95-ösön, hogy lassan és óvatosan fog vezetni.

– Szóval, Jerry – szólalt meg vidáman, amikor leültünk Halpernnel szemben – van valami mondanivalója nekünk arról a két lányról?

– Nincs mit mondanom – válaszolta Halpern. Nagyon sápadt volt, már- már zöld, de sokkal elszántabbnak tűnt, mint amikor behoztuk. – Hibát követtek el – mondta. – Én nem csináltam semmit.

Deborah mosolyogva rám nézett, és megrázta a fejét.

– Nem csinált semmit – ismételte meg vidáman.

– Lehet, hogy tényleg így van – morfondíroztam hangosan. – Talán valaki más rakta azokat a véres ruhákat a lakásába, miközben ő Letterman műsorát nézte.

– Ez történt, Jerry? – kérdezte Deb. – Valaki más rakta a véres ruhákat a lakásába?

Halpern, ha lehetséges, még jobban elzöldült.

– Miről... véres... miről beszélnek?

Deb rámosolygott.

– Jerry, találtunk egy véres nadrágot. Azonosítottuk rajta az áldozatok véréét. Találtunk egy cipőt és egy zoknit is, dettó. És végül találtunk egy véres ujjlenyomatot a kocsijában. A maga ujjlenyomatát, az ő vérükkel. – Deborah hátradőlt a székében, és összefonta a karját.

– Ez se indítja be az emlékezetét, Jerry?

Halpern már akkor elkezdte rázni a fejét, amikor Deborah még beszélt, és abba se hagyta, mintha valami furcsa reflexről lenne szó, és nem is lenne tudatában, mit csinál.

– Nem – mondta. – Nem. Ezt még csak... Nem.

– Nem, Jerry? – kérdezte Deborah. – Mit nem?

Halpern még mindig a fejét rázta. Egy izzadságcsepp repült le róla, és esett az asztalra, és hallottam, hogy nehezen veszi a levegőt.

– Kérem – nyögte – Ez örülség. Én nem csináltam semmit. Maguk miért... ez teljesen kafkás, én nem csináltam semmit.

Deborah felém fordult, és felvonta az egyik szemöldökét.

– Kafkás? – kérdezte.

– Azt hiszi, hogy csótány – magyaráztam.

– Én csak egy ostoba zsarú vagyok, Jerry – fordult vissza Deborah. – Fogalmam sincs Kafkáról. De felismerem a betonszilárd bizonyítékot, ha látom. És tudja mit, Jerry? Tele van vele a lakása.

– De hát én nem CSINÁLTAM semmit – nyöszörgött a férfi.

– Hát jó – vont a vállát Deborah. – Akkor segítsen. Hogy kerültek azok a holmik a lakására?

– Wilkins tette – válaszolta Halpern, majd meglepett arcot vágott, mintha valaki más mondta volna.

– Wilkins? – kérdezte tőlem Deborah.

– A professzor, aki a szomszéd irodában dolgozik – emlékeztettem.

– Igen, erről van szó – erősködött Halpern hirtelen támadt indulattal, előrehajolva. – Wilkins tette... csak ő lehetett.

– Wilkins tette – visszhangozta Deborah. – Felvette a maga ruháit, megölte a lányokat, majd visszavitte a ruhákat a maga lakására.

– Pontosan.

– És miért tett volna ilyet?

– Mindketten pályáznak a véglegesítésre – magyarázta Halpern. – És, csak egyikünk kaphatja meg.

Deborah úgy meredt rá, mintha a férfi azt javasolta volna, hogy ropjanak el egy polkát meztelenül.

– A véglegesítésre – mondta végül, és a hangja telve volt értetlenséggel.

– Pontosan – ismételte meg Halpern védekezően. – Ez az én felsőoktatási karrierem legfontosabb pillanata.

– Elég fontos ahhoz, hogy gyilkoljon érte? – kérdeztem.

A pasas az asztalra meredt.

– Wilkins volt az – ismételte meg makacsul.

Deborah egy egész percen keresztül csak nézte, olyan tekintettel, ahogy egy szerető nagynéni gyönyörködik a kedvenc unokaöccsében. Halpern pár másodpercig visszanézett rá, majd pislogni kezdett, lesütötte a szemét az asztalra, rám pillantott, majd a tekintete ismét az asztalra vándorolt.

Mivel továbbra sem szólalt meg senki, végül visszanézett Deborah-ra.

– Rendben van, Jerry – mondta Deb. – Ha ez a legjobb magyarázata, akkor azt hiszem, ideje lenne, hogy felhívja az ügyvédjét.

Halpern szemei kidülledtek, de úgy tűnt, nem talál szavakat, úgyhogy Deborah felállt, az ajtó felé indult, én pedig követtem.

– Elkaptuk – mondta a folyosón. – Annak a kurafinak Vége. Céloz, lő, talál.

És olyan derűsen biztosnak tűnt a dolgában, hogy nem tudtam magamba fojtani:

– Már ha tényleg ő tette.

Deborah rám ragyogott.

– Hát persze hogy ő tette, Dex. Jézusom, nehogy már kételkedj magadban. Nagyszerű munkát végeztél, és most az egyszer tényleg elsőre kifogtuk a tettest.

– Úgy tűnik – dünnyögtem.

Deborah oldalra billentette a fejét, és rám meredt, még mindig önelégült mosollyal az ajkán.

– Mi a gond, Dexter? – kérdezte. – Zabszem van a gatyádban az esküvő miatt?

– Nincs gond – válaszoltam. – Az élet még soha nem volt ilyen tökéletesen harmonikus és kielégítő ezen a földön. Én csak... – és itt belém szakadt a szó, mert fogalmam nem volt, hogy én csak mi... Egyszerűen csak nem tudtam kirázni a fejemből azt a logikátlan gondolatot, hogy itt valami nincs rendben.

– Tudom, Dexter – mondta Deb olyasfajta kedves hangon, amitől az egész csak még rosszabb lett. – Túl könnyűnek tűnik, ugye? De gondolj arra a rengeteg szarságra, amin át kell verekednünk magunkat nap mint nap a többi eset kapcsán. Igazán logikus, hogy egyszer-egyszer nekünk is lehessen szerencsénk, nem?

– Nem tudom – válaszoltam. – Egyszerűen csak rossz érzésem van ezzel az esettel kapcsolatban.

Deb felhorkant.

– Tekintve azt a rengeteg sziklaszilárd bizonyítékot, amit a pasasnál találtunk, senkit nem fognak érdekelni az érzéseid, Dex – szögezte le. – Miért nem engeded el magad, és élvezed a jól végzett munka gyümölcsét?

Biztos voltam benne, hogy ez nagyon jó tanács, de nem fogadhattam meg; bár már nem állt rendelkezésemre az ismerős suttogás, ami a helyes irányba vezet, de valamim azért volt.

– Nem úgy viselkedik, mint aki hazudik – érveltem erőtlenül.

Deborah vállat vont.

– Ez a pasas egy elmebeteg. És ez nem azén bajom. Ő tette.

– De ha bizonyos értelemben pszichotikus, akkor hogy lehet, hogy ez így egyszer csak váratlanul kitört belőle? Úgy értem, a pasas harmincvalahány éves..., ez lenne az első alkalom, hogy ilyesmit csinált? Ez nem illik a képbe.

Deborah konkrétan megveregette a vállam, és megint rám mosolygott.

– Igazad van, Dexter. Mi lenne, ha a számítógéped elé ülnél, és leellenőriznéd az előéletét? Lefogadom, hogy találsz valamit. – Az órájára pillantott. – Ez ráér a sajtótájékoztató utánig, ugye? Gyerünk, nem késhetünk el.

Én pedig kötelességtudóan követtem, azon töprengve, hogyan lehet, hogy mindig önként elvállalok mindenféle pluszmunkát.

Deborah valóban részesült a sajtótájékoztató megtartásának felbecsülhetetlen kegyében, amit Matthews kapitány nem osztogatott csak úgy. Ez volt az első alkalom, hogy a húgom vezette a nyomozást egy nagy sajtóvisszhangot keltő ügyben, és láthatóan felkészült abból, hogy kell kinézni és beszélni az esti hírekben. Ajkáról eltűnt a mosoly, és minden más, érzelemre utaló jel, és folyékonyan ömlöttek belőle a tökéletes zsarunyelven megfogalmazott tárgyilagos mondatok. Csak olyasvalaki, aki olyan jól ismerte mint én, vette volna észre rajta, micsoda hatalmas és rá nem jellemző boldogság bugyog faarca mögött.

Úgyhogy ott álltam a terem hátuljában, és figyeltem, hogyan nyilatkozik a húgom tündöklően gépies mondatokban, szépen felépítve a mondanivalóját, hogy letartóztatta az egyetemen történt förtelmes gyilkosságok gyanúsítottját, és amint meggyőződik a bűnösségről, késedelem nélkül tájékoztatni fogja erről drága barátait a médiában. Nyilvánvaló volt, hogy büszke és boldog, részemről pedig csak a színtiszta rosszindulat jele volna olyasmire akár csak célozgatni is, hogy valami talán nem teljesen kerek Halpern bűnösségével kap-

csolatban, különösen, mivel fogalmam sem volt, hogy az a valami mi lehet, vagy hogy egyáltalán így van-e.

Majdnem biztos, hogy igaza volt: Halpern bűnös, én pedig ostoba vagyok és ünneprontó, aki az Utas hiánya következtében elvesztette képességét a logikus gondolkodásmódra. Az Utas távollétének visszhangja miatt zavarodtam össze, nem pedig valamiféle kétség miatt a szóban forgó gyanúsítottal kapcsolatban, akinek az esete amúgy sem jelentett számomra semmit. Majdnem biztos...

És megint beleütköztem ebbe a majdnembe. Mostanáig abszolútumok között éltem az életem, semmi tapasztalattal nem rendelkeztem a majdnemek terén, és ettől zavarba jöttem, nyugtalanná váltam, mert elvesztettem a bizonyosságnak azt a hangját, ami habozás nélkül mindig meg mondta nekem: mi micsoda, és mindig igaza volt. Kezdtém ráébredni, milyen kiszolgáltatott vagyok a Sötét Utas nélkül. Még a rendes munkahelyemen sem volt már semmi sem olyan egyszerű.

Amikor visszaértem az irodámba, leültem, és csukott szemmel hátradőltem. Van ott valaki? – kérdeztem reménykedve. De senki nem volt ott. Csak egy űr, ami sajogni kezdett, amint elmúlt a meglepetés hatásának érzéstelenítése. Most, hogy már a munkám sem terelhette el a figyelmemet, nem maradt semmim, ami kirángatható volna az önemészítő önsajnálathoz. Magamra maradtam egy sötét és kegyetlen világban, ami tele volt olyan rettenetes dolgokkal, mint amilyen én is vagyok. Vagy legalábbis, mint amilyen én is voltam.

Hova mehetett az Utas, és miért ment oda? Ha valami tényleg elijesztette, akkor mi lehetett az? Mi rémíthetett meg egy olyan lényt, aki a sötétségért élt, aki akkor élénkült fel igazán, amikor előkerültek a kések?

És ezzel felmerült egy vadonatúj gondolat is, amelyet egyáltalán nem láttam szívesen: ha ez a hipotetikus valami ijesztette el az Utast, követte is őt vajon a száműzetésbe? Vagy az én nyomomat szagolhatja? Vajon veszélybe kerültem e védtelen állapotomban, most, amikor nem tudhatom, milyen halálos fenyegetés várakozik közvetlenül mögöttem, addig, amíg konkrétan a nyakamba nem csordul a nyála?

Mindig is azt mondták nekem, hogy szükség van új élményekre, de ez nem volt más, mint merő kinszenvedés. Minél többet gondolkoztam rajta, annál kevésbé érttem, mi történik velem, és annál jobban fájt.

Hát, egy gyógyír mindenestre akad az én nyomorúságomra, mégpedig az, hogy elfoglalom magam valami teljességgel értelmetlen dologgal. A számítógépem felé fordultam a székkal, és belemerültem a munkába.

Pár rövid percen belül dr. Gerald Halpern, a filozófia doktora életének minden egyes részletére fény derült. Persze egy kicsit trükkösebb módszereket alkalmaztam annál, mintsem hogy egyszerűen csak beírtam volna a nevét a Google keresőjébe. Ott volt például a lezárt bírósági akták ügye, amit majd-

nem öt teljes percembe került megnyitni. De amikor sikerült, határozottan úgy éreztem, hogy megérte a fáradságot, és azon kaptam magam, hogy azt ismételve: „lám, lám, lám”. És mivel pillanatnyilag tragikusan egyedül voltam ott belül, ahol senki nem hallhatta méla gondolataimat, hangosan is kimondtam.

– Lám, lám, lám – ejtettem ki a szavakat.

Az örökbefogadási iratok önmagukban is érdekesítőnek bizonyultak. Nem mintha bármiféle közösséget éreztem volna Halpernnel a saját árva gyermekkorom miatt. Számomra több mint elég volt az otthon és a család, amit Harry, Doris és Deborah nyújtott nekem ellentétben Halpernnel, aki nevelőotthonból nevelőotthonba szállt, amíg végül meg nem állapodott a Syracuse Egyetemen.

Viszont találtam valamit, ami még ennél is érdekesebb volt, egy olyan aktát, amit senki nem nyithatott meg végzés, bírói engedély és egy egyenesen a Jóisten kezéből származó kőtábla nélkül. És mire másodszor is végigolvastam, reakcióm sokkal mélyenszántóbbá vált.

– Lám, lám, lám, lám – szólaltam meg, és egy kicsit kizökkentett, ahogy a szavak visszaverődtek üres kis irodám falairól. És mivel a mélyenszántó kinyilatkoztatások mindig sokkal drámaiabbak, ha közönségük is van, a telefonért nyúltam, és felhívtam a húgomat.

Alig telt el pár perc, és Deborah már be is passzírozta magát az irodámba, hogy helyet foglaljon az összecusukható széken.

– Mit találtál? – kérdezte.

– Dr. Gerald Halpernnek Múltja van – közöltem vele, gondosan megnyomva a nagy kezdőbetűt, nehogy Deb átlendüljön az asztalon és megöleljen.

– Tudtam – nyugtázta a húgom. – Mit csinált?

– Nem is annyira az a fontos, hogy ő mit csinált – titokzatoskodtam –, hanem hogy vele mit tettek.

– Ne kerülgesd a forró kását – vágta rá Deb. – Miről van szó?

– Hát először is, úgy tűnik, árva a pasas.

– Ne csináld, Dex, nyögd már ki.

Felemeltem az egyik kezem, abbéli reményemben, hogy ettől lenyugszik, de a módszerem nyilvánvalóan nem működött, mert erre elkezdett az öklével dobolni az asztal lapján.

– Azon dolgozom, hogy kellő részletességgel fessek le neked a szituációt – közöltem vele.

– Fesd gyorsabban – javasolta.

– Hát jó. Halpern New Yorkban került nevelőotthonba, amikor rátaláltak; egy dobozban élt az autópálya alatt. Megkeresték a szüleit, akik sajnálatos módon meghaltak egy nem sokkal azelőtt bekövetkezett, igen erőszakos esemény során. Úgy tűnik, meglehetősen kiérdemelték az erőszakot.

– Ez meg mi a faszt jelent?

– A szülei pedofiloknak árusították Halpernt – válaszoltam.

– Jézusom – sóhajtotta Deborah, és láthatóan megrendült egy kicsit; ez még miami mércével mérve is túlment egy kicsit a határon.

– És Halpern erről egyáltalán nem emlékszik semmire. Ha stressz éri, kikapcsol az agya, azt írják. Ez logikus egyébként. Az emlékezetkiesések valószínűleg az ismételt trauma következtében alakultak ki – magyaráztam. – Van ilyen.

– Hát, bassza meg – mondta Deborah, én pedig magamban megtapsoltam a választékos kifejezőmódját. – Szóval minden szarságot elfelejt. El kell ismered, hogy ez illik a képbe. A lány megpróbálja erőszakkal vádolni, Halpern pedig már amúgy is ideges a véglegesítés miatt, úgyhogy bestresszel, és megöli a lányt, anélkül, hogy tudná.

– Még van pár dolog – mondtam, és beismerem, talán egy kicsit jobban élveztem a pillanat teátrális jellegét, mint illett volna. – Először is, a szülei halála.

– Mi van azzal? – kérdezte Deb, akiből nyilvánvalóan hiányzott minden fajta drámai véna.

– Levágták a fejüket – válaszoltam. – A házuk pedig leégett.

Deborah felegyenesedett.

– Bassza meg – nyögte ki.

– Bennem is felmerült ez a gondolat.

– Az isten verje meg, ez NAGYSZERŰ, Dex – jelentette ki a húgom – A kezünkben van.

– Hát – értettem egyet –, határozottan illik a képbe.

– Határozottan. Szóval, ő ölte meg a szüleit?

Vállat vontam.

– Semmit nem tudtak rábizonyítani. Még ha tudtak is volna, Halpernt akkor is felmentették volna. Olyan erőszakos volt az egész, hogy senki nem tudta elképzelni, hogy egy gyerek tette volna. De mindenki meglehetősen biztos volt abban, hogy Halpern ott volt, és legalábbis látta, mi történt.

Deborah átható pillantást vetett rám.

– Szóval, akkor miért van rossz érzésed? Még mindig nem hiszed el, hogy ő tette? Úgy értem, már megint egy olyan megérzéssedről van szó?

Ez sokkal nagyobbat ütött, mint gondoltam volna, és egy pillanatra muszáj volt lehunynom a szemem. Még mindig nem volt ott bent semmi más, csak sötétség és űr. A híres megérzéseimet természetesen azokra a dolgokra alapoztam, amiket a Sötét Utas suttogott el nekem, és a távollétében nem maradt semmim, amin elindulhattam volna.

– Az utóbbi időben nincsenek megérzéseim – vallottam be. – Egyszerűen csak valami nem tetszik ezzel az esettel kapcsolatban. Én csak...

Kinyitottam a szemem, és megláttam, hogy Deborah engem bámul. Aznap első ízben fedeztem fel az arckifejezésében a bugyborékoló boldogságon kívül bármilyen egyebet, és egy pillanatra azt hittem, mindjárt megkérdezi, mit jelentsen

ez, és hogy jól érzem-e magam. Fogalmam sem volt, mit válaszolnék, ha tényleg ezt tenné, mivel a Sötét Utas nem tartozott azok közé a dolgok közé, amikről beszélni szoktam, és nagyon bizarrnak találtam a gondolatot, hogy megosszak mással egy ilyen intim dolgot.

– Nem tudom – nyögtem ki erőtlenül. – Egyszerűen csak nincs rendben velem valami.

Deborah gyengéden elmosolyodott. Sokkal megnyugtatóbbnak találtam volna, ha rám vicsorog, és azt mondja, menjek a fenébe, ehelyett elmosolyodott, És átnyúlt az asztalon, hogy megveregesse a kezemet.

– Dex – mondta lágyan. – Tárgyi bizonyítékból több mint elég áll rendelkezésünkre. A pasas múltja illik a képbe. Indítéka is volt. Te magad is elismerted, hogy nem a... megérzéseidről van szó. – Oldalra billentette a fejét, még mindig mosolyogva, amitől még inkább feszélyezve kezdtem érezni magam. – Ez egy egyértelmű eset, tesó. Bármilyen bajod is van, ne hagyd, hogy befolyásolja az ítélőképességedet. Ő tette, mi elkaptuk, és ennyi. – Szerencsére elengedte a kezem, még mielőtt valamelyikünk könnyekben tört volna ki. – De egy kicsit aggódok érted.

– Jól vagyok – jelentettem ki, de ez még az én fülemnek is hamisan csengett.

Deborah egy hosszú pillantást vetett rám, majd felállt.

– Hát jó – mondta. – De itt leszek, ha szükséged lenne rám. – Ezzel megfordult, és kísértelt a szobából.

Valahogy sikerült végigkiszáraznom magam a hátralévő munkaidő szürke levesén, és rendben hazaértem Ritához, mielőtt a leves az érzékszerveim elvesztésének kocsonyájává szilárdult volna. Nem tudom, mit vacsoráztunk, vagy hogy vajon ki miről beszélt közben. Az egyetlen dolog, amit képes lettem volna meghallani, az a visszasiető Utas zaja lett volna, ez pedig nem hangzott fel. Úgyhogy robotpilótával estem túl az estén, majd tértem végül nyugovóra, még mindig nyakig bebugyolálva az unalmas, Üres Dexterbe.

Nagy meglepetés volt számomra, hogy az alvás nem egy automatikus dolog az emberek számára, de még egy olyan félelmelem számára sem, mint amivé én kezdtem válni. A régi énem, Démoni Dexter remekül tudott aludni minden különösebb erőfeszítés nélkül, egyszerűen csak lefeküdt, lehunyta a szemét, és azt mondta magában, „egy-két-há-rajt”. Instant alvó volt. De Dexter legújabb verziószámú modellje nem volt ilyen szerencsés.

Hánykolódtam, forgolódtam, magamra parancsoltam, hogy most már aztán vége a huzavonának és sipirc aludni, de hasztalan. Nem bírtam elaludni. Csak feküdni tudtam, tágra nyílt szemekkel, azon töprengve, hogy miért.

És ahogy telt-múlt az éjszaka, úgy tört rám a rettenetes, nyomorúságos önelemző vívódás. Egész életemben félrevezettem volna magam? Mi van, ha én nem is Dexter, a Kékek Rettenthetetlen Ura vagyok, akit fortélyos másodpilótája, az Utas kísér? Mi van, ha én valójában csak a Sötét Sofőr vagyok, aki

szolgálatiért cserébe lakhatást kapott ura tágas házában egy kis szobájában? És ha a szolgálataimra többé nincsen szükség, mi lesz velem most, hogy a főnök elköltözött? Ki leszek én, ha nem lehetek többé önmagam?

Ez nem volt túl kedélyes gondolat, és kicsit sem lettem tőle boldogabb. Sőt, az alvásban sem segített. Mivel a hánykolódás és forgolódás terén már megtettem, ami tőlem tellett, és még csak bele sem fáradtam, immár a fészkelődésre és a mocorgásra koncentráltam, sajnos hasonló eredménytelenséggel. De végül, olyan hajnali fél négy tájékában valószínűleg sikerült eltalálnom az értelmetlen mozgássorozatok megfelelő kombinációját, és végül nem túl mély, ugyanakkor kényelmetlen álomba merültem.

A sercegő szalonna hangjára és illatára ébredtem. Az órára pillantottam, 8:32 volt, és ilyenkor én már régen ébren szoktam lenni. De természetesen szombat reggel volt. Rita hagyta, hadd szunyókáljak nyugodtan ebben a nyomorult öntudatlanságban. És most, az éberek földjére való megtérésem tiszteletére, bőséges reggelit szolgál fel. Juhé!

A reggeli valóban megédesítette egy kicsit a napomat. Igazán nehéz fenntartani a mély depresszió és a teljes személyes értéktelenség valóban autentikus állapotát, amikor az ember tele van finom étellel, úgyhogy félúton járva egy rendkívül jól sikerült rántottában, feladtam.

Cody és Astor természetesen már órák óta fent voltak, a szombat reggel volt az ő korlátlan tévénező idejük, és általában arra használták fel, hogy egy sor olyan rajzfilmet tekintsenek meg, amelyeket az LSD felfedezése előtt képzelenség lett volna létrehozni. Észre se vették, amikor kitámolyogtam mellettük a konyhába, ottmaradtak egy beszélő konyhai eszköz rajzára tapadva, amíg be nem fejeztem a reggelit, meg nem ittam egy utolsó csésze kávé, és úgy nem döntöttem, hogy adok még egy esélyt az életnek a bizonyításra.

– Most már jobb? – kérdezte Rita, amikor leraktam a kávécsészémet.

– Nagyon finom volt a rántotta – válaszoltam. – Köszönöm.

Rita elmosolyodott, és előrelendült a székében, hogy megcsipkedje az arcát, mielőtt az összes edényt a mosogatóba dobálta, és elkezdett mosogatni.

– Ne felejtsd el, hogy megígérted, hogy elviszed Codyt és Astort valahova ma délelőtt – kiabálta túl a vízcsobogást.

– Megígérttem?

– Dexter, tudod, hogy próbálni kell mennem ma délelőtt. A menyasszonyi ruhámat. Már hetekkel ezelőtt szoltam neked, te pedig azt mondtad, jó, majd te vigyázol a gyerekekre, amíg átmegegyek Susanhez próbálni, utána pedig nagyon el kellene mennem a virágboltba, és leegyeztetnem velük a megrendelést, még Vince is azt ígérte, segít ebben, azt mondta, ugye, hogy van valami ismerőse?

– Ezt nem hinném – válaszoltam Manny Borque-ra gondolva. – Vince biztos nem mondott ilyet.

– De én azt válaszoltam, hogy nem, köszönöm, ugye? Remélem, nem baj.

– Remek – válaszoltam. – Akkor csak egy házat kell eladnunk, hogy ki tudjuk fizetni a dolgokat.

– Nem akartam megbántani Vince-et, és biztosra veszem, hogy az ismerőse nagyon érti a dolgát, de időtlen idők óta Hanshoz járok virágért, és megszakadna a szíve, ha az esküvőmet valaki más csinálná.

– Hát jó – zártam rövidre a dolgot. – Elviszem a gyerekeket.

Reméltem, lehetőségem nyílik arra, hogy némi időt szenteljek a saját személyes nyomorúságomnak, és kitaláljam, hogyan birkózzak meg az eltűnt Utas problémájával. De ha már ez nem is adatik meg, annak is örültem volna, ha pihenhetek egy kicsit, talán be is hozhatnék valamennyit az értékes alvásból, ami előző éjjel nem adatott meg, noha jogos jussom lett volna.

Végül is szombat volt. Több, széles körben elismert vallás és szakszervezet híres arról, hogy a szombatot a pihenésre és a lelki fejlődésre áldozza, arra, hogy az ember kiszakadjon egy kicsit a mindennapok hektikus taposómalmából, és hozzájusson jól megérdemelt pihenéséhez és szórakozásaihoz. De Dexter manapság már többé-kevésbé családos embernek számított, és ez mindent megváltoztat, mint értesültem róla. Mivel Rita úgy pörgött az esküvői előkészületek közepette, mintegy szőke fürtös tornádó, nyilvánvalóan az én kötelességem volt, hogy felnyaláboljam Codyt és Astort, és elvigyem őket távol a felfordulástól, valami olyan tevékenység menedékébe, amit a társadalom a szülői gondoskodás címszó alatt szentesít.

Miután gondosan végiggondoltam a lehetőségeimet, a Miami Természet-tudományi Múzeumot és Planetáriumot választottam. Végülis ott rengeteg család lesz rajtunk kívül is, ami segít abban, hogy fenntartsam a látszatot – és hogy megtanítsam erre őket is. Mivel azt tervezték, hogy útnak indulnak a Sötét Ösvényen, a lehető leghamarabb meg kell tanulniuk, hogy minél abnormalisabb valaki, annál fontosabb, hogy normálisnak tűnjön. Egy látogatás a múzeumba Dexter Dadussal rendkívül normális dolognak tűnik, mindhármunk szempontjából. Megvolt az a külön előnye is, hogy hivatalosan hasznos tevékenységnek számított, ez pedig nagy előny, függetlenül attól, hogy mennyire kényelmetlen számukra ez a gondolat. Úgyhogy bepakoltam kis csapatunkat a kocsimba, és észak felé indultam a US1-esen, miután megígértém a ciklonszerű Ritának, hogy vacsorára mindannyian épen és egészségesen otthon leszünk. Áthajtottunk Coconut Grove-on, és közvetlenül a Rickenbacker gyorsforgalmi előtt befordultunk az említett múzeum parkolójába. De nem vonultunk be szépen a múzeumba, nem ám. A parkolóban Cody kiszállt az autóból, és egy szerűen csak ácsorogni kezdett. Astor rápillantott, majd felém fordult.

– Miért kell bemennünk oda? – kérdezte.

– Mert ott sokat lehet tanulni – válaszoltam.

– Fujj – vágta rá Astor, Cody pedig bólintott.

– Fontos, hogy sok időt töltsünk együtt – magyaráztam.

– De egy MÚZEUMBAN? – tiltakozott Astor. – Ez *szánalmas*.
– Milyen szép szó – dicsértem meg. – Hol tanultad?
– Nem fogunk bemenni oda – szögezte le a kislány. – Csinálni akarunk valamit
– Voltál már valaha ebben a múzeumban?
– Nem – válaszolta, oly módon ejtve három szótagban a szót, ahogy csak egy kilencéves kislány tudja.
– Hát, akkor készülj fel a meglepetésre – figyelmeztettem. – Még az is előfordulhat, hogy tanulsz valamit.
– De mi nem ilyesmit akarunk tanulni – makacskodott Astor. – Nem egy MÚZEUMBAN akarunk tanulni.
– Szerinted mit akartok tanulni? – kérdeztem, és még engem is lenyűgözött, hogy milyen türelmes felnőtthangon tettem ezt.
Astor fintorgott.
– Tudod – mondta. – Azt ígérted, mutatsz nekünk dolgokat.
– És miből gondolod, hogy nem erre készülök? – kérdeztem.
Astor egy bizonytalan pillantást vetett rám, majd Codyhoz fordult. Bármit is mondtak egymásnak, nem volt szükségük szavakra. Amikor egy pillanattal később visszafordult felém, már teljesen magabiztos volt.
– Kizárt dolog – jelentette ki.
– Mit tudsz arról, amit meg akarok nektek mutatni?
– Dexteer – válaszolta. – Szerinted miért kértük, hogy mutasd meg nekünk?
– Mert ti nem tudtok arról semmit, én pedig igen.
– Naja.
– Az oktatás abban az épületben kezdődik – jelentettem ki a legszigorúbb arckifejezéssel. – Kövessetek, és tanuljatok. – Rájuk pillantottam, néztem ahogy eluralkodik rajtuk a bizonytalanság, majd megfordultam, és elindultam a múzeum felé. Talán csak a kialvatlanság tett nyugóssá, és abban sem voltam biztos, hogy követni fognak, ennek ellenére lefektettem a szabályokat. Úgy kellett tenniük, ahogy én mondom, éppen úgy, ahogy velem értették meg sok évvel azelőtt, hogy hallgatnom kell Harryre, és engedelmessékednem kell neki.

15. FEJEZET

Tizennégy évesnek tenni senkinek nem könnyű, még a műembereknek sem. Ez az az életkor, amikor a biológia átveszi az uralmat az ember felett, és eszeveszetten kergetni kezdi a lovakat az ügetőn, közvetlenül azután, hogy minden egyebet kitépett és a tribünre dobált magából. Ez azokra a tizennégy évesekre is igaz, akiket a biológia Ponce de Leon általános iskolában tanított vonatkozásainál sokkal jobban érdekel annak orvosi aspektusa; szóval még ők is megérik magukon a biológia vaskezét.

A pubertás egyik cáfolhatatlan alapszabálya – ami még az ifjú szörnyetegek esetében is érvényes – az, hogy senki, aki már elmúlt húszéves, nem tud semmit. És mivel Harry, a zsarú nevelőapám ez idő tájt már jóval elmúlt húszéves, egy rövid időre lázadoztam is, amiért értelmetlen korlátokat állít az én tökéletesen természetes és üdvös vágyaim elé, amelyek abban testesültek meg, hogy kis darabokra szerettem volna aprítani osztálytársaimat.

Harry egy csodálatosan logikus tervet gyártott arra, hogyan „tisztázza” ezt velem, ugyanis ezt a kifejezést használta arra, amikor rendbe tette a dolgokat vagy az embereket. De egy serdülő Sötét Utasban – aki életében először tárja ki szárnyait és üti őket be a kalitka rácsaiba, amikor rátör a vágy, hogy belevesse magát a szabad levegőbe, és úgy sújtson le áldozatára, mint egy kemény acélvillám – semmi érzék nincsen a logika iránt.

Harry oly sok dolgot tudott, amit meg kellett tanulnom ahhoz, hogy szép csendben és biztonságosan önmagammá válhassak, hogy vad, viruló szörnyetegből Sötét Bosszúállóvá nőhessem ki magam; hogyan tegyek úgy, mintha ember lennék, hogyan menjek biztosra, hogyan legyek óvatos, és a végén hogyan takarítsak fel magam után. Olyan alaposan tisztában volt ezekkel a dolgokkal, amennyire csak egy zsarú lehet. Ezt már akkor is meg értettem, de az egész olyan unalmasnak és szükségtelennek tűnt.

És, végül is, Harry sem tudhatott mindent. Például Steve Gonzalezről sem tudhatott, a pubertáskorú emberiség egy kiemelkedően bájos képviselőjéről, aki kiérdemelte a megkülönböztetett figyelmemet.

Steve Gonzalez nagyobb volt nálam, egy vagy két évvel idősebb is, és már volt valami a felső ajkán, amit bajuszként emlegetett. Steve és én ugyanarra a tornaóra-ra jártunk, és Istentől származó küldetésének tekintette, hogy amennyire csak lehet, megnehezítse az életemet. Ha igaza volt, Istennek valószínűleg nagy öröme szolgált az a rengeteg energia, amit a feladatba fektetett.

Ez jóval azelőtt volt, hogy Dexterből Élő Jégkocka vált volna, minek következtében némi forró neheztelés gyűlt fel benne. Úgy tűnt, ez örömet okoz Steve Gonzaleznek, és még magasabb fokú kreativitásra ösztönzi a reszkető kis Dexter üldöztetésével kapcsolatban. Mindketten tudtuk, hogy ez csak egy-féleképpen végződhet, de lám, nem az a fajta befejezés következett be, amire Steve Gonzalez számított.

Úgyhogy egy szép délutánon egy balszerencséjére túl szorgos takarító nyitott rá Dexterre és Steve Gonzalezre, akik a Ponce de Leon biológia szertárában dolgoztak személyes ellentétek feloldásán. Nem egészen a klasszikus általános iskolai szó- és ökölrázaspárbajról volt szó, bár biztosra veszem, hogy Steve ezt forgatta a fejében. De nem számított arra, hogy a fiatal Sötét Utassal lesi dolga, úgyhogy a takarító Steve-et gondosan az asztalhoz erősítve találta, egy darab szigetelőszalaggal a száján, Dextert pedig egy szikével a kezében Steve felett, amint arra próbál visszaemlékezni, hogy is volt bioszon azzal a békával.

Harry a járóautóban jött értem, egyenruhában. Végighallgatta a felháborodott igazgatóhelyettest, aki leírta a helyzetet, idézett a házirendből, és azt követelte, hogy Harry tájékoztassa őt a szándékairól. Harry csak nézte az igazgatóhelyettest, amíg a pasas szavai el nem fűltak. Akkor egy pillanatilag még továbbra is némán bámult rá, csak a hatás kedvéért, majd felém fordította hideg kék tekintetét.

– Tényleg azt tetted, amit mond, Dexter? – kérdezett.

Pillantásának acélos szorításában esélyem nem lett volna füllenteni vagy kitérni a válasz elől.

– Igen – válaszoltam, és Harry bólintott.

– Látja? – kérdezte az igazgatóhelyettes. Szándékában állt, hogy folytassa, de Harry pillantásának hatására meggondolta magát.

Harry visszanézett rám.

– Miért? – kérdezte.

– Mert piszkált. – Ez még számomra is erőtlen érvnek tűnt, úgyhogy hozzátettem: – Nagyon sokszor. Állandóan.

– Tehát az asztalhoz ragasztottad – egészítette ki a történetet Harry érzelmentes hangon.

– Aha.

– És elővettél egy szikét.

– Azt akartam, hogy abbahagyja – magyarázkodtam.

– Miért nem szóltál senkinek? – kérdezte Harry.

Vállat vontam, amivel kimerítettem akkortájt aktív szókincsem nagy részét.

– Miért nem szóltál nekem? – kérdezte.

– Mert én is el tudom intézni – válaszoltam.

– Úgy tűnik, nem túl sikeresen – világitott rá Harry.

Nagyon kevés dolgot tehettem, úgyhogy természetesen a cipőm orrának bámulását választottam. De a lábbelimnek nem sok mondanivalója akadt az esettel kapcsolatban, úgyhogy megint felpillantottam. Harry még mindig engem nézett, és valahogy eközben leszokott a pislogásról. Nem tűnt mérgesnek, én pedig nem félttem tőle igazán, és ettől valahogy az egész még kellemtlenebb lett.

– Sajnálom – mondtam végül. Nem voltam biztos benne, hogy komolyan gondolom-e, és ha már itt tartunk, még mindig nem tudom, hogy képes vagyok-e szívből sajnálni bármit, amit teszek. De ez nagyon diplomatikus reakciónak tűnt, és semmi más nem ötlött fel tizenéves, a hormonoktól és a bizonytalanságtól tejbegrízszerűen fortyogó agyamban. És bár biztosra vettem, hogy Harry nem hitt igazán őszinte megbánásomban, ismét bólintott.

– Menjünk – mondta.

– Csak egy pillanat – vetette közbe az igazgatóhelyettes. – Még mindig van mit megbeszelnünk.

– Arra gondol, hogy az odafigyelés teljes hiánya következtében hagyták idáig fajlulni a dolgokat a fiam és a között a visszaeső fiatal zsarnok között? Hányszor büntették meg a másik gyereket?

– Nem ez a lényeg... – próbálta az igazgatóhelyettes visszaterelni a beszélgetést.

– Vagy azt kellene megbeszelnünk, hogy elől, a tanulók számára hozzáférhető helyen tárolják a szikéket és egyéb veszélyes eszközöket egy nyitott, felügyelet nélküli osztályteremben?

– Már megbocsásson, biztos úr...

– Megmondom, mi legyen – válaszolta Harry. – Ígérem, hogy elnézem azt a nagyfokú gondatlanságot, amit ezen a téren tanúsítottak, ha megígéri, hogy a jövőben komoly erőfeszítést tesznek az ilyesmi elkerülése érdekében.

– De ez a fiú... – próbálkozott az igazgatóhelyettes.

– A fiúval majd otthon elintézem a dolgot – jelentette ki Harry. – Maga törődjön az itteni állapotokkal, ha nem akarja, hogy szóljak az iskolaszéknek.

És, természetesen ezzel el is lett intézve. Nem fordulhatott elő, hogy valaki ellentmondjon Harrynek, legyen szó egy gyilkossági ügy gyanúsítottjáról, a Rotary klub elnökéről vagy egy fiatal, esendő szörnnyetegről. Az igazgatóhelyettes párat tárogott még, de konkrét szó nem jött ki a száján; csak valamiféle nyögdecselésre emlékeztető hang, torokköszörüléssel keveredve. Harry egy pillanatra még nézte, majd felém fordult.

– Menjünk – ismételte meg.

Útban az autó felé nem szólt egy szót sem, és ez a csend nem az a meghittfajta volt. Akkor is némaságba burkolóztam, amikor elhagytuk az iskola területét, és északnak vettük utunkat a Dixie autópályán – ahelyett hogy az iskolát megkerülve a másik irányba fordultunk volna, a Granada és a Hardee felé, amik elvittek volna kis házukhoz Grove-ba. Rápillantottam, amikor

kifordult az útra, de még mindig nem volt számomra mondanivalója, és az arckifejezése sem bátorított arra, hogy megszólaljak. Egyenesen maga elé nézett az útra, és csak vezetett, gyorsan, de nem olyan gyorsan, hogy be kellett volna kapcsolnia a szirénát.

Harry a Tizenhetedik sugárútnál fordult balra, és pár másodpercre felmerült bennem az az irracionális gondolat, hogy valami oknál fogva az Orange Bowlba akar vinni. De elhagytuk a stadion felé vezető lejtőt, és folytattuk utunkat, keresztül a Miami folyó felett, majd jobbra a North River úton, és ekkorra már rájöttem, hova tartunk, de arra nem, hogy miért. Harry még mindig nem szólt egy szót sem, felém sem fordult, bennem pedig nőni kezdett egy bizonyosfajta szorongás, aminek semmi köze nem volt a látóhatáron növekvő viharfelhőkhöz.

Harry leparkolta a járóautót, és végre megszólalt.

– Gyere – mondta – Bemegyünk. – Ránéztem, de ő már szállt is ki a kocsiból, úgyhogy én is hasonlóképpen tettem, és engedelmesen követtem a Központi Fogházba.

Harryt jól ismerték itt, mint jó zsarut, akit érdemes ismerni. Nyomon követték a „Harry!” és a „Hé, őrmester!” kiáltások végig az előcsarnokon és a cellasorhoz vezető folyosón át. Én némán vánszorogtam a nyomában, és nőttön-nőtt bennem a gyászos előérzet. Miért hozott Harry a fogházba? Miért nem szidott meg, miért nem mondta, mekkorát csalódott bennem, miért nem szabott ki rám valami kemény, de igazságos büntetést?

Semmi, amit tett vagy nem mondott, nem adott semmiféle támpontot. Úgyhogy egyszerűen csak lépést tartottam vele. Az egyik utolsó ór állított meg minket. Harry félrevonta, és halkán megbeszélt vele valamit; az őt rám nézett, bólintott, és a cellasor végéhez vezetett minket.

– Itt van – közölte velünk. – Jó szórakozást. – Biccentett a cellában lévő alak felé, rám pillantott, majd elsétált, és hagyta, hogy visszatérhessünk Harryvel a kényelmetlen hallgatáshoz.

Harry eleinte nem tett semmit, hogy megtörje a csendet. Megfordult, és a cellába bámult, mire a sápadt alak odabent megmozdult, felállt, és odajött a rácsokhoz.

– Csak nem Harry őrmester az! – mondta vidáman. – Hogy van, Harry? Olyan *kedves* magától, hogy meglátogat.

– Helló, Carl – köszönt Harry. És Végre odafordult hozzám, és megszólalt. – Dexter, ez itt Carl.

– Milyen helyes fiatalember vagy, Dexter – mondta Carl. – Nagyon örülök, hogy találkoztunk.

Carl szeme ragyogó volt és üres, de mögötte már-már megláttam egy hatalmas sötét árnyékot, mire valami megvonaglott bennem, és megpróbált elhúzódni attól a nála nagyobb és erőszakosabb dologtól, ami a rácsok mögött élt. A férfi önmagában nem volt különösebben nagydarab vagy erőszakos megjele-

nésű. Már-már kedvesnek tűnt a maga felszínes módján, jól fésült szőke frizurájával és átlagos arcvonásaival. De volt benne valami, amitől nagyon kellemetlenül éreztem magam.

– Carlt tegnap hozták be – tájékoztatott Harry. – Tizenegy embert ölt meg.

– Hát igen – mondta szerényen Carl. – Körülbelül.

Odakint eldördült az ég, és zuhogni kezdett. Őszinte érdeklődéssel bámultam Carl-t; most már tudtam, mi ijesztette meg a Sötét Utasomat. Mi még nagyon kezdők voltunk, erre itt áll előttünk valaki, aki már oda-vissza megtette ezt az utat, körülbelül tizenegy alkalommal. Most először értettem meg, hogy érezhetik magukat az osztálytársaim, amikor szembekerülnek egy válogatott hátvéddelel.

– Carl élvezzi a gyilkolást – mondta Harry tárgyilagosan. – Ugye, Carl?

– Jól kitölti az időmet – értett vele egyet mosolyogva Carl.

– Kitöltötte, amíg el nem kaptunk – javította ki érzéketlenül Harry.

– Ja igen, ez valóban így van. Ennek ellenére... – Vállat vont, és Harryre vetett egy látványosan mesterséges mosolyt. – Nagyon élveztem, amíg tartott.

– Óvatlanná váltál – mondta Harry.

– Igen – válaszolta Carl. – Honnan tudhattam volna, hogy a rendőrség ilyen alapos munkát végez?

– Hogyan csinálta? – szakadt ki belőlem.

– Nem olyan nehéz – nyugtatott meg Carl.

– Nem, úgy értem... izé, szóval *hogyan*?

Carl átható pillantást vetett rám, és szinte hallottam a dorombolást a szeme mögötti sötétségből. Egy pillanatra egymásba kulcsolódott a tekintetünk, és a világ megtelt azzal a fekete zajjal, ami két ragadozó találkozását kíséri egy kicsi, védtelen prédaállat felett.

– Nocsak, nocsak – mondta végül Carl. – Lehetséges volna? – Harry felé fordult, éppen azelőtt, hogy fészkelődni kezdtem volna. – Szóval én lennék a gyakorlati óra, őrmester? Ijesszem vissza a fiát az istenfélés egyenes és keskeny útjára?

Harry állta a tekintetét, de nem látszott rajta semmi, és nem mondott semmit.

– Hát, sajnos azt kell hogy mondjam, erről az ösvényről nem lehet letérni, szegény, drága Harrym. Ha egyszer rálépett az ember, rajta marad egész életében, valószínűleg utána is, és senki, sem maga, sem én, sem ez a drága gyermek itt, nem tehet ez ellen semmit.

– Csak egyvalamit – mondta Harry.

– Ó, valóban? – kérdezte Carl, és úgy tűnt, egy lassú, fekete felhő indul növekedésnek körülötte, mosolyának fogaiból indulva, Harry felé és felém terjesztve szárnyait. – És mi az, ha megtudhatom?

– Vigyázni kell, hogy ne kapják el az embert – válaszolta Harry.

A fekete felhő egy pillanatra megfagyott, majd visszavonult és eltűnt.

– Ó, te jószágos ég – sóhajtott Carl. – De jó lenne, ha tudnám, hogy kell nevetni. – Lassan megcsóválta a fejét. – Komolyan beszél, ugye? Te jószágos ég. Milyen csodálatos apa maga, Harry őrmester. – Ezzel akkora hatalmas mosolyt vetett ránk, hogy már-már igazinak tűnt.

Harry most már teljes, jegesen kék tekintetű figyelmét felém fordította.

– Azért kapták el – mondta – mert nem tudta, mit csinál. És most villamoszékbe kerül. Mert nem tudta, mit csinál a rendőrség. Mert – mondta Harry anélkül, hogy felemelte volna a hangját vagy akár pislogott volna – nem képezték ki a feladatra.

Carlra néztem, aki a vastag rács mögül bámult bennünket két túlságosan is ragyogó, üres szemével. Elkapták. Visszanéztem Harryre.

– Értem – mondtam

És tényleg értettem.

Hát, így végződött az ifjúkori lázadásom.

Most pedig, oly sok évvel később – még hozzá csodálatos évvel, tele szeleteléssel és darabolással és a lebukás teljes hiányával –, most már teljes mélységében megértettem, milyen figyelemre méltó kockázatot vállalt Harry azzal, hogy bemutatott Carlnek. Nem reménykedhettem abban, hogy a nyomdokába léphetek – végül is, Harry azért tett dolgokat, mert voltak érzései, amelyek nekem soha nem lesznek –, de követhetem a példáját, és felállíthatom Codynak és Astornak a korlátokat. Én is kockáztatni fogok, csakúgy, mint Harry tette.

Vagy követnek, vagy nem.

16. FEJEZET

Követtek.

A múzeum tele volt érdeklődő polgárok csoportjaival, akiket a tudásszomj hajtott ide. Vagy csak nagyon kellett már pisilniük, legalábbis erre utaló jeleket is fel lehetett fedezni. Legnagyobb részük a kettő és tíz év közötti korosztályba esett, és úgy tűnt, minden hét gyerekre jut egy felnőtt. A csoportok úgy mozogtak, mint a nagy, színpompás madárrajok, oda-vissza csapongtak a kiállítások között, hangosan rikácsolva, és bár megfigyeléseim szerint ezt legalább három különböző nyelven tették, mégis teljesen egyneműnek tűnt az általuk keltett zaj. Ó, igen, ez a gyermekek nemzetközi nyelve.

Úgy tűnt, Codyt és Astort kicsit megriasztja a tömeg, úgyhogy szorosan mellettem maradtak. Ez kellemes kontrasztot nyújtott a szokásos kalandjaik Dextertelen szellemiségéhez képest, és én úgy próbáltam előnyömbre fordítani a helyzetet, hogy rögtön a piranhák felé kormányoztam őket.

– Hogy néznek ki? – kérdeztem tőlük.

– Nagyon csúnyák – válaszolta Cody halkán, tágra nyílt szemekkel bámulva a halak rengeteg fogát.

– Azok piranhák – jelentette ki Astor. – Egy egész tehenet is meg tudnak enni.

– Ha úszás közben észrevennétek egy piranhát, mit tennétek? – kérdeztem.

– Megölnénk – válaszolta Cody.

– Túl sokan vannak – mondta Astor. – El kell futnod előlük, és nem szabad a közelükbe menned.

– Szóval, ha meglátnátok egy ilyen gonosz kinézetű halat, akkor vagy megpróbálnátok megölni, vagy elfutnátok előle? – kérdeztem.

Mindketten bólintottak.

– Ha a halak nagyon okosak lennének, olyanok, mint az emberek, akkor mit tennének?

– Álrühát vennének fel – kuncogott Astor.

– Pontosan – válaszoltam, és erre még Cody is elmosolyodott. – Milyen álrühát javasolnátok? Parókát és szakállat?

– Deeeexter – korholt Astor. – Ezek halak. A halaknak nincs szakáll.

– Ó – csodálkoztam – Szóval azért halaknak akarnának kinézni?

– Hát persze – válaszolta Cody olyan hangon, mintha túl ostoba lennék ahhoz, hogy megértsem a hosszabb szavakat.

– És milyen halaknak? – kérdeztem. – Hatalmas nagyoknak? Mint például a cápák?

– Normálisnak – válaszolta Cody. A nővére rápillantott, majd bólintott.

– Olyannak, amilyenből rengeteg van a környéken – mondta. – Olyasminek, ami nem ijeszti meg azt, akit meg akarnak enni.

– Aha – nyugtáztam.

Egy darabig mindketten némán bámulták a halakat. Codynak esett le először. Összevonta a szemöldökét és rám nézett. Bátorítóan mosolyogtam vissza rá. Odasúgott valamit Astornak, aki meglepődött. Kinyitotta a száját hogy mondjon valamit, de elakadt.

– Ó – sóhajtotta.

– Igen – válaszoltam. – Ó.

Ránézett Codyra, aki megint felemelte a tekintetét a piranháról. Ahogy szokták, most is egy egész párbeszédet folytattak le, anélkül hogy egy szót is kiejtettek volna a szájukon. Hagytam, hadd csinálják, amíg rám nem néztek

– Mit tanulhatunk a piranhától? – kérdeztem.

– Hogy nem szabad vérengzőnek kinézni – válaszolta Cody.

– Hogy normálisnak kell kinézni – mondta Astor bosszúsan; – De Dexter, a halak nem emberek!

– Ez valóban így van – válaszoltam. – Mert az embereknek az segít a túlélésben, hogy felismerik a veszélyesnek tűnő dolgokat. A halakat elkapják. Mi pedig nem akarjuk, hogy elkapjanak. – Komoran néztek rám, majd visszafordultak a halak felé. – Szóval, mit tanultunk még ma? – kérdeztem pár másodperccel később.

– Hogy vigyázni kell, nehogy elkapjanak – válaszolta Astor.

Sóhajtottam. Ez nem volt rossz kezdet, de még sok munka volt hátra.

– Gyertek – mondtam – Nézzük meg a többi termet is.

Nem ismertem túl jól a múzeumot, talán azért, mert mostanáig nem volt gyerekem, akit elrángathattam volna oda. Úgyhogy határozottan rögtönöztem, olyan dolgokat kerestem, ami a megfelelő pályára terelheti a gondolataikat, amikből tanulhatnak. Elismerem, a piranhával szerencsém volt; egyszerűen csak megjelentek a szemem előtt, és hatalmas agyam rögtön gyártott is egy leckét melléjük. A következő szerencsés véletlent megtalálni nem volt könnyű, és fél órán keresztül botladoztunk végig komoran a gyermekek és rosszindulatú szüleik gyilkos tömegén, amíg oda nem értünk az oroszlánokhoz.

A lenyűgöző megjelenés és hírnév megint csak ellenállhatatlannak bizonyult Cody és Astor számára, és az oroszlánok előtt megtorpantak. Természetesen kitömött állatokról volt szó, ha jól tudom, diorámának hívják az ilyesmit, de akkor is megragadta a képzeletüket. A hím oroszlán büszkén állt egy elejtett gazella felett, szélesre tárt szájjal és csillogó agyarakkal. Mellette két nőstény és egy kölyök volt. Kétoldalnyi magyarázatot raktak melléjük, és a második oldalnak körülbelül a felénél megtaláltam, amit kerestem.

– Szóval – szólaltam meg vidáman –, ugye, örültök, hogy nem vagyunk oroszlánok?

– Nem – válaszolta Cody.
– Itt az áll – mondtam –, hogy amikor egy hím oroszlán csatlakozik egy oroszláncsaládhhoz...

– Falkának hívják, Dexter – javított ki Astor. – Benne volt az Oroszlánkirályban.

– Hát jó – mondtam. – Szóval, amikor új apuka érezik az oroszlánfalkába, megöli az összes kölyköt.

– Ez rettenetes – mondta Astor.

Rámosolyogtam, hogy lássa, milyen élesek a fogaim.

– Nem, ez teljesen természetes – közöltem vele. – Meg akarja védeni az övéit, és gondoskodni akar arról, hogy az ő kölykei uralkodjanak a környéken. Nagyon sok ragadozó csinálja ezt.

– És ennek mi köze hozzánk? – kérdezte Astor. – Nem fogsz megölni minket, amikor összeházasodtok anyával, ugye?

– Hát persze hogy nem – válaszoltam. – Most már az én kölykeim vagytok.

– Hát akkor? – kérdezte Astor.

Kinyitottam a számat, hogy válaszoljak, és akkor egyszercsak úgy éreztem, mintha kiszállt volna belőlem az összes levegő. A szám tátva maradt, de nem tudtam megszólalni, mert az agyam egy olyan merész gondolat körül pörgött, hogy azzal sem fáradtam, hogy elnyomjam magamban.

– Nagyon sok ragadozó csinálja ezt – hallottam vissza a saját hangomon. – Hogy megvédje az övéit – mondtam.

Bármi is tett ragadozóvá, az otthona a Sötét Utasban volt. És most valami elijesztette az Utast. Lehetséges volna, hogy...

Hogy mi? Egy új apuka-Utas fenyegette volna az én Utasomat? Rengeteg olyan emberrel találkoztam már életemben, akik az enyémhez hasonló árnyéket viseltek maguk körül, és soha nem történt semmi, leszámítva a kölcsönös felismerést és némi hallhatatlan acsarkodást. Ez túl nagy ostobaság volt ahhoz, hogy belegondoljak. Az Utasoknak nincs apukájuk. Vagy mégis van?

– Dexter – szólalt meg Astor. – Ijesztő vagy.

Beismerem, önmagamat is megijesztettem. A gondolatot, hogy az Utasnak lehet egy szülője, aki gyilkos szándékkal üldözi, elképesztően ostobának találtam. De, ha már itt tartunk, honnan jött vajon az Utas igazából? Meglehetősen biztos voltam abban, hogy ő nem csak a kétségkívül zaklatott agyam egy pszichopata darabkája. És disszociatív személyiség sem vagyok, ebben mindketten egyetértettünk. A tény, hogy eltűnt, bizonyította, hogy egy tőlem független identitásról van szó.

Ez pedig azt jelentette, hogy jönnie kellett valahonnan. Már előttem is létezett. Volt egy forrása, akár szülőnek hívjuk, akár bármi másnak.

– Föld hívja Dextert – mondta Astor, és én ráébredtem, hogy még mindig ugyanabban a lehetetlen, ostoba, tátott szájú pózba fagyva állok előttük, mint egy lelkiismeretes zombi.

– Igen – válaszoltam bután. – Csak elgondolkodtam.

– Nagyon fáj? – kérdezte Astor.

Becsuktam a számat, és ránéztem. A felnőttek ostobaságán megbotránkozó kilencévesek tekintetével nézett rám, és ezúttal egyet kellett vele értenem. Mindig biztosra vettem, hogy ott van nekem az Utas, annyira, hogy soha el sem tűnődtem azon, honnan jöhetett vagy miként keletkezhetett. Ostoba önelégültséggel megelégedtem a fénnel, hogy megoszthatom vele életterem, annyira, hogy egyszerűen csak örültem, hogy én én vagyok, nem pedig egy másik, üresebb halandó, és most, amikor egy kis önismeret megmenthetett volna, ott álltam üres kézzel. Miért nem gondolkodtam el ezen korábban? És miért pont egy szarkasztikus gyermek jelenlétében kellett először megtennem? Időt és energiát kellett áldoznom erre a dologra. De természetesen erre akkor sem az idő, sem a hely nem volt megfelelő.

– Bocsánat – mondtam – Menjünk, nézzük meg a planetáriumot.

– De el akartad mondani, hogy miért fontosak az oroszlanok – emlékeztetett Astor.

Az igazat megvallva, már nem emlékeztem, miért fontosak az oroszlanok. De nagy szerencsémre megszólalt a mobiltelefonom, mielőtt ezt bevallhattam volna.

– Egy pillanat – mondtam, és kihúztam a telefont a tokjából. Rápillantottam, és láttam, hogy Deborah hív. A család márpedig család úgyhogy felvettem.

– Megtalálták a fejeket – jelentette be Deb.

Beletelt pár pillanatomba, hogy rájőjjek, mire gondol, de eközben Deborah sziszegni kezdett a fülembe, úgyhogy rádöbentem, muszáj mondanom valamit.

– A fejeket? Az egyetennél talált holttestekhez tartozó fejekre gondolsz? – kérdeztem.

Deborah ezúttal bosszankodva sziszegett, majd azt mondta:

– Jézusom, Dexter, nincs olyan sok eltűnt fej ebben a városban.

– Hát, ott van például a Polgármesteri Hivatal – jegyeztem meg.

– Vonszold ide a segged, Dexter. Szükségem van rád.

– De Deborah, szombat van, és én éppen...

– Most – szakított félbe a húgom, majd lerakta a telefont.

Codyra és Astorra pillantottam, és elméláztam a dilemmán. Ha hazaviszem őket, akkor legalább egy órába telik, mire oda tudok érni Debshez, ráadásul kiesne a drága szombati Együttlétünk. Másrészről tisztában voltam vele, hogy a gyerekek odaráncigálása egy gyilkosság helyszínére egyesek szemében esetleg egy kicsit excentrikusnak tűnhet.

Ugyanakkor viszont ebből is sokat tanulhatnak. Szükség volt arra, hogy lenyűgözze őket a rendőrség alapossága, amikor holttestek kerülnek elő, és ez éppolyan jó alkalom volt erre, mint bármelyik másik. Józanul mérlegelve a

helyzetet, még a húgom esetleges szenvedélyes reakcióját is figyelembe véve, úgy láttam, az lesz a legjobb, ha bepakolom mindkettőjüket az autóba, és elviszem őket életük első helyszínelésére.

– Hát jó – közöltem velük, amikor visszaraktam a telefonom a helyére. – Most mennünk kell.

– Hova? – kérdezte Cody.

– Segíteni a húgomnak – válaszoltam. – Megjegyeztétek, amit ma tanultunk?

– Igen, de ez csak egy múzeum – jelentette ki Astor. – Mi nem ilyesmit akarunk tanulni.

– De igen – válaszoltam. – Meg kell bíznotok bennem, és szót kell nekem fogadjatok, különben nem tanítalak benneteket.

Lehajoltam, amíg mindkettőjüknek a szemébe nem tudtam nézni.

– Semmire.

Astor a homlokát ráncolta.

– Ne már, Dexter – mondta.

– Komolyan gondolom. Szót kell fogadnotok.

Astor és Cody ismét összenéztek. Egy pillanattal később Cody bólintott, Astor pedig visszafordult felém.

– Hát jó – mondta. – Megígérjük.

– Várunk – szólalt meg Cody is.

– Megértjük – tette hozzá Astor. – Mikor vágunk bele az izgi dolgokba?

– Amikor én azt mondom – válaszoltam. – De mindegy, most mennünk kell.

Astor azon nyomban visszaváltozott affektáló kilencévéssé.

– És hova kell most mennünk?

– Dolgozni kell mennem – tájékoztattam. – Úgyhogy magammal viszlek titeket is.

– Láthatunk majd hullát? – kérdezte Astor reménykedve.

Megráztam a fejem.

– Legfeljebb egy fejet.

Astor Codyra pillantott, és megrázta a fejét.

– Anyának nem fog tetszeni.

– Megvárhattok az autóban is – javasoltam.

– Induljunk már – szónokolta el Cody aznapi leghosszabb beszédét.

Úgyhogy elindultunk.

17. FEJEZET

Deborah egy szerény, kétmillió dolláros ház előtt várakozott egy Coconut Grove-i zsákutcában. Az utca bal oldalát, közvetlenül az őrbódétól magáig a házig lezárták, és a felháborodott helyi lakosok kis csoportja ácsorgott a gondosan nyírt pázsitokon és a kocsifelhajtókon, morogva a szociálisan nemkívánatos, rosszabb környékről származó rendőrségi dolgozókra, akik megszállták kis paradicsomukat. Deborah az utcán instruálta az operatőrt, hogy mit rögzítsen és milyen szögben. Odasiettem hozzá, Cody és Astor pedig a nyomomban iparkodtak.

– Hát ez meg mi a fene? – kérdezte felháborodottan Deborah a gyerekekre, majd rám meredve.

– Gyerekeknek hívják őket – válaszoltam. – Általában a házasság melléktermékei, talán ezért is nem ismerted fel őket.

– Teljesen elment az a kibaszott eszed, hogy idehozod őket? – csattant fel Deb.

– Azt a szót nem szabad használni – szólt rá Astor megrovóan Deborah-ra. – Tartozol nekem ötven centtel, amiért kimondtad.

Deborah kinyitotta a száját, sötétpirossá változott, majd becsukta a száját.

– El kell vinned őket innen – mondta végül. – Nem szabad, hogy meglássák, ami itt van.

– De mi meg akarjuk nézni – ellenkezett Astor.

– Csitt – szóltam rá. – És ez mindkettőtökre vonatkozik.

– Jézusom, Dexter – sóhajtott Deborah.

– Azt mondtad, jöjtek ide azonnal – emlékeztettem. – Úgyhogy idejöttem.

– Nem játszhatok óvó néniset – jelentette ki Deborah.

– Nincs is rá szükség – vágtam rá. – Nem lesz velük semmi gond.

Deborah kettőjükre meredt; ők visszabámultak rá. Egyikük sem pislogott, és egy pillanatra meg voltam róla győződve, hogy a húgom mindjárt leharapja az alsó ajkát. De aztán megrázta magát.

– Cseszd meg – mondta – Nincs időm vitatkozni. Ti ketten várjatok ott – mutatott az autójára, ami az utca túloldalán állt, majd megragadta a karom. A ház felé vonszolt, ahonnan nyüzsgés zaja hallatszott. – Nézd – mondta, és a bejáratra mutatott.

A telefonban azt mondta, megtalálták a fejeket, de ami azt illeti, sokkal nagyobb erőfeszítésbe került volna nem megtalálni őket. A ház előtt a rövid kocsifelhajtó bekanyarodott két korallkő kapuoszlop közé, mielőtt kiszéledett volna a kis belső udvarban, aminek egy szökőkút volt a közepén. Mind-

két oszlop tetején egy-egy díszes lámpa csücsült. A kocsifelhajtóra a két oszlop között krétával valami olyasmit írtak, hogy MLK, de furcsa betűkkel, amiket nem ismertem fel. És annak érdekében, hogy senkinek ne kelljen túl sokáig törnőnie a fejét az üzeneten, a két oszlop tetején...

Hát, hát. Noha el kell ismerjem, az elrendezés nem nélkülözött egy bizonyosfajta primitív őserőt és némi tagadhatatlan drámai hatást, az én ízlésemnek határozottan túl nyers volt. Bár a fejeket láthatóan gondosan megtisztították, a szemhéjuk hiányzott, és a szájukat groteszk mosolyba kényszerítette a hőség, ami nem volt kellemes látvány. Valóban senki nem kérdezte a véleményemet a helyszínen, de én mindig is úgy gondoltam, hogy az ember ne hagyjon maga után maradékokat. Az ilyesmi rendetlen dolog, és csak úgy sugárzik róla a műkedvelő jelleg. És ahogy ezeket a fejeket ilyen nyilvánvalóan szándékosan hagyták ott – nem volt más, mint merő felvágás, és tisztán látszott belőle, mennyire bárdolatlanul álltak a feladathoz. Mindegy, ez is az ízlések és pofonok kategóriájába tartozott. Bármikor kész vagyok beismerni, hogy az én technikám nem az egyetlen járható út. Ez viszont túl rendetlen és durva volt. És, mint az esztétikai kérdések területén mindig, most is vártam, hogy a Sötét Utas egyet értően odasúg majd valamit; de persze nem jött semmi.

Sem egy dűnyögés, sem egy szárnyrebbenés, de még csak egy kis cincogás sem. Az iránytűm eltűnt, és magamra hagyott, hogy esetlenül szorongassam a saját kezem.

Persze nem voltam teljesen egyedül. Ott állt mellettem Deborah, és rádöbbsentem, hogy miközben én az árnyékos társam eltűnésének ügyén merengtem, ő végig hozzám beszélt.

– A temetésen voltak délelőtt – mesélte. – Azután hazajöttek, és ez várta őket.

– Kik azok az ők? – kérdeztem a ház felé biccentve.

Deborah a bordáim közé vágta a könyökét. Kimondottan fájt.

– A család, te seggfej. A Goldman család. Miről beszéltem neked idáig?

– Szóval ezt csinálták? – Valamilyen oknál fogva ettől kicsit még nyugtalanítóbbnak tűnt az ügy.

– A legtöbb szomszéd szintén ott volt a temetésen – magyarázta Deb. – De még mindig keressük, hogy ki láthatott esetleg valamit. – Vállat vont. – Talán szerencsénk lesz. Ki tudja...

Én ugyan nem tudtam, de valami oknál fogva meg voltam róla győződve, hogy semminek, ami ehhez az esethez kapcsolódik, nem lehet köze a szerencsééhez.

– Hát, azt hiszem, ez megkérdőjelezi Halpern bűnösségét – vontam le a következtetést.

– Átkozottul nem kérdőjelezi meg – szögezte le Deborah. – Az a seggfej bűnös.

– Ó – csodálkoztam. – Szóval úgy gondolod, hogy valaki más találta meg a fejeidet, és, izé...

– A pokolba is, nem tudom – válaszolta a hűgom. – Kellett hogy legyen bűntársa.

Megráztam a fejem. Ennek semmi értelme nem volt, és ezt mindketten tudtuk. Olyasvalaki, aki képes kitervelni és végrehajtani ennek a kettős gyilkosságnak a kidolgozott szertartását, szinte biztosan egyedül akarja végrehajtani. Az ilyen tettek rendkívül személyes jellegűek voltak, minden lépés valami különleges belső igényt elégített ki, és az ötlet, hogy két embernek hajszálpontosan egyforma belső víziója lenne, egyszerűen lehetetlen volt. A maga groteszk módján a fejek szertartásos tállalása illett ahhoz a módhoz, ahogy a testeket hagyták; egyazon rituálé két darabja.

– Ez nem tűnik logikusnak – szólaltam meg.

– Hát akkor mi tűnik annak?

Ránéztem a fejekre, amiket olyan gondosan a lámpák tetejére tűztek. Természetesen ezek is megégték a tűzben, ami a testeken otthagya a nyomát, és nem látszottak rajtuk vérnyomok. Úgy tűnt, a nyakakat nagyon gondosan vágták el. Ezt leszámítva nem volt rajtuk semmi ráutaló nyom – Deborah mégis ott állt mellettem, várakozóan bámulva az arcomba. Nem könnyű olyan embernek lenni, aki a megérzéseiről híres; amikor az egész hírnév egy olyan belső hang árnyas útmutatásán alapul, amelyik pillanatnyilag valahol egészen máshol van. Úgy éreztem magam, mint egy marionettbábu, akinek hirtelen az egész előadást egyedül kell végigcsinálnia.

– Mindkét fej itt van – mondtam, mert nyilvánvalóan mondanom kellett valamit. – Miért nem a másik lánynál? Akinek az a barátja volt?

– Az ő családja Massachusettsben él – válaszolta Deborah. – Így egyszerűbb volt.

– És a srácot már lekáderezted, ugye?

– Milyen srácot?

– A másik lány barátját – mondtam lassan, artikulálva. – A srácot a tetoválással a nyakán.

– Jézusom, Dexter, hát persze hogy lekáderezted. Mindenkinek utána néztünk, aki fél kilométernél jobban megközelítette ezt a két lányt az egész kibaszott nyomorult kis életükben, és te még...

Mély levegőt vett, de nem úgy tűnt, mintha ettől túlzottan megnyugodott volna.

– Idefigyelj, nincs szükségem arra, hogy tanácsokat adjál a rendőri munka alapjairól, jó? Amire szükségem van, az mindaz a bizarr, hátborzongató szar-ság, amit te állítólag olyan jól ismersz.

Kedves volt tőle, hogy megerősített abban: még mindig én vagyok a Bizarr, Hátborzongató Szarságok Királya, de muszáj volt elgondolkoznom azon, hogy meddig húzhatom még Sötét Koronám nélkül. Ezzel együtt, mivel a hírnevem

forgott kockán, kénytelen voltam kitalálni valami bölcs dolgot, úgyhogy óvatosan, nehogy vért fakasszak, belevágtam.

– Rendben – mondtam. – Akkor hát, a magam bizarr és hátborzongató nézőpontjából azt mondanám, nincs értelme két különböző gyilkost feltételezni, ha egy szertartásról van szó. Úgyhogy vagy az van, hogy Halpern ölte meg őket, majd valaki más megtalálta a fejeket, és azt mondta, miért is ne akasszam ide ki ezeket – vagy nem a bűnös van rács mögött.

– Baszd meg – jelentette ki Deborah.

– Konkrétan melyik részét? – érdeklődtem.

– Az egészet, az isten verje meg – mondta a húgom. – Egyik lehetőség sem jobb a másiknál.

– Hát, szar úgy – bukott ki belőlem mindkettőnk meglepetésére. És mivel az elviselhetőség határain túlmenően felhúztam magam Deborah miatt, magam miatt és emiatt az egész összeégett-lefejezett ügy miatt, az egyetlen lehetséges utat választottam. Belerúgtam egy kókuszdióba.

Remek; most már a lábam is

– Lenyomozom Goldmanékat – szólalt meg a húgom váratlanul, a ház irányába biccentve. – Egyelőre csak annyit tudunk, hogy fogász. Van egy irodaháza Davie-ben. De..., olyan szaga van, mint a kokainbáróknak. És ez sem áll össze. Az isten verje meg, Dexter – fordult felém –, mondj már valami használhatót.

Kis meglepetéssel néztem Deborah-ra. Valahogy megint sikerült úgy rendeznie a dolgokat, hogy nálam kötött ki a feladat, nekem pedig egyszerűen semmim nem volt a reményen kívül, miszerint Goldmanról kiderül, hogy kokainbáró, aki csak álcázásból fogorvoskodik.

– Nincs semmim – jelentettem ki, és ez bár szomorú volt, de igaz.

– Ó, a fenébe – válaszolta Deborah, elnézve mellettem a gyülekező tömeg felé. Megérkezett az első tévés furgon, és még mielőtt teljesen leállt volna a jármű, kiugrott belőle egy riporter, és böködni kezdte az operatőrét, hogy az jó pozícióba álljon egy nagytotálhoz.

– Az isten verje meg – jelentette ki Deborah, és odasietett elintézni őket.

– Az a bácsi ijesztő, Dexter – szólalt meg egy vékony kis hang mögöttem, mire sebesen megpördültem. Cody és Astor megint észrevétlenül mögém lopóztak. Egymás mellett álltak, és Cody a sárga szalag túlsó oldalán gyülekező kis tömeg felé billentette a fejét.

– Melyik bácsi ijesztő? – kérdeztem, és Astor rögtön válaszolt is.

– Az ott. A narancssárga inges. Hadd ne mutogassak, pont errefelé néz. Megkerestem a narancssárga inget a tömegben, és csak egy színes villanást láttam a zsákutca túlsó végén, amint valaki bevetette magát a kocsijába. Egy kis kék autó volt, nem pedig egy fehér Avalon, de, ahogy az autó kikanyarodott a főútra, észrevettem, hogy egy ismerős színű folt lóg a visszapillantótjáról. És bár nem győződhettem meg róla minden kétséget kizáróan, de meg-

lehetősen biztosra vettem, hogy a Miami Egyetem alkalmazottainak járó parkolási engedély volt az.

Visszaforodtam Astorhoz.

– Hát, most már elment – mondtam. – Miért találtad ijesztőnek?

– Ő találta annak – válaszolta Astor Codyra mutatva, és Cody bólintott.

– Az volt – mondta a kisfiú, alig hangosabban a suttogásnál. – Volt egy nagy árnyéka.

– Sajnálom, hogy megijesztett – vigasztaltam. – De már elment.

Cody bólintott.

– Megnézhetjük a fejeket?

A gyerekek olyan érdekesek, nem? Itt van például Cody, aki megijed egy olyan megfoghatatlan dologtól, mint valakinek az árnyéka, ennek ellenére a lehető leglelkesebben szeretné közelebről megtekinteni a gyilkosság, rettenetes emberi halandóság kézzelfogható megtestesülését. Persze nem hibáztattam, amiért kíváncsi rá, de úgy gondoltam, ezt azért mégsem engedhetem meg hivatalosan. Másrészről fogalmam sem volt, hogy ezt hogyan magyarázzam meg nekik. Azt mondják, a török nyelvben például olyan finom megkülönböztetések vannak, amiket én elképzelni sem tudnék, de a mi saját nyelvünk határozottan nem kínált megoldást a helyzetre. Nagy szerencsémre éppen akkor ért vissza mellénk a magában dűnnyögő Deborah.

– Ezentúl egy rossz szót nem szólok a kapitányra – morogta. Ezt nagyon valószínűtlennek tartottam; de nem tűnt túl diplomatikus lépésnek, hogy ki is mondjam. – Az övé lehet a sajtó összes vérszívó gazembere.

– Talán csak arról van szó, hogy te nem értesz annyira az emberek nyelvén – vigasztaltam.

– Ezeket a seggfejeket nem nevezném embereknek – csattant fel. – Az az egyetlen céljuk, hogy lefilmezhessék magukat a kibaszottul tökéletes frizurájukkal és a fejekkel a háttérben, hogy aztán elküldjék a szalagot a televíziós társaságuknak. Hát milyen állat akarná ezt megnézni?

Ami azt illeti, erre a kérdésre tudtam a választ, mivel pillanatnyilag két kis állatot gardíroztam ebből a fajtából, és az igazat megvallva, talán magamat is közéjük számíthatom. De úgy tűnt, jobb volna figyelmen kívül hagynom ezt a kérdést, és ehelyett megpróbálnom a problémára koncentrálni. Úgyhogy eltöprengettem azon, vajon mitől lehetett Cody Ijesztő Bácsija olyan ijesztő, illetve azon a dolgon, ami nagyon hasonlított az egyetem parkolási engedélyére.

– Eszembe jutott valami – közöltem Deborah-val, mire a húgom feje úgy vágódott felém, mintha arról tájékoztatták volna, hogy egy óriáskígyón ácsorog. – De nem nagyon illik a te Fogász és Drogbáró elméletedbe – figyelmeztettem.

– Ki vele – sziszegte Deb a fogai között.

– Valaki itt járt, akitől megijedtek a gyerekek. Egy egyetemi parkolási engedéllyel rendelkező autóval hajtott el.

Deborah opálos tekintettel rám meredt.

– A fenébe – mondta halkán. – Az a pasas, akiről Halpern beszélt, mi is a neve?

– Wilkins – Segítettem.

– Nem – gondolkozott el Deb. – Nem lehet. Csak azért, mert a gyerekek azt mondták, megijedtek valakitől? Nem.

– Volt indítéka – jegyeztem meg.

– A véglegesítés, az isten szerelmére? Ne már, Dex.

– Attól, hogy ez nekünk nem tűnik olyan fontosnak, nekik még igen – világítottam rá.

– Szóval a véglegesítés miatt – csóválta Deborah a fejét – betört Halpern lakásába, ellopta a ruháit, meggyilkolt két lányt...

– Majd Halpern után küld bennünket – egészítettem ki, visszaemlékezve arra, ahogy ott állt a folyosón és célozgatott.

Deborah hirtelen felém fordult.

– A fenébe – mondta – Ezt tette, tényleg. Azt mondta, beszéljünk Halpernnel.

– És bármilyen vérszegény indítéknak tűnik is a véglegesítés – győzködtem –, sokkal valószínűbb, mint hogy Hasfelmetsző Jack és Oszama bin Laden összeálltak volna egy előadás erejéig, nem?

Deborah hátrasímította a haját, meglepően feminin mozdulattal olyas valakitől, akire mint Szikla őrmesterre gondoltam mostanában.

– Lehet – mondta végül. – Nem tudok eleget Wilkinsről ahhoz, hogy biztosan ki merjem jelteni.

– Menjünk, és beszéljünk vele?

Megrázta a fejét.

– Először Halpernnel szeretnék még egyszer beszélni – jelentette ki.

– Hadd szedjem össze a gyerekeket – egyeztem bele.

Természetesen sehol nem voltak, ahol lenniük kellett volna. De elég könnyen rájuk találtam; odakoricáltak a két fejhez, hogy alaposabban is megnézhessék őket, és talán csak a képzeletem tréfált meg, de mintha a szakmai elismerés kis fénysugarát láttam volna megcsillanni Cody tekintetében.

– Gyertek – szoltam rájuk –, mennünk kell. – Vonakodva megfordultak, és elindultak utánam, de hallottam, ahogy Astor azt dűnnyögi a bajsza alatt:

– Ez azért jobb volt, mint az a hülye múzeum.

Az összegyűlt, báméskodó csoport végében állva figyelt, ügyelve arra, hogy csak egy arc legyen a tömegeből, ne különbözzön tőlük, és semmilyen szempontból ne legyen észrevehető. Már az is kockázatos volt, hogy egyáltalán megjelent ott – akár fel is ismerhették volna, de vállalta a rizikót. És természetesen megérte, mert így láthatta, hogy reagálnak a munkájára; ez ugyan már hiúsági kérdés volt, de ennyit megengedett magának.

Ezenkívül arra is kíváncsi volt, hogy mit kezdenek azzal az egyetlen egyszerű kis nyommal, amit maga után hagyott. A Másik okos volt, de egyelőre nem vette észre, elsétált mellette, és hagyta, hogy a kollégái fotózgassák és vizsgálgassák. Talán egy kicsit feltűnőbbre is csinálhatta volna, de volt idő a javításra. Egyáltalán nem volt szükség sietségre, viszont nagyon fontos volt, hogy a Másikat felkészítse, hogy akkor ragadja el, amikor eljön az ideje. Ez mindennél fontosabb volt.

A Megfigyelő egy kicsit közelebb óvakodott, csak hogy közelebről is megnézhesse magának a Másikat, talán azért, hogy lássa a reakcióját. Érdekes, hogy elhozta magával azokat a gyerekeket. Nem úgy tűnt, mintha különösebben felzaklatta volna őket a két fej látványa. Talán már hozzászoktak az ilyesfajta dolgokhoz, vagy...

Nem. Ez nem lehet.

A lehető legóvatosabban mozogva még közelebb araszolt, még mindig azon igyekezve, hogy felvegye a többiek természetes kavargását, amíg oda nem ért a sárga szalagnak a gyerekekhez legközelebb elhelyezkedő szakaszához.

És amikor a kisfiú felnézett és egymásra néztek, akkor kizárta a tévedés lehetőségét. Egy pillanatra összekapcsolódott a tekintetük, és az árnyékos szárnyak suhogásában az idő minden jelentősége eltűnt. A kisfiú egyszerűen csak ott állt és nyilvánvaló felismeréssel bámult vissza rá. Nem azt ismerte fel, hogy ki ő, hanem hogy micsoda, s a kis sötét szárnyai páni félelemben verdestek. A Megfigyelő nem tudott ellenállni a kísértésnek; még közelebb lépett, és hagyta, hogy a kisfiú megnézhesse magának őt és a Sötét Hatalom nimbuszát körülötte. A fiún nem látszott félelem; egyszerűen csak visszanézett rá, és megmutatta a sajtját. Majd elfordult, megfogta a nővére kezét, és mindketten odabattytak a Másikhoz.

Ideje indulni. A gyerekek biztosan beszélnek majd róla, és ő nem akarta, hogy meglássák az arcát. Még nem. Visszasietett az autóhoz és elhajtott, de egyáltalán nem aggódott. Szó sem volt róla; ha bármit is érzett, az sokkal inkább indokolatlan mértékű elégedettség volt.

Természetesen a gyerekekről volt szó. Nemcsak arról, hogy el fogják mondani a Másiknak, és ezzel még néhány kis lépéssel mélyebbre lökik az oly szükséges félelemben, hanem hogy a Megfigyelő eleve nagyon szerette a gyerekeket. Nagyszerű volt velük dolgozni, olyan erőteljes érzelmek sugároztak belőlük, amelyek az esemény egész energiáját egy magasabb szintre emelték.

Gyerekek; csodálatos.

Ez az egész egyre élvezetesebb lett.

Egy ideig kielégítette az, hogy meglovagolja a majomszerűségeket, és segít nekik ölni. De még ez is elveszítette a varázsát a sokadik alkalomra, és AZ időről időre úgy érezte, hogy valami többre van szüksége. A gyilkolás pillana-

tában ott volt annak a megfoghatatlan valaminek a tantaluszi kínokat okozó vonaglása, az az érzés, hogy valami mindjárt felébred, majd ismét visszaalszik, és AZ tudni akarta, mi az a valami.

De akárhányszor csinálta végig, akárhány különböző majomszerűséggel, AZ nem jutott közelebb az érzéshez, soha nem tudott elég messzire menni ahhoz, hogy kiderüljön, miről van szó. És ettől AZ csak még kíváncsibb lett.

Rengeteg idő eltelt, és AZ kezdett megint megkeseredni. A majomszerűségek túl egyszerűek voltak, és AZ bármit is tett velük, nem volt elég. AZ gyűlölni kezdte az ostoba, értelmetlen, végeérhetetlenül ismétlődő létezésüket. AZ egyszer vagy kétszer lecsapott rájuk, mert meg akarta büntetni őket az ostoba, fantáziátlan nyűglődésükért, és arra kényszerítette a gazdatestét, hogy teljes családjait, egész törzseit gyilkolja le a majomszerűeknek. De ahogy sorban mind meghaltak, annak a másik dolognak a csodálatos érzete még mindig ott lógott, épphogy csak elérhetetlen távolságban, majd visszasüllyedt az álomba.

Órjítóen frusztráló volt; kellett hogy legyen útja-módja az áttörésnek, annak, hogy kiderüljön, mi volt az a megfoghatatlan valami, hogy átrángathassa a lét és nemlét küszöbén.

És akkor végre elkezdtek megváltozni a majmok. Eleinte nagyon lassú volt a folyamat, olyan lassú, hogy AZ nem is döbbsent rá, mi történik, amíg már javában be nem indult. És egy szép napon, amikor AZ megszállta a legújabb gazdatestet, az két lábra állt, és míg AZ még mindig azon töprengett, mi is történhetett, a dolog megkérdezte:

– Ki vagy te?

A kimondhatatlan megrázkódtatás pillanatát kimondhatatlan gyönyör követte

AZ immár nem volt egyedül.

18. FEJEZET

Útban vissza a Központi Fogház felé nem történt semmi különös, bár Deborah esetében ez csak annyit jelentett, hogy senki nem sérült meg súlyosabban. Sietett, és elsősorban miami zsarú volt, aki miami zsaruktól tanult vezetni. Ez pedig azt jelentette, hogy őszintén hitt abban miszerint a forgalom, természetéből fakadóan, folyékony halmazállapotú, és úgy vágott rajta keresztül, mint izzó vas a kád vízben, olyan résekbe vágott be, amelyek nem is voltak ott, és nyilvánvalóvá tette autóstársai számára, hogy vagy arrébb mennek, vagy meghalnak.

Cody és Astor természetesen nagyon jól szórakoztak biztonságosan becsatolt ülésükben a hátunk mögött. Úgy kihúzták magukat, ahogy csak tudták, és előrehajoltak, hogy jobban kilássanak. És ami még szokatlanabb volt, Cody konkrétan elmosolyodott egy kicsit, amikor majdnem becsapódtunk egy százötven kilós, robogós férfiba.

– Kapcsold be a szirénát – követelte Astor.

– Ez nem egy istenverte játék – vicsorogta Deborah.

– A szirénát csak istenverte játék esetében szabad bekapcsolni? – kérdezte Astor, mire Deborah élénkvrörössé változott, és félrerántotta a kormányt, hogy lekanyarodjunk a US1-ről, miközben majdnem nekiment egy ütött-kopott Hondának, ami négy fánkszerű keréken robogott.

– Astor – szóltam rá. – Ne használd azt a szót.

– De ő is mindig ezt mondja – jelentette ki Astor.

– Amikor annyi időt leszel, mint ő, te is annyiszor kimondhatod, ahányszor akarod – közöltem vele. – De kilencévesen nem.

– Ez hülyeség – ellenkezett Astor. – Ha ez egy csúnya szó, akkor mindegy, hány éves az ember.

– Ez pontosan így van – értettem egyet vele. – De Deborah őrmesternek nem mondhatom meg, hogy beszéljen.

– Ez hülyeség – ismételte meg Astor, majd hirtelen témát váltott. – Tényleg őrmester? Az jobb, mint a rendőr?

– Azt jelenti, hogy olyan rendőr, aki főnök – magyaráztam.

– Parancsolgathat a kék egyenruhásoknak?

– Igen – válaszoltam.

– És neki lehet pisztolya is?

– Igen.

Astor annyira előrehajolt, amennyire csak a biztonsági öve engedte, és olyasfajta arckifejezéssel bámulta Deborah-t, ami már közel járt a tisztelethez. Még nem túl gyakran láttam ilyesmit az arcán.

– Nem tudtam, hogy lányoknak is tehet pisztolyuk, és parancsolgathatnak a rendőröknek – mondta.

– A lányok mindent megtehetnek, amit az is... amit a fiúk – csattant fel Deborah. – És általában jobbak is benne.

Astor Codyra nézett, majd rám.

– Bármit? – kérdezte.

– Szinte bármit – válaszoltam, – Leszámítva talán az amerikai focit.

– Szoktál emberekre lövöldözni? – kérdezte Astor Deborah-tól.

– Az isten szerelmére, Dexter – hívott segítségül Deborah.

– Néha szokott emberekre lövöldözni – magyaráztam Astornak –, de erről nem szeret beszélni.

– Miért nem?

– Mert lelőni valakit, az nagyon személyes dolog, és azt hiszem, Deborah szerint az ilyesmi nem tartozik senkire.

– Ne beszéljetelek már úgy rólam, mintha egy lámpa lennék, az isten szerelmére – csattant fel Deborah. – Itt ülök mellettetek.

– Tudom – nyugtatta meg Astor. – Elmondod majd, kiket lőttél le?

Válasz helyett Deborah csikorogva bevágott egy éles kanyarba, majd behajtott a parkolóba, és a fogház előtt hirtelen megállt.

– Itt vagyunk – közölte velünk, majd úgy ugrott ki az autóból, mintha emberevő hangyák közül menekülne. Besietett az épületbe, és amint sikerült Codyt és Astort kiszabadítanom hátulról, némileg lassabban ugyan, de mi is követtük.

Deborah még mindig az ügyeletes őrmesterrel tárgyalt a recepción, én pedig a kopott székekhez vezettem Codyt és Astort.

– Várjatok m itt – utasítottam őket. – Pár perc, és itt vagyok.

– Egyszerűen csak várjunk? – kérdezte Astor a felháborodástól remegő hangon.

– Igen – válaszoltam. – Beszélnem kell egy bűnözővel.

– Miért nem mehetünk mi is? – követelőzött a kislány.

– Mert tiltja a törvény – válaszoltam. – És most várjatok itt, ahogy mondtam. Kérlek szépen.

Nem tűntek túl lelkesnek, de legalább nem ugrottak le a székről, hogy üvöltve végigrohanjanak a folyosón. Kihasználtam az együttműködésüket, és csatlakoztam Deborah-hoz.

– Gyerünk – mondta a húgom, és elindultunk a folyosón az egyik kihallgatósoba felé. Alig pár perc múlva az egyik őr már oda is vezette Halpernt. Meg volt bilincselve, és még rosszabbul nézett ki, mint amikor behoztuk. Nem borotválkozott, a haja patkányfészekre emlékeztetett, a tekintetét pedig legin-

kább zavarosnak tudnám jellemezni, bármilyen közhelyesen is hangzik. Az őrszogatására leült az egyik szék peremére, és a kezére meredt maga előtt az asztalon.

Deborah biccentett az őrnek, mire az elhagyta a szobát, és megállt odakint a folyosón. A húgom megvárta, hogy becsapódjon az ajtó, majd teljes figyelmét Halpernre fordította.

– Szóval, Jerry – szólalt meg –, remélem, jól aludt.

A pasas úgy rántotta fel a fejét, mintha kötélén húzták volna, és Debre düllesztette a szemét.

– Hogy... hogy érti?

Deborah felvonta a szemöldökét.

– Sehogy nem értem, Jerry – mondta lágyan. – Csak udvarias akartam lenni.

Halpern rámeredt, majd megint visszajejtette a fejét.

– Haza akarok menni – nyöszörögte vékony, reszkető hangon.

– Tudom, Jerry – válaszolta Deborah. – De még nem engedhetem haza.

A férfi megrázta a fejét, és valami érthetetlen dolgot motyogott.

– Mit mond, Jerry? – kérdezte Deborah.

– Azt mondtam, nem hinném, hogy csináltam volna bármit is – válaszolta Halpern, még mindig lehorgasztott fejjel.

– Nem hiszi? – kérdezte a húgom. – Nem gondolja, hogy erről teljesen meg kellene bizonyosodnunk, mielőtt hazaengedjük?

Halpern felemelte a fejét, ezúttal sokkal lassabban.

– Tegnap éjjel... – kezdte. – Talán azért, mert itt kellett lennem... – Megrázta a fejét. – Nem tudom. Nem tudom – mondta.

– Már járt ilyen helyen, ugye, Jerry? Fiatalabb korában – kérdezte Deborah, mire a férfi bólintott. – És erről a helyről eszébe jutott valami?

Halpern úgy hátrahőkölt, mintha Deb arcon köpte volna.

– Én nem... nem mondanám, hogy eszembe jutott – válaszolta. – Álmodtam valamit. Biztos, hogy álom volt.

Deborah nagyon megértően bólintott.

– Mit álmodott, Jerry?

Halpern csak megrázta a fejét, és résnyire nyitott szájjal bámult a húgomra.

– Lehet, hogy segít, ha beszél róla – biztatta Deb. – Ha csak egy álomról van szó, mit árthat? – A férfi továbbra is a fejét rázta. – Mit álmodott, Jerry? – kérdezte a húgom ismét, ezúttal egy kicsit sürgetőbben, de még mindig kedves hangon.

– Volt ott egy nagy szobor – kezdte Halpern, majd a fejét rázva elhallgatott, láthatóan meglepődve azon, hogy ezek a szavak tényleg kijöttek a száján.

– Csak rajta – noszogatta Deb.

– A szobor nagyon... nagyon nagy volt – folytatta Halpern. – És egy izé... egy tűz ég a hasán.

– Van hasa? – kérdezte Deborah. – Milyen szobor ez?

Halpern lesütötte a szemét.

– Nagyon nagy – válaszolta. – Bronzteste van, kitarja a két karját, és a karok lefelé indulnak, a... – Elkalandozott a figyelme, majd motyogott valamit.

– Mit mondott, Jerry?

– Azt mondta, hogy bikafeje van – világosítottam fel, és éreztem, ahogy a tarkómon égnek merednek a szőrszálak.

– A kezek leérnek – folytatta Halpern. – És én nagyon... nagyon boldog vagyok. Nem tudom, miért. Énekelek. És két lányt teszek a karokba. Megvágom őket egy késsel, és akkor felmennek a szájhoz, és a karok bepakolják őket. Egyenesen bele a tűzbe...

– Jerry – szólalt meg Deborah még kedvesebben –, a ruhája véres volt és megperzselődött. – Halpern nem válaszolt, úgyhogy Deborah folytatta. – Tudjuk, hogy amikor túl sok stressz éri magát; akkor kiesnek időszakok az emlékezetéből – mondta. Halpern még mindig nem szólalt meg. – Jerry, nem lehetséges – kérdezte a húgom –, hogy most is erről volt szó? Hogy megölte a két lányt, majd hazament? Anélkül, hogy ennek tudatában lett volna?

Halpern megint elkezdte rázni a fejét, lassan és gépiesen.

– Van ennél jobb magyarázata? – kérdezte Deb.

– Hol találnék én egy olyan szobrot? – kérdezett vissza Halpern. – Ez teljesen... hogy tudnék én... mit is, keríteni egy olyan szobrot, tüzet rakni benne, majd odavinni a lányokat, és... Hogy volna ez lehetséges? Hogy tehetnék ilyet, anélkül, hogy tudnék róla?

Deborah rám nézett, én viszont csak vállat vontam. Igaza volt. Végül is, biztos van valami valahol azoknak a dolgoknak, amiket alvajárás közben el lehet végezni, és úgy tűnt, hogy a fentebb vázolt cselekménysor túlmegy ezen a határon.

– Akkor honnan jött ez az álom, Jerry? – kérdezte a húgom.

– Mindenki álmodik – válaszolta Halpern.

– És hogy került vér a ruhájára?

– Wilkins tette – ragaszkodott az álláspontjához a férfi. – Csak ő tehetta, nincs más magyarázat.

Kopogtak az ajtón, és belépett az őrmester. Lehajolt, és halkán mondott valamit Deborah-nak, én meg közelebb húzódtam, hogy halljam.

– A fickó ügyvédje keveri a bajt – mondta. – Azt mondja, most, hogy a fejek előkerültek, mialatt az ügyfele itt volt bent, már biztos, hogy ártatlan. – Az őrmester megvonta a vállát. – Nem tudom kint tartani – jelentette ki.

– Hát jó – mondta Deborah. – Köszönöm, Dave. – Az őrmester megint vállat vont, majd kihúzta magát, és kiment a szobából.

Deborah rám nézett.

– Hát – sóhajtotta –, legalább már nem tűnik túlságosan is könnyűnek. – Visszafordult Halpernhez. – Rendben, Jerry – mondta – Később még beszélünk. – Ezzel felállt, és kisétált a szobából, én meg követtem.

– Szóval, mi a véleményünk? – kérdeztem.

Deb megrázta a fejét.

– Jézusom, Dex, fogalmam sincs. Valami nagy áttörésre lenne szükségem. – Ezzel megtorpant, és felém fordult. – Vagy tényleg emlékezetkiesése van a fickónak, ami azt jelentené, hogy az egész dolgot a tudtán kívül készítette elő, majd később ölte meg a lányokat, és ez pedig lehetetlen.

– Valószínűleg – mondtam.

– Vagy valaki más fektetett kibaszott sok energiát abba, hogy előkészítse a dolgot, majd gyanúba keverje Halpernt, és az egészet úgy időzítette, hogy Halpern soron következő emlékezetkiesése idejére essen.

– Ami szintén lehetetlen – fejeztem be a mondatát segítőkészen.

– Igen – értett egyet Deb. – Tudom.

– És mi van a bikafejű szoborral, és a tűzzel a hasában?

– A fenébe – mondta Deb. – Biztosan csak egy álom volt. Csak az lehetett.

– Akkor hol égették meg a lányokat?

– Akarsz mutatni nekem egy óriási, bikafejű szobrot beépített grillezővel? Hova lehetne az ilyesmit elrejtteni? Találd meg, és akkor elhiszem, hogy létezik – mondta Deb.

– És akkor most el kell engednünk Halpernt? – kérdeztem.

– Nem, az isten verje meg – morogta a húgom. – Még mindig rá tudom verni, hogy ellenállt a letartóztatásnak. – Ezzel elfordult, és visszasétált az előcsarnokba.

Amikor visszaértünk, Cody és Astor ott üldögéltek az őrmesterrel, és bár nem maradtak a helyükön, ahogy meghagytam nekik, olyan hálás voltam amiért nem gyújtottak fel semmit, hogy ez egyszer elnéztem a dolgot. Deborah türelmetlenül figyelte, ahogy összeszedem őket, majd mindannyian elindultunk az ajtó felé.

– És most? – kérdeztem.

– Természetesen beszélünk kell Wilkinsszel – válaszolta Deborah.

– Meg kell kérdeznünk tőle, hogy tart-e bikafejű szobrokat a hátsó kertjében? – érdeklődtem.

– Nem – válaszolta Deb. – Ez baromság.

– Ez egy csúnya szó – csapott le rá Astor. – Jössz nekem ötven centtel.

– Későre jár – jelentettem ki. – Haza kell vinnem a gyerekeket, nehogy az anyjuk üldözőbe vegyen egy grillezővel.

Deborah hosszan Codyra és Astorra nézett, majd vissza rám.

– Hívjál majd – utasított.

19. FEJEZET

Sikerült hazaérnem a gyerekekkel, még mielőtt Rita kborult volna, de nagyon kevésen múlt, és egyáltalán nem könnyítette meg a dolgomat, hogy kiderült, levágott fejeket mentünk megnézni. Ezzel együtt láthatóan nem viselte meg őket a nap, sőt, egészen jókedvűek voltak, és Astor legújabb elhatározása, hogy ő lesz Deborah húgom törpe verziója, úgy tűnt, letérítette Ritát minden olyan útról, ami dühkitöréshez vezethetett volna.

Végül is, a korai pályaválasztással nagyon sok időt és gondot meg lehet spórolni később.

Rita feje nyilvánvalóan tele volt gőzzel, úgyhogy kész csacsogófesztivál várt ránk. Normális esetben csak bólogattam és mosolyogtam volna, hagytam volna, hadd csinálja. De most nem volt kedvem semmihez, ami eltér az átlagostól. Az elmúlt két napban másra sem vágytam, csak egy csendes zugra, és némi szabadidőre, hogy elgondolkozhassek az Utas hollétén, ehelyett egyszerűen szerteszét szaggattak minden irányból, kezdve Deborah-val, Ritán át egészen a gyerekekig, a munkámról nem is beszélve. Az álarcom átvette az uralmat afelett, amit rejtene kellett volna, és ez egyáltalán nem tetszett nekem. De ha el tudnék osonni Rita mellett, és ki tudnék menni az ajtón, akkor végre lenne egy kis időm magamra.

Úgyhogy, fontos munkára hivatkozva, ami nem várhat hétfőig, kislisszoltam az ajtón, és élvezettel autókázva Miami relatíve békés és nyugodt szombat esti forgalmában az irodába hajtottam.

Az út utolsó negyedórája alatt nem hagyott nyugodni az érzés, hogy követnek. Nevetséges, tudom, de nem volt tapasztalatom abban, milyen egyedül lenni az éjszakában, és ettől nagyon sebezhetőnek éreztem magam. Az Utas nélkül csak egy tompa szaglászú, fogatlan tigris voltam. Lassúnak és ostobának éreztem magam, és folyamatosan bizsergett a hátam. A küszöbönálló rémségek előérzete hullámmozott végig rajtam, az az érzés, hogy vissza kell kanyarodnom, és végig kell szaglásznom a Hátsó Ösvényt, mert valami ott oldalog éhesen. És ennek az egésznek a peremén ott visszhangzott az a furcsa, álombéli zene, amitől önkéntelenül is meg rándult a lábam, mintha nélkülem akarna elindulni valahová.

Rettenetes érzés volt, és ha egyáltalán képes lennék az együttérzésre, valószínűleg a releváció rettenetes pillanatait éltem volna át, és a fejemhez kapva ereszkedtem volna a földre, hogy túlfűtött bocsánatkéréseket rebegjek mindazon alkalmak miatt, amikor én álltam lesben valakire, és én keltettem másokban ugyanilyen rettegést. De nekem nincs érzékem a szenvedéshez, legalábbis

a sajátoméhoz; úgyhogy gondolni sem tudtam másra, mint a saját nagyon nagy bajomra. Eltűnt az Utasom, én pedig üressé és védtelenné váltam azokkal szemben, akik esetleg tényleg rám vadásztak.

Biztos, hogy csak képzelődtem. Ki akarna ártani Derék Dexterünknek, aki vidám mosollyal éli teljesen átlagos mindennapjait, két fogadott gyermekével és az új keletű hitel törlesztőrészeleteivel, ami a lakodalmát finanszírozza? Csak hogy megbizonyosodjak erről, vettem egy pillantást a tükörbe.

Természetesen senki. Senki sem ólálkodott mögöttem fejszével és egy Dexternek szánt kerámiadarabbal. A magányos öregkor elvitte az eszemet.

A Palmetto autópálya leállósávjában egy autó lángolt, és a legtöbb sofőr vagy úgy kezelte ezt a helyzetet, hogy a szembejövő sávokban kikerülte, vagy úgy, hogy rátenyerelt a dudájára, miközben üvöltözött. Én letértem az útról, és végighajtottam a repülőtér melletti raktárházak során. Az egyikben, a Hatvankilencedik sugárútnál folyamatosan szólt a riasztó, és mellette három férfi pakolt ládákat egy teherautóba, a sietség különösebb jele nélkül. Rájuk mosolyogtam, és intettem nekik; észre sem vették.

Ez olyasmi volt, amihez kezdtem hozzászokni – az utóbbi időben mindenki átnézett szegény üres Dexterem – leszámítva természetesen azt, aki vagy követett engem, vagy egyáltalán nem követett engem.

De ha már az ürességnél tartunk, amikor meglógtam a Ritával való konfrontáció elől, bármilyen sikkesen is tettem, lecsúsztam a vacsoráról is, és ez nem olyasmi, amibe könnyedén bele szoktam törödni. Ebben a pillanatban éppen annyira erős volt bennem az étel iránti vágy, mint az a készlet, hogy levegőt vegyek.

Megálltam a Pollo Tropical mellett, és elvitelre kértem egy fél csirkét. Az illata azonnal betöltötte az autót, és az utolsó pár kilométer alatt rendkívüli erőfeszítembe került, hogy az úton tartsam a kocsit, ahelyett, hogy csikorgó kerekekkel megállnék, és szétmarcangolnám a csirkét.

A parkolóban végül felülkerekedett rajtam az éhség, úgyhogy amikor a bejárathoz sétáltam, zsíros ujjakkal kellett előkotornom az azonosító kártyámat, és eközben majdnem leejtettem a babot. De mire a számítógépem elé ültem, sokkal boldogabb voltam, a csirkéből meg nem maradt más, csak egy zacskónyi csont és pár kellemes emlék.

És ekkor, mint mindig, tele hassal és tiszta lelkiismerettel, sokkal kevésbé esett nehezemre hatalmas agyamat sebességbe rakni, és elgondolkozni a problémán. A Sötét Utas eltűnt; ez arra utalt, hogy volt valamiféle tölem független létezési módja is. Vagyis jött valahonnan, és minden bizonnal odament most vissza. Úgyhogy az első feladatomban az volt, hogy kiderítsem, amit lehet, arról, hogy honnan jöhetett.

Nagyon jól tudtam, hogy nem az én Utasom az egyetlen a világon; hosszú és gyümölcsöző karrierem alatt jó másik ragadozóval is találkoztam, akiket az enyémhez hasonló potyautasra utaló, láthatatlan fekete felhő vett körül. És

logikus gondolat, hogy nem velem kezdődött mindez, nemcsak az enyémnek, hanem ezeknek a potyautasoknak is keletkezniük kellett valamikor és valahol. Sajnos soha nem gondolkoztam el azon, miért és honnan jönnek azok a belső hangok. Most, hogy a bűnügyi laboratórium békességében és nyugalomban az egész éjszaka a rendelkezésemre állt, kiköszörülhetem ezt a tragikus csorbát.

Úgyhogy vakmerően, saját biztonságommal mit sem törődve, fejest ugrottam az internetbe. Amikor arra a kifejezésre kerestem rá, hogy „Sötét Utas”, természetesen semmi értékelhetőt nem találtam. Ezt a kifejezést végül is én alkottam, saját használatra. Ennek ellenére megpróbálkoztam vele, hátha, de nem találtam mást, csak pár webalapú játékot, és néhány olyan blogot, amelyek igazán megérdemelnék, hogy valaki feljelentsen őket az illetékes, tinédzserkori lázadás ellen harcoló hatóságnál.

Rákerestem arra, hogy „belső társ”, „belső barát” sőt, arra is, hogy „lelki vezető”. Ismét találtam pár érdekes dolgot, és ennek folyamányaként elgondolkoztam azon, hová is tart a mi jó öreg világunk, de semmi olyasmi nem jött fel, ami megoldást kínált volna a problémámra. De legjobb tudomásom szerint ezen a földön még soha nem létezett olyasmi, amiből csak egy lett volna, és azt tartottam a legvalószínűbbnek, hogy egyszerűen csak még nem találtam rá a megfelelő kereső-kifejezésre.

Hát jó: *belső vezető. Lelki tanácsadó. Titkos segítő.* Végigmentem az összes kombináción, ami csak eszembe jutott, felcseréltem a jelzőket, utána néztem a szinonimáknak, és közben folyamatosan csodálkoztam azon, mennyire átvette az uralmat az internet felett a New Age pseudofilozófiája. De semmi vészjóslóbbat nem dobott ki a gép annál az oldalnál, ami arra kínált megoldást, hogy kell a tudatalattink segítségével élre törni az ingatlan-bizniszben.

Viszont találtam egy nagyon érdekes megjegyzést Salamonról, a bibliairól, amely szerint az idős bölcs titkos utalásokat tett valamiféle belső királyra. Utána néztem pár apróságnak Salamonnal kapcsolatban; ki gondolta volna, hogy ez a cucc a Bibliában ilyen érdekes és releváns lehet? Márpedig, mint kiderült, amikor bölcs és boldog öreg szakállas fickóként gondolunk rá, aki csak a vicc kedvéért azt javasolta, hogy vágjanak ketté egy csecsemőt, akkor lemaradunk a legjobb részekről.

Példának okáért Salamon épített egyszer egy templomot valaminek, amit Moloknak neveztek, és aki, úgy tűnik, az egyik idősebb, gonosz régi isten volt, illetve megölte a bátyját, mert belébújt „a gonosz”. Határozottan logikusnak tűnt, hogy a Biblia szempontjából a belső gonosz a Sötét Utas tökéletes jellemzése lehet. De ha erről van szó, akkor nem feltételez némi ellentmondást, hogy valaki, akinek „belső királyja” van, megöl valaki olyat, akit megszállt a Gonosz?

A fejem is beleszédült. Azt kellene elhinnem, hogy Salamon királynak konkrétan saját Sötét Utasa volt? Vagy mivel közmegegyezés szerint ő a

Biblia egyik jófiúja, úgy kellene értelmezni a dolgot, hogy a bátyjában talált egyet, és ezért megölte? És függetlenül attól, hogy mit hitettek el velünk, komolyan gondolta-e vajon, amikor azt javasolta, vágják ketté a csecsemőt?

És ami a legfontosabb: vajon számít-e egyáltalán, mi történt a világ másik végén, sok ezer évvel ezelőtt? Még ha feltételezzük is, hogy Salamon királyé volt az egyik eredeti Sötét Utas, hogy segíthet ez nekem abban, hogy visszaváltozzak szeretetre méltó, végzetes önmagammá? Mi közöm van nekem valójában ehhez a sok lenyűgöző történelmi adalékhoz? Egyikből sem derült ki, honnan jött az Utas, mi is ő valójában, és, ami a legfontosabb, hogyan lehetne visszaszerezni.

Nem volt több ötletem. Hát akkor jó; nyilvánvalóan itt az ideje, hogy feladjam, elfogadjam a sorsomat, az esküdtszék jóindulatára bízom magam, belássam, hogy immár Ex-Dexter vagyok, csendes, a családjának élő férfi, akit korábban a Sötét Bosszúálló néven ismertek. Le kell mondanom arról, hogy valaha még érezni fogom a holdfény kemény, hideg érintését a feszültséggel telt idegszálaim végén, amint úgy hatolok át az éjszakán, mint a hűvös, éles penge avatarja.

Megpróbáltam valami olyasmire gondolni, ami még nagyobb mentális erőfeszítésre készítet kis nyomozásom során, de nem jutott eszembe más, csak egy Kipling-idézet: „*Ha nem veszted fejed, mikor zavar van*” vagy valami hasonló. Nem úgy tűnt, mintha ez elég lenne. Talán Ariel Goldmannek és Jessica Ortégának nagyobb gondot kellett volna fordítaniuk Kipling műveinek alapos tanulmányozására. Mindenesetre a kutatásaimmal nem jutottam sokra.

Hát jó: hogyan máshogy nevezhetné valaki az Utast? Kaján narrátor, riasztóberendezés, szurkolólány ott belül. Rákerestem az összesre. A „szurkolólány ott belül”-re kapott találataim egy része kimondottan zavarba ejtő volt, de ezeknek semmi köze nem volt az én ügyemhez.

Megpróbálkoztam a *megfigyelővel*. *Belső megfigyelő*. *Sötét megfigyelő*. *Rejtett megfigyelő*...

Egy utolsó, kétségbeesett próbálkozás, amit valószínűleg az indukált, hogy a gondolataim megint az étkezés irányába kalandoztak el, de ennek ellenére amúgy teljesen indokolt volt: éhes megfigyelő.

A találatok java része megint New Age-halandzsa volt. De egy blogon megakadt a szemem, és rá is klikkeltem. Elolvastam a nyitó bejegyzést, és bár konkrétan nem mondtam ki, hogy „bingó”, határozottan ez volt a gondolataim lényege.

„Megint belevetjük magunkat az éjszakába az éhes megfigyelővel” – kezdődött. „A zsákmánytól hemzseggő sötét utcákon portyázunk, lassan végig megyünk a ránk váró lakomán, és érezzük, hogy híz bennünket a vér árja, ami hamarosan boldogsággal borít majd bennünket...”

Hát, hát. A megfogalmazás talán egy kicsit lila. És az a rész a vérrel egy cseppet gusztustalan. De ezt leszámítva nagyon hasonlított arra, amit én érzek, amikor elindulok valamelyik kis kalandomra. Úgy tűnik, rokonlélekre leltem.

Tovább olvastam. Teljesen megegyezett a saját élményeimmel, ahogy éhes várakozással portyázok az éjszakában, miközben egy sziszegő belső hang tanácsokat suttog. De aztán, amikor a cselekmény elérte azt a pontot, ahol én ugrom és vágok, a narrátor helyett Valami „Többiek”-ről kezdett beszélni, és ezzel kapcsolatban három írásjegyet idézett valami olyan ábécéből, amit nem ismertem fel.

...vagy mégis?

Lázasan végigtapogattam az asztalom a mappa után, amiben a két lefejezett lány aktája volt. Kirántottam belőle a fényképeket, végiglapoztam őket. És ott volt.

A Dr. Goldman háza melletti kocsifeljáróra valaki krétával ugyanazt az eltorzult MLK-nak kinéző három betűt rajzolta.

Felnéztem a monitorra: a hasonlóság egyértelmű volt.

Ez túl sok volt ahhoz, hogy a véletlenre foghassam. Egyértelműen valami fontosat jelentett; talán ez volt a kulcs ahhoz, hogy az egész zagyvaságot megérthessem. Igen, rendkívül jelentőségteljes dolog, egy apró lábjegyzettel: mi vajon a jelentősége? Mit jelenthet?

És ha máт itt tartunk, miért üldöz engem ez a konkrét nyom? Azért jöttem ide, hogy nyugodt körülmények között juthassak dűlőre a saját problémámmal, az eltűnt Utassal – és késő este jöttem ide, hogy ne zaklathasson szakmai feladatokkal a húgom vagy bárki más. Most pedig nagyon úgy tűnt, hogy ha a végére akarok járni a problémámnak, akkor kénytelen leszek Deborah esetén dolgozni. Hova tűnt a világból az igazság?

Hát, ha van is valami jutalma a sopánkodásnak, én még nem találkoztam vele szenvedésekkel és szónoi tehetséggel teli életem során. Úgyhogy akár el is fogadhatom, ami felkínáltatott, és utánajárhatok, hová vezet.

Először is, milyen nyelven vannak az írásjegyek? Meglehetősen biztos voltam abban, hogy nem kínaiul vagy japánul, de mi van azokkal az ázsiai nyelvekkel, amikről nem tudok semmit? Behívtam egy webes térképet, és elkezdtem végigmenni az országokon; Korea, Kambodzsa, Thaiföld. Egyiknek sem olyan volt az ábécéje, ami akár távolról is emlékeztetett volna a betűkre. Mi maradt? A cirill? Az elég könnyű leellenőrizni. Rákerestem egy oldalra, amin az egész ábécéjük fent volt. Hosszan bámultam; pár betű hasonlított, de végül arra a következtetésre jutottam, hogy nem erről van szó.

Hanem miről? Mi maradt? Mit tenne most olyasvalaki, aki igazán okos, olyasvalaki, mint én voltam régebben, olyasvalaki, mint az éles eszű pasik örök bajnoka, Salamon király?

Egy kis csengő hang szólalt meg az agyam végében, és én egy kis ideig csak hallgattam, mielőtt felvettem volna. Igen, így van, azt mondtam, Salamon

király. Az a pasas a Bibliából, azzal a belső királlyal. Micsoda? Ó, csak nem? Azt mondja, összefüggés? Gondolja?

Merész ugrás, de elég könnyű leellenőrizni, úgyhogy megtettem. Salamon persze óhéberül beszélt, a hébert pedig nem nehéz megtalálni a neten. De semennyire nem hasonlított azokra a betűkre, amiket kerestem. Szóval ennyi, nincs összefüggés: ipso facto, vagy valami hasonló impozáns latin szóolás.

De álljunk csak meg egy pillanatra: nem úgy rémlik, mintha a Biblia eredeti nyelve nem is héber, hanem valami más lenne? Ostorral estem a szürke-állományomnak, és végül ki is izzadta a választ. Igen, megbízható, tudományos forrásomból, *Az elveszett frigyláda fosztogatóiból* tudom, hogy a nyelv, amit keresek, az arámi.

És megint igen gyorsan találtam olyan weboldalt, ami lelkesen taglalta, hogy kell arámiul írni. És ahogy ránéztem, engem el is öntött a tudás vágya, mert kétségkívül ott volt a három betű. És valóban az MLK arámi megfelelői voltak, pont úgy, mint látszott.

Tovább olvastam. Az arámiban, csakúgy, mint a héberben, nincsenek magánhangzók. Azokat az embernek magának kell kipótolnia; nagyon trükkös, tényleg, mert így csak már ismert szavakat lehet elolvasni. Úgyhogy az MLK lehet omlik vagy múlik vagy akár malik, vagy akármilyen egyéb kombináció, és ezek egyike sem volt logikus. Legalábbis számomra, más pedig nem érdekelt túlzottan. Azért elkezdtem firkálni, hátha kiszül belőle valami. Milok. Molak. Molek...

Megint felszikkasztott valami az agyam hátuljában, és én utánakaptam, kiráncigáltam a fényre, és jól megnéztem magamnak. Ismét Salamon királyról volt szó. Nem sokkal azelőtt, hogy megölte volna a bátyját a benne bűvő gonosz miatt, épített egy templomot Moloknak. És természetesen Molok legnépszerűbb alternatív írásmódja Molek, akit az ammoniták gyűlöletes isteneként ismertek.

Ezúttal a „Molok-imádás” kifejezésre kerestem rá, és végigfutottam vagy egy tucat irreleváns honlapon, mielőtt találtam volna pár olyat, amelyek ugyanarról szóltak; hogy a szertartás az önkontroll extatikus elvesztéséről szól, és emberi áldozattal végződik. Azt hámoztam ki belőle, hogy az embereket őrzöngésbe kergették, amíg már észre se vették, hogy a kis Jimmyt valahogyan megölték és megfőzték nem feltétlenül ebben a sorrendben. Hát, én nem igazán értem az önkontroll elvesztésének extázisát, bár megnéztem pár meccset az Orange Bowlban. Úgyhogy beismerem, feltámadt bennem a kíváncsiság; hogy érik ezt el? Kicsit mélyebben utánanéztam, és kiderült hogy valami zenének is köze volt az egészhez, valami olyan ellenállhatatlan zenének, amitől automatikusan őrzöngenie kell az embernek. Hogy ez hogy működött, az egy kicsit homályos volt. A leginformatívabb olvasmány, amit találtam, egy arámi szöveg fordítása volt rengeteg lábjegyzettel, és az állt benne,

hogy „Molok küldte beléjük a zenét”. Feltételezem, ez azt jelentette, hogy egy papokból álló zenekar dobolva és trombitálva végigmasírozott az utcán...

Miért pont dobolva és trombitálva, Dexter?

Mert ezt hallottam az álmomban. Dobokat és trombitákat, amint egyre hangosabban közelednek az éneklő refrénhez, és ahhoz az érzéshez, hogy a szintizta, örökké tartó boldogság ott várja az embert az ajtó túloldalán. Ami nagyon is jól definiálja az önkontroll elvesztésének extázisát, nem? Hát jó, érveltem; csak a vita kedvéért, tétélezzük fel, hogy Molok visszatért. Vagy soha el sem ment. Szóval, egy háromezer éves, gyűlöletes isten a Bibliából zenét bocsátott rám, azért, hogy izé, miért is? Hogy ellopja a Sötét Utasomat? Hogy fiatal nőket öltesse meg Miami-ban, az új Gomorrában? Még a korábbi, múzeumbeli relevációm is megpróbáltam beilleszteni képhe: szóval Salamoné volt az első Sötét Utas, aki most eljött Miami-ba, és mint egy hím oroszlán, aki átveszi az uralmat egy falkában, megpróbálja megölni azt az Utast, aki eredetileg itt volt, hogy... izé, miért is?

Vagy azt kellene higgyem, hogy egy ótestamentumi fickó eredt a nyomomba? Nem az lenne a legegyszerűbb, ha most rögtön lefoglalnék magamnak egy gumiszobát?

Minden oldalról körbejártam a dolgot, de nem jutottam semmire. Talán már az agyam is elkezdett szétesni, az életem többi részével együtt. Talán csak túl fáradt voltam. Bármi is lett legyen az oka, nem állt össze a kép. Többet kellett megtudnom Molokról. És mivel éppen egy számítógép előtt ültem, elgondolkoztam azon, van-e Moloknak saját honlapja.

Csak egy pillanatomba került kideríteni, úgyszólván begépeltem, végigmentem a fontoskodó, önsajnálató blogok, szerepjátékos weboldalak és a misztikus, paranoid fantasyk egész során, amíg végül találtam egy olyat, ami reményteljesnek tűnt. Amikor rákattintottam a linkre, egy kép kezdett szép lassan betöltődni, és miközben ezt tette...

A dobok mély és erőteljes ritmusa, a kitarató fúvósok egyre erősebb dala, ami egészen addig a pontig dagad, ahonnan már nem tudja elnyomni a várakozásteli hangok mindent felülmúló boldog kitörését – ezt a zenét hallottam ért álmomban.

Majd a parázsló bikafej lassú kibontakozása ott az oldal közepén, mellette két felemelt karral, és ugyanaz a három arami betű felette.

Úgyszólván ott ültem tágra nyílt szemekkel, a kurzorral pislogva, miközben a zene még mindig a belsőmben dübörgött, és az ismeretlen extázis forró, dicsőséges magasságaiba emelt, ami a valaha lehetséges legvakítóbb gyönyört ígérte a titkos örömök világában. És most először, mióta csak vissza tudok emlékezni, ahogy ezek a szenvedélyes, furcsa érzések végighullámoztak rajtam és bennem, majd végül ki belőlem és el valahova, most először tört rám egy új, különös és nem szívesen látott érzés.

Féltem.

Nem tudtam volna megmondani, miért vagy mitől, és ez csak még borzasztóbbá tette a magányos, eddig nem tapasztalt félelmet, ami bennem kavargott és visszaverődött az üres helyekről, és kimosott belőlem mindent, leszámítva annak a bikának a fejét a képen és a rettegést.

Ez semmi különös, Dexter, bátorítottam magamat. Csak egy állat képe, és pár véletlenszerű dallam egy nem túl jó zenéből. És teljes mértékben egyetértettem magammal, de a kezeimet nem tudtam rávenni, hogy hallgassanak a józan észre, és hagyják el az öleletet. Volt valami az ébrenlét és az álom közmegegyezés szerint különálló világainak e kereszteződésében, amitől lehetlenné vált elkülönítenem őket, mintha bármi, ami álmomban előjöhöt, majd a munkahelyi gépem monitorján is feltűnhet, túl erős lenne ahhoz, hogy ellen tudjak állni neki, és esélyem nem lenne legyőzni, így tétlenül kell szemlélnem, ahogy levonszol engem a lángok közé.

Nem volt már bennem az a fekete, nagy hatalmú hang, ami acéllá változtatott volna, és dárdaaként vethetett volna arra a valamire. Magam voltam, védtelen, rettegtem és semmit nem tudtam; Deprimált Dexterként reszkettem a mumustól és az összes ismeretlen csatlósától, akik az ágyam alatt bújtak, és arra készültek, hogy kirángassanak engem az ágyamból, egyenesen bele az üvöltő, rettegéssel telt fájdalom lángoló földjére.

Egy kecsesnek semmiképpen nem nevezhető mozdulattal átvetettem magam az asztalon, kirántottam a számítógémem hálózati kábelét a konnektorból, és lihegve, továbbá oly módon, mintha valaki elektródákat erősített volna az izmaimhoz, ismét visszarogytam a székembe, olyan gyorsan és esetlenül, hogy a kábel végén lévő csatlakozó visszapattant felém, és a bal szemöldököm felett fejbe vágott.

Pár percig nem csináltam mást, csak megpróbáltam lélegezni, és néztem, hogy gördül le az arcomról az izzadság, és hogy pottyan az asztalra. Fogalmam sem volt, hogy miért ugrottam úgy ki a székeimből, mint egy megcsákyázott barrakuda és rántottam ki a dugót a falból, azonkívül, hogy valamilyen oknál fogva úgy éreztem: muszáj megtennem, vagy meghalok, annak ellenére, hogy arról sem volt fogalmam, miért érzem így, de ott volt, kigördült a két fülem közötti újkeletű sötétségből, és letaglózott az ellenállhatatlanságával.

Így ücsörögtem csendes kis irodámban, a halott képernyőre meredve, és azon töprengve, ki is vagyok én, és mi történt az előbb.

Még soha nem félttem. A félelem egy érzelem, Dexternek pedig nincsenek érzelmei. Egy weboldaltól rettegni, ez annyira túlment az ostoba és értelmetlen dolgok határán, hogy nem találtam rá jelzőket. Pedig én nem szoktam irracionálisan viselkedni, csak amikor úgy teszek, mintha ember lennék.

Akkor meg miért rántottam ki a zsinórt, és miért kezdett el remegni a kezem egy vidám kis dallamtól é egy rajzolt szarvasmarhától?

Nem kaptam választ, és már abban sem voltam biztos, hogy mindenképpen rá akarok jönni.

Azzal a meggyőződéssel hajtottam haza, hogy valaki követ, pedig a vissza-pillantó egész úton üres volt.

A Másik határozottan különleges volt, olyan rugalmas, amilyennel a Megfigyelő nagyon régen nem találkozott. Ez az egész kezdett sokkal érdekesebbé válni, mint néhány múltbéli esemény. Olyan érzések ébredtek benne, amit akár lelki közösségnek is lehetne nevezni. Szomorú, valóban; bár másképp történtek volna a dolgok. De a Másik elkerülhetetlen sorsának megvolt a maga sajátos bája, és ez is elég jó volt.

Még ilyen nagy távolságot tartva a másik autójától is felismerte a felborzolt idegek jeleit; gyorsítás és lassítás, játék a tükrökkel. Jó. A szorongás csak a kezdet. A Másikat messze túl kell taszítania a szorongáson, és meg is fogja tenni. De először is rá kell ébreszteni, mi fog vele történni. Ez elengedhetetlen. De mostanáig, a szándékos ráutaló nyomok ellenére, úgy tűnt, nem jött rá.

Hát akkor jó. A Megfigyelő addig fogja ismételtetni a mintát, amíg a Másik észre nem veszi, milyen hatalommal került szembe. Végül is, nincs más választása. Boldog kisbáránként jön majd a mézárszékhez.

De addig is, még a megfigyelésnek is van értelme. Hadd tudja meg, hogy a nyomában vannak. Úgysem tudna tenni ellene semmit, még ha meg is látja az arcát.

Az arcokat meg lehet változtatni. De a megfigyelés tényét nem.

20. FEJEZET

Aznap éjjel természetesen nem tudtam aludni. A másnap, ami vasárnap volt, az ólmos fáradtság és a szorongás ködében telt el. Elvittem Codyt és Astort egy közeli parkba, és egy padon ücsörögve próbáltam értelmet találni az összegyűjtött információk és a feltételezéseim kevéssé együtt működő halma-zában. A darabok sehogy nem akartak illeszkedni egy másba, és semmilyen logikus képbe nem lehetett összerakni őket. Még ha sikerült is volna bele-erőszakolnom őket egy többé-kevésbé koherens teóriába, abból sem derült ki számomra Semmi olyasmi, ami segített volna megtalálni az Utasomat.

A legjobb, amit ki tudtam hozni a helyzetből, egy olyasfajta, félig megfor-málódott gondolat volt, hogy a Sötét Utas és társai már legalább háromezer éve itt vannak köztünk. De hogy az enyém miért menekül el egy másiktól, azt nem tudtam megmondani – különösen, mivel már korábban is találkoztam más társaival, és azok az én Utasomból nem váltottak ki egy kis tollborzolásnál komolyabb reakciót. A kellemes napfényben fürdő parkban, az egymás felé fenyegetéseket csiripelő gyerekek között különösen elrugaskodottnak tűnt az új apaoroszlános elméletem. A statisztikák szerint legalább ötven százalé-kuknak új apukája volt, legalábbis a válaszok arányából kiindulva, ami egyre nagyobb méreteket öltött.

Hagytam, hogy szétáradjon bennem a kétségbeesés, az az érzés, ami a gyönyörű miami délutánban kicsit abszurdnak tűnt. Az Utas eltűnt, magamra maradtam, és az egyetlen megoldás, amit ki tudtam találni, az volt, hogy meg-tanulok arámiul. Már csak abban reménykedhettem, hogy esetleg a fejemre esik egy hatalmas jégdarab egy felettünk elrepülő repülőgép végéből, és véget vet szenvedéseimnek. Reménykedve pillantottam az égre, de még ebben sem volt szerencsém.

Egy újabb, nagyrészt álmatlan éjszaka, amit csak annak a furcsa zenének az ismételt felbukkanása szakított meg, ami behatolt az álmomba, aminek követ-keztében arra ébredtem, hogy egyenesen ülök az ágyamban, és indulni készü-lök a zene hívására. Fogalmam nem volt, miért támadt kedvem követni a zenét, és még kevésbé tudtam, hova akart csábítani, de úgy tűnt, ennek ellenére szándékomban állt elindulni. Nyilvánvalóan estem szét, sebesen zuhantam lefelé a szürke, üres örvületbe.

Hétfő reggel egy szédelő, leharcolt Dexter botorkált ki a konyhába, ahol azon nyomban a Rita Hurrikán áldozatául esett, aki kezében egy nagy köteg papírral és cédével rontott rám.

– Szeretném tudni, mit gondolsz – jelentette ki, mire bennem rögtön felötölt, hogy nem is tudja, mekkorát téved, különös tekintettel a gondolataim sötét és gyászos jellegére. De még mielőtt meg tudtam volna fogalmazni egy udvarias ellenvetést, lelökött egy székbe a konyhában, és lengetni kezdte körülöttem a papírokat.

– Ez az a virágdíszterv, amit Hans szeretne használni – kezdte, egy sor olyan képet mutatva, amelyek valóban különböző növényeket ábrázoltak.

– Ez lenne az oltár. Bár ez talán egy kicsit... ó, nem is tudom milyen – sóhajtott a kétségbeesetten. – Ugye nem fognak viccelődni azzal, hogy túl sok a fehér?

Bár én híres vagyok a kifinomult humorérzékemről, nagyon kevés olyan vicc ugrott be így hirtelen, aminek a fehér szín lett volna a témája, de még mielőtt megnyugtathattam volna, Rita már tovább is lapozott.

– Mindegy – váltott témát. – Ez pedig az asztalokra tervezett díszítés. Remélhetőleg menni fog ahhoz, amit Manny Borque tervez. Talán szólnunk kellene Vince-nek, hogy egyeztesse le vele.

– Izé – reagáltam.

– Ó, te jószágos ég, nézd csak, hogy elszaladt az idő – kiáltott fel Rita, és még mielőtt egyetlen további hangot is kiejthettem volna a számon, egy halom cédét dobott az ölembe. – Hat együttesre szűkítettem a lehetőségeinket – közölte velem. – Meg tudnád ma hallgatni ezeket, hogy elmondhasd, mit szölsz hozzájuk? Köszönöm, Dex – folytatta útját fáradhatatlanul; lehajolt, hogy csókot leheljen az arcomra, majd az ajtó felé indult, készen arra, hogy a következő feladatot is kipipálja a listán. – Cody! – kiáltott fel. – Ideje indulnunk, édesem. Szedd a lábad.

Még három percig nyüzsögtek körülöttem, a zavargás csúcspontja az volt, amikor Cody és Astor bedugta a fejét az ajtón, hogy elbúcsúzzanak, majd becsapódott a bejárati ajtó, és csend borult a házra.

És a csendben szinte már hallottam, mint ahogy éjszaka hallottam, a zene halvány visszhangját. Tisztában vagyok vele, hogy fel kellett volna pattannom a székből, és szabályamat a fogaim közé kapva, kirontani az ajtón – kirontani a ragyogó napfénybe, és megtalálni azt a dolgot, bármi is legyen, megküzdeni vele a saját térfelén, de nem voltam rá képes.

Molok weboldala belém plántálta a rettegést, és bár tudtam, hogy ez minden szempontból ostoba, hibás, természetlen és egyáltalán nem dexteresebb dolog, nem voltam képes legyőzni. Molok. Csak egy hülye ősi név. Egy régi legenda, ami évezredekkel ezelőtt eltűnt, Salamon templomával együtt omlott össze. Semmiség, a történelem előtti képzelgések kis példája, a nullánál is kevesebb – leszámítva, hogy engem láthatóan megijesztett.

Úgy tűnt, nincs más választásom, mint hogy lehorgasztott fejjel botladozom végig a napomon, és reménykedem abban, hogy bármi is az, nem sikerül elkapnia. Hullafáradt voltam, és talán ennek is volt némi szerepe abban,

hogy annyira védtelennek éreztem magam. De nekem nem ez volt a véleményem. Az volt az érzésem, hogy egy nagyon gonosz valami közeledik egyre szűkülő körökben, az orrát betölti a szagom, és már-már éreztem hegyes fogait a nyakamban.

Csak reménykedhettem benne, hogy nem sűrgeti az idő, de előbb vagy utóbb megérezem a karmait a bőrömön, és akkor én is összerogyok bégetve, kapálok egyet a lábammal, és végem. Nem maradt bennem harci kedv; ami azt illeti, szinte semmi nem maradt bennem, leszámítva emberi mivoltom maradványreflexeit, amelyek most például arra utasítottak, hogy induljak el dolgozni.

Kezembe vettem Rita cédéit, és kivonszoltam magam az autómhoz. Ahogy ott álltam a ház bejáratánál, és megfordítottam a zárban a kulcsot, egy fehér Avalon indult el nagyon lassan a járdaszegély mellől, és hajtott el olyan arcátlan lustasággal, ami áthatolt minden kimerültségemen és kétségbeesésemem, mire olyan élesen hasított belém a szintiszta rettegés, hogy hátrahőkölve az ajtónak ütköztem, miközben a cédék kicsúsztak a kezemből, és nagyot csattantak a kövön.

Az autó lassan végighajtott az utcán egészen a stoplábiáig. Én tehetetlenül, bénán figyeltem. És amint kihunytak a féklámpái, és eltűnt a kereszteződésben, felébredt Dexter egy kis darabja, és nagyon dühös volt.

Talán az Avalon minden határon túlmenő, vakmerő tiszteletlensége miatt, vagy azért, mert igazából csak a reggeli kávéadagom által felszabadított adrenalinlöketre volt szükségem. Bármi is legyen az oka, előntött a jogos felháborodás, és még mielőtt el tudtam volna dönteni, mit is akarok csinálni, már meg is tettem; lerohantam az autómhoz, és a volán mögé vettem magam. Felpörgettem a motort, és az Avalon nyomába eredtem.

Figyelmen kívül hagytam a stoplábiát, átzúgtam a kereszteződésen, és rögtön észre is vettem az autót, ami pár sarkkal előttem éppen jobbra kanyarodott. Sokkal gyorsabban hajtottam, mint szabadott volna, és láttam, hogy balra indul, a US1-es felé. Gyorsítottam és csökkentettem a köztünk lévő távolságot, eszeveszetten próbálva felzárkózni mögé, még mielőtt a csúcspontban szem elől veszíteném.

Csak körülbelül egysaroknyira voltam mögötte, amikor ráfordult a US1-esre, és én követtem, figyelmen kívül hagyva a többi jármű fékcsikorgását és dudaszólását. Az Avalon között és köztem ekkor hozzávetőlegesen tíz autó volt, és minden miami autóvezetői praktikámat bevettem, hogy közelebb kerüljek hozzá; csak az útra koncentráltam, kizártam a tudatomból a sávelválasztó vonalakat, és szokásommal ellentétben még csak a többi autóból felhangzó, rám vonatkozó verbális textusok kreativitásában sem gyönyörködtem. A patkány megfordult a sarokban, és bár talán nem volt meg az összes foga, harcra készen állt, bárhogy is harcoljanak a patkányok. Ideje volt, hogy Dexter visszaüssön. És bár nem egészen voltam biztos benne, mit szándé-

kozom tenni, amikor utolérem a másik autót, eltökéltem magam, hogy mindenképpen megteszem.

Már csak félsaroknyira maradtam le tőle, amikor az Avalon sofőrje észrevett, mire rögtön a gázra is lépett, és becsusszant egy olyan szűk helyre a tőle balra lévő sávban, hogy a mögötte haladó autó vészfékezett, és ki is perdült oldalra. A hátrébb jövő kocsik közül kettő bele is csapódott a szerencsétlenül járt autó feléjük néző oldalába, és felhangzott a fékek és dudák dobhártyaszaggató üvöltése; az én jobb oldalamon éppen hogy csak maradt elég hely ahhoz, hogy ha szorosan is, de ki tudjam kerülni a balesetet, majd vissza tudjak sorolni balra, a most már szinte üres belső sávba. Az Avalon egy-saroknyira volt előttem, és egyre gyorsult, de én beletapostam a gázba, és a nyomába eredtem.

Pár percen keresztül nem változott a kettőnk közötti távolság. Majd az Avalon utolérte a baleset előtt feltorlódott forgalmat, és ekkor egy kicsit sikerült lefaragnom a hátrányból, amíg már csak két autó maradt közöttünk, és elég közel értem hozzá ahhoz, hogy tisztán lássam a nagy napszemüveget, ami az oldalsó visszapillantóból nézett vissza rá. És ahogy felzárkóztam mögé egyautónyi távolságra, hirtelen balra rántotta a kormányt, átvágott a záróvonalon, és oldalra csúsztatva besorolt a szembejövők közé. Mire bármit is tehettem volna, már el is hagytam. Szinte hallottam az egyre halkuló gúnyos nevetését, ahogy elviharzott Homestead felé.

De nem nyugodtam bele, hogy lerázott; nem arról volt szó, hogy ha elkapom, az választ ad a kérdéseimre, bár valószínűleg ez is igaz volt. És nem is az igazságszolgáltatás vagy egyéb absztrakt fogalom járt a fejemben. Nem, ez szintiszta, felháborodott düh volt, ami gyíkagyam egy nem használt belső zugából zúdult elő, és ömlött egészen az öklömig. Másra sem vágytam, mint hogy kirángassam azt a fickót a rohadt kis autójából és beverjem az arcát. Ez teljesen ismeretlen volt eddig a számomra, a vágy, hogy erős felindulásból fizikailag bántalmazzak valakit, most pedig teljesen megrészegített, elég erősnek bizonyult ahhoz, hogy minden, esetleg megmaradt észérveimet legyőzze, és arra késztesen, hogy az üldözés hevében én is késlekedés nélkül visszaforduljak a záróvonalon.

Az autóm szörnyű hangot adott ki, amikor felugrattam a két félpályát elválasztó padkára, majd a másik oldalon le, és körülbelül tíz centin múlt, hogy ki nem lapított egy betonkeverő, de sikerült besorolnom, és az enyhébb, dél felé tartó forgalomban az Avalon után vettem magamat. Messze előttem több fehér folt haladt, bármelyik lehetett az én célpontom. A gázra léptem, és a nyomukba eredtem.

Az autós forgalom istenei kegyesek voltak hozzám, majd' fél mérföldön keresztül sikerült keresztülcsikáznom az egyenletes sebességgel haladó autók között az első piros lámpáig. A kereszteződésnél minden sávban több autó várta türelmesen, hogy szabad utat kapjon, és sehogy nem lehetett őket megke-

rülni – kivéve, ha megismétlem az autóröncsoló padka átugratásomat; úgyhogy ezt tettem. A padka keskeny végén jöttem le róla, és éppen időben érkeztem a kereszteződésbe ahhoz, hogy meglehetősen kellemetlen helyzetbe hozzak egy Hummert, amelyik botor módon szabályosan közlekedett az úton. Eszelős kormányrángatással próbált kikerülni, és majdnem sikerült is neki; csak egy nagyon halk csattanást hallottam, és már vissza is pattantam az elülső sárhányójáról, átkeltem a kereszteződésen és továbbhajtottam, ezúttal is a dudaszó és a kiáltozás koncertjétől kísérve.

Az Avalon valószínűleg már több száz méterrel előttem jár, ha egyáltalán a US1-esen van még mindig, úgyhogy nem vártam meg, hogy még nagyobbra nőjön köztünk a távolság. Megsarkantyúztam hűséges, megviselt autót, S csupán fél perc múlva már utol is értem a két hozzám legközelebb lévő fehér autót – az egyik egy Chevy terepjáró volt, a másik pedig egy furgon. Az Avalonnak nyoma sem volt.

Egy pillanatra lelassítottam – és ekkor a szemem sarkából meg is pillantottam, ott lopakodott egy élelmiszerbolt előtt, a bevásárlóközpont parkolójában jobboldalt. Tövig nyomtam a gázpedált, és átvágtam mindkét sávon, ami elválasztott engem a parkolótól. A másik autó sofőrje észrevette, hogy jövök; felgyorsított, kifordult az utcára, ami párhuzamosan haladt a US1-essel, és amilyen gyorsan csak bír, elszáguldott kelet felé. Én végigverekedtem magam a parkolón, és követtem. Körülbelül másfél kilométeren keresztül lakóövezetben hajtott, majd megint elkanyarodott, és bement egy park mellé, amit éppen elözlöttek az óvodások. Egy kicsit közelebb mentem – épp időben ahhoz, hogy észrevegyem a nőt, aki egy kisbabával a kezében és két további kisgyerekekkel éppen készült lelépni elénk. Az Avalon felgyorsított, és felugratott a járdaszegélyre, a nő pedig lassan folytatta útját, miközben úgy bámult rám, mintha egy óriás plakát lennék, amit nem tud elolvasni. Félre-rántottam a kormányt, hogy kikerüljem, de az egyik gyereke hirtelen hátralepett elém, úgyhogy ráálltam a fékre. Az autóm csúszni kezdett, és egy pillanattig úgy tűnt, egyenesen bele fogok csapódni az út közepén ácsorgó, engem különösebb érdeklődés nélkül figyelő kis csoportjukba. De végül elkapták az utat a kerekeim, és sikerült eltekernem a kormányt, adnom egy kis gázt, és gyors félkörben végigcsúszkálnom a parkkal szemben lévő ház előkertjén. Majd muharfelhőbe burkolózva visszatértem az útra, és az Avalon után vettem magam ami már jóval előttem járt.

A távolság egy ideig nem csökkent közöttünk, de azután elérkezett a számomra szerencsés áttörés. Az Avalon éppen egy újabb stoptábla mellett zúgott el előttem lassítás nélkül, de ezúttal egy rendőrautó indult el utána; bekapcsolta a szirénáját, és üldözni kezdte. Nem voltam biztos abban, hogy örülök a társaságnak, vagy féltékeny vagyok a konkurenciára, de mindenesetre sokkal egyszerűbb volt a villogó fényt és a sziréna hangját követni, úgyhogy beálltam a sor végére.

A másik két autó összevissza kanyargott egy ideig, és én már azt hittem, hogy talán egy kicsit közelebb jutok, amikor az Avalon hirtelen eltűnt, a zsarú pedig megállt az út közepén. Pár másodperccel később én is lefékeztem mellette, és kiszálltam az autóból.

A rendőr ott szaladt előttem egy rövidre nyírt, keréknyomokkal teli pázsiton, ami bement egy ház mögé, és egy csatorna felé vezetett. A zsarú hezitált egy kicsit a parton, majd beleugrott, és odaúszott a félig elsüllyedt autóhoz. Eközben én meghallottam, hogy valakinek megcsikordul mögöttem a kereke. Hátrafordultam.

Egy sárga Hummer állt meg mögöttem, amiből egy kese hajú, vörös arcú férfi ugrott ki, és kezdett üvöltözni nekem.

– Te faszszopó kurafi! – ordította. – Behorpasztottad az autót! Mi a fenét csinálsz?

Mielőtt még válaszolni tudtam volna neki, megszólalt a telefonom.

– Elnézést – mondtam, a kese hajú ember pedig érdekes módon csendben álldogált mellettem, amíg be nem fejeztem a beszélgetést.

– Hol a pokolban vagy? – kérdezte Deborah.

– A Cutler Ridge-en, a folyóparton – válaszoltam.

Ettől egy teljes pillanatra elhallgatott, majd folytatta.

– Hát törölközz meg és vonszold ide a segged az egyetemhez. Felbukkant egy újabb holttest.

21. FEJEZET

Beletelt pár percre, mire megszabadultam a sárga Hummer sofőrjétől, és talán még mindig ott ácsorognék, ha nincs a rendőr, aki beleugrott a csatornába. Végül kimászott a vízből, és odajött, ahol én ácsorogtam a fenyegetések és káromkodások megállíthatatlan folyamát hallgatva, amelyek egyike sem volt túl eredeti. Megpróbáltam udvarias maradni – a pasasnak nyilvánvalóan rengeteg dolog nyomta a lelkét, én pedig semmiképpen nem akartam lelki törést okozni neki azzal, hogy ezek elfojtására kényszerítem, de ami azt illeti, rám is sürgős rendőrségi munka várt. Megpróbáltam erre rávilágítani, de a pasas nyilvánvalóan egyike volt azoknak az embereknek, akik nem tudnak egyszerre üvöltözni és észérvekre figyelni.

Úgyhogy örömmel fogadtam a boldogtalan és rendkívül vizes megjelenését, mert ez félbeszakította az egyre unalmasabbá és egyoldalúbbá váló eszmecsereünket.

– Nagyon érdekelne, mit tudott meg az Avalon sofőrjéről – közöltem vele.

– Ezt lefogadom – válaszolta. – Láthatnék egy személyazonosító igazolványt?

– Oda kell érnem egy bűnügyi helyszínre – tudattam vele.

– Ez is az – közölte velem. Úgyhogy megmutattam neki az okmányaimat, ő pedig nagyon gondosan átvizsgálta őket, ezenközben csatornavízet csöpögtetve a laminált fotóra. Végül bólintott, és kijelentette: – Rendben, Morgan, tűnjön innen.

A Hummer sofőrjének reakciójából az ember azt gondolta volna, hogy a rendőr a pápa felgyújtását javasolta.

– Nem engedheti el csak így ezt a kurafit – üvöltötte. – A seggfej behorpasztotta az autót!

A zsarú pedig, áldassék a neve, rámeredt a férfira, némán csöpögött egy ideig, majd azt mondta:

– Láthatom a jogosítványát és a forgalmiját, uram? – Ez nagyon jó végszónak tűnt, és én éltem is a lehetőséggel.

Szegény megviselt autóm furcsa hangokat adott ki magából, de ennek ellenére elindultam vele az egyetem felé; nem igazán volt más választásom. Mindegy, mekkora kár esett benne, el kell vigyen oda. És emiatt egy bizonyos fajta sorsközösséget kezdtem érezni az autómmal. Itt álltunk, két nagyszerű felépítésű gépezet, és gyönyörűséges eredeti állapotunkat a befolyásunkon kívül álló körülmények tették tönkre. Ez nagyszerű felütés volt az önsajnálathoz, aminek át is adtam magam pár percre. A düh, amit korábban éreztem,

már eltűnt, lecsöpögött rólam a fűre, mint a zsaruról a csatorna vize. Az, hogy végig kellett nézmem, amint az Avalon sofőrje átússza a csatornát, kimászik a túlpártján és elsétál, ugyanannak a szellemnek a megnyilvánulása volt, mint minden egyéb is mostanában; kerülj egy kicsit közelebb, hogy kiránthassák a lábad alól a szőnyeget.

Most pedig egy újabb holttest bukkant fel, pedig még az ügyben sem jutottunk semmire, hogy az eddigiekkel mihez kezdjünk. Olyan volt, mintha valaki agarat csinált volna belőlünk egy kutya-futtatón, akik egy műnyulat kergetnek, ami mindig egy kicsit távolabb kerül, szívfájdítóan arrébb ugrik, amikor a szegény kutya már-már érzi a fogai között.

Két járóautó ért az egyetemhez előttem, a négy rendőr már fel is állította a kordont a Lowe Art múzeum körül, és hátrébb terelte a gyülekező tömeget. Egy köpcös, magas rangúnak tűnő, kopaszra borotvált rendőr jött oda hozzám, és odamutatott az épület hátulja felé.

A test egy növénykupaiban volt, a galéria mögött. Deborah egy diáknak tűnő valakivel beszélgetett, Vince Masuoka pedig egy holttest bal lába mellett guggolt, és óvatosan bökődött valamit a bal bokáján egy golyóstollal. A testet nem lehetett észrevenni az útról, de ennek ellenére sem állítottam volna, hogy ügyesen elrejtették. Rögtön látszott rajta, hogy ugyanúgy megsütötték, mint a másik kettőt, és ugyanúgy ki is volt terítve, merev, hivatalos pózban, a feje helyén megint csak egy agyag bikafejjel. És, miközben néztem, reflexből most is valamiféle reakcióra vártam, onnan belülről. De semmit nem hallottam, leszámítva az agyamon végig fúvó trópusi szellő hangját. Még mindig egyedül voltam.

Ahogy ott „álltam felhergült eszmék” között, Deborah rontott rám feltekert hangerővel.

– Hát, nem sietté – vicsorgott rám. – Hol voltál?
– Makramé tanfolyamon – válaszoltam. – Ugyanolyan, mint az előzőek?
– Úgy néz ki – válaszolta Deb. – Mit gondolsz, Masuoka?
– Azt, hogy ezúttal sikerült előrébb jutnunk – jelentette ki Vince.
– Hát, itt lenne már a kibaszott ideje – szögezte le Deborah.
– Van rajta egy bokalánc – magyarázta Vince. – Platinából készült, úgyhogy nem olvadt szét. – Felnézett Deborah-ra, és felé küldte egyik rettenetes múmosolyát. – Az áll rajta, Tammy.

Deborah a homlokát ráncolva a galéria oldalsó bejárata felé nézett. Egy magas férfi állt ott vászonkabátban és csokornyakkendőben a rendőrök egyike mellett, és idegesen figyelte Deborah-t.

– Ki az a férfi? – kérdezte a húgom Vince-től.
– Keller professzor – válaszolta Vince. – Művészettörténet tanár. Ő találta meg a holttestet.

Deborah még mindig a homlokát ráncolva felállt, és intett az egyenruhásnak, hogy vezesse oda a professzort.

– Professzor – szólította meg.

– Keller. Gus Keller – válaszolta a pasas. Jóképű, hatvanvalahány éves férfi volt, bal arcán valami párbajból származó sebhelyre emlékeztető valamivel. Nem olyanak tűnt, mint aki elájul egy holttest látványától.

– Szóval itt találta a testet – összegezte Deborah.

– Pontosan – válaszolta a tanár. – Idejöttem, hogy megnézzem az új kiállítást, ami egyébként Mezopotámia művészetéről szól és elég érdekes, szóval ekkor láttam itt meg a bozótban. – Összevonta a szemöldökét. – Körül belül két órával ezelőtt, ha jól emlékszem.

Deborah úgy bólintott, mintha már tisztában lett volna mindezzel, bele értve a mezopotámiai részt is, ez ugyanis a rendőrök rutintrükkje volt, amivel arra készítették az embereket, hogy újabb részletekkel egészítsék ki a történetet, különösen abban az esetben, ha legalább egy kicsi vaj van a fejükön. Úgy tűnik, Keller esetében nem vált be a dolog. Egyszerűen csak állt, és várta a következő kérdést, Deborah pedig csak állt, és megpróbált kiötölni egyet. Én jogos büszkeséggel viseltetek a kemény munkával elsajátított szociális képességeim iránt, és nem vettem volna a lelkemre, ha a csend kínossá válik, úgyhogy megköszörültem a torkom, mire Keller rám nézett.

– Mit tudna nekünk elmondani az agyag bikafejről? – kérdeztem. – Tisztán a művészettörténész szempontjából.

Deborah csúnyán nézett rám, de valószínűleg csak irigykedett, amiért nekem előbb eszembe jutott egy kérdés, mint neki.

– Művészettörténeti szempontból? Nem sokat – válaszolta Keller a holttest mellett fekvő bikafejet nézve. – Úgy tűnik, mintha formába öntötték volna, majd egy meglehetősen kezdetleges kemencében sütötték volna ki. Az is lehet, hogy csak egy nagyobb sütőben. De történelmi szempontból már sokkal érdekesebb.

– Mit ért azon, hogy érdekes? – csattant fel Deborah, mire a tanár vállat vont.

– Hát, nem sikerült tökéletesen – válaszolta Keller. – De az illető egy nagyon régi stilizált mintát próbált lemásolni.

– Milyen régít? – kérdezte Deborah. Keller felhúzta az egyik szemöldökét és megvonta a vállát, mintha a húgom rossz kérdést tett volna fel, de válaszolt.

– Három vagy négyezer éveset – mondta.

– Az nagyon régi – jegyeztem meg segítőkészen, mire mindketten rám néztek, ettől pedig késztetést éreztem, hogy valami olyasmit is hozzátegyek, ami utal némi intelligenciára, úgyhogy megkérdeztem: – És a világ melyik tájkáról származik?

Keller bólintott. Visszatértem az értelmes emberek közé.

– Közép-Keletről – válaszolta. – Hasonló motívumot használtak Babilóniában, és még korábban Jeruzsálem környékén. Úgy tűnik, a bikafej az egyik régebbi Isten imádatára utal. Egy különösen gonosz istenről van szó.

– Molokról – szólaltam meg, és már attól is megfájdult a torkom, hogy ki kellett mondanom a nevét.

Deborah rám meredt, most már teljes mértékben meggyőződve arról, hogy titkolózom előtte, de aztán visszanézett Kellerre, amikor az meg szólalt.

– Pontosan – mondta. – Molok kedvelte az emberáldozatot. Különösen a gyerekeket. Általában az volt a szokott eljárás, hogy fel kell áldozni egy gyermeket, és akkor cserébe gazdag termést nyújt, vagy segít legyőzni az ember ellenségeit.

– Hát, akkor azt hiszem, idén nagyon jó lesz a termés – jegyeztem meg, de úgy tűnt, egyikük sem gondolja, hogy ezért akár egy halvány kis mosoly járna. Hát jó; az ember tegye meg, ami tőle telik, hogy egy kis vidámságot vigyen ebbe a gyászos világba, és ha az emberek nem reagálnak az erőfeszítéseire, az az ő bajuk.

– Mi az oka, hogy megégette a testeket? – kérdezte Deborah.

Keller röviden elmosolyodott, olyan „köszönöm, hogy megkérdezte” jellegű tanári mosollyal.

– Ez az egész szertartásnak a kulcsa – válaszolta. – Létezett Moloknak egy hatalmas, bikafejű szobra, ami igazából egy kemence volt.

Eszembe jutott Halpern és az „álma”. Tudott vajon Molokról korábban is, vagy úgy lepték meg a képek, ahogy engem a zene? Esetleg Deborah-nak van igaza, és tényleg ott járt a szobornál, és megölte a lányokat – bár milyen valószínűtlennek is tűnik ez most?

– Kemence – visszhangozta Deborah, és Keller bólintott. – Amibe bedobálták a testeket? – kérdezte a húgom olyan arckifejezéssel, amiről tisztán lerítt, hogy nem igazán képes ezt elhinni, és ez Keller hibája.

– Ó, ennél sokkal jobb – válaszolta a tanár. – Csodát is keverték a szertartásba. Nagyon kifinomult szemfényvesztésről volt szó, ami azt illeti. De azért is sikerült Molok népszerűségét ilyen sokáig fenntartani, mivel meggyőző volt és izgalmas. A szobor kezei a gyülekezet fölé nyúltak. Amikor áldozat került beléjük, úgy tűnt, mintha Molok életre kelne, és megenné az áldozatot: a karja lassan felemelte, és a szájába rakta.

– Egyenesen a kemencébe – tettem hozzá, mert nem akartam továbbra is kimaradni a beszélgetésből. – Mialatt szólt a zene.

Deborah furcsán nézett rám, én pedig rádöbentem, hogy senki nem beszélt zenéről, de Keller nem zavartatta magát, csak válaszolt.

– Igen, így van. Trombiták és dobok, éneklés, nagyon hipnotikus volt az egész. Akkor ért a csúcspontjára, amikor az isten a szájához emelte a testet, és beledobta. Egyenesen a torkába, ahonnan a kemencébe zuhantak. Élve. Valószínűleg nem volt túl kellemes az áldozatok számára.

Ezt el is hittem neki; a távolból hallottam a dobok halk pergését, és én sem éreztem túl kellemesen magam.

– Vannak még hívei ennek a fickónak? – kérdezte Deborah.

Keller megrázta a fejét.

– Az elmúlt kétezer évben nem voltak, amennyire tudom – válaszolta.

– Hát akkor nem értem – jelentette ki Deborah. – Ki a fene csinálhatta ezt itt?

– Nem valami titokról van szó – magyarázta Keller. – Ez a történelemnek egy nagyon jól dokumentált része. Bárki végezhet egy kis kutatómunkát, és találhat elég adatot ahhoz, hogy valami ilyesmit csináljon.

– De miért tenné? – kérdezte Deborah.

Keller udvariasan elmosolyodott.

– Tényleg nem tudom – válaszolta.

– Akkor mi a fenét tudok én most ezzel a pluszinformációval kezdeni? – szegezte a húgom a tanárnak a kérdést, olyan hangszíjjal, ami egyértelművé tette, hogy Keller dolga erre választ találni.

A férfi kedvesen, tanárosan rámosolygott.

– A tudás sosem árt – jelen tette ki.

– Például – jegyeztem meg – most már tudjuk, hogy lennie kell valahol egy nagy bikafejű szobornak egy kemencével a hasában.

Deborah hirtelen felém fordult.

Közelebb hajoltam hozzá, és odasúgtam neki, hogy „Halpern”. Erre pislogni kezdett, és láttam rajta, hogy neki ez eszébe sem jutott.

– Azt hiszed, hogy nem csak álom volt? – kérdezte

– Nem tudom, mit higgyek – válaszoltam. – De ha valaki komolyan csinálja ezt a molokos dolgot, akkor miért is ne a megfelelő eszközökkel csinálná?

– Az isten verje meg – jelentette ki Deborah. – De hol lehet ilyesvalamit elrejtteni?

Keller finomkodva köhécselt.

– Azt hiszem, nem ez lenne az egyetlen probléma – vetette közbe.

– Hát még mi? – kérdezte a húgom.

– Például a szaggal is kellene kezdeni valamit – válaszolta a férfi. – Az égő emberi testek szagával. Nehéz eltüntetni, és szinte lehetetlen elfelejteni. – Egy kicsit szégyenkezve csengett a hangja, és megvonta a vállát.

– Szóval egy hatalmas, büdös szobrot keresünk egy kemencével a hasában – jelentettem ki vidáman. – Valószínűleg nem lesz túl nehéz megtalálni.

Deborah rám meredt, és ismét előtött egy kis csalódottság, amiért olyan földhözragadtan közelíti meg a dolgokat. Különösen, mivel szinte biztosan csatlakozom hozzá nemsokára a Mélabú Országának állandó lakosaként, ha a Sötét Utas nem szedi össze magát, és nem bújik elő a rejtkehelyéről hamarosan.

– Keller professzor – mondta a húgom elfordulva tőlem, ily módon teljessé téve szegény bátyja kirekesztettségét –, tud nekünk még bármit is mondani erről a baromságról, ami segíthet?

Ez határozottan elég szellemes szóhasználat volt ahhoz, hogy ihletet adjon, és már-már azt kívántam, bárcsak én mondtam volna, ennek ellenére úgy tűnt, Kellerre nincs hatással, de még Deborah-ra sem, aki olyan arcot vágott, mintha nem is tudná, hogy valami figyelemre méltó dolgot mondott. Keller egyszerűen csak megrázta a fejét.

– Attól félek, ez nem igazán az én területem – mondta – Csak pár háttér-
adatot tudok, aminek köze van a művészettörténethez. Talán egy filozófussal,
vagy egy összehasonlító vallástörténésszel kellene beszélnie.

– Például Halpern professzorral – suttogtam ismét, Deborah pedig bólintott,
még mindig csúnyán nézve. Megfordult, hogy távozzon, és szerencsére még
időben eszébe jutottak az udvarias viselkedés szabályai; visszafordult
Kellerhez, és azt mondta: – Nagyon sokat segített, dr. Keller. Ha eszébe jutna
még bármi, kérjük, értesítsen bennünket.

– Természetesen – mondta a tanár, Deborah pedig elkapta a karomat, és a
kijárat felé tereit.

– Visszamegyünk a kvestor irodájába? – kérdeztem udvariasan, miközben
érezetlenné zsibbadt a karom.

– Ja – válaszolta a húgom. – De ha Halpern valamelyik kurzusára egy
Tammy nevű lány is járt, akkor nem tudom, mit csinállok.

Kirántottam a szorításából karom megviselt maradványait.

– És ha nem járt? – kérdeztem.

Csak megrázta a fejét.

– Gyerünk – mondta.

De amint megint elhaladtam a test mellett, valami elkapta a nadrágomat
bokamagasságban, úgyhogy lenéztem.

– Ahk – szólalt meg Vince. Megköszörülte a torkát. – Dexter – mondta,
mire én felvontam a szemöldököm. Erre elpirult, és elengedte a nadrágomat. –
Beszélnem kell veled – közölte velem.

– Semmi akadálya – válaszoltam. – Nem várhat?

Megrázta a fejét.

– Elég fontos lenne – jelentette ki.

– Hát, akkor rendben. – Megtettem az a három lépést visszafelé, ami
elválasztott a holttest mellett guggoló Vince-től. – Miről van szó?

Vince lesütötte szemét, és bármilyen valószínűtlennek is tűnt, hogy őszinte
érzelmeik jelennének meg rajta, az arca még vörösebb lett.

– Beszéltem Mannyvel – közölte velem.

– Csodálatos. Ennek ellenére még mindig megvan az összes végtagod –
konstatáltam.

– Ó..., izé... – mondta Vince. – Pár dolgot meg akar változtatni. Ööö. A
menüben. A ti menüökben. Az esküvőn.

– Aha – nyugtáztam, annak ellenére, hogy nagyon elcsépelten hangzik egy
holttest mellett állva aházni; de egyszerűen nem bírtam visszafojtani.

– Csak nem pár igazán költséges változtatásról lenne szó?

Vince nem volt hajlandó rám nézni. Bólintott.

– Igen – válaszolta – Azt mondja, ihletet kapott. Kitalált valami tényleg új és szokatlan dolgot.

– Szerintem ez nagyszerű – jelentettem ki –, de nem hinném, hogy meg tudok engedni magamnak egy ihletet. Nemet kell mondanunk neki.

Vince ismét megrázta a fejét.

– Nem érted. Csak azért szólt, mert kedvel téged. Azt mondja, a szerződés értelmében azt csinál, amit akar.

– És egy iciripicirit meg akarja emelni az árat?

Vince most már határozottan vérvörös volt. Pár érthetetlen szótagot motyogott, és megpróbált még kevésbé a szemembe nézni.

– Mi az? – kérdeztem. – Mit mondasz?

– Körülbelül a duplájára – mondta nagyon halkán, de legalább érthetően.

– A duplájára – ismételtem meg.

– Igen.

– Vagyis fejenként ötszáz dollárra – pontosítottam.

– Biztos vagyok benne, hogy nagyon szép lesz – védekezett a világitóan vörös Vince.

– Fejenként ötszáz dollárért nem elég, ha szép. Ennyi pénzért parkolja le az autókat, mossa fel a követ, és masszírozza meg az összes vendég hátát.

– Ez korszakalkotó dolog, Dexter. Valószínűleg a magazinok is írni fognak az esküvőről.

– Igen, a csödeljárások rovatban minden biztonnyal. Beszelnünk kell vele, Vince.

Vince megrázta a fejét, és továbbra sem emelte fel a tekintetét a fűről.

– Én nem merek – jelentette ki.

Az emberek oly csodálatos keverékei a hülyeségnek, tudatlanságnak és ostobaságnak, nem? Még azok is, akik az idő nagy részében megjártsszák magukat, mint például Vince. Itt állt előttem társam, a félelmet nem ismerő bűnügyi laboráns, konkrétan csak pár centiméterre egy brutálisan megcsontított testtől, ami nem gyakorolt rá komolyabb hatást, mint egy fatöng, ezzel szemben megbénította a rettegés a gondolatra, hogy találkoznia kell egy alacsony kis emberrel, aki csokoládészobrászatból él.

– Hát jó – mondtam. – Majd én beszélek vele.

Erre végre felnézett rám.

– Légy óvatos, Dexter – mondta.

22. FEJEZET

Akkor értem utol Deborah-t, amikor éppen megfordult az autóval, és szerencsére elég hosszú időre leállt ahhoz, hogy be tudjak mászni a kocsijába így nem kellett gyalog mennem a kvesztor irodájába. A rövid út alatt a húgon semmi mondanivalója nem akadt számomra, engem meg túlságosan lefoglaltak a saját problémáim ahhoz, hogy ez érdekeljen.

A kvesztor irodájában található újdonsült barátom segítségével lefuttatott keresés során nem bukkant fel semmiféle Tammy, aki Halpern osztályába járt volna. De Deborah, aki fel-alá járkált várakozás közben, fel volt erre készülve – Próbálkozz meg az előző szemeszterrel – mondta.

Engedelmeskedtem, megint semmi.

– Hát jó – ráncolta a homlokát a húgom – Akkor nézzük meg Wilkins hallgatóit.

Csodálatos ötlet volt, és ennek bizonyítékául rögtön kaptam is egy találatot. Egy bizonyos Tammy Connor be volt iratkozva Wilkins „Etika a gyakorlatban” szemináriumára.

– Remek – mondta Deborah – Keresd ki a címet.

Tammy Connor egy közeli épületben lakott, és Deborah nem vesztegette az időt, miközben odajuttatott, majd szabálytalanul leparkolt bennünket a ház előtt. Már azelőtt kint volt az autóból és masírozott a bejárat felé, mielőtt én egyáltalán ki tudtam volna nyitni az ajtómat, de azután olyan gyorsan követtem, ahogy csak tudtam.

A szoba a harmadik emeleten volt. Deborah inkább felszáguldott a lépcsőn, kettesével véve a fokokat, minthogy a lift gombjának megnyomására pazarolja az időt, és mivel ennek következtében nem maradt elég levegő a tüdőmben, hogy panaszkodjak emiatt, nem is tettem. Épp időben értem oda ahhoz, hogy lássam, amint Tammy szobájának ajtaja kitárul, és egy sötét hajú, szemüveges, köpcös lány jelenik meg mögöttem.

– Igen – kérdezte Deborah-tól a homlokát ráncolva. Debs megmutatta neki a jelvényét – Tammy Connor?

A lány felhördült és a torkához kapta a kezét.

– Ó, istenem, tudtam – mondta.

Deborah bólintott.

– Maga Tammy Connor, kisasszony?

– Nem. Természetesen nem – válaszolta a lány. – Camilla vagyok, a szobatársam.

– Tudod, hol van Tammy, Camilla?

A lány beszippantotta és rágni kezdte az alsó ajkát, miközben nyomatékosan rázta a fejét.

– Nem – válaszolta.

– Mikor tűnt el? – kérdezte Deborah.

– Két napja.

– Két napja? – vonta fel Deborah a szemöldökét. – Nem szokatlan ez egy kicsit?

Camilla olyannak tűnt, mint aki mindjárt leharapja az alsó ajkát, ennek ellenére tovább rágcsálta, és ezt csak annyi időre függesztette fel, hogy közölje velünk:

– Nem mondhatom el.

Deborah hosszú ideig csak bámult rá, mielőtt megszólalt volna.

– Azt hiszem, muszáj lesz elmondanod, Camilla. Attól félünk, hogy Tammy nagyon nagy bajba került.

Ez nagyon enyhe megfogalmazása volt annak, hogy szerintünk Tammy meghalt, de elengedtem a fülem mellett, mivel láthatóan komoly hatással volt Camillára.

– Ó – lepődött meg, és elkezdett le-fel ugrálni. – ó, ó, *tudtam*, hogy ez lesz.

– És konkrétan mit ért ez alatt? – kérdeztem.

– Elkapták őket – válaszolta. – Én megmondtam.

– Elhiszem, hogy megmonda – nyugtattam meg. – Szóval miért nem mondja meg nekünk is?

Egy pillanatra még gyorsabban kezdett ugrálni.

– Ó – ismételte meg, majd kitört belőle. – Viszonya van egy tanárral. Ó, istenem, tuti, hogy ezért meg fog ölni!

Én személy szerint nem gondoltam, hogy Tammy bárkit is megölne a jövőben, de csak hogy megbizonyosodjak erről, megkérdeztem:

– Viselt Tammy bármilyen ékszer?

A lány úgy nézett rám, mintha megőrültem volna.

– Ékszer? – kérdezett vissza olyan hangon, mintha ez egy külföldi szó lenne, például arámi.

– Igen, ékszer – ismételtem meg bátorító hangsúllyal. – Gyűrűt, karkötőt, bármi ilyesmit.

– Úgy érti, mint például a platina bokalánca? – kérdezett vissza Camilla, szerintem nagyon előzékeny módon.

– Igen, pontosan ilyesmire gondolok – válaszoltam. – Volt rajta bármi féle jelzés?

– Aha, a neve – mondta a lány. – Ó, te jószágos ég, hogy ki fog rám borulni.

– Tudja, hogy melyik tanárral volt Tammynek viszonya, Camilla? – kérdezte Deborah.

Camilla ismét csak a fejét rázta.

– Tényleg nem lenne szabad elmondanom – jelentette ki.

– Wilkins professzorról lenne szó? – érdeklődtem, és bár Deborah ismét csúnyán nézett rám, Camilla reakciója már sokkal kielégítőbb volt.

– Ó, istenem – sóhajtotta. – Esküszöm, nem mondtam el senkinek.

Egy telefon a mobilon, és már meg is tudtuk a Coconut Grove-i címet, ami dr. Wilkins szerény otthonául szolgált. A The Moorings nevű negyedben volt, ami azt jelentette, hogy az alma materem vagy sokkal jobban megfizette a tanárait, mint azt az én időmben tette, vagy Wilkins professzor önálló forrásokkal rendelkezett. Ahogy kikanyarodtunk az utcára, eleredt a délutáni eső, rézsútós falként viharzott végig az úton, utána csepergéssé szelídült, majd ismét erőre kapott.

Könnyedén megtaláltuk a házat. A házszám ott volt a sárga színű, két méteres falon, ami körbevette az épületet. Egy kovácsoltvas kapu zárta el a kocsibejárót. Deborah leparkolt a ház előtt, kimásztunk a kocsiból, és benézünk a kapun. Meglehetősen szerény rezidencia volt, az alapterülete nem lehetett több négyszáz négyzetméternél, és legalább hetvenöt méterre volt a víztől, úgyhogy Wilkins talán mégsem volt olyan gazdag.

Ahogy bekukucskáltunk, azon tanakodva, hogy adhatnánk a bentiek tudtára, hogy ideérkeztünk, és szeretnénk bemenni, kitárult a bejárati ajtó, és egy férfi lépett ki rajta élénksárga esőkabátban. A kocsifelhajtón álló autó, egy kék Lexus felé indult.

Deborah felemelte a hangját, és odakiáltott:

– Tanár úr! Wilkins professzor!

A férfi felnézett az esőkabát kapucnijára alól.

– Igen?

– Beszélhetnék önnel egy pillanatra? – kérdezte a húgom.

Wilkins lassan odasétált hozzánk, a fejét kis szögben Deborah felé billentve.

– Ez attól függ. Kik szeretnének beszélni velem?

Deborah benyúlt a zsebébe a jelvényéért, Wilkins professzor pedig gyanakvoan megtorpant, kétségkívül attól tartva, hogy a húgom egy kézigránátot akar elővenni.

– A rendőrségtől vagyunk – nyugtattam meg.

– Csak nem? – fordult felém a férfi egy félmosollyal, ami az arcára fagyott, amikor meglátott, megremegett, majd egy nagyon rossz minőségű műmosolyként éledt újjá. Mivel én a megjátszott érzelmek és arckifejezések szakértője vagyok, kétségem sem volt afelől, szerény személyem látványa valamiért megijesztette, és ezt egy erőltetett mosoly mögé próbálta elrejteni. De miért? Ha bűnös volt, akkor a ténynek, hogy a rendőrség kopogtat a kapuján, ijesztőbbnek kellene lennie, mint hogy Dexter áll az ajtóban. De csak visszanézett Deborah és azt mondta: – Ja tényleg, már találkoztunk egyszer, az irodám előtt.

– Így van – mondta Deborah, akinek végre sikerült előteremtenie a jelvényt.

– Ne haragudjanak, de sokáig fog tartani? Sajnos eléggé sietnék – jelentette ki Wilkins.

– Csak pár kérdésünk lenne, professzor – nyugtatta meg Deborah. – Nem lesz hosszabb egy percnél.

– Na jó – nézte meg Wilkins a jelvényt, pillantott rám, majd sütötte le gyorsan a szemét. – Rendben. – Ezzel kinyitotta a kaput, és szélesre tárta.

– Nem akarnak bejönni?

Bár már bőrig áztunk, Jó ötletnek tűnt bemenni a zuhéból, úgyhogy követtük Wilkinst végig a kocsifelhajtón, majd a bejárati ajtón keresztül a házába.

A ház belső tere a klasszikus Coconut Grove-i Lezser Gazdag Ember stílusban volt kialakítva. Kisfiú korom óta nem láttam hasonlót, akkor vette ugyanis át a dominanciát a Miami Vice Modern stílus a környék dekorációs irányzatai közül. De ez a régimódi berendezés visszaidézte azoknak a napoknak az emlékét, amikor még ‘Nut Grove-nak hívták a környéket, a laza, bohém hangulata miatt.

A padlót vörösesbarna járólapok borították, olyan fényesek, hogy akár borotválkozó tükörnek is alkalmasak lettek volna, és egy társalgószerűségbe léptünk be, amelyben egy bőrdívány és két azonos stílusú szék állt egy nagy panorámaablak előtt. Az ablak mellett egy bárpult foglalt helyet, egy nagy, üvegezett borhűtővel és egy absztrakt, nudista festménnyel a falon.

Wilkins elsétált két cserepes növény mellett, és odavezetett minket a kanapéhoz, majd pár lépéssel előtte habozva megállt.

– Ó – mondta hátratulva a fején a kapucnit – kicsit talán túl vizesek vagyunk a bőrhuzat hoz. Nem foglalnának helyet egy bárszéken? – mutatott a bár felé.

Deborah-ra néztem, aki vállat vont.

– Akár állhatunk is – mondta – Ez nem lesz több egy percnél.

– Hát jó – mondta Wilkins, majd összefonta a karját, és Deborah-ra mosolygott – Mi lehet olyan fontos, hogy kiküldenek miatta az csöbe két embert? – kérdezte.

Deborah halványan elpirult, vagy a bosszúságtól, vagy valami mástól.

– Mióta van viszonya Tammy Connorral? – kérdezett vissza.

Wilkins arcáról eltűnt a vidámság, és egy pillanatra hideg, kellemetlen kifejezés vette át a helyét.

– Hol hallottak erről? – kérdezte.

Láttam, hogy Deborah megpróbálja egy kicsit kibillenteni az egyensúlyából, és mivel ez az én szakterületem egyike, csatlakoztam hozzá.

– Ha nem kapja meg a véglegesítést, el kell adnia ezt a házat? – kérdeztem.

Wilkins tekintete rám villant, és semmi kedvesség nem volt a pillantásában. De nem árult el semmit.

– Szóval ez volt Halpern fogházi vallomásaiban, ugye? Wilkins tette.

– Szóval nem volt viszonya Tammy Connorral? – kérdezte Deborah.

Wilkins visszanezett rá, és látható erőfeszítéssel visszaküzdötte arcára a nyugodt mosolyt. Megrázta a fejét.

– Sajnálom – mondta. – Nem tudom megszokni, hogy maga a rossz zsarú. Ez meglehetősen sikeres technika lehet kettőjük esetében, ugye?

– Egyelőre nem túl sikeres – válaszoltam. – Még egy kérdésünkre sem válaszolt.

Bólintott.

– Hát jó – mondta. – És azt is elmondta Halpern, hogy betört az irodámba? Az asztalom alatt találtam rá. Isten tudja, mit csinált ott.

– Mit gondol, miért tört be az irodájába? – kérdezte Deborah.

Wilkins vállat vont.

– Azt mondta, szabotáltam a dolgozatát.

– És így volt?

Wilkins ránézett, majd egy kellemetlen pillanat erejéig rám emelte a tekintetét, végül visszapillantott Deborah-ra.

– Én nagyon igyekszem együttműködni, de már olyan sok különböző dologgal megvádoltak, hogy azt se tudom, melyikre válaszoljak.

– Ezért nem válaszolt egyikre sem? – kérdeztem segítőkészen. Wilkins ezt elengedte a füle mellett.

– Ha meg tudják mondani, hogy kapcsolódik Halpern dolgozata Tammy Connorhoz, akkor boldogan segítek, amivel csak tudok. De ha nem, akkor sajnós indulnom kell.

Deborah rám nézett, és nem tudtam megállapítani, hogy vajon azért, mert tanácsra volt szüksége, vagy mert már unta Wilkinst bámulni, úgy hogy a leghitelesebb vállvonogatásommal reagált erre, mire visszanezett a tanárra.

– Tammy Connor meghalt – jelentette ki.

– Ó, te jó ég – lepődött meg Wilkins. – Hogyan?

– Ugyanúgy, mint Ariel Goldman – válaszolta Deb.

– És maga mindkettőjüket ismerte – tettem hozzá jóindulatúan.

– Feltételezem, nagyon sokan ismerték mindkettőjüket. Beleértve Jerry Halpernt – világitott rá Wilkins.

– Halpern professzor ölte volna meg Tammy Connort, Wilkins professzor? – kérdezte Deborah. – A fogházból?

Wilkins vállat vont.

– Csak azt mondtam, hogy ő is ismerte mindkettőjüket.

– És neki is viszonya volt egyikükkel? – kérdeztem.

Wilkins önelégülten elmosolyodott.

– Valószínűleg nem. Tammyvel legalábbis biztosan nem.

- Mit akar ezzel mondani, professzor? – kérdezte Deborah.
- Csak pletyka, tudják, hogy van ez. A srácoknak eljár a szája. Némelyikük úgy gondolja, Halpern meleg.
- Ezzel is eggyel kevesebb az ön vetélytársainak a száma – jegyeztem meg.
- Például Tammy Connor esetében.

Wilkins fenyegető tekintetet vetett rám, amitől, ha másodéves egyetemi hallgató lettem volna, biztos megrémülök.

– Ideje lenne már eldönteniük, hogy megöltem-e a tanítványaimat, vagy megkeféltém őket – jelentette ki.

– Miért zárná ki az egyik a másikat?

– Járt maga egyetemre? – kérdezett vissza.

– Igen, természetesen, miért? – mondtam.

– Akkor ismernie kell azt a nőtipust, amelyik szexuálisan üldözi a tanárait. Tammy elmúlt tizennyolc éves, és én nem vagyok nő.

– Nem etikátlan egy kicsit viszonyba keveredni egy diákkal? – kérdeztem.

– VOLT diákkal – csattant fel. – Az elmúlt szemeszter utolsó órája után kezdtem randizni vele. Egyik törvény sem tiltja, hogy az ember randevúzzon egy VOLT tanítványával. Különösen, ha a tanítvány a kezdeményező fél.

– Ügyes – jegyeztem meg.

– És szabotálta Halpern professzor dolgozatát? – kérdezte Deborah.

Wilkins visszanézett Deborah-ra, és megint elmosolyodott. Csodálatos volt olyasvalakit megfigyelni, aki majdnem olyan jó a gyors érzelmi váltások területén, mint én.

– Nyomozó, lát itt bármi gyanúsat? – kérdezte. – Nézzék, Jerry Halpern rendkívül értelmes fickó, de... azt nem lehet ráfogni, hogy kiegyensúlyozott lenne. És amiatt a rengeteg nyomás miatt, ami most ránehezedik, egyszerűen úgy döntött, hogy én egy összeesküvést szervezek ellene. – Vállat vont. – Nem hinném, hogy ennyire ügyes lennék – tette hozzá egy félmosollyal. – Legalábbis ami az összeesküvéseket illeti.

– Szóval azt hiszi, hogy Halpern ölte meg Tammyt és a többieket? – kérdezte Deborah.

– Ezt nem mondtam – válaszolta – De, lássuk be, Halpern a pszichopata. Nem én. – Tett egy lépést az ajtó felé, és felvonva a szemöldökét, Deborah-ra nézett. – És most, ha nem bánják, tényleg el kellene indulnom.

Deborah a kezébe nyomott egy névjegykártyát.

– Köszönjük, hogy áldozott ránk az idejéből – búcsúzott – Ha bármi eszébe jut, ami esetleg segíthet, kérem, hívjon fel.

– Mindenképpen – válaszolta a férfi azzal a fajta mosollyal, amitől meghalt a diszkó, kezét Deborah vállára helyezve. A húgomnak sikerült megállnia, hogy össze ne ránduljon. – Igazán nem szívesen dobom ki magukat ebben az esős időben, de... – Deborah rögtön elindult, véleményem szerint egy kicsit túl lelkesen is, ki a keze alól, az ajtó felé. Én követtem. Wilkins kiterelt minket az

ajtón, át a kapun, majd beült a kocsijába, kitolatott a bejáraton, és elhúzott. Deborah ott állt az esőben, és nézte, ahogy elhajt, minden biztonnyal azért, hátha ettől Wilkins elég ideges lesz ahhoz, hogy kiugorjon a kocsijából és mindent bevalljon, de az időjárásra való tekintettel szerintem ez túlzott optimizmusra vallott. Én beszálltam az autóba, és ott vártam.

Amikor a kék Lexus eltűnt, Deborah végre beült mellém.

– A pasastól konkrétan kiver a hideg verejték – jelentette ki.

– Gondolod, hogy ő a gyilkos? – kérdeztem. Furcsa volt, hogy most nem tudom, és azon töprengök, belát-e vajon más a ragadozó maszkja mögé.

Deb bosszankodva rázta a fejét. Vízcseppek repültek le a hajáról, és estek rám.

– Azt gondolom, hogy kibaszottul undorító egy pasas – mondta. – És te mit gondolsz?

– Én meglehetősen biztos vagyok abban, hogy igazad van – válaszoltam.

– Simán beismerte, hogy viszonya volt Tammy Connorrrel – gondolkozott el Deborah. – Akkor meg miért hazudott, és miért mondta azt, hogy a múlt szemeszterben volt a tanítványa?

– Reflexből? – találgattam. – A véglegesítés miatt?

A húgom dobolni kezdett az ujjával a kormánykeréken, majd, mint aki elszánta magát, előrehajolt, és beindította az autót.

– Ráállítok pár megfigyelőt – jelentette ki.

23. FEJEZET

Egy incidens jegyzőkönyvének a másolata várt az asztalomon, amikor végre beértem a munkahelyemre, és ez döbbsentett rá, hogy mindennek ellenére még vannak, akik elvárják tőlem, hogy produktív dolgozóként csináljam végig a napomat. Olyan sok minden történt az elmúlt pár órában, hogy nehéz volt megszoknom a gondolatot, hogy a nap nagy része még mindig ott leselkedik rám hosszú, éles fogaival, úgyhogy elmentem egy csésze kávéért mielőtt szorgosan munkához láttam volna. Félig-meddig reménykedtem benne, hogy valaki hozott be fánkot vagy kekszet, de ez természetesen botor gondolatnak bizonyult. Semmit nem találtam, csak másfél csésze odaégett, nagyon fekete kávé. Kitöltöttem belőle valamennyit egy csészébe – a maradékot otthagya olyanvalakinek, akit mindenre elszántként lehetne jellemezni –, és visszavonszoltam magam az asztalomhoz. Felvettem a jelentést, és elkezdtem olvasni. Úgy tűnik, valaki behajtott egy bizonyos Mr. Darius Starzak néven lévő járművel egy csatornába, majd távozott a helyszínről. Magát Mr. Starzakot mostanáig nem sikerült elérni. Több hosszú, pislogással, és a gonosz kávé kortyolgatásával kitöltött pillanatomba került rájönnöm, hogy ez a jelentés a ma reggeli eseményekről szól, és további percekbe telt eldöntennem, mit akarok kezdeni az egészszel.

A jármű tulajdonosának a neve nem sokat segített – szinte semmit, mivel elég nagy volt rá az esély, hogy az autót ellopták. De ebből kiindulva semmit nem tenni rosszabb volt, mint megpróbálkozni, és válasz nélkül maradni, úgyhogy ismét munkához láttam a számítógépeken.

A szokásos dolgokkal kezdtem – az autó forgalmi engedélyével, amin egy Old Cutler úti cím volt bejegyezve, a város egy drágább részén. Ezután átnéztem a rendőrségi aktáját – a közlekedési bírságokat, a folyamatban lévő ügyeket, gyermektartásokat; semmit nem találtam. Úgy tűnt, Mr. Starzak tiszteletre méltó honpolgár, aki semmilyen kapcsolatba nem került a törvény hosszú kezével.

Hát jó; jöjjön maga a név, „Darius Starzak”. A Darius nem egy szokványos keresztnév – legalábbis az Egyesült Államokban. Rákerestem a bevándorlási hivatal adatbázisában. És meglepetésemre rögtön meg is találtam. Először is, dr. Starzokról volt szó, nem pedig Mr. Starzokról. A PhD-jét vallásfilozófiából tette le a Heidelbergi Egyetemen, és pár évvel ezelőttig a Krakói Egyetem tanára volt. Még egy kicsit bogarásztam, és kiderült, hogy valami homályos botrány miatt rúgták ki. A lengyel nem a legerősebb oldalam, bár tudom, hogy azt kell mondani, kjalbasza, amikor ebédet rendelek a csemegeüzletből. De,

hacsak a fordításban nem voltak súlyosabb hibák, Starzakot azért rúgták ki, mert tagja volt egy illegális társaságnak.

Az aktából nem derült ki, hogy egy európai tudós, aki ilyen lehetetlen okból veszítette el az állását, miért követne engem mindenhova, majd miért hajtana egy csatornába. Ez súlyos mulasztásnak tűnt a szememben. Ennek ellenére kinyomtattam Starzak fotóját az emigrációs papírjaiból. Hunyorítva megnéztem, elképzeltem félig a mögé a napszemüveg mögé rejtve, amit az Avalon oldalsó visszapillantójában láttam. Lehet, hogy ő volt az. Az is lehet, hogy Elvis. És amennyire én tudtam, Elvisnek ugyan annyi oka volt követni engem, mint Starzaknak.

Egy kicsit mélyebbre ástam. Nincs könnyű dolga egy kockafejű laboránsnak, ha hivatalos meghatalmazás nélkül akarja elérni az Interpolt, lett légyen bármilyen vonzó és szellemes. De miután pár percig egy sajátos, online kidobóst játszottam az oldallal, megnyílt számomra a központi adatbázis, és innentől egyre érdekesebbek lettek a dolgok. Dr. Darius Starzak fent volt négy ország különleges megfigyelési listáján, és ezek egyike sem az Egyesült Államok volt, ami megmagyarázza, miért jött pont ide. Bár nem találtak arra bizonyítékot, hogy bármit is elkövetett volna, gyanakodtak rá, hogy többet tud a boszniai hadiárvak kereskedelmi forgalomba kerüléséről, mint amennyit elárul. És az ügyiratban mintegy mellékesen az a megjegyzés is szerepelt, hogy természetesen egyszerűen nem lehet pontosan megállapítani ezeknek a gyermekeknek a hollétét. A hivatalos rendőrségi dokumentumok nyelvén ez annyit tesz, hogy valaki úgy gondolja, talán dr. Starzak gyilkolta meg ezeket a gyerekeket.

Amikor ezt olvastam, el kellett volna töltsön a jéghideg kárörvendés csodálatos izgalma, a belém hasító vágy gonosz kis sugara – de nem éreztem semmit, a legapróbb szikra legtompább visszhangját sem. Ehelyett megéreztem az emberi típusú düh halvány visszatértét, azét, ami aznap reggel töltött el, amikor Starzak követett. Ez nem volt éppen egyenértékű pótléka annak az Utas irányából érkező, sötét és vad bizonyosság hullámnak, amihez hozzá voltam szokva, de legalább volt valami.

Starzak csúnya dolgokat tett gyerekekkel, és – ő, vagy valaki más, aki ellopta az autóját – velem is megpróbált csúnya dolgokat csinálni. Hát akkor jó; mostanáig úgy pattogtam oda-vissza, mint egy pingponglabda, és meg is elégedtem ezzel, passzívan és panasz nélkül türtem, a nyomorúságos megalázkodás vákuumának rabjaként, merthogy elhagyott a Sötét Utas. De ez itt olyasmi volt, amit értettem, sőt, amivel kezdeztem valamit.

Az Interpol aktájában az állt, hogy Starzak egy nagyon rossz ember, pontosan az a fajta, amelyiket hobbim során általában megpróbáltam felkutatni. Valaki követett engem a kocsiában, majd odáig merészkedett, hogy elsüllyesztette az autót egy csatornába, csak hogy elmenekülhessen. Lehetségesnek tartottam, hogy valaki ellopta az autót, és Starzak teljesen ártatlan

volt az egészben; de nem hittem volna, és az Interpol jelentés is az ellenkezőjét bizonyította. De csak hogy biztosra menjek, leellenőriztem a lopott járművek listáját. Starzak, vagy az autója nem szerepelt rajta.

Hát jó; eleve úgy gondoltam, hogy ő volt az, és ez bizonyította a bűnöségét. Tudtam, mit kell tennem; az, hogy immár egyedül voltam ott belül, miért jelentené azt, hogy nem tudom megtenni?

A bizonyosság meleg ragyogása pislákol a dühöm alatt, és lassú, állhatatos izzássá változtatta azt. Ez nem ugyanaz volt, mint a meggyőződésnek az az aranyvalutája, amit az Utas tévedhetetlenül biztosított számomra, de határozottan több volt egy megérzésnél. Biztos voltam benne, hogy jól gondolom. Még ha nem is volt a kezemben az a fajta vitathatatlan tárgyi bizonyíték, ami a többi esetben igen, hát, így jártam; Starzak olyan messzire merészkedett, hogy nem maradt bennem kétség, és saját maga tolt fel magát a listám tetejére. Megkeresem, pusztá rossz emlékké változtatom, és egy újabb csepp vért rakok el a kis rózsafa dobozomba.

És mivel egyébként is most először irányítottak az érzelmeim, hagytam, hogy a remény egy apró, törekeny bimbója virágba boruljon. Nagyon is elképzelhető, hogyha elbánok Starzakkal, és megteszem azokat a dolgokat, amiket még soha nem csináltam egyedül, akkor ez önmagában is elég lesz ahhoz, hogy visszatérjen a Sötét Utas. Semmit nem tudtam arról, hogy működnek ezek a dolgok, de volt benne némi logika, nem? Az Utas mindig ott volt, hogy biztasson – miért ne lehetne, hogy ha megteremtem a szükséges feltételeket, akkor feltűnik? És hát nem vetette magát Starzak a szabad akaratából az utamba, szinte könyörögve, hogy bánjak el vele?

Ha pedig az Utas nem jön vissza, akkor miért ne kezdjek el önmagam lenni egyedül is? Mindig is én végeztem el a piszkos munkát, nem folytathatnám ezt a pályát, még így, üresen is? És a kérdésekre a válasz egy nagy, vörös „de igen”-né állt össze. Egy pillanatra megtorpantam, és reflexből vártam az árnyékos belső sarokból érkező megszokott sziszegésére a gyönyörnek, de természetesen ezúttal nem lehetett benne részem.

Mindegy. Egyedül is meg tudom csinálni.

Az utóbbi időben nagyon sokat dolgoztam éjszaka, úgyhogy Rita arcán a meglepetés halvány nyoma sem látszott, amikor vacsora után bejelentettem, hogy vissza kell mennem a hivatalba. Természetesen Cody és Astor már nem engedtek el ilyen könnyen, ragaszkodtak ahhoz, hogy velem akarnak tartani, és valami érdekeset csinálni, vagy legalább én maradjak otthon, és játsszunk ipiapacsot. De némi igen erőtlen könyörgés és a részemről érkező pár homályos fenyegetés után levakartam őket magamról, és kislisszoltam az ajtón az éjszakába. Az én éjszakámba, utolsó megmaradt barátomhoz és erőtlen félholdjához, ami az unalmas, vizenyős égbolton pislákol.

Starzak egy elkerített lakóparkban élt, de egy minimálbérért dolgozó őr egy kunyhóban sokkal hatékonyabb a helyi ingatlanárak megemelésének terén, mint abban, hogy egy Dexter tapasztalatával és éhségével megáldott betörőt távol tartson. És bár ez egy kisebb kirándulást jelentett számomra, miután kiszálltam az autóból, az őrbódétól távol, örömmel nyugtáztam a lehetőséget a testmozgásra. Mostanában túl sok hajnalba nyúló éjszakázásban és túl sok savanyú reggelben volt részem, úgyhogy üdítő változatossággként értékeltem azt, hogy talpon vagyok, és egy méltó cél felé menetelek.

Lassan körbejártam a környéket, megtaláltam Starzak házát, és elmentem mellette, mintha csak egy szomszéd lennék, aki éppen esti egészségügyi sétáját végzi. Az utcára néző szobában égett a lámpa, és egy szál autó állt a kocsi-felhajtón; floridai rendszáma volt, az alján Manatee County fel irattal. Ebben a megyében csak háromszázezer ember él, de legalább kétszer ennyi autó rendszámablája hirdeti, hogy odavalósi. Ezzel a trükkel az autókölcsönzők szoktak élni, hogy ne derüljön ki, miszerint kölcsöngépjárműről van szó, ami következőképpen egy turistáé, akinek autója a könnyű zsákmányra hajtó ragadozók kedvenc célpontja lehet.

Éreztem, ahogy elönt a várakozás forró hulláma; Starzak otthon volt, és az, hogy kölcsönzött autót vezet, nagymértékben valószínűsítette, hogy ő hajtott a kocsijával a csatornába. Elhagytam a házát, éberem figyelve annak jeleit, hogy megláttak. Semmit nem vettem észre, és csak a tele vízió halk döngicsélését hallottam valahonnan.

Megkerültem a tömböt, és találtam egy sötétbe borult házat, aminek le volt eresztve az összes rolója, biztos jeleként, hogy senki nincs otthon. Keresztülvágtam kivilágítatlan kertjén, és odamentem a magas sövényhez, ami Starzak házától választotta el. Becsusszantam egy résbe a bokrok között, az arcomra húztam a tiszta maszkot, felhúztam a kesztyűmet, és vártam, hogy a szemem és a fülem hozzászokjon a körülményekhez. Eközben felvetődött bennem, milyen nevetségesnek tűnhetek annak a szemében, aki esetleg észrevesz. Emiatt még soha nem aggódtam; az Utas tökéletes radarral rendelkezett, és mindig értesített a nem kívánt megfigyelőkről. De most, mindenféle belső segítség híján, meztelennek éreztem magam. És ahogy szétáradt bennem ez az érzés, elmúltával valami mást hagyott bennem; a hamisítatlan, védtelen ostobaságét.

Mit kerestem én itt? Szinte minden saját magam által állított szabályt áthágtam, amikor spontán felindulásból idejöttem, a szokásos gondos előkészületeim nélkül, valódi bizonyíték nélkül, az Utas nélkül. Őrütség volt. Szinte tálcán kínáltam magam, hogy felfedezzenek, bezárjanak, vagy hogy Starzak apró darabokra szabdaljon.

Lehunytam a szemem, és figyeltem a rajtam végigbugyogó szokatlan érzelmeket. Érezni; milyen hamisítatlanul emberi dőreség. Következő lépésként esetleg csatlakozhatok egy tekecsapathoz. Kereshetnék egy online csevegő-

szobát, ahol New Age típusú önmegvalósításról és az aranyér alternatív, homeopátiás gyógymódjairól beszélgethetek. Üdvözlünk az emberek között, Dexter; az emberi faj végtelenül sekélyes, céltalan társadalmában. Reméljük, jól érzed majd magad rendkívül rövid és fájdalmas utadon.

Kinyitottam a szemem. Fel is adhatnám, és elfogadhatnám a tényt, hogy Dexter napja leáldozott. Vagy..., vagy végigcsinálhatom ezt, bármilyen kockázattal is jár, és ismét érvényt szerezhetek annak a valaminek, ami mindig is Én voltam. A tettek mezejére léphetek, hogy visszaszerezsem az Utast, vagy hogy elinduljak a nélküle rám váró élet ösvényén. Ha Starzak nem is volt a bizonyosság netovábbja, de nem állt messze tőle, én pedig itt álltam, és végül is vészhelyezetről van szó. Ez legalább egy tiszta döntés, olyasvalami, amit jóideje nem gyakoroltam. Mély levegőt vettem, és amilyen halkán csak tudtam, átvágtam a sövényen, majd folytattam utamat Starzak kertjében.

Igyekeztem árnyékban maradni, és eljutottam a ház faláig, ahonnan egy ajtó vezetett a garázsba. Be volt zárva – de Dexter csak nevet a záron, és nem volt szükségem az Utas segítségére ahhoz, hogy kinyissam ezt a lakatot, és az ajtót magam mögött halkán becsukva, belépjek a garázsba. Egy bicikli állta szemben lévő fal mellett, továbbá egy munkapad, egy nagyon takaros szerszámkészlettel a falon. Ezt megjegyeztem, és átvágtam a garázson, majd megálltam, és a házba vezető ajtóra tapasztottam a fülem.

A légkondicionáló halk zümmögését és a televízió hangját hallottam, mást semmit. Még egy kicsit hallgatóztam, hogy biztosra mehessek, majd nagyon óvatosan kinyitottam az ajtót. Nem volt bezárva, könnyedén és hangtalanul nyílt, és már bent is voltam Starzak házában, olyan némán és sötéten, mintha csak egy árnyék lennék a sok közül.

Végigosontam a folyosón, végig a televízió kiszűrődő lila fénye felé, szorosan a fal mellett, azzal a nyugtalanító tudattal, hogy ha valami módon mögöttem jelenik meg a ház ura, akkor eltéveszthetetlenül kirajzolódik számára a körvonalam. De amikor rálátásom nyílt a tévére, megláttam a kanapé támlája fölé emelkedő fejet, akkor tudtam, hogy most elkaptam. A tenyerembe készítettem a húsz kilóra hitelesített horgászsinórból kötött hurkot, és közelebb léptem. Reklám következett, és a fej kicsit meg mozdult; egy pillanatra megtorpantam, de a férfi feje visszament középre, és én már át is repültem hozzá a szobán, és a nyaka köré vettem a hurkot, hogy közvetlenül az ádámcsutkája felett szorosra húzzam.

Egy rövid ideig nagyon kielégítő módon hánytá-vetette magát, amitől csak még inkább megfeszült a hurok. Figyeltem, ahogy csapkod és a torkához kap, és bár ezt élvezetesnek találtam, nem éreztem azt a hideg, vad kárörömöt, amit ilyenkor szoktam. De még így is szórakoztatóbb volt, mint a reklámot nézni, és hagytam, hadd csinálja, amíg arcszíne lilába nem kezdett játszani, és a hánykolódás kétségbeesett kalimpálássá nem szelídült.

– Ne mozogjon, és maradjon csendben – mondtam –, és akkor hagyom, hogy levegőt vegyen.

Nagyot nőtt a szememben azzal, hogy ezt azonnal felfogta, és felhagyott az erőtlen kapálózással. Egy nagyon kicsit meglazítottam a hurkot, és figyeltem, ahogy erőlködve levegőt vesz. Csak egyet – ezután megint meg szorítottam, és talpra húztam.

– Jöjjön – szólítottam fel, és ő jött is.

Mögötte álltam, olyan szorosra húzva a zsinórt, hogy egy kicsit tudjon lélegezni, ha nagyon akar, és végigvezettem a folyosón a ház hátsó része felé, majd be a garázsba. Ahogy a munkapadhoz löktem, fél térdre esett, vagy mert megbotlott, vagy mert ilyen ostobán próbált kicsúszni a markomból. Bármi okból is tette, nem volt kedvem az ilyesmihez, úgyhogy annyira megrántottam a zsinórt, hogy mindkét szeme kidülledt, majd néztem, ahogy elsötétül az arca, és ájultan a földre rogy.

Ez csak megkönnyítette a dolgomat; felpakoltam a holt súlyát a munkapadra, és szorosan odaszigetelészalagoztam, mialatt a férfi még mindig tátott szájú öntudatlanságban fetrengett. Egy vékony kis nyálpatak csordult ki a szája sarkán, és zihálva vette a levegőt, még azután is, hogy meg lazítottam a hurkot. Én meg lenéztem Starzakra, ahogy ott feküdt kiterítve azzal a visszataszítóan tátott szájú arcával, és arra gondoltam, amire még soha, hogy lám, ennyi egy ember. Végző soron ennyik vagyunk. Egy zsák hús, ami lélegzik, és amikor az abbamarad, akkor csupán rothadó hulladék.

Starzak köhögni kezdett, és még több nyál csordult ki a száján. Nekifeszült a szigetelészalagnak, rájött, hogy nem tud mozogni, és pislogva kinyitotta a szemét. Mondott valami érthetetlen dolgot, amiben túl sok mássalhangzó volt, majd elfordította a tekintetét, és észrevett engem. Természetesen a maszk miatt nem láthatta az arcomat, de rámtört az a nagyon nyugtalanító érzés, hogy ennek ellenére felismert. Párszor megmozdult a szája, de nem mondott semmit, amíg a tekintetét végre vissza nem fordította a lábfeje irányába, és akkor megszólalt száraz, reszelős hangon, némi közép-európai akcentussal, ugyanakkor a várakozásomhoz képest meglehetősen érzéketlen hangon.

– Nagyon nagy hibát követ el – mondta

Megpróbáltam visszakézből megfogalmazni egy gonosz választ, de nem sikerült.

– Ó rá fog jönni – folytatta a férfi rettenetesen kifejezéstelen, nyers hangján. – Mindenképpen el fogja kapni, tőlem függetlenül. Magának már túl késő.

És ez elég is volt. Nem volt szükségem ennél egyértelműbb beismerésére annak, hogy rossz szándékkal követett engem. De nem jutott eszembe más, mint hogy megkérdezzem:

– Kicsoda?

A férfi elfelejtette, hogy oda van ragasztva a munkapadhoz, és megpróbálta megrázni a fejét. Nem sikerült, de nem úgy tűnt, mintha ez különösebben zavarta volna.

– Meg fogják találni magát – ismételte meg. – Most már nemsokára. – Megrándult, mintha legyinteni akart volna, és azt mondta – Rajta. Öljön meg. Akkor is meg fogják találni.

Lenéztem rá, ahogy ott feküdt passzívan, készen arra, hogy dolgozni kezdjek rajta, és el kellett volna töltsön az előttem álló munka jeges gyönyöre. De nem töltött el. Semmi nem töltött el az ürességen kívül, a reménytelen hiábavalóság bizonyosságán kívül, ami a sövénynél tört rám.

Leráztam magamról a majrét, és leragasztottam Starzak száját. Megvonnaglott az arca, de ezt leszámítva továbbra is mereven nézett maga elé, az érzelem egyéb jelei nélkül.

Felemeltem a késemet, és lenéztem a mozdulatlan, érzéketlen áldozatomra. Még mindig hallottam, ahogy zihálva jár ki-be az orrlyukain a rettenetesen nedves levegő, és véget akartam ennek vetni, ki akartam oltani az életét, kiiktatni ezt a kártékony teremtményt, apró darabokra vágni és takaros, száraz zsákokba csomagolni, mozdulatlan komposztdarabokká változtatni, amelyekről már nem kell többé félnem, amelyek nem esznek, nem ürítenek, nem sűrögnek többé az emberi élet egyszínű labirintusában...

...és nem voltam rá képes.

Némán szólítottam a Sötét Szárnyak Ismerős suhogását, hogy törjön elő belőlem és világítsa meg pengémet a vad céltudatosság gonosz fényével, de semmi nem történt. Semmi nem mozdult meg bennem ennek a hegyes, oly szükséges dolognak a gondolatára, amit olyan boldogan, olyan sokszor megtettem már. Az ürességen kívül nem feszített belülről semmi.

Leengedtem a késemet, elfordultam, és kisétáltam az éjszakába.

24. FEJEZET

Másnap valahogy sikerült kikászálódnom az ágyból, és elvonszoltam magam a munkába, a bennem törékeny töviskertként virágzó tompa kétségbeesés mardosó kínja ellenére. Úgy éreztem mintha bele lennék bugyolálva a tompa gyötrelém ködébe, ami éppen csak annyira fáj, hogy emlékeztessen, miszerint hozzám hasonlóan céltalan. Úgy tűnt, nem is érdemes átesnem az érzelemmentes reggelizésen és a hosszú és csigalassúságú vezetésen, egészen a munkahelyemig. Semmi értelme nincs ezeknek, leszámítva a szolgálai megszokást. De megtettem, hagytam, hogy agyam motoros emlékezete végigvigen egészen az irodámba álló székemig, amire leültem, bekapcsoltam a számítógépet, és belemerültem a napi rabszolgamunkába.

Kudarcot vallottam Starzakkal. Már nem voltam önmagam, és arról sem volt fogalmam, hogy akkor ki vagy mi vagyok. Rita az ajtóban várt, amikor hazaértem, az akut nyugtalanság jeleivel az arcán.

– Döntést kell hoznunk a zenekarokkal kapcsolatban – közölte velem. – Lehet, hogy már nem is érnek rá.

– Rendben – válaszoltam. Miért ne hozzunk döntéseket zenekarokkal kapcsolatban? Ennek is volt annyi értelme, mint bármi másnak.

– Felvettem a cédéket onnan, ahova tegnap ledobta őket – folytatta –, és ár szerint sorba rendeztem őket.

– Ma este meghallgatom mind – feleltem, és bár Rita még mindig nyugősnek tűnt, idővel győzött az esti rutin, úgyhogy lenyugodott, és főzésbe, illetve takarításba merült, míg én meghallgattam egy sor együttes tolmácsolásában a kacsatáncot és az Electric Slide-ot. Biztos vagyok benne, hogy ez rendes körülmények között annyi örömet okozott volna, mint egy fogfájás, de mivel a világon semmi más nem jutott eszembe, amit érdemes lett volna csinálnom, végigküzdöttem magam az egész kupac cédén, és hamarosan el is jött a lefekvés ideje.

Hajnali egykor visszatért a zene, és most nem a kacsatánkra gondolok. Megszóltak a dobok és a trombiták, amit emberi hangok kórusa követett, betörve az álmomba, hogy a mennyországba emeljen; ezt követően a padlón ébredtem, és a zene emléke még mindig ott visszhangzott a fejemben.

Hosszú időn keresztül feküdtem ott a padlón, képtelenül arra, hogy megfogalmazzak akár egyetlen koherens gondolatot is arról, hogy mit jelenthet ez az egész, ugyanakkor rettegve attól, hogy visszaalszom, és esetleg megint rám tör a zene. Végül azért visszamásztam az ágyamba, és feltételezem, még aludtam

is, mivel amikor legközelebb kinyitottam a szemem, sütött a nap, és zajok jöttek a konyhából.

Szombat reggel volt, és Rita áfonyás palacsintát sütött, ami nagyon kellemes módon hívogatott engem vissza a megszokott életembe. Cody és Astor lelkesen lapátolták magukba a finomságot, és egy átlagos reggelen én sem fogtam volna vissza magam. De ez nem volt átlagos reggel.

Nehéz elbagatellizálni azt a mértékű sokkot, ami még Dextert is megviseli. Nekem nagyon gyors az emésztésem, és folyamatosan üzemanyag utánpótlásra van szükségem, ha működésben akarom tartani azt a nagy szerű gépezetet, ami én vagyok. Rita palacsintája pedig egyértelműen a prémium minőségű, ólommentes kategóriának felelt meg. Ennek ellenére időről időre azon kaptam magam, hogy a villámat bámulom, ami félúton megállt a tányér és a szám között, és képtelen vagyok elég lelkesedést összegyűjteni magamban ahhoz, hogy befejezzem a mozdulatot és berakjam a számba az ételt.

Nemsokára mindenki befejezte a reggelit, én pedig még mindig a félig teli tányéromat bámultam. Még Rita is észrevette, hogy Dexter Birodalmában nincs minden rendben.

– Alig nyúltál az ételhez – jegyezte meg. – Valami baj van?

– Arról az úgyról van szó, amin dolgozom – mondtam, félig-meddig híven az igazsághoz. – Nem tudom kiverni a fejemből.

– Ó – mondta Rita. – Biztos vagy benne, hogy... úgy értem, nagyon véres úgy?

– Nem erről van szó – válaszoltam azon töprengve, vajon mit akart hallani.

– Csak... nagyon rejtélyes.

Rita bólintott.

– Néha, ha az ember egy ideig egyszerűen nem gondolkozik valamin, egyszer csak ráébred a válaszra.

– Talán igazad van – feleltem, és ebben valószínűleg volt egy csepp túlzás.

– Befejezed a reggelit? – kérdezte Rita.

A tányéromban lévő félig elfogyasztott palacsinták halmára és a dermedt szirupra meredtem. Tisztában voltam azzal, hogy tudományos szempontból nézve ugyanolyan finomak, mint voltak, de pillanatnyilag körülbelül annyira találtam őket csábítóknak, mint egy halom régi, átázott újságot.

– Nem – válaszoltam.

Rita aggodalommal pillantott rám. Dexter, amint nem eszi meg a reggelijét: ez feltérképezetlen terület.

– Miért nem mész ki hajókázni? – kérdezte – Attól mindig megnyugszol.

Odajött, és agresszív gondoskodással a vállamra tette a kezét, Cody és Astor pedig rám nézett, reménykedve, hogy esetleg kiviszem őket is a tengerre, és az egész hirtelen futóhomokká változott.

Felálltam. Ez már túl sok volt nekem. Még a saját elvárásaimnak sem sikerült megfelelnem, és a követeléstől, hogy az ő igényeiket is kielégít sem,

fulladozni kezdtem. Nem tudtam, vajon a Starzakkal kapcsolatos kudarcokról, a levakarhatatlan zenéről, vagy arról volt-e szó, hogy hirtelen kötelezővé vált számomra a családi élet. Talán mindezek együtt téptek szét engem a lehető legkülönbözőbb irányokba, és szippantották be darabjaimat a rám fonódó normalitás örvényébe, amitől sikoltoznom kellett, ugyanakkor már nyöszörögni sem voltam képes. Bármilyen is volt az oka, egyszerűen muszáj volt megszöknöm.

– El kell intéznem valamit – mondtam, mire mindannyian sebzett arcki-fejezéssel csodálkoztak rám.

– Ó – válaszolta Rita –, és mit?

– Valamit az esküvővel kapcsolatban – csúszott ki a számon anélkül, hogy a leghalványabb fogalmam lett volna afelől, hogy folytatom, de vakon bízom az ösztöneimben. És nagy örömökre legalább ebben szerencsém volt, mert eszembe jutott a rákvörös, szégyenkező Vince Masuokával lefolytatott beszélgetésünk. – Beszélnem kell a séffel.

Rita felderült.

– Manny Borque-kal fogsz találkozni? Ó – mondta. – Hát ez igazán...

– Bizony – helyesletem. – Majd jövök. – Úgyhogy ebben az ésszerű szombat reggeli időpontban, háromnegyed tízkor búcsút intettem a piszkos edényeknek és a családi örömöknek, és beszálltam az autóba. Szokatlanul nagy nyugalom volt az utakon, semmiféle erőszakot vagy büntényt nem láttam az úton South Beachig, ami majdnem olyan meglepő volt, mint a hó Fontainebleau-ben. Az utóbbi időben történtek miatt a visszapillantón tartottam a szememet. Egy percig azt hittem, hogy egy kis piros Jeep formájú autó követ, de amikor lelassítottam, elment mellettem. A forgalom szellős maradt, és még mindig csak negyed tizenegy volt, amikor leparkoltam a kocsival, felmentem a lifttel, és bekopogtam Manny Borque ajtaján.

Nagyon hosszú ideig néma csend volt, úgyhogy ismét bekopogtam, ezúttal egy kicsit erősebben. Már azon voltam, hogy megpróbálom előadni egy egész dobszólót a ajtón, amikor az kitárult, és egy különösen leharcolt, nagyrészt meztelen Manny Borque pislogott ki rám mögüle.

– Jézus szent mellbimbói – vartyogta. – Hány óra van?

– Negyed tizenegy – válaszoltam vidáman. – Majdnem ebéidő.

Talán még nem ébredt fel teljesen, esetleg úgy gondolta, hogy ez annyira vicces, hogy megéri még egyszer kimondani, mindenesetre meg ismételte:

– Jézus szent mellbimbói.

– Bejöhetek? – érdeklődtem udvariasan, mire még párat pislogott, majd kitárta az ajtót.

– Ajánlom, hogy érdekes legyen – mondta, és én követtem útján, ami elvezetett az előtérben álló rettenetes művészeti izé mellett, és az ablaknál lévő kis fészeknél ért véget. Felugrott a székére, és én is leültem vele szemben.

– Beszelnünk kell az esküvőről – közöltem vele, ő pedig nagyon morcosan megrázta a fejét, és azt sípolta:

– Franky – Nem jött válasz, és Manny rátámaszkodott az asztalra az egyik apró kezével, a másikkal pedig dobolni kezdett rajta. – Remélem, az a kis ribanc... az isten verje meg, Franky! – kiáltotta olyan hangon, ami egy nagyon magas regisztrartományban előadott üvöltésre hasonlított.

Egy pillanat múlva nagy sietség hallatszott a lakás túlsó végéből, majd begyekezett egy fiatalember, aki futás közben húzta össze magán a köntösét és simította hátra egyenes, sötét haját, majd megállt Manny előtt.

– Szia – mondta. – Úgy értem, szóval tudják. Jó reggelt.

– Hozzál kávé, nagyon gyorsan – szólította fel Manny anélkül, hogy ránézett volna.

– Ööö – válaszolta Franky. – Persze. Jó. – Egy fél másodpercig habozott, éppen csak annyi ideig, hogy Mannynek ideje legyen meglóbálnia apró kis öklét, és azt sikoltania, hogy „lódulj már, az isten verje meg!”. Erre Franky nyelt egyet, és elvonszolta magát a konyha irányába, Manny pedig visszengedte mind a harmincöt kilóját a könyökére, és sóhajtvá lehunyta a szemét, mintha végtelenül ostoba démonok hatalmas hordái kínoznák.

Mivel nyilvánvaló volt, hogy a kávé előtt esélyem sincs koherens párbeszédre, kinéztem az ablakon, és gyönyörködtem a kilátásban. Három nagy teherhajó úszott a láthatáron, füstcsíkot húzva maguk után, a parthoz közelebb pedig sétahajók álltak nagy választékban, a Bahamákra induló több millió dolláros játékszerektől egészen egy csapat vitorlásig a part mellett. Egy élénk-sárga csónak indult a parttól, nyilvánvalóan a teherhajók egyikéhez. Ragyogott a nap, sirályok repkedtek hulladékot keresve, én pedig arra vártam, hogy Manny megkapja a transzfúziót.

Valami nagy csattanással összetört a konyhában, és tompán kihallatszott Franky siránkozása, hogy „Ó, a francba”. Manny megpróbálta még jobban összeszorítani a szemhéját, mintha így ki tudná zárni annak kínját, hogy rettenetes ostobaság veszi körül. Csak pár perc telt bele, és Franky meg is érkezett végre a kávékészlettel, egy ezüst, formátlan edénnyel, és három alacsony, kő jellegű csészével, amiket egy festőpaletta formájú üvegtálcán hozott be.

Franky remegő kézzel helyezett egy csészét Manny elé, és megtöltötte. Manny belekortyolt, a megkönnyebbülés legkisebb jele nélkül sóhajtott egyet, majd végre kinyitotta a szemét.

– Rendben – mondta. Majd Franky felé fordulva hozzátette: – Takarítsd fel azt a szörnyű mocskot, amit csináltál, és ha egyetlen üvegszilánkba is belelépek, istenre esküszöm, hogy kibebelezlek. – Franky ezzel kibotorkált, Manny pedig ivott egy újabb mikroszkopikus kortyot, mielőtt rám emelte volna vizenyős tekintetét. – Az esküvőről akar velem beszélni – mondta, mintha nem tudná elhinni.

– Pontosan – feleltem, mire megcsóválta a fejét.
– Egy ilyen jóképű fiatalember, mint maga – sóhajtott. – Mi az istenért nőszül meg?

– Az adókedvezmények miatt – válaszoltam. – Beszélhetünk a menüről?

– Hajnalhasadéskor, vasárnap? Nem – tiltakozott. – Az egy szörnyű, értelmetlen, primitív szertartás. – Feltételeztem, hogy az esküvőről beszél, nem pedig a menüről, bár Mannynél soha nem lehet tudni. – Felfordul a gyomrom a gondolatra is, hogy egyesek szabad akaratukból végigcsinálják. De – folytatta, engedékenyen intve a kezével – legalább alkalmam nyílik egy kis kísérletezésre.

– Azon gondolkozom, hogy nem tudna-e egy kicsit olcsóbban kísérletezni.

– Tudnék – válaszolta, és most először villantotta ki a fogait, bár ezt a gesztust csak azok neveznék mosolyoknak, akik szerint az állatkínzás vicces – de nem fogok.

– És miért nem?

– Mert már eldöntöttem, hogy mit csinálok, és maga nem tud ebben megakadályozni.

Igazság szerint több ötletem volt arra, hogyan akadályozhatnám meg, de bármilyen élvezetesek is lennének, egyik sem felelne meg Harry Törvényei szigorú szellemének, úgyhogy nem indulhattam el ezen az úton.

– Ugye, a kedves rábeszélés nem segítene? – kérdeztem reménykedve.

Kihívóan rám nézett.

– Mennyire kedvesre gondolt? – kérdezte.

– Hát, úgy terveztem, azt ismételtetem, kérem szépen, és nagyon sokat mosolygok.

– Ez nekem nem elég – válaszolta. – Messze nem elég.

– Vince azt mondta, körülbelül ötszáz dollárra tippelt fejünként.

– Én nem szoktam tippelgetni – vicsorogta. – És egyáltalán nem érdekel a garasoskodása.

– Hát persze hogy nem – próbáltam lecsillapítani. – Végül is, nem a maga garasairól van szó.

– A barátnője aláírta a kibaszott szerződést – közölte velem. – Annyit számolok fel, amennyit nem szégyellek.

– De biztos van valami, amit tehetek, hogy egy kicsit lejjebb menjen az ár – mondtam reménykedve.

A vicsorgása megint kihívóvá változott.

– Van, de nem abban a székben – válaszolta.

– Akkor mit tehetek?

– Ha arra gondol, mit tehet, hogy meggondoljam magam, akkor semmit. Semmit a világon. Sorban állnak az ajtóm előtt azok, akik szeretnék, hogy nekik dolgozzak. Két évre előre tele a naptáram, és nagyon nagy szívességet

teszek magának. – A kihívó mosolya valami természetfölöttivé szélesedett. – Úgyhogy készüljön fel a csodára. És egy nagyon nagy számlára.

Felálltam. Nyilvánvaló volt, hogy a kis gnóm nem enged, én pedig sem mit nem tehetek. Nagyon szerettem volna valami olyasmit mondani, hogy „még hallani fog felőlem”, de ennek sem lett volna túl sok értelme. Úgyhogy csak visszamosolyogtam rá, azt mondtam, „hát jó”, és kisétáltam a lakásból. Ahogy becsukódott mögöttem az ajtó, hallottam, hogy már vinnyog is Frankynek.

– Az isten szerelmére, mozdítsd már meg azt a nagy segged, és takarítsd fel azt a szart a kibaszott padlómról.

Ahogy a lift felé sétáltam, egy jéghideg ujj érintését éreztem a tarkómon, és egy pillanatra halványan felkavarodott bennem valami, mintha a Sötét Utas bedugta volna a lábujját a vízbe, majd, miután túl hidegnek bizonyult, elszaladt volna. Megálltam, és lassan körülnéztem a folyosón. Semmi. A másik végén egy férfi kotorászott az újságja után az ajtó előtt. Ezt leszámítva üres volt az előtér. Egy pillanatra lehunytam a szemem. Mi van? – kérdeztem. De nem jött válasz. Még mindig egyedül voltam. És, hacsak valaki nem lesett a kukucskaölényülésán keresztül, tévedésnek bizonyult a riasztás. Vagy, ami még valószínűbb, hamis reménykedésnek.

Beszálltam a liftbe, és lementem.

Amikor a lift ajtaja bezárult, a Megfigyelő felegyenesedett, még mindig a kezében tartva az újságot, amit a lábtörlőről vett fel. Ez nagyszerű álca volt, még többször felhasználhatja. Végignézett a folyosón, és eltöprengett azon, mi olyan érdekes abban a másik lakásban, de ez igazából nem számított. Ki fog derülni. Bármit is tett az a Másik, meg fogja tudni. Lassan tízig számolt, majd nyugodt léptekkel a felé a lakás felé kezdett ögyelegni, ahonnan a Másik kijött. Csak egy pillanatba fog telni, hogy megtudja, mit keresett ott. És aztán... A Megfigyelőnek nem volt különösebb elképzelése arról, mi játszódik le éppen a Másik fejében, de nyilvánvalóan nem történt elég gyorsan. Itt volt az ideje egy lökésnek, valaminek, ami kibillenti a másikat a passzivitásból. A játékosság ritka késztetését érezte felgyülni a hatalom Sötét Felhője mögött, és meghallotta a Sötét Szárnyak rebbenését ott legbelül.

25. FEJEZET

Egész életemben az embereket tanulmányoztam, és azt figyeltem meg, hogy bármilyen keményen is próbálkoznak, egyszerűen nem képesek megakadályozni a hétfő reggel eljövetelét. Ennek ellenére természetesen nem adják fel, mégis mindig eljön a hétfő, amikor az összes szorgos kis hangyának vissza kell rázódnia a gürcöléssel és szenvedéssel teli szörnyű hétköznapiakba.

Ez a gondolat mindig felvidít, és mivel szeretem, ha boldogság jár a nyomomban, megtettem, ami tőlem telik, hogy kipárnázzam az elkerülhetetlen hétfő reggel eljövetelének megrázkódtatását egy doboz fánk segítségével, ami mind eltűnt egy leginkább különösen rosszkedvű örjögésként jellemezhető zavargásban, még mielőtt az asztalomhoz értem volna. Nagyon erősen kételkedtem abban, hogy bárkinek több oka lenne a duzzogásra, mint nekem, de abból, ahogy a többiek rávetették magukat a fánkomba, miközben rám csak morogtak, ez ki nem derült volna.

Úgy tűnik, Vince Masuoka is osztja az általánosan lehangolt kedélyállapotot. Szörnyülködést és meglepetést tükröző arckifejezéssel botladozott be az irodámba, és valószínűleg ezt valami nagyon megindító dolog válthatta ki belőle, mert már-már őszintének tűnt.

– Jézusom, Dexter – szólalt meg. – Ó, te jó ég.

– Megpróbáltam megmenteni neked egyet – mentegetőztem arra a következtetésre jutva, hogy ilyen kinszenvedést csak és kizárólag az üres fánkodoboz látványa válthat ki bárkiből. De Vince csak a fejét rázta.

– Ó, Jézusom, el sem hiszem. Meghalt!

– Semmit nem csináltam a fánkokkal – védekeztem.

– Te jó ég, és te beszélni akartál vele. Elmentél hozzá?

Minden párbeszédben van egy pont, amikor legalább az egyik résztvevőnek tudnia kell, miről is van szó tulajdonképpen, és úgy döntöttem, hogy most érkezünk el erre a pontra.

– Vince – szóltam rá –, szeretném, ha vennél egy mély levegőt, előlről kezdenéd, és úgy tennél, mintha ugyanazt a nyelvet beszélnénk.

Úgy meredt rám, mintha béka lenne, én pedig egy szürke gém.

– A faszbá – jelentette ki. – Még nem is tudod, ugye? Szent szar.

– A szókincesd meglehetősen sokat romlott – jegyeztem meg. – Szoktál mostanában Deborah-val beszélgetni?

– Meghalt, Dexter. Tegnap éjjel találták meg a holttestét.

– Hát, akkor szerintem még elég sokáig halott marad ahhoz, hogy elmondj végre, mi a csudáról beszélsz.

Vince szokatlanul nagy és nedves szemével rám pislogott.

– Manny Borque-ról – válaszolta – Meggyilkolták.

Bevallom, ez nagyon vegyes érzelmeket keltett bennem. Egyrészt egyáltalán nem bántam, hogy valaki más eltávolította a kis trollt az utamból, ha már jómagam erre etikai megfontolások miatt képtelen voltam. De másrészt most akkor új séfet kell találnom, és ő, igen, valószínűleg vallomást kell tennem majd valami nyomozónak. A bosszankodás már-már csatát veszített bennem a megkönnyebbüléssel szemben, de azután eszembe jutott, hogy a fánk is elfogyott.

Úgyhogy végül az idegesség győzött, amiért oly sok felesleges nyűgöt fog ez még nekem okozni. De Harry elég jó megtanított a dolgokra ahhoz, hogy tisztában legyek vele, miszerint nem a bosszankodás a legelfogadottabb reakció abban a helyzetben, amikor az ember egy ismerőse haláláról értesül. Úgyhogy megtettem, ami tőlem tellett, hogy az arcom híven tükrözze a megdöbbenés, aggodalom és bánat keverékét.

– Hú – válaszoltam. – Fogalmam sem volt. Tudják, kitette?

Vince megrázta a fejét.

– Nem voltak ellenségei – jelentette ki, és fogalma sem volt arról, milyen valószínűtlennek tűnhet ez az állítás bárki olyan fülében, akinek volt már szerencséje Mannyhez. – Úgy értem, mindenki el volt tőle ájulva.

– Tudom – mondtam – Tele voltak vele a magazinok, meg minden.

– Nem tudom elhinni, hogy valaki ezt tette vele – sopánkodott Vince.

Az igazat megvallva, én azt nem tudtam elhinni, hogy nem tette ezt vele valaki már sokkal korábban, de úgy éreztem, nem lenne feltétlenül diplomatikusan, ha ezt ki is mondanám.

– Hát, biztosra veszem, hogy megtalálják a tettest. Ki kapta az ügyet?

Vince Úgy nézett rám, mintha azt kérdeztem volna tőle, hogy szerinte felkel-e a nap másnap reggel.

– Dexter – válaszolta csodálkozva –, levágták a fejét. Ugyanúgy, mint annak a másik kettőnek az egyetemnél.

Amikor fiatal voltam, és komoly erőfeszítéseket tettem annak érdekében, hogy beilleszkedjek, egy darabig eljártam focizni, és egyszer olyan erősen hasba vágta, hogy pár percig nem kaptam levegőt. Egy kicsit most is úgy éreztem magam.

– Ó – mondtam.

– Úgyhogy természetesen a húgod kapta az ügyet – tette hozzá Vince.

– Természetesen. – Hirtelen felmerült bennem egy gondolat? és mivel az ironia életre szóló rabja vagyok, ki is mondtam hangosan. – Őt nem sütötték meg, ugye?

Vince megrázta a fejét.

– Nem – válaszolta.

Felálltam.

– Azt hiszem, jó lesz, ha megyek és beszélek Deborah-val – jelentettem ki.

Deborah viszont nem volt beszédes kedvében, amikor megjelentem Manny lakásában. Camilla Figg, a harmincas éveiben járó kockafejű laboráns fölé hajolt, aki éppen az ablak mellett álló asztal lába körül lévő ujjlenyomatokat rögzítette. Nem nézett fel, úgyhogy bekukucskáltam a konyhába, ahol Angel-nem-rokon hajolt a holttest fölé.

– Angel – szólítottam meg, és egy kicsit nehezemre esett hinni a szememnek, úgyhogy a biztonság kedvéért megkérdeztem: – Az tényleg egy lány feje?

Angel bólintott, és egy tollal megbökdöste a fejet.

– A húgod azt mondja, valszeg az a lány a Lowe Múzeumból – válaszolta – És azért rakták ide, mert ez a pasas akkora nagy bugero volt.

Lenéztem a két vágásra; az egyik közvetlenül a vállak felett, a másik közvetlenül az áll alatt volt. A fejen lévő illető az eddig látottak sorába, tiszta volt és takaros. De a testen – ami egykor feltételezhetően Manny teste volt – lévő sokkal durvább volt, mintha elsiették volna. A két vágást gondosan összeillesztették, de természetesen nem illettek egymáshoz pontosan. Még így egyedül is, a belső motyogás nélkül, meg tudtam állapítani, hogy ez valahogy más, és a tarkómat végigsimító kis hideg ujj arra utalt, hogy ez a különbség akár még nagyon fontos is lehet – talán még a jelenlegi problémáim szempontjából is, de ezen a határozatlan körvonalú, halvány szellemsejtésen kívül nem akadt számomra itt más, csak nyugtalanság.

– Ez az egy test volt? – kérdeztem, amikor eszembe jutott a szegény, elnyomott Franky.

Angel megrándította a vállát, anélkül, hogy felnézett volna.

– A hálósobában – válaszolta lakonikusan. – Csak ledöfték egy henteskéssel. Meghagyták a fejét. – Egy kicsit sértettnek tűnt, hogy az illető végigcsinálta az egészet, aztán otthagya a fejet, de ezenkívül, úgy tűnt, semmi mondani valója nem akadt számomra, úgyhogy odébbálltam, és odasétáltam a húgomhoz, aki immár Camilla mellett guggolt a padlón.

– Jó reggelt, Debs – köszöntöttem annyi vidámsággal a hangomban, amennyit egyáltalán nem éreztem, és ezzel nem csak én voltam így, ugyanis a húgom még csak rám sem nézett.

– Az isten verjen meg, Dexter – szólalt meg –, hacsak nincs valami kibaszottul hasznos mondanivalód számomra, akkor ne zavarj.

– Nem tudom, mennyire hasznos – válaszoltam – de a srácot a hálósobában Frankynek hívták. Ez pedig itt Manny Borque, aki egy csomó újságban benne volt.

– És ezt te honnan a faszból tudod? – kérdezte Deb.

– Hát, ez egy kicsit kínos – magyaráztam –, de lehet, hogy én vagyok az utolsó, aki élve látta a fickót.

Deborah felegyenesedett.

– Mikor? – jelentette ki.

– Szombat reggel. Tíz harminc körül. Ezen a szent helyen. – Ezzel a kávéscsésze felé mutattam, ami még mindig ott volt az asztalon. – Azon ott az én ujjlenyomatom van.

Deborah elképedten nézett rám, miközben a fejét csóválta.

– Szóval ismerted ezt a fickót – hitetlenkedett. – A barátod volt?

– Megbíztam, hogy ő csinálja a lakodalmamat – válaszoltam. – Állítólag nagyon ügyes.

– Aha – nyugtázta a húgom. – Szóval mit kerestél itt szombat reggel?

– Felemelte az árat – magyaráztam. – Rá akartam beszélni, hogy engedjen egy kicsit.

Deborah körbepillantott a lakásban, és megnézte magának a millió dolláros panorámát is az ablak mögött.

– Mennyit kért? – kérdezte.

– Fejenként ötszáz dollárt – válaszoltam.

Deborah hirtelen visszarántotta a fejét felém.

– Kibaszott Jézusom – mondta. – Miért?

Vállat vontam.

– Nem volt hajlandó elárulni, és nem volt hajlandó engedni az árból – válaszoltam.

– Fejenként ötszáz dollár? – ismételte meg Deborah.

– Egy kicsit sok, nem? Vagy talán úgy kellene mondanom, sok volt.

Deborah egy hosszú pillanatig tágra nyílt szemmel rágcsálta az alsó ajkát, majd megragadta a karom, és elhúzott Camilla közeléből. Megláttam az egyik kis lábat a konyhaajtóban, ahol az elhunytat utolérte az elkerülhetetlen vég, de Deborah továbbvonszolt, egészen a szoba túlsó végéig.

– Dexter – szólított fel –, esküdj meg, hogy nem te ölted meg a fickót.

Mint már említettem, nekem nincsenek valódi érzelmeim. Elég sokáig és elég keményen gyakoroltam ahhoz, hogy szinte minden helyzetben úgy reagáljak, ahogy egy ember reagálna, de ez még engem is váratlanul ért. Mi a megfelelő arckifejezés, ha az embert gyilkossággal gyanúsítja a húga? Megrázódtatás? Harag? Hitetlenség? Amennyire tudtam, ez nem volt benne egy feladatlapban sem.

– Deborah – válaszoltam végül nem túl szellemesen, de egyszerűen nem jutott más az eszembe.

– Mert nálam nem jár neked egérút – figyelmeztetett. – Ilyesmiért sem miképpen.

– Én soha... – kezdtem. – Ez nem... – megráztam a fejem, és az egész olyan igazságtalannak tűnt. Először a Sötét Utas hagyott el, most pedig a húgom és a kifejezőképességem fordítottak nekem hátat. Az összes patkány elmenekült, miközben a derék Dexter hajót szép lassan elnyelték a hullámok.

Mély levegőt vettem, és megpróbáltam rendbe szedni a legénységet, hogy még egy kicsit kihúzzam. Deborah volt az egyetlen ember a földön, aki tudja, mi vagyok, és bár még mindig nem szokott hozzá teljesen a gondolathoz, azt hittem, megértette a határokat, amiket Harry, az apja állított fel számomra, és azt is megértette, hogy soha nem hágnám át ezeket. Úgy tűnt, tévedtem.

– Deborah – kezdtem –, miért tennék...

– Ne halandzsázz – csattant fel. – Mindketten tisztában vagyunk vele, hogy megtehetted volna. Itt voltál az adott időpontban. És nagyon jó indítéked is van, így most nem kell ötven rongyot kifizetned neki. Vagy erről van szó, vagy azt kell higgyem, hogy egy börtönbe zárt pasas tette.

Mivel én mesterséges ember vagyok, általában nagyon tiszta a gondolkodásom, mert nem ködösítik érzelmek. De most úgy éreztem, mintha futóhomokon próbálnék keresztülnézni. Egyrészt meglepődtem, és egy kicsit csalódott is voltam, amiért Deb azt hiszi, hogy képes volnék ilyen rendetlen munkát végezni. Másrészt meg akartam nyugtatni, hogy nem tettem. És azt is közölni akartam vele, hogy ha én tettem volna, soha nem tudja meg, de ez nem tűnt volna diplomatikus dolognak. Úgyhogy vettem még egy mély levegőt, és megelégedtem ezzel:

– Esküszöm.

A hügom kemény, fürkésző pillantást vetett rám.

– Tényleg – erősítettem meg.

Végül bólintott.

– Hát jó – válaszolta. – És ajánlom, hogy ez így is legyen.

– Így van – jelentettem ki. – Nem én tettem.

– Aha – nyugtázta Deb. – Hát akkor ki?

Ez annyira igazságtalan, nem? Úgy értem, ez az egész Élet, a nagybetűs. Itt álltam, még mindig annak gyanújával a fejem fölött, hogy gyilkosságot követtem el – ráadásul ezzel a saját mostoha vérem és húsom gyanúsított meg! –, ugyanakkor arra is fel lettem szólítva, hogy oldjam meg a rejtélyt. Egyszerűen kénytelen voltam csodálni azt a mentális rugalmasságot, ami képessé tette Deborah-t arra, hogy végrehajtsa ezt a fajta szellemi váltást, de ugyanakkor azt kívántam, bárcsak valaki máson gyakorlatoztatná intellektuális képességeit.

– Nem tudom, ki tette – jelentettem ki. – És azt sem... Úgy értem, ezúttal olyan ötleteim sincsenek.

Deb erre még fürkészőbben bámult az arcomba.

– És ezt miért kellene elhinnem? – kérdezte.

– Deborah – kezdtem, majd elhallgattam. Ez lenne a megfelelő időpont arra, hogy beszéljek neki a Sötét Utasról és a jelenlegi eltűnéséről? Az érzéseknek egy nagyon kellemetlen sorozata hullámmozott végig rajtam, olyasfajta módon, mint az influenza előjele. Ezek volnának az érzelmek, amik Dexter védtelen partvonalát csapkodják, mintha a tengerár toxikus iszaphullámai

lennének? Ha így van, már értem, hogy miért olyan nyomorultak az emberek. Ez rettenetes élmény.

– Ide figyelj, Deborah – szólaltam meg ismét, azon töprengve, hogy is kezdjem;

– De hát figyelek, az isten szerelmére – válaszolta – De nem mondasz semmit.

– Nehéz elmondani – közöltem vele. – Még soha senkinek nem beszéltem erről.

– Akkor nagyon jól tennéd, ha most elkezdenéd.

– Bennem, ööö... van bennem ez a dolog – magyaráztam, tudván tudva, hogy komplett bolondnak tűnök, és éreztem, ahogy különös forróság önti el az arcomat.

– Hogy érted? – kérdezte Deborah. – Rákos vagy?

– Nem, nem, ez... szóval én hangokat... Dolgokat mond nekem – nyögtem ki végül. Valami oknál fogva nem voltam képes Deborah szemébe nézni. A falon egy férfi meztelen felsőtestének a fényképe lógott; visszaneéztem Deborah-ra.

– Jézusom – mondta. – Úgy érted, hangokat hallasz? Jézusom, Dex.

– Nem – válaszoltam. – Nem olyan, mint hangokat hallani. Nem egészen.

– Hát akkor milyen? – kérdezte Deborah.

Megint kénytelen voltam a meztelen felsőtestre nézni, majd nagy sóhajjal kifújtam a levegőt, és csak ezután tudtam ismét Deborah-ra pillantani.

– Amikor rám tör valamelyik megérezésem... tudod, a bűnügyek helyszínén... – próbáltam válaszolni. – Szóval, az azért van, mert ez a... dolog... beszél hozzám. – Deborah arca megfagyott, teljesen mozdulatlaná vált, mintha egy szörnyű tettekről szóló vallomást hallgatna; mint ahogy így is volt, természetesen.

– És miről beszél neked? – kérdezte. – Figyelj, aki ezt csinálta, az Batmannek képzelem magát?

– Igen, ilyesmi – válaszoltam. – Csak izé, tudod. Tőle jöttek a kis tippjeim.

– Jöttek – ismételte meg Deborah.

Megint muszáj volt másfelé néznie.

– Eltűnt, Deborah – közöltem vele.

– Van valami ebben a molokos ügyben, ami elijesztette. Még soha nem történt ilyen.

Deb nagyon sokáig meg se szólalt, én meg nem láttam okát, hogy megtörjem a csendet.

– Apának beszéltél valaha erről a hangról? – kérdezte végül.

– Nem kellett – válaszoltam. – Már tudta.

– Most pedig eltűntek a hangok – összegezte a húgom.

– Csak egy hang volt.

– És ezért nem mondasz nekem erről az ügyről semmit.

– Igen.

Deborah Olyan hangosan csikorgatta a fogait, hogy még én is meghallottam. Ezt követően kifújta a tüdejéből a levegőt, anélkül, hogy kinyitotta volna a száját.

– Vagy azért hazudsz nekem, mert te csináltad ezt az egészet – mondta ki a végső következtetését –, vagy igazat mondasz, akkor viszont egy kibaszott pszichopata vagy.

– Debs...

– Szerinted melyiket hinném el szívesebben, Dexter? Hmm? Melyiket?

Nem hinném, hogy éreztem volna valódi dühöt kamaszkorom óta bármikor, és lehet, hogy az akkori érzelmeim sem voltak autentikusak. De most, hogy a Sötét Utas eltűnt, én pedig megindultam a valódi emberré válás lejtőjén, az összes, köztem és a Normális Élet között álló korlát meggyengült, mivel valami olyasmi tört rám, ami nagyon hasonlított a hamisítatlan felindulásra.

– Deborah – szögeztem le –, ha nem bízol bennem, és el tudod rólam képzelni, hogy én tettem ezt, akkor magasról leszarom, melyiket akarod elhinni.

Rám meredt, és most először életemben én is visszameredtem rá.

Végül megszólalt.

– Akkor is jelentenem kell – mondta – Hivatalosan mostantól távol kell tartanod magad még a környéktől is.

– A lehető legboldogabban – válaszoltam. A húgom egy pillanatig még rajtam tartotta a szemét, majd beharapta a száját, és megfordult, hogy visszasétáljon Camilla Figghez. Egy darabig néztem a hátát, majd az ajtó felé indultam.

Igazán nem volt értelme annak, hogy maradjak, különösen, hogy mind hivatalosan, mind nem hivatalosan értésemre adták, hogy nem vagyok szívesen látott vendég. Örülnék, ha azt mondhatnám, hogy meg voltam sértve, de meglepő módon, még mindig túl dühös voltam a duzzogáshoz.

És az igazat megvallva, mindig is annyira megdöbbenett, hogy engem bárki is kedvelhet, hogy most szinte már megkönnyebbülten fogadtam Deborah rég várt ésszerű hozzáállását a dologhoz.

Dexter bármiből csak jól jöhet ki, de valami oknál fogva nem öntött el a győzelmi mámor, amikor az ajtó és a száműzetés felé indultam.

Már a liftnél várakoztam, amikor szinte megsüketített egy nagyon hangos „hé!”. Megfordultam, és egy mogorva, rendkívül mérges öregembert láttam felém száguldani, szandálban, és majdnem a göcsörtös térdéig érő fekete zokniban. Ezenkívül egy bő nadrágot viselt, selyeminget, és a jogos felháborodás kifejezését az arcán.

– Maga a rendőrség? – kérdezte.

– Nem az egész – válaszoltam.

– És mi van azzal az istenverte újságommal?

A liftek olyan lassúak tudnak lenni, nem? De én próbálok udvarias lenni, amikor ez elkerülhetetlen, úgyhogy megnyugtató mosolyt vettem a vén dilisre.

– Nem tetszett a mai újság? – kérdeztem.

– Nem kaptam meg az istenverte újságomat! – üvöltötte az arcomba, lassanként lilává változva az erőlködéstől. – Telefonáltam, és bejelentettem maguknak, és az a színes bőrű lány a telefonban azt mondta, hívjam fel az újságot! Végignéztam, ahogy az a kölyök ellopja, az a lány meg lecsapta rám a kagylót!

– Egy kölyök lopta el az újságját – ismétetem utána.

– Miért, mi a fenét mondtam az előbb? – kérdezett vissza, most már egy kissé élesebben, amitől egyáltalán nem lett kellemesebb a várakozás. – Mi a fenéért fizetem az adómat, hogy ilyeneket mondjanak nekem? És még ki is nevetett, az isten verje meg!

– Vezet másik újságot – próbáltam megnyugtanni.

Úgy tűnt, nem igazán sikerült.

– Ez meg mi a franc, hogy vegyek másik újságot? Szombat reggel volt, itt álltam pizsamában, és akkor maga szerint le kellett volna menjek újságért? Miért nem kapjak el inkább maguk a bűnözőket?

A lift tompa DING hangot adott ki, hogy jelezze érkezését, de én már elveszítettem az érdeklődésemet iránta, mert eszembe jutott valami. Időről időre eszembe szoktak jutni dolgok. Ezek általában nem is tudatosulnak bennem, valószínűleg az életre szóló elhivatottságom miatt, hogy embernek tűnjek. De ez a gondolat szép lassan a felszínre emelkedett bennem, és mint egy gázbuborék, ami áthatol az iszapon, hangosan pukkant az agyamban.

– Szombat reggel? – kérdeztem. – Emlékszik rá, hogy pontosan mikor?

– Hát persze hogy emlékszem. El is mondtam, amikor felhívtam a rendőrséget, fél tizenegy volt, szombat reggel, és az a kölyök ellopta az újságomat!

– Honnan tudja, hogy egy kölyök volt? – kérdeztem.

– Láttam a kukucskálón, úgy! – üvöltötte. – Ki kellene mennem a folyosóra, anélkül, hogy kinéznék előtte, mint maguk? Ezt el is felejtheti!

– Amikor azt mondja, „kölyök”, akkor hány évesre gondol?

– Ide figyeljen, uram – válaszolta –, nekem hetven alatt mindenki kölyök. De ez a kölyök úgy húszéves lehetett, és hátizsákja volt, mint mindnek manapság.

– Le tudna nekem írni a külsejét? – kertem.

– Nem vagyok vak – jelentette ki – ott állt az újságomnál, és olyan istenverte tetoválása volt, mint az összesnek manapság, a nyaka hátulján!

Éreztem, ahogy kicsi fémujjak cirógatják végig a tarkómat, és tudtam a választ, de azért megkérdeztem.

– Milyen tetoválás?

– Egy olyan hülyeség, az egyik japó szimbólum. Azért vertük szarra a japókat, hogy most megvásárolhassuk az autóikat, és a gyerekeinkre tetováltathassuk az istenverte firkáikat?

Úgy tűnt, mint aki meg csak a bemelegítő szakaszban van, és bár csodálattal adóztam a korához képest figyelemre méltó állóképességének, úgy éreztem, ideje a megfelelő hatósághoz, vagyis jelen pillanatban a húgomhoz irányítanom, amitől felgyulladt bennem az elégtétel halvány fénye, mivel ezzel nemcsak hogy tálcán kínáltam számára egy, Degradált Dexternél sokkal valószínűbb gyanúsítottat, de ugyanakkor rá is szabadítottam ezt az elbűvölő idős urat, mintegy büntetésként azért, amiért eredetileg engem gyanúsított.

– Jöjjön velem – szólítottam fel az öregembert.

– Nem megyek én sehova – ellenkezett.

– Nem szeretne egy igazi nyomozóval beszélni? – húztam el előtte a mézesmazdagot, és az a rengeteg óra, amit a mosolyom gyakorlására fordítottam most kifizetődött, ugyanis a pasas összeráncolta a homlokát, körül nézett, majd azt mondta, rendben, és követett engem egészen Hugi Örmesterig, aki éppen Camilla Figgre morgott.

– Mondtam, hogy menj innen – jelentette ki mindazzal a melegséggel és gyengédséggel hangjában, amire számítottam tőle.

– Rendben – egyeztem bele – A tanút is vigyem magammal?

Deborah eltátotta a száját, majd becsukta, és meg párszor kinyitotta, mintha meg akarna tanulni úgy lelegezni, mint egy hal.

– Te nem... ez nem... az isten verje meg, Dexter – közölte velem végül.

– De igen, és ez az, és biztos vagyok benne, hogy meg fogja – nyugtattam meg – De addig is, ennek a kedves idős úrnak lenne némi mondanivalója számodra.

– Ki a fene maga, hogy leidősözzön engem?

– Ez itt Morgan nyomozó – mutattam be neki a húgom – Ő itt a főnök

– Egy lány? – horkant fel az öregember – Nem csoda, hogy senkit nem képesek elkapni. Egy nyomozólány – csóválta a fejét.

– Ne felejtse megemlítem neki a hátizsákot – emlékeztettem – És a tetoválást.

– Milyen tetoválást? – kérdezte a húgom – Mi a francról beszélsz?

– Azt a mocskos száját – mondta az öregember – Szégyellje magát!

A húgomra mosolyogtam.

– Jó szórakozást – köszöntem el.

26. FEJEZET

Nem voltam biztos benne, hogy hivatalosan visszakerültem-e a csapatba, de nem akartam olyan messzire elmenni, hogy esetleg ne nyíljon alkalmam nagy-lelkűen elfogadni húgom bocsánatkérését. Úgyhogy a néhai Manny Borque ajtajának belső oldalánál kezdtem ögyelegni, ahol a megfelelő időpontban könnyen észre lehet majd venni engem. A gyilkos sajnos nem lopta el az állati hányadék hatalmas, művészi gömbjét az ajtó melletti piederasztárról. Még mindig ott volt, pont az általam ögyelgésre kiszemelt terület kellős közepén, úgyhogy kénytelen voltam azt bámulni várakozás közben.

Eltöprengtem azon, mennyi időbe fog vajon telni, hogy Deborah rákérdezzen a tetoválásra, majd összekapcsolja a fejében a dolgokat. Töprengés közben meghallottam, hogy emelt hangon mondja fel az elbocsátás hivatalos, rituális mondókáját, megköszönve az öregembernek a segítségét, és arra kérve őt, hogy telefonáljon, amennyiben bármi egyéb eszébe jut. Ezt követően mindketten az ajtó felé indultak, Deborah ugyanis határozottan megragadta a pasas könyökét, és kivezette a lakásból.

– De mi lesz az újságommal, kisasszony? – tiltakozott a férfi, amikor a húgom kinyitotta az ajtót.

– Örmester kisasszony – javítottam ki, mire Deb rám meredt.

– Hívja fel a szerkesztőséget – javasolta. – Biztosan megtérítik a kárát.

Ezzel gyakorlatilag kihajította az öregembert a lakásból, aki egy pillanatra megállt az ajtó előtt, remegve a dühtől.

– A rosszfiúk állnak nyeresre! – kiáltotta végül, majd szerencsére Deborah becsukta az ajtót.

– Ugye tudod, hogy igaza van – közöltem vele.

– Hát, ennek azért nem kellene ennyire örülnöd – csattant fel.

– Te viszont másrésztől igazán megpróbálhatnál boldogabbnak tűnni – vágtam vissza. – Ő tette, a lány pasija. Mi is a neve?

– Kurt Wagner – válaszolta Deb.

– Nagyon ügyes – dicsértem meg. – Az alaposág jutalma. Kurt Wagner a bűnös, és ezt te is tudod.

– Szart se tudok – válaszolta. – Lehet véletlen egybeesés is.

– Persze, simán – értettem egyet vele. – Még annak is matematikai valószínűsége, hogy holnap a nap nyugaton kel fel, de azért nem hinném, hogy így lenne. És ki másra gyanakodhatnánk?

– Arra a kibaszott undormányra, Wilkinsre – válaszolta.

– De ő megfigyelés alatt van, nem?

Deb horkantott.

– Igen, de tudod, milyenek a megfigyelőink. Elszunyókálnak, vagy elszadnak a dolgukat végezni, és megesküsznek rá, hogy egy pillanatra sem vesztették szem elől a fickót. Eközben a megfigyelés alanya boldogan darabol szurkolólányokat.

– Szóval még mindig hiszel abban, hogy akár ő is lehetett a gyilkos? Annak ellenére, hogy az a kölyök pont akkor járt erre, amikor megölték Mannyt?

– Te is pont akkor jártál erre – világított rá Deborah. – És ez nem olyan, mint a többi. Sokkal inkább olyan, mint egy gyenge utánczat.

– Akkor hogy került ide Tammy Connor feje? – kérdeztem. – Kurt Wagner tette ezt, Debs, csak ő lehetett.

– Rendben – válaszolta a húgom. – Valószínűleg így van.

– Valószínűleg? – kérdeztem vissza, és nagyon meg voltam lepve. Minden bizonyíték a nyaktetőválásos srác felé mutatott, ennek ellenére Deborah még mindig kételkedett. Egy hosszú pillanatra rám nézett, és tekintetében nem a meleg testvéri szeretet tükröződött.

– Még téged sem zártalak ki – jelentette ki.

– Akkor ne habozz, tartóztass le – szólítottam fel. – Ez lenne a legésszerűbb lépés, nem? Matthews kapitányt boldoggá tenné, hogy van egy gyanúsított, a média pedig imádná, hogy pont a saját bátyád az. Nagyszerű megoldás lenne, Deborah. Még a tényleges gyilkos is szívből örülne.

Deborah semmit nem válaszolt, csak megfordult, és elsétált. Egy pillanati gondolkozás után rájöttem, milyen jó ötlet is ez. Én is követtem a példáját, és elindultam az ellenkező irányba, kisétáltam a lakásból, és bementem a munkahelyemre.

A napom hátralévő része sokkal gyümölcsözőbb volt. Két fehér bőrű férfitestet találtak egy BMW-ben, ami a Palmetto autópálya leállósávjában állt. Amikor valaki megpróbálta ellopni, megtalálta benne a hullákat, és miután eltávolította az autórádiót és a légszákókat, Felhívta a rendőrséget. A halál oka egyértelműen a több lött seb volt. Az újságok imádják a maffialeszámolásra utaló kifejezést használni azokkal a gyilkosságokkal kapcsolatban, amiket takaros, puritán módon követtek el. Ennek az ügynek kapcsán nem a maffiában fogjuk keresni az elkövetőket. A kocsiban lévő két test szinte szó szerint szitává volt lyuggatva ólommal, vérfoltok mindenütt, mintha a gyilkos nem tudta volna eldönteni, melyik végén is kell a fegyvert megfogni. Az ablakon lévő golyóütötte lyukakból kiindulva kész csoda volt, hogy egyetlen, mellettük elhaladó, vétlen autóvezető sem esett áldozatul.

Dexter örül, ha el tudja foglalni magát valamivel, és épp elég rettenetes, odaszáradt vér volt a kocsiban és az aszfalton körülötte ahhoz, hogy órákra munkát adjon nekem, de, mint az várható volt, mégsem lettem tőle boldog. Rengeteg rettenetes dolog történt velem mostanában, és most még ez a vita is Debsszel. Nem lett volna igaz, ha azt mondom, szerettem Deborah-t, mivel

képtelen vagyok a szeretetre, de hozzászóltam, és jobban éreztem magam, amikor együtt voltunk, és nem volt velem semmi baja.

Leszámítva pár átlagos testvérveszekedést fiatalabb korunkban, Deborahnak és nekem alig volt pár komolyabb vitánk, és egy kicsit meglepődtem azon, hogy ez a mostani ennyire zavar. Annak ellenére, hogy lelketlen szörnyeteg vagyok, aki élvezetet lel a gyilkolásban, kicsit fáj, hogy ő is ilyennek gondol, különösen mivel szörnyetegi becsületszavamat adtam neki, hogy teljesen ártatlan vagyok, legalábbis, ami ezt az esetet illeti.

Ki akartam békülni a húgommal, ugyanakkor egy kicsit meg voltam sértve, amiért ilyen komolyan veszi a Törvény Képviselőjének szerepét, és nem hajlandó a jobbkezemmé, illetve a bizalmasommá válni.

Természetesen logikusnak tűnt, hogy erre vesztegetem a bennem jogosan felgyűlt felháborodást, mivel pillanatnyilag semmi más nem akadt, ami lekötötte volna a figyelmemet. Az olyan dolgok, mint például az esküvők, a rejtélyes zenék és az eltűnt Utasok, mindig megoldódnak segítség nélkül is, ugye? A vérfoltelrendezés-elemzés pedig primitív szakma, amit oda se figyelve is el lehet végezni. Hogy ezt bebizonyítsam, hagytam, hogy elkalandozzanak a gondolataim, miközben lelkiileg belemerültem az önsajnálát mocsarába, és emiatt megcsúsztam az alvadt vérben, és fél térdre estem az út szélén a BMW mellett.

A fizikai megrázkódtatást rögtön követte a lelki megrázkódtatás visszhangja, a rajtam átsuhanó félelem és hideg fuvallat, ami abból a rettenetes, ragacsos mocsokból indult ki és ment egyenesen az üres bensőmbé, és egy pillanatra levegőt sem kaptam. Szedd össze magad, Dexter, gondoltam. Ez csak egy kicsi, fájdalmas emlékeztetője annak, ki is vagy és honnan is jöttél, és a stressz váltotta ki belőled. Semmi köze az operett-szarvasmarhákhoz.

Sikerült hüppögés nélkül felállnom, de a nadrágom elszakadt, az egyik szárát félig alvadt, rút vér borította, és fáj a térdem.

Én nagyon utálok a vért. És az, hogy lenézve ott látom a ruhámon, hogy konkrétan hozzám ér, és ráadásul az egész életem fenekestül felfordult, én pedig belezuhantam egy hatalmas, üres, utastalan gödörbe – a vér már igazán csak az utolsó csepp volt a pohárban. Ezek, amiket most érzem, határozottan érzelmek voltak, és egyáltalán nem kellemesek. Éreztem, hogy megremegek, és majdnem felkiáltottam; de végül sikerült összeszednem magam, noha nagyon kicsin múlt, és továbbmasíroznom.

Nem lettem sokkal jobban, de valahogy végigcsináltam a napomat egy váltóruha segítségével, amit a bölcs vérfoltelrendezés-elemzők kéznél tartanak, majd végre eljött a hazaindulás ideje.

Miközben dél felé hajtottam, úton Ritához az Old Cutleren, egy kis piros Geo ragadt a hátsó lökhárítómra, és láthatóan eszében sem volt kicsit se lemaradni. Figyeltem a visszapillantóban, de nem láttam a sofőr arcát, és elgondolkoztam, hogy nem tettem-e esetleg valamit, amivel felbosszanhattam.

Nagy volt a kísértés, hogy beletaposak a fékbe, és törjön, aminek törnie kell, de még nem voltam annyira kikészülve, hogy azt gondoljam, bármit is segít, ha összetöröm az autót. Megpróbáltam kizárni a tudatomból a másik kocsit, aki valószínűleg csak egy volt Miami titkos rituálékat végző félőrült sofőrjei közül.

De nem tágított, pár centiről követett, úgyhogy elgondolkoztam azon, ez vajon milyen rituálé része. Felgyorsítottam. A Geo is, és szorosan mögöttem maradt.

Lelassítottam; a Geo szintúgy.

Átvágtam két sávon, mérges dudaszót és felemelt ujjakat hagyva magam mögött. A Geo követett.

Ki lehetett? Mit akart tőlem? Elképzelhető volna, hogy Starzak tudta, hogy én kötöttem ki, és most egy másik autóban eredt a nyomomba, eltökélten, hogy megbosszulja magát? Vagy ezúttal valaki másról van szó. És ha igen kiről? És miért? Nem tudtam rávenni magam, hogy elhiggyem, maga Molok vezeti azt az autót mögöttem. Hogy kaphatna egy ősi isten egyáltalán jogosítványt? De valaki határozottan volt abban az autóban, aki azt tervezte, hogy egy darabig velem marad, és fogalmam nem volt, ki lehet. Azon kaptam magam, hogy kétségbeesetten vágyom a válaszra, olyasmi felé kapkodok, ami már nincs ott, és a veszteség és üresség érzése felerősítették a bizonytalanságomat, a haragomat és a nyugtalanságomat, és rádöbentem, hogy a lélegzetem sziszegve jár ki-be a fogaim között, a kezem pedig szorosan a kormányra kulcsolódik, az izzadság jeges fénye borítja, és megfogalmazódik bennem, hogy ez már aztán több a soknál.

De miközben fejben felkészültem arra, hogy beletaposok a fékbe, és kiugrom az autóból, hogy vörös péppé verjem a másik sofőr arcát, a piros Geo hirtelen búcsút mondott a lökhárítómnak, jobbra fordult, és eltűnt egy mellékutcában a miami éjszakában.

Szóval az egész egy semmiség volt; csak egyike a csúcsforgalmi pszichózis megszokott megnyilvánulásainak. Csak egy átlagos, elmebeteg miami sofőr, aki e sajátos fogócskával űzi el az út unalmát. Én pedig csak egy zavart, leharcolt, paranoid exszörnyeteg vagyok, ökölbe szorított kézzel és csikorgó fogakkal.

Hazamentem.

A Megfigyelő lemaradt, majd visszament. Most már a Másik számára láthatatlanul mozgott a forgalomban, és tőle jóval lemaradva fordult be az utolsó utcába. Élvezte, hogy olyan közelről követheti, hogy enyhe pánikot válthat ki belőle. Provokálta a másikat, hogy még egy lökést adjon neki a készenléthez, és nagyon elégedett volt az eredménnyel. Nagyon finoman hangolt folyamatról volt szó, amelynek során precízen éppen a megfelelő lelkiállapotba taszította a Másikat. Már sokszor csinált ilyet azelőtt, és jól ismerte a jeleket. Már feszült volt, de még nem voltak olyan rojtosak az idegei, mint kellene, legalábbis egyelőre.

Egyértelműen eljött az ideje, hogy egy kicsit meggyorsítsa a dolgokat. Ez egy nagyon különleges éjszaka lesz.

27. FEJEZET

Már kész volt a vacsora, amikor odaértem Ritához. Tekintetbe véve, hogy min mentem keresztül, és mi volt erről a véleményem, az ember akár azt is hihetné, hogy soha többé nem szándékoztam enni. De ahogy besétáltam a bejárati ajtón, rögtön megtámadtak az illatok; Rita sertéssültet csinált, brokkolit, rizst és babot, és nagyon kevés dolog van a világon, ami felérne Rita sertéssültjével. Úgyhogy valamivel később egy kicsit megengesztelődött Dexter tolt el maga elől a tányért és állt fel az asztaltól. És az igazat megvallva, az este maradéka is hasonló módon megnyugtató hatással volt rám. Ipiapacsoztam Codyval, Astorral és a többi szomszéd gyerekekkel, amíg el nem érkezett a lefekvés ideje, utána pedig Rita és én a kanapén ülve néztünk meg egy részt egy mogorva orvosról szóló sorozatból, mielőtt mi is nyugovóra tértünk volna.

A megszokás nem mindig rossz, különösen, ha Rita sertéssültjéről van szó, illetve Codyról és Astorról. Talán rajtuk keresztül még van esélyem élni egy kicsit másodkézből, mint a kiöregedett baseballjátékosoknak, akik elmennek edzőnek, amikor véget ér a profi pályafutásuk. Olyan sokat kellett még tanulniuk, én pedig a tanításuk közben újraélhetem dicsőségem fakuló napjait. Szomorú, igen, de legalább egy kis vigaszom akad. Miközben lassan álomba merültem, annak ellenére, hogy ennél azért több eszem kellene legyen, azon kaptam magam, hogy az jár a fejemben, talán mégsem állnak olyan rosszul a dolgok.

Ez a bolond meggyőződésem egészen éjfélig tartott, amikor arra ébredtem, hogy Cody áll az ágyam végében.

– Valaki mászkál odakint – közölte velem.

– Jól van – válaszoltam félálomban, anélkül, hogy a legkisebb kíváncsiság ébredt volna bennem aziránt, miért is mondta ezt el nekem.

– Be akar jönni – folytatta.

Felültem.

– Hol? – kérdeztem.

Cody megfordult, és kiment az előszobába, én pedig követtem. Félig-meddig meg voltam róla győződve, hogy csak rosszat álmodott, de végülis Miamiában voltunk, ahol ilyesmi gyakorta megtörténik, bár legfeljebb ötszázszor egy adott éjszakán.

Cody a ház végébe vezetett, ahol a hátsó kertbe nyíló ajtó volt. Az ajtótól körülbelül három méterre megtorpant, és én is megálltam.

– Ott – mondta halkan.

És tényleg ott volt. Nem rémálomról volt szó, legalábbis nem olyanról, ami alvás közben tör az emberre.

A kilincs mozgott, rángatózott, mintha valaki odakint megpróbálná lenyomni.

– Ébreszd fel anyádat – súgtam Codynak. – Mondd meg neki, hogy hívja a rendőrséget. – Cody úgy nézett rám, mintha csalódott volna bennem, amiért nem rontok ki az ajtón egy kézigránáttal, és nem intézem el a dolgot saját kezüleg, de aztán megfordult és visszasétált a folyosón a hálószobába.

Én meg halkán és óvatosan megközelítettem az ajtót. Mellette ott volt a falon egy kapcsoló, ami a kinti világítást vezérelte. Ahogy odanyúltam a kapcsolóhoz, a kilincs mozdulatlaná vált. Ennek ellenére felkapcsoltam a lámpát.

Ezzel egy időben, amint kigyulladt a fény, valami dörömbölni kezdett a bejárati ajtón.

Megfordultam, a ház bejárata felé szaladtam, és félúton Rita lépett ki elé a folyosóra és ütközött össze velem.

– Dexter – mondta –, mit... Cody azt mondta...

– Hívd a zsarukat – utasítottam. – Valaki be akar törni. – Ránéztem a mögötte álló Codyra. – Kelds fel a húgodat, és mind a hárman menjetek a fürdőszobába. Zárjátok magatokra az ajtót.

– De ki akarna... mi nem... – válaszolta Rita.

– Menjetek – szóltam rá, és félretoltam, hogy elférjek mellette.

Megint felkapcsoltam a külső világítást, és a zaj megint rögtön elhallgatott. Csak azért, hogy most a folyosó végén éledjen újjá, valószínűleg a konyhablaknál.

És természetesen, amikor kiértem a konyhába, a hang elhallgatott, még mielőtt fel tudtam volna kapcsolni a lámpát.

Lassan odasétáltam a csap feletti ablakhoz, és óvatosan kikukucskáltam. Semmi. Csak az éjszaka, a sötétség, a szomszéd ház, és semmi egyéb. Felegyenesedtem, és megálltam egy pillanatra, arra várva, hogy megint felhangozzék a zaj a ház valamelyik sarkában. De nem tette. Rádöbentem, hogy még a lélegzetemet is visszafojtottam, úgyhogy most kiengedtem. Bármiről is volt szó, abbamaradt. Eltűnt. Ellazítottam az öklömet, és vettem egy mély levegőt.

És ekkor meghallottam Rita sikítását.

Elég hirtelen fordultam sarkon ahhoz, hogy kimenjen a bokám, de azért amilyen gyorsan csak tudtam, odasántikáltam a fürdőszobához. Be volt zárva az ajtaja, de meghallottam, hogy valami kaparászik az ablakán. Rita azt kiabálta, „menj innen!”.

– Nyissátok ki az ajtót – szóltam be, és Astor abban a pillanatban kitérta. – Az ablaknál van – jelentettem ki szerintem meglehetősen nyugodt hangon.

Rita a fürdőszoba közepén ácsorgott, két ökölbe szorított kezét a szája elé emelve. Cody előtte állt, védelmező mozdulattal emelve magasba a vécépumpát, és mindketten az ablakot bámulták.

– Rita – szólaltam meg.

Tágra nyílt szemmel nézett rám, pillantásában félelem tükröződött.

– De mit akarnak? – kérdezte, mintha én tudnám erre a választ. És ez talán így is lett volna normális esetben. És ezúttal a „normális” alatta korábbi életemet értem, amikor még ott volt nekem az Utas, hogy szórakoztasson és rettenetes titkokat susogjon a fülembé. De most csak annyit tudtam, hogy Ők be akarnak jönni, viszont fogalmam nem volt, hogy miért.

Azt sem tudtam, mit akarhatnak ezek az Ők, de pillanatnyilag ez nem tűnt olyan fontosnak, mint az, hogy nyilvánvalóan akartak valamit, és azt hitték, hogy az a valami nálunk van.

– Gyertek – mondtam – Ki innen.– Rita odafordult, hogy rám nézzen, de Cody ottmaradt egy helyben. – Lóduljatok – szóltam rájuk, mire Astor megfogta Rita kezét, és kihúzta az ajtón. Én Cody vállára tettem a kezem, és gyengéden az anyja után noszogattam, miközben finoman kivettem a kezéből a vécépumpát, majd az ablak felé fordultam.

A hang továbbra is hallható maradt, egyfajta erős csikorgás, mintha valaki örömmel akarna átjutni az üvegen. Különösebb tudatos megfontolás nélkül előreléptem, és kivertem az ablakot a vécépumpa gumifejével.

A hang abbamaradt.

Egy hosszú pillanatig semmi nem hallatszott, leszámítva a lélegzetvételemet, ami, mint észrevettem, zihálássá változott. Majd valahonnan, nem túl messze egy rendőrautó szirénája törte át a csendet. Az ablakon tartva a szemem kihátráltam a fürdőszobából.

Rita az ágyon üldögélt Codyval az egyik oldalán, és Astorral a másikon. A gyerekek meglehetősen nyugodtnak tündek, de Ritát nyilvánvalóan egy hajszál választotta el a hisztériától.

– Minden rendben – nyugtattam meg őket. – A zsaruk mindjárt itt vannak.

– Lehet, hogy Debbie Örmester lesz az? – kérdezte Astor, majd reménykedve hozzátette: – Gondolod, hogy lelő majd valakit?

– Debbie örmester az ágyában alszik – válaszoltam.

A sziréna most már nagyon közel volt, és némi kerékcsikorgás kíséretében meg is állapodott a házunk előtt, majd egyre mélyebbé változva elnémult.

– Itt vannak – közöltem velük, mire Rita kiugrott az ágyból, és megragadta a gyerekek kezét.

Mindhárman követtek engem a folyosóra, és mire az ajtóhoz értünk, már fel is hangzott a kopogás a faanyagon, udvariasan, de határozottan. De az élet óvatosságra tanított, úgyhogy kikiabáltam.

– Ki az?

– A rendőrség – felelte egy szigorú, férfias hang. – Egy valószínűsíthető betörési kísérletről kaptunk bejelentést. – Hitelesnek tűnt, de csak a biztonság kedvéért fent hagytam a láncot, amikor kinyitottam az ajtót, hogy kikukucskáljak. És tényleg, két egyenruhás állt az ajtó előtt; az egyik a bejárat felé fordult, a másik pedig a járdát és az előkertet vizslatta tekintetével.

Becsuktam az ajtót, kiakasztottam a láncot, és megint kinyitottam.

– Jöjjön be, biztos Úr – invitáltam beljebb. A névkártyáján az állt, RAMIREZ, és rájöttem, hogy valahonnan ismerem. De nem mozdult meg, hogy beljebb jöjjön, hanem lebámult a kezemre.

– Arra miért van szüksége? – kérdezte a kezem felé biccentve. Én is oda néztem, és rádöbentem, hogy még mindig a vécépumpát markolászom.

– Ó – válaszoltam. Leraktam a pumpát az ajtó mellé, az esernyőtartóba. – Bocsánat. Azt önvédelmi célból tartottam magamnál.

– Aha – bólintott Ramirez. – Azt hiszem, ez attól függ, mi volt a másik fickónál. – Belépett a házba, közben a válla felett hátraszólt a társának.

Nézz körül a kertben, Williams.

– Igenis – válaszolta Williams, egy inas, negyven körüli fekete férfi. Lesétált a kertbe, és eltűnt a ház sarka mögött.

Ramirez megállt a szoba közepén, és Ritára és a gyerekekre pillantott.

– Szóval, mi történt itt? – kérdezte, és még mielőtt válaszolhattam volna, rám hunyorgott. – Ismerem én magát valahonnan? – érdeklődött.

– Dexter Morgan – mutatkoztam be. – A laborban dolgozom.

– Tényleg – nyugtázta. – Szóval, mi történt itt, Dexter?

Elmeséltem neki.

28. FEJEZET

A két rendőr körülbelül negyven percig maradt velünk. Körbenéztek a kertben és a szomszédoknál, de nem találtak semmit, ami láthatóan nem lepte meg őket, és az igazat megvallva én sem számítottam másra. Amikor befejezték a vizsgálódást, Rita főzött nekik kávé, és megkínálta őket házilag készült zabpelyhes teasüteménnyel.

Ramirez biztosra vette, hogy csak néhány gyerek próbált belőlünk valamilyen reakciót kiváltani, és ha így volt, akkor sikerrel is jártak. Williams nagyon igyekezett megnyugtatni minket, azt mondta, hogy szerinte csak ugratás az egész, és már Vége is van, és miközben kifelé mentek, Ramirez hozzátette, hogy párszor erre kerül majd az éjszaka folyamán. De annak ellenére, hogy megnyugtató szavaik még ott csengtek a fülünkben, Rita az éjszaka hátralévő részében a konyhában üldögélt egy csésze kávéval, mert képtelen volt visszamenni aludni. Ami engem illet, én több mint három percig hanykolódtam, mielőtt visszatértem volna Álomországba.

És miközben lesiklottam az álom nagy, fekete hegyoldalán, megint meghallottam a zenét. Majd rám tört az elégedettség nagyszerű érzése, és a forróság az arcomon...

És valahogy kint találtam magam a folyosón, ahol Rita rázogatót és ismételte a nevemet.

– Dexter, ébredj fel – szólongatott. – Dexter.

– Mi történt? – kérdeztem.

– Alva jártál – válaszolta – És énekeltél. Énekeltél álmodban.

Úgyhogy a rózsaujjú hajnal ott talált bennünket a konyhaasztal mellett ülve, kávé kortyolgatva. Amikor végre megszólalt az ébresztőóra a hálószobában, Rita felállt, hogy kikapcsolja, majd visszajött, és rám nézett. Én visszanéztem, de egyszerűen nem volt semmi mondanivalónk egymásnak, és akkor kijött a konyhába Cody és Astor, úgyhogy nem tehattünk mást, mint hogy egymáson keresztülvéve végigcsináljuk a reggeli teendőket, és elindulunk munkába, automatikusan eljátszva, hogy minden úgy van, ahogy lennie kell.

De természetesen nem úgy volt. Valaki megpróbált behatolni a fejembe, és túl jól sikerült neki. Most pedig a házamba próbáltak betörni, én meg még azt se tudom, kicsoda, és mit akart. Kénytelen voltam azt feltételezni, hogy az egésznek Molokhoz volt valami köze, illetve a lélekjelenlétem hiányához.

A végső konklúzió az volt, hogy valaki csinálni akar velem valamit, és egyre közelebb jut ehhez.

Azon kaptam magam, hogy nem vagyok hajlandó elfogadni a gondolatot, miszerint egy hús-vér, eleven ősi isten próbál megölni. Először is, ilyesmi nem létezik. És mégha létezne is, miért vesztegetné rám az energiáját? Nyilvánvaló, hogy egy emberi lény bújt Molok áruhájába, hogy hatalmasnak és fontosnak érezze magát, és elhitesse áldozataival, hogy különleges mágikus képességei vannak. Mint például, hogy behatoljon az álmomba, és zenét szólaltasson meg a fülemben? Egy emberi ragadozó nem képes erre. És a Sötét Utast sem tudná elijeszteni.

Az egyetlen lehetséges választ ki kellett zárnom. Talán csak a bénító kimerültség miatt, de nem jutott eszembe olyan, amit ne kellett volna.

Amikor aznap reggel megérkeztem a munkahelyemre, nem nyílt rá lehetőségem, hogy bármi jobbat kitaláljak, mert azonnal kirendeltek egy kettős gyilkossághoz egy csendes marihuánaházba a Grove-ban. Két kamaszt megköltöztek, összevagdostak, majd több ízben beléjük lőttek, csak a mihezértás végett. És bár biztos vagyok benne, hogy ezt rettenetes dolognak kellett volna tartanom, az igazat megvallva, nagyon hálás voltam a lehetőségért, hogy olyan holttesteket tekinthetek meg, amelyeket nem fejeztek le és nem süttöttek meg. Ettől a helyükre kerültek a dolgok, és már-már békésnek tűnt minden egy kis időre. Erre és arra fűjdogáltam a luminolt, szinte boldogan teljesítve a feladatot, amitől megszűnik az a rettenetes muzsika egy kis időre.

De egyúttal némi töprengésre is alkalmat adott az esemény, úgyhogy töprengtem egy kicsit. Nap mint nap talákoztam ilyen helyszínekkel, és tizből kilenc gyilkos azzal magyarázta tettét, hogy egyszerűen csak „elpattant bennem valami”, vagy „mire ráébredtem, mit csinállok, már túl késő volt”. Csupa nagyszerű kifogás, amiken mindig elképedtem, mert én minden alkalommal pontosan tudtam, mit csinállok, elvégre ezért csináltam. És végül felmerült bennem egy gondolat: képtelen voltam bármit is tenni Starzakkal a Sötét Utasom nélkül. Ez azt jelentette, hogy a tehetségem az Utasban volt, nem pedig magamban. Ami arra utalhat, hogy mindazokat, akikben „elpattant valami”, talán ideiglenesen megszállta valami hasonló, nem?

Az enyém egészen mostanáig egyszer sem hagyott magamra; folyamatosan otthon volt velem, nem pedig az utcákon kóborolt, hogy elvitesse magát az első rosszképű gazfickóval, aki az útjába akadt.

Hát jó, ezt egyelőre tegyük félre. Tételezzük fel, hogy egyes Utasok vándorolnak, míg mások fészket raknak. Lehet vajon ez az oka annak, amit Halpern álomként definiált? Elképzelhető volna, hogy valami belebújt, kényszerítette, hogy megöljön két lányt, majd hazavitte, és gondosan betakargatta, mielőtt otthagytá volna?

Nem tudtam. De azt igen, hogy ha ez az ötlet vízálló, akkor sokkal mélyebbre úsztam, mint gondoltam.

Mire visszaértem az irodába, már elmúlt az ebédidő, és egy telefonüzenet várt Ritától, emlékeztetőül, hogy fél háromra megbeszéltem egy találkozót a

pappal. Bármilyen valószínűtlennek is tűnik, olyasfajta lelkipásztorról van szó, amilyenekkel a templomban találkozik az ember, már ha valami okból kénytelen meglátogatni egy ilyesfajta egyházi intézményt. Ami engem illet, már rég arra a következtetésre jutottam, hogy ha létezne bármiféle Isten, nem hagyná, hogy olyasvalami, mint én, boldogan éljen. És ha tévedek, akkor elképzelhető, hogy az oltár megremeg és összedől, amikor belépek a templomba.

De megszokott gyakorlatomnak, miszerint a fent vázolt, ésszerű okokból lehetőség szerint elkerülöm az egyházi épületeket, most véget vetett Rita kérése, aki azt szerette volna, ha a saját lelkipásztora ad minket össze, az illető pedig ragaszkodott ahhoz, hogy megismerhessen, mielőtt áldását adná ránk. Természetesen már az első alkalommal sem állhatott a helyzet magaslatán, hiszen Rita előző férje egy drogfüggő volt, aki rendszeresen verte, és ezt valahogy nem vette észre a tisztelendő atya. És ha egy ennyire nyilvánvaló dolog elkerülte a figyelmét, akkor nincs sok esély arra, hogy velem kapcsolatban ügyesebb lesz.

Ennek ellenére az illető Rita nagyfokú bizalmát élvezte, úgyhogy el is mentünk az öreg korallkő templomba, ami Grove egyik túlméretezett telkén állt, csak fél kilométerre a gyilkossági helyszíntől, ahol aznap reggel dolgoztam.

Rita itt esett át az első áldozáson, mint elmesélte, és nagyon régóta ismerte a lelkészt. Ez fontosnak tűnt számára, és feltételezem, az is kell legyen, tekintettel azokra a dolgokra, amit megtudtam Isten pár szolgájáról, akik a hobbim során felhívták magukra a figyelmemet. Mármost a volt hobbim során.

Gilles atya az irodájában várt minket – vagy esetleg zárdának, menedéknek, vagy ilyesminek hívják ezt az ő esetükben? A parókiának olyan csengése van szerintem, mintha fodrászsalonról lenne szó. Talán a szentélyiség lenne a megfelelő kifejezés – elismerem, hogy e terminológia terén nem vagyok túl járatos. Nevelőanyám, Doris, megpróbált elrángatni a templomba ifjúkoromban, de pár sajnálatos esemény után egyértelművé vált, hogy semmi jó nem süllhet ki a dologból, úgyhogy Harry közbelépett. A tiszteletes dolgozószobája tele volt könyvekkel, amelyek valószínűtlen címük alapján olyan témákban tartalmaztak vélhetőleg rendkívül megbízható tanácsokat, amelyeket Isten valószínűleg inkább figyelmen kívül hagyana. Volt még pár kötet, ami a női lélekről szólt, bár az nem derült ki, melyik nőéről, további információ arról, hogy érheti el az ember, hogy Jézus neki dolgozzon, és remélem, ezalatt nem minimálbéres munkakört értettek. Meg olyan is akadt köztük, ami a keresztény szexualitásról szolt, és ez szerintem az önellentmondás határait feszegette, hacsak nem szeplőtelen gölyák szerepeltek benne.

Sokkal érdekesebbnek találtam azt a könyvet, aminek gót betűs írás futott végig a gerincén. Félrebillenttem a fejem, hogy el tudjam olvasni a címét; csupán csak kíváncsi voltam, de amikor sikerült, úgy éreztem, mintha villám csapott volna belém, mintha a nyelöcsövem hirtelen megtelt volna jéggel.

Démoni megszállottság: tény vagy képzelődés, volt a könyv címe, és amint elolvastam, valahonnan messziről meghallottam a lepattanó tantusz csengését.

Könnyű a kibicnek megcsóválni erre a fejét, és azt mondani, hát igen, ez a Dexter nagyon lassú felfogású, ha ez eddig nem jutott eszébe. De ez az igazság; tényleg nem jutott eszembe. A démonokhoz oly sok pejoratív asszociáció kapcsolódik, nem? És amíg a lélekjelenlétem velem volt, addig nem volt szükségem arra, hogy ilyen archaikus neveken nevezsem. Csak most, hogy eltűnt, igényeltem bővebb magyarázatot. És miért ne pont ez lenne az. Egy kicsit régimódi elmélet ugyan, de éppen a patinája volt a legjobb érv emellett, hogy lehet benne valami, valami módon kapcsolódhat az egész salamonos-molokos hülyeség napjainkhoz, és ahhoz, ami velem történik.

A Sötét Utas valóban démon lenne? És az Utas eltűnése azt jelentené, hogy kiűzték volna belőlem? Ha igen, akkor hogyan? Valami megsemmisítő erejű Jósággal? Nem jutott eszembe, hogy találkoztam volna ilyesmivel az elmúlt, hát, életemben, többé-kevésbé. Éppen ellenkezőleg, ha már itt tartunk.

De ki tud-e vajon valami nagyon Gonosz üzni egy démont? Úgy értem, mi lehet gonoszabb egy démonnál? Maga Molok? Vagy esetleg egy démon is ki tudja üzni saját magát valami úton-módon?

Megpróbáltam vigaszt nyerni a gondolatból, hogy most legalább a kérdésekkig eljutottam, de ez nem igazán vigasztalt meg, és a gondolataimat rögtön félbe is szakította az ajtónyílás, amit a Derék Gilles Tiszteletes fuvallata követett, aki mosolyogva lépett be rajta, azt motyogva, hogy „nocsak, nocsak”. A tiszteletes olyan ötven felé járhatott, és jóltápláltnak tűnt, úgyhogy feltételezem, a dézsmaipar jól ment az utóbbi időben. Egyenesen odajött hozzánk, megölelte Ritát és egy puszit nyomott az arcára, mielőtt felém fordult volna, hogy szívélyes férfiassággal kezét rázzon velem.

– Nocsak – jegyezte meg egy rám vetett óvatos mosoly kíséretében –, szóval te vagy Dexter.

– Úgy tűnik, igen – válaszoltam. – De nem tehetek róla.

Erre bólintott, majdnem úgy, mintha lett volna értelme annak, amit mondtam.

– Ül le, kérlek, helyezd kényelembe magad – kínált hellyel, miközben megkerülte az asztalát, és leült egy nagy forgószékre.

Szaván fogtam, és kényelmesen hátradőltem a vörös bőrszékekben a tiszteletes asztalával szemben, de Rita ugrásra készen gubbasztott a saját, ugyanolyan széke legszélén.

– Rita – szólította meg a tiszteletes. – Nocsak, nocsak. Szóval készen állsz az újabb próbálkozásra?

– Igen, én... de ez... úgy értem, azt hiszem – válaszolta Rita lángvörös arccal – Úgy értem, igen. – Ragyogó, vörös mosollyal rám nézett, és hozzátette: – Igen, készen állok.

– Jól van, jól van – válaszolta a pap, és ezzel rám emelte szerető gondoskodást tükröző tekintetét. – És te, Dexter? Szeretnék egy kicsit többet megtudni rólad.

– Hát, először is, egy gyilkossági ügy gyanúsítottja vagyok – mondtam ki szerényen.

– Dexter – szólt rám Rita, és, bár ezt elképzelhetetlennek tartottam volna, még jobban elvörösödött.

– A rendőrség úgy gondolja, hogy meggyilkolt valakit? – érdeklődött a tiszteletes

– Ó, egyáltalán nem az egész rendőrség – válaszoltam – Csak a húgom.

– Dexter bűnügyi laboráns – magyarázta Rita. – A húga nyomozó. Ő csak... csak viccelt az előbb.

A pap megint bólintott.

– A humorérzék sokat segít egy kapcsolatban – jelentette ki. Egy pillanatra elhallgatott, elgondolkozóbbrnak tűnt, és még egyenesebbnek, mint az előbb, majd megkérdezte: – És mi a véleményed Rita gyerekeiről?

– Ó, Cody és Astor imádják Dextert – válaszolta Rita, és nagyon boldognak tűnt, hogy ejtettük a feltételezhető bűnelkövetésem kérdését.

– De mi a véleménye róluk Dexternek? – tartott ki kérdése mellett a tiszteletes.

– Kedvelem őket – válaszoltam.

Gilles atya bólintott.

– Jól van. Nagyon jó. A gyermek néha nagy teher; különösen, ha nem az ember sajátja.

– Cody és Astor nagyon ügyesen teherré tudják tenni magukat – feleltem – De én nem bánom.

– Nagyon sok tanácsra lesz szükségük – figyelmeztetett a tiszteletes. – Mindazok után, amin keresztülmentek.

– Ó, abban nem lesz hiba – válaszoltam, de úgy gondoltam nem lenne túl jó ötlet, ha ezt részletesebben is kifejteném, úgyhogy csak annyit tettem hozzá: – Nagyon lelkesen várják a tanácsaimat.

– Hát rendben – válaszolta az atya. – Tehát remélhetem, hogy találkozom a gyermekekkel a vasárnapi iskolában, ugye? – Ez meglehetősen szemérmetlen zsarolásnak tűnt a szememben, hogy biztosítsuk számára az utánpótlást, akik majd megtöltik a perselyt, de Rita lelkesen bólintott, úgyhogy ráhagytam. Ezenkívül abban is meglehetősen biztos voltam, hogy bárki barmit is mond, Cody és Astor máshol fogják megtalálni lelkük békéjét.

– Most pedig, ti ketten – mondta a tiszteletes hátradőlve a székében, és egyik kezével a másik tenyerét dörzsölgetve –, a mai világban a kapcsolatokban nagy szükség van a biztos alapokon álló hitre – jelentette ki, miközben reménykedve pillantott rám. – Dexter? Mi a véleményed erről?

Hát, kimondta. Egyértelmű, hogy egy lelkész előbb vagy utóbb úgy csúri-csavarja a dolgokat, hogy azok mindenképpen az ő hatáskörébe essenek. Nem tudom, hogy bűnösebb dolog-e papnak hazudni, mint bárki másnak, de gyorsan és fájdalommentesen túl akartam esni ezen a megbeszélésen, és erre esélyem sem lett volna, ha bevallom az igazat. Tétélezzük fel, hogy megteszem, és valami olyasmit válaszolok, hogy igen, rengeteg hitem van, atyám, hiszek az emberi kapzsiságban és ostobaságban, és az éles acél édes ízében holdfényes éjszakákon. Hiszek a sötét láthatatlanban, a belső árnyak közül érkező hideg kuncogásban, a kés vitathatatlan tisztaságában. Ó, igen, atyám, van hitem, sőt, enyém a bizonyosság, mert én láttam a sivár véget, és tudom, hogy létezik; én ott élek.

De most komolyan, ez egyáltalán nem nyugtatná meg a pasast, nekem pedig semmiféleképpen nem kell aggódnom amiatt, hogy pokolra jutok, amiért hazudtam egy papnak. Ha létezik egyáltalán a pokol, akkor én amúgy is a lista legelején vagyok. Úgyhogy egyszerűen csak annyit mondtam.

– A hit nagyon fontos –, és úgy tűnt, ennek nagyon örül.

– Nagyszerű – válaszolta, és lopva az órájára pillantott. – Dexter, van kérdésed a templomunkkal kapcsolatban?

Ez feltételezhetően jogos érdeklődés volt, de engem meglepetésként ért, mert úgy készültem erre a megbeszélésre, hogy itt válaszolnom kell majd a kérdésekre, nem pedig feltennem őket. Még vagy egy órányi köntörfalazó válasz volt a tarsolyomban, de most tényleg, milyen kérdést tehetnék fel? Hogy szőlőlevet használnak, vagy bort? A persely fából van-e, vagy fémből? Kerülendő-e a tánc? Egyszerűen nem voltam erre felkészülve. De a pap úgy nézett rám, mint akit őszintén érdekel, mit szeretnék tudni. Úgyhogy megnyugtató mosolyt vetettem rá, és feltettem egy kérdést.

– Ami azt illeti, kíváncsi lennék, mit gondol a démoni megszállottságról.

– Dexter – nyelt egyet Rita ideges mosollyal. – Ez nem... Ilyet nem...

Gilles tiszteletes felemelte a kezét.

– Semmi baj, Rita – mondta. – Azt hiszem, tudom, mire gondol Dexter. – Hátradőlt a székében, bólintott, és rám vetette jóindulatú, mindent tudó mosolyát. – Elég régen nem jártál templomban, így van, Dexter?

– Hát, ami azt illeti, igen – válaszoltam.

– Azt hiszem, észre fogja venni, hogy az újfajta templom nagyon jól illeszkedik a modern világba. Isten szeretetének alapvető igazsága nem változik – magyarázta. – De a mi megközelítésünk időnként változhat. – És ekkor konkrétan rám kacsintott. – Azt hiszem, egyetértünk abban, hogy a démonok helye a jelmezbálban van, nem a vasárnapi misén.

Hát, öröömre szolgált, hogy kaptam egy választ, még ha nem is ez volt az, amit vártam. Nem igazán reménykedtem abban, hogy Gilles tiszteletes előránt egy fekete mágiáról szóló könyvet és elmormol egy varázsigét, de, azt kell hogy mondjam, egy kicsit csalódott voltam.

– Hát akkor jó – válaszoltam végül.
– Van még további kérdés? – érdeklődött elégedetten mosolyogva. – A templommal vagy a szertartással kapcsolatban?
– Nem igazán – feleltem. – Elég lényegre törőnek tűnik.
– Ez a célunk – nyugtatott meg. – Ha Krisztust helyezzük a középpontba, minden más is a helyére kerül.
– Ámen – válaszoltam vidáman. Rita kicsit csúnyán nézett rám, de a tiszteletes nem emelt kifogást.
– Hát akkor jó – mondta, majd felállt, és kinyújtotta a kezét. – Akkor június 24-én találkozunk. – Én is felálltam, és megráztam a kezét. – De remélem, hogy előtte is – tette hozzá. – Nagyszerű, modern misét tartunk minden vasárnap tíz órakor. – Kacsintott, és különösen férfiasan szorította meg a kezem. – Időben hazaérsz, ha meg akarod nézni a meccset.
– Ez nagyszerű – válaszoltam, arra gondolva, hogy milyen jó, amikor a szolgáltató odafigyel a kliensei igényeire.
A pap elengedte a kezem, és megölelte Ritát.
– Rita – sóhajtotta – nagyon örülök a jó hírnék.
– Köszönöm – hüppögte Rita a vállába. Még egy pillanatig szipogva neki-dőlt, majd kihúzta magát, megdörzsölte az orrát, és rám nézett. – Köszönöm, Dexter – mondta. Azt ugyan nem értettem, mit köszön, de mindig jó érzés, ha nem feledkeznek meg az emberről.

29. FEJEZET

Hosszú ideje most először alig vártam, hogy visszaérjek az irodámba. Nem azért, mert vérfoltokra szomjaztam, hanem az ötlet miatt, ami Gilles tiszteletes irodájában merült fel bennem. „Démoni megszállottság.” Kétségkívül van egy sodrása. Soha nem éreztem úgy, hogy bármi is megszállt volna, bár Rita határozottan kiállt a velem kapcsolatos jogaiért. De ez legalább egy épkezláb magyarázat volt, némi történelmi vonatkozással, és én nagyon lelkesen készültem arra, hogy utánanézzek.

Először megnéztem az üzenetrögzítőmet és az e-mailjeimet: nem volt üzenetem, leszámítva egy szokásos körlevelet arról, hogy tegyük rendbe magunk után a teakonyhát. Debs sem folyamodott alázatosan a bocsánatomért. Óvatosan körbeérdeklődtem telefonon, és kiderült, hogy éppen Kurt Wagnert próbálja kézre keríteni, ami megkönnyebbülés volt, mivel ez azt jelentette, hogy nem engem követ pillanatnyilag.

Ezt a problémát megoldva, tiszta lelkiismerettel kezdtem el a démoni megszállottság témáját kutatni. Salamon király ebben is nagy szerepet játszott. Mint kiderült, több démonnal is meghitt viszonyban volt, olyanokkal, akiknek a neve tele volt Z betűkkel. Úgy parancsolgatott nekik, mintha a leszerződött inasai lennének, kifutófiúnak használta őket, és velük építtette meg a nagy templomát is, ami egy kicsit megrázott, mivel mindig is úgy tudtam, hogy a templom az egy jó dolog volt, és szerintem még a démonok esetében is feltétlenül lennie kellene valamiféle munkavédelmi előírásnak. Úgy értem, ha felháborodunk azon, hogy illegális bevándorlók szedik a narancsot, akkor nem kellett volna azoknak az istenfélő pátriárkáknak fellépniük a démonok foglalkoztatása ellen?

De ott állt az egész, feketén-fehéren. Salamon király meglehetősen bizalmas kapcsolatban volt velük, úgy is, mint főnökük. Természetesen a démonok nem örülnek annak, ha ugráltatják őket, de Salamontól még ezt is elviselték. És ez felvetette azt az érdekes kérdést, hogy nem volt-e esetleg más is képes arra, hogy parancsoljon nekik, és nem ezt próbálta-e most a Sötét Utassal is tenni, aki ennek következtében inkább elmenekült a rákényszerített akarat elől. Megálltam, és elgondolkoztam ezen.

Ennek az elméletnek a legnagyobb hiányossága az volt, hogy nem illett bele az a rajtam eluralkodó halálfélelem, ami már a kezdet kezdetén előntött, már akkor, amikor az Utas még mindig a fedélzeten volt. Éppen olyan jól meg tudom érteni, ha valakinek nem fűlik a foga ahhoz, hogy más helyett dolgoz-

zon, mint bárki más, de ennek semmi köze nem lehetett ahhoz a halálos rettenéshez, amit ez az egész kiváltott belőlem.

Azt jelentette volna ez, hogy az Utas nem démon? Azt, hogy ami velem történt, az egyszerű pszichózis? Egy, csupán a képzeletemben létező paranoid mese az emésztő vérszomjról és a közelgő rettenetről?

És ennek ellenére a világ történelmének összes civilizációja hitt abban, hogy a megszállottság elméletében kell legyen valami. Én egyszerűen csak semmilyen módon nem tudtam összekapcsolni a dolgot a saját problémámmal. Úgy éreztem, nyomon vagyok, de semmilyen Nagy Ötlet nem merült fel bennem.

Hirtelen fél hat lett, és én a szokásosnál is lelkesebben menekültem ki az irodából, hogy az otthon kétes nyugalma felé induljak.

Másnap délután ott ültem az irodámban, és egy nagyon unalmas többszörös gyilkossági jelentését gépeltem. Még Miamiban is előfordulnak szokványos gyilkosságok, és ez is ilyen volt. Mind a három és fél, hogy precíz legyek, mivel három holttest került a hullaházba, és egy félholt a Jackson Memorial intenzív osztályára. Egy egyszerű autós lövöldözésről volt szó a város egy olyan negyedében, ahol alacsonyak az ingatlanárak.

Tényleg nem volt értelme, hogy nagyon sok időt pazaroljunk az ügyre, mert rengeteg szemtanú akadt, akik egyhangúan azt állították, hogy egy „Faszfej” nevű illető volt az elkövető. De a rutinellenőrzéseket el kell végeznünk, úgyhogy fél napot töltöttem a helyszínen, hogy minden kétséget kizáróan megbizonyosodjak arról, miszerint senki nem ugrott ki egy kapun és aprította össze az áldozatokat egy sövénynyíróval, amíg valaki figyelemelterelés céljából egy autóból lőtt rájuk. Azon gondolkoztam, hogyan fogalmazhatnám meg érdekesen azt, hogy a vérfoltok elrendeződése egy mozgó fegyverből leadott lövéssorozatra utal, de az egész olyan unalmas volt, hogy keresztbe állt tőle a szemem, és ahogy üres tekintettel meredtem a képernyőre, meghallottam egy csilingelést a fülemben, ami gongok kongásává változott, majd megint rám tört az éjszakai zene, és a szövegszerkesztő üres fehér oldalán hirtelen végigömlött a szörnyű, nedves vér, és rám is kifröccsent, elárasztotta az irodát, és megtöltötte az egész ismert világot. Felugrottam a székemből, és pislogtam párat, hogy eltűnjön, de utána ott álltam reszketve, és azon töprengve, mi is történhetett.

Most már fényes nappal is rám támadott, akkor amikor a rendőrkapitányságon ülök az asztalomnál, és ez egyáltalán nem tetszett nekem. Vagy erősebb lett és közeledett, vagy én indultam el a teljes elmebetegség felé vezető lejtőn. A skizofrének hangokat hallanak, de vajon zenét is? És a Sötét Utas belefér a „hang” kategóriába? Elképzelhető, hogy már rég megőrültem, és ez a mostani helyzet csak valamiféle elmebeteg csúcspontja Dilis Dexter mesterségesen ésszerű életének?

Nem hittem, hogy ez lehetséges volna. Harry „tisztázta” ezt velem, gondoskodott arról, hogy be tudjak illeszkedni, Harry tudta volna, ha örült vagyok, és azt mondta nekem, hogy nem vagyok az. Harry soha nem tévedett. Úgyhogy ezt el is intéztük, jól vagyok, egyszerűen ragyogóan.

Akkor viszont miért hallok zenét? Miért remeg a kezem? És miért van szükségem egy szellemre, amibe kapaszkodhatok, ahhoz, hogy ne kuporodjak a padlóra az ujjamat szopni?

Nyilvánvalóan senki más nem hallott az épületben semmit, csak én. Máskülönben a folyosó megtelt volna táncoló vagy üvöltöző emberekkel. Nem, bekúszott az életembe a félelem, gyorsabban siklott utánam, mint ahogy én szaladni tudtam volna, és megtöltötte bennem azt a nagy, üres részt, ahol egykor az Utas bújt meg.

Semmim nem volt, amin elindulhatnék. Szükségem volt valamiféle külső információra, ha meg akartam érteni ezt az egészet. Rengeteg forrás gondolta úgy, hogy a démonok léteznek, Miami egész városa hemzsegett azoktól, akik nagy erőfeszítéssel próbálták távol tartani őket az életükből. És bár a babalao azt mondta, hogy nem akarja, hogy köze legyen az egészshez, és olyan gyorsan távozott a helyszínről, ahogy csak tudott, úgy tűnt, tisztában van azzal, miről van szó. Meglehetősen biztos voltam abban, hogy a Santeriába belefér a megszállottság. De mindegy is: Miami egy csodálatos, sokoldalú város, és minden biztonnal találok valaki mást, aki teljesen másféle válaszokkal szolgál a kérdéseimre. Talán pont azokkal, amiket keresek. Otthagytam az irodámat, és kisértéltem a parkolóba. Az Élet Fája Liberty City peremén volt, Miami azon részében, amivel kapcsolatban az iowai turisták jobban tették, ha nem látogatták meg késő éjszaka. Ezt a konkrét sarkát haiti emigránsok lakták, több épület élénk színekben pompázott, mintha egyféle festékből nem tudtak volna eleget venni. Sok házat falfestmények díszítettek, amelyek Haiti bukolikus életet ábrázoltak. E képeken előkelő helyet foglaltak el a kakasok és kecskék. Az Élet Fája külső falára egy nagy fát festettek, nagyjából méretarányosan, alatta pedig két, magas dobokon doboló férfi elnagyolt alakja látszott. Közvetlenül a bolt előtt parkoltam le, és bementem a szűnyoghálós ajtón keresztül, ami egy rövidet csengett, majd becsapódott mögöttem. A bolt hátuljában, egy sor lelógó gyöngyfűzér mögött egy női hang kiáltott ki kreol nyelven, én pedig megálltam az üvegpuhl mellett, és várakozni kezdtem. A bolt falait polcok takarták, amelyek tele voltak rejtélyes, folyékony, szilárd és bizonytalan halmazállapotú dolgokat tartalmazó bödönökkel. Egy-kettő ezek közül úgy nézett ki, mintha a benne lévő dolog egykor élt volna.

Alig pár pillanattal később egy nő tolta félre a gyöngyöket, és jött ki az előtérbe. Negyvennek tűnt, és nádszálvékony volt, kiálló pofacsontokkal és napszitta mahagónihoz hasonlatos bőrrel. Hullámzó vörös-sárga ruhát viselt, a fején pedig egy hasonló színű turbán volt.

– Ó – szólalt meg vaskos kreol akcentussal. Erősen kételkedő tekintetet vetett rám, és alig észrevehetően megcsóválta a fejét. – Miben segíthetek, uram?

– Óöö, szóval – kezdtem, és többé-kevésbé idáig is jutottam csak. Hogy lehetne ezt tulajdonképpen megfogalmazni? Azt nem mondhatom el, hogy szerintem régebben megszállt egy démon, és szeretném, ha visszajönné. Szegény nő a végén még meghint csirkevérrrel.

– Uram? – sürgetett a hölgy.

– Arra lennék kíváncsi – vágtam bele, nagyjából tartva magam a tényekhez –, hogy van-e démoni megszállottságról szóló könyvük? Ööö... úgy értem, angolul.

A hölgy rendkívül helytelenítően szorította össze az ajkait, és vadul tagadva megrázta a fejét.

– Ez nem a démonokról szól – válaszolta – Miért kérdezi, mert újságíró?

– Nem – nyugtattam meg. – Csak, izé, egy érdeklődő. Csak kíváncsi vagyok.

– Kíváncsi a vudura? – kérdezte a nő.

– Csak a megszállottságra – helyesbítettem.

– Hmm – hümmögött, ha lehet, még helytelenítőbben.

– Miért?

Okos emberek biztosan kijelentették már előttem is a történelem folyamán, hogy amikor minden más csődöt mond, mondd el az igazat. Ez olyan jól hangzik, hogy biztos vagyok benne, nem nekem jutott először eszembe, és úgy tűnt, nincs más választásom. Megpróbálkoztam ezzel.

– Azt hiszem – mondtam –, úgy értem, nem vagyok biztos benne. Azt hiszem, elképzelhető, hogy megszállt egy démon. Régebben.

– Hmm – ismételte meg a nő. Hosszú, fürkésző pillantást vetett rám, majd megvonta a vállát. – Lehetséges – jelentette ki végül. – Miért hiszi ezt?

– Én csak, izé... szóval rám tört ez az érzés. Hogy valaki más van, izé. Bennem. És figyel.

A nő kiköpött a földre, ami engem teljesen meglepett egy ennyire elegáns hölgytől, és megrázta a Fejét.

– Ó, maguk blankók – mondta. – Elrabolnak minket és idehoznak, mindent elszednek tőlünk. És akkor, amikor csinálunk valamit abból a semmiből, amit adnak nekünk, most abból is kapni akarnak. Hahh. – Megrázta rám az ujját, és teljesen úgy nézett ki, mint egy második osztályos tanító néni, aki egy rossz diákot oktat ki. – Idefigyeljen, blankó. Ha a szellem magába megy, akkor tudja majd. Ez nem olyan, mint a moziban. Ez egy áldás, és – tette hozzá gonosz vigyorral – blankókkal nem történik meg.

– Hát, ami azt illeti – ellenkeztem.

– Nem – válaszolta. – Ha nem akarja, ha nem kéri az áldást, akkor nem jön.

– De én akarom – mondtam.

– Hahh – hörrent fel. – Magához soha nem jön el. Pazarolja az időmet.

– Ezzel megfordult, és a gyöngyfűggönyön keresztül visszasétált a bolt hátuljába.

Nem láttam értelmét, hogy ott váraкоzzak, hátha meggondolja magát. Ez nem tűnt valószínűnek, és az sem, hogy a vudu adná meg a választ a Sötét Utassal kapcsolatos kérdéseimre. A nő azt mondta, hogy a szellem csak akkor jön, ha hívják, és áldást hoz. Ez legalább egy újabb válasz volt, noha nem emlékeztem, hogy valaha is szólítottam volna a Sötét Utast, ő mindig is ott volt velem. De csak hogy teljesen biztosra menjek, megtorpantam a járdán a bolt előtt, és lehunytam a szemem. Kérlek, gyere vissza, mondtam magamban.

Semmi nem történt. Beültem a kocsiba, és visszahajtottam a munkahelyemre.

Milyen érdekes választás, gondolta a Megfigyelő. Vudu. Természetesen bizonyos szempontból tagadhatatlanul ésszerű gondolat. De a legérdekesebb része az volt, ami ezáltal kiderült a Másikról; jó irányba haladt, és már nagyon közel járt.

És amikor a következő kis segítséget is megkapja, még közelebb jut a megoldáshoz. A fiú annyira be volt sózva, hogy szinte kiugrott a nadrágjából. De ő nem; ő nagyon sokat segített, és most úton van Sötét jutalma felé.

Csakúgy, mint a Másik.

30. FEJEZET

Épphogy sikerült helyet foglalnom az asztalomnál, amikor Deborah lépett be az irodámba, és ült le velem szemben az összecusukható székre.

– Kurt Wagner eltűnt – közölte velem.

Vártam a folytatást, de nem jött, úgyhogy egyszerűen csak bólintottam.

– Elfogadom a bocsánatkérésedet – jelentettem ki nagylelkűen.

– Senki nem látta szombat délután óta – mondta Deb. – A szobatársa azt mondta, hogy teljesen kiborulva jött haza, de nem volt hajlandó elmondani, miért. Átvett egy másik cipőt, majd elment, és ennyi. – Egy pillanatilag habozott, majd hozzátette: – Otthagya a hátizsákját.

Bevallom, erre felkaptam a fejem.

– És mi volt benne? – kérdeztem.

– Vérnyomok – válaszolta a húgom olyan hangon, mintha azt ismerte volna be hogy tényleg ő vette el az utolsó sütit. – Tammy Connoré.

– Hát akkor ezzel megvolnánk – nyugtáztam. Nem tűnt volna igazságosnak rákérdezni arra, miért mással elemeztette ki a vérmintát. – Ez egyértelmű bizonyíték.

– Igen – értett egyet velem a húgom. – Ő volt az. Csak ő lehetett. Végzett Tammyvel, berakta a fejét a hátizsákjába, majd elintézte Manny Borque-ot is.

– Nagyon úgy tűnik – feleltem, – Milyen kár, már kezdtem megszokni a gondolatot, hogy én vagyok a bűnös.

– Ennek semmi kibaszott értelme – siránkozott Deborah. – Az a kölyök egy rendes srác, benne van az úszóvágófogottban, jó családból származik, meg minden.

– Olyan kedves fickó volt – idéztem. – El sem tudom hinni, hogy ő tette azt a sok szörnyűséget.

– Értem – mondta Deborah. – Tisztában vagyok veled. Közhelyes történet. De mi a fene... A srác megöli a barátnőjét, ez eddig rendben van. És megöli a lány szobatársát is, talán azért, mert az meglátott valamit De a többiek miatt? És mire fel az a sok szarság, hogy megégeti őket, a bikafejek, meg az a hogyishívják, Melasz?

– Molok – javítottam ki. – A melasz szirupot jelent.

– Tökmindegy – vágta rá a húgom. – Ennek egyszerűen nincs értelme, Dex. Úgy értem... – ezzel lesütötte a szemét, és egy pillanatra azt hittem, talán mégis bocsánatot fog kérni. De tévedtem. – Ha ennek van értelme – jelentette ki –, akkor csak a te világodban van. Az ilyesmiben te vagy otthon. – Visszanézett rám, de még mindig úgy tűnt, mintha zavarban lenne.

- Az az izé, tudod... úgy értem, szóval... na, szóval visszajött? A te, izé...
- Nem – válaszoltam. – nem jött vissza.
- Ó – sóhajtott. – A fenébe.
- Kiadtál körözést Kurt Wagnerre? – kérdeztem.

– Tudom, mi a feladatom, Dex – válaszolta a húgom. – Ha még a Miami Dade körzetben van, elkapjuk, és az állami rendőrkapitányságot is értesítettem. Ha Floridában van, valaki rá fog találni.

- És ha már nincs Floridában?

Deborah nagyon komoran nézett rám, és tekintetében észrevettem a csíráját annak, ahogy nevelőapja, Harry kezdett nézni, mielőtt megbetegedett volna, oly sok szolgálatban töltött év után; fáradtan és lassacskán megszokva a rendszeres kudarcot.

– Akkor valószínűleg megússza – válaszolta. – És akkor le kell tartóztatnivalak, ha nem akarom, hogy kirúgjanak.

– Hát akkor – próbáltam egy kis vidámságot erőltetni a mindent elborító komor szürkeségbe –, reménykedjünk, hogy olyan autót vezet, amit könnyen fel lehet ismerni.

Deborah felhorkantott.

- Egy vörös Geója van, egy olyan kis minidzsip szerű izéje.

Lehunytam a szemem. Nagyon furcsa volt, de úgy éreztem, mintha hirtelen a testemből minden vér levándorolt volna a bokámhoz.

– Azt mondtad, piros? – hallottam meg a saját, figyelemre méltóan nyugodt hangomat.

Nem jött válasz, úgyhogy kinyitottam a szemem. Deborah tekintete olyan intenzív gyanakvást tükrözött, hogy szinte körbe lehetett rajzolni.

- Ez meg mi a fene volt? – kérdezte. – Megint hangokat hallottál?

– Egy piros Geo követett engem a minap – válaszoltam. – Azután pedig valaki megpróbált betörni hozzám.

– Az isten verje meg – vicsorgott rám Deborah –, mégis, mikor szándékoztál erről értesíteni?

- Amint hajlandó vagy velem ismét szóba állni – vágtam vissza.

Deborah legnagyobb elégedettségemre vérvörös lett, és lesütötte a szemét.

- Nagyon el voltam foglalva – jelentette ki nem túl meggyőző hangon.

- Kurt Wagner is – jegyeztem meg.

– Jól van már Jézusom – sóhajtott fel, és tisztában voltam vele hogy ennél nem fog közelebb jutni a bocsánatkéréshez. – Igen, piros. De a fenébe is – folytatta még mindig a cipőjét bámulva –, azt hiszem, az öregembernek igaza volt. A rosszfiúk állnak nyeresre.

Nem örültem, hogy ilyen letörtnek látom a húgomat. Úgy éreztem, igazán ideje volna egy vidám megjegyzésnek a részemről, valaminek, ami elfújja a borút, és visszaédesgeti a dalt a szívünkbe, de mindhiába, semmi nem jutott eszembe.

– Hát – mondtam végül –, ha a rosszfiúk állnak nyeresre, legalább nem fogsz unatkozni.

Végre felnézett, de semmi nem jelent meg az arcán, ami a leghalványabban emlékeztetett volna egy mosolyra.

– Ja – válaszolta. – Valami pasas Kendalban tegnap éjjel lelőtte a feleségét és a két gyereküket. Majd ezzel elszórakoztatom magam. – Azután felállt, kiegyenesedett, és lassan felvette azt a pózt, ami a rendes testtartására emlékeztetett. – Hurrá nekünk – tette még hozzá, és kisétált a szobámból.

Már az elejétől fogva ideálisnak bizonyult a társulásuk. Az új dolgoknak volt öntudatuk, és ezáltal sokkal könnyebben lehetett őket manipulálni – és sokkal nagyobb örömet okoztak AZ-nak. Ráadásul sokkal lelkesebben gyilkolták egymást, és AZ egyáltalán nem kellett sokáig várjon az új gazdatestekre – vagy arra, hogy megint megpróbáljon reprodukálódni. AZ buzgón biztatta a gazdatesteket a gyilkolásra, majd AZ vart, a különös, csodálatos áradatra vágyakozva.

De amikor bekövetkezett, egyszerűen csak lassan kavardott egyet, megcsiklandozta AZ-t egy idegnyalábbal, majd kibontakozás és utód létrehozása nélkül eltűnt.

AZ nem értette, ezúttal miért nem működött a reprodukció. Kellett, hogy oka legyen, és AZ nagy precizitást és hatékonyságot tanúsított a válasz keresgélése során. Az évek hosszú során, miközben az új dolgok változtak és nőttek, AZ kísérletezett. És végül fokozatosan meghatározta a feltételeket, amelyeknek eleget téve működik a reprodukció. Beletelt pár gyilkosságba, amíg AZ maradéktalanul elégedett nem lett a válasszal, de minden egyes alkalommal, amikor újra alkalmazta a végső receptet, egy új öntudat kelt életre és röppent ki a világba, fájdalom és rettegés közepette, és AZ elégedett volt.

A dolog akkor működött a legjobban, amikor a gazdatestek egy kicsit kibillentek az egyensúlyukból, vagy az italok miatt, amit elkezdtek párolni, vagy valamiféle transzállapottól. Az áldozatnak tudnia kellett, mi következik, és ha valamiféle közönsége is volt, az ő érzelmeik is az élmény részévé váltak, és még erőteljesebbé tették.

És azután a tüzet. A tűz nagyon jó eszköznek bizonyult az áldozatok legyilkolására; általa, úgy tűnt, a lényük a látható energia nagyszerű, sikoltó villámában szabadul fel egyszerre.

És végül, az egész sokkal jobban ment gyerekekkel. Annyival erősebb érzelmek vették őket körül, különösen, ami a szüleiket illeti. A gyerekek csodálatosabbak voltak, mint bármi más, amit AZ el tudott képzelni.

Tűz, transz, fiatal áldozatok. Egyszerű recept.

AZ kezdte rávenni a gazdatesteit találjanak valami módot arra, hogy állandósítani lehessen ezeket a körülményeket. És a gazdatestek meglepően lelkesen együttműködtek AZ-zal.

31. FEJEZET

Amikor nagyon kicsi voltam, egyszer láttam egy varietét a tévében. Egy pasas felrakott egy csomó tányért egy csomó rugalmas bot végére, és úgy tartotta őket a levegőben, hogy megforgatta a botokat, hogy pörögjenek a tányérok. És ha túl lassú volt, vagy akárcsak egy pillanatra is hátat fordított nekik, valamelyik tányér imbolyogni kezdett, a földre csattant, majd az összes többi is követte sorban.

Ez fantasztikus metaforája az életnek, nem? Mi mind azon dolgozunk, hogy a levegőben maradjanak a tányérjaink, és amint felkerültek a rúdra, az ember már nem tévesztheti őket szem elől többé, és kénytelen beállni a taposómalomba a többiekkel együtt. Talán csak annyi a különbség, hogy az életben valaki mindig feltesz még pár tányért, elrejt néhány rudat, és megváltoztatja a gravitáció szabályait, amikor az ember egy pillanatra nem néz oda. Úgyhogy minden egyes alkalommal, amikor már azt hinné, az összes tányérja szépen pörög, hirtelen felhangzik valami szörnyű csörömpölés a háta mögött, és egy egész sor tányér, amiről még csak nem is tudta az ember, hogy ott vannak, elkezd szép sorban a földre esni.

Itt voltam például én, aki ostobán azt hittem, Manny Borque tragikus halála folytán ezentúl eggyel kevesebb tányér miatt kell aggódnom, mivel most visszatérhetek az eredeti tervhez, miszerint csak a szokásos menü lesz a lakodalmunkon, egy hatvanöt dolláros hidegtál és némi üdítő. Végre a valódi, fontos problémámra koncentrálnék, arra, hogy valahogy újból összerakjam magam. Ebben a meggyőződésben, hogy az otthoni fronton minden csendes egy pillanatra hátat fordítottam, és jutalmam egy látványos összeomlás lett.

A szóban forgó metaforikus tányér akkor csattant a Földre, amikor munka után hazaértem Ritához. Olyan csendes volt a ház, hogy azt hittem, senki nincs otthon, de a szobába vetett rövid pillantás meggyőzött arról, hogy valami sokkal nyugtalanítóbb dologról van szó. Cody és Astor mozdulatlanul ültek a kanapén, Rita pedig olyan arckifejezéssel állt: mögöttük, amitől a friss tej egy pillanat alatt joghurtta változott volna.

– Dexter – szólalt meg, hangjában a gyászos balvégzet előrevetülésével –, beszélünk kell.

– Rendben – válaszoltam, kiolvastva tónusából, hogy egy vidámabb válasznak a gondolata is porrá omlana és elrepülne a széllel.

– Ezek a gyerekek... – jelentette ki Rita. Úgy tűnt, ez minden mondani-
valója, mert ezt követően csak csúnyán nézett, és nem szólt semmit.

De természetesen én pontosan tudtam, melyik gyerekekre gondol, úgyhogy bátorítóan bólogattam.

– Igen – biztattam.

– Óóó – folytatta Rita.

Hát, ha ilyen sok időbe tart neki befejezni egy mondatot, akkor most már értem, miért volt olyan csendes a ház, amikor bejöttem. Nyilvánvaló, hogy a társalgás elfeledett művészetének szüksége van egy kis lökésre Diplomátikus Dextertől, ha az a célunk, hogy vacsoráig összerakjunk meg hét szót. Úgyhogy közismert vakmerőséggel egyenesen a közepébe vágtam.

– Rita – kérdeztem –, valami gond van?

– Óóó – ismételte meg Rita, és ez egyáltalán nem volt bátorító. Hát, végső soron nem lehet túl sok mindent kezdeni egy hangból álló szótagokkal, még akkor sem, ha az ember olyan tehetséges társalgó, mint amilyen én vagyok. Mivel Rita nyilvánvalóan nem óhajtott segíteni, Codyra és Astorra néztem, akik meg se moccantak, mióta bejöttem.

– Hát jó – jelentettem ki. – Ti ketten el tudjátok nekem magyarázni, mi baja van anyátoknak?

A szokott módjukon egymásra néztek, majd visszafordultak felém.

– Nem direkt csináltuk – jelentette ki Astor. – Véletlen volt.

Ez sem volt sok, de legalább nem volt kevesebb egy teljes mondatnál.

– Ennek nagyon örülök – közöltem velük. – Mi volt véletlen?

– Lebuktunk – jelentette ki Cody, Astor pedig oldalba könyökölte.

– Nem direkt volt – ismételte meg mély meggyőződéssel, és Cody rápillantott, mielőtt még eszébe jutott volna, miben állapodtak meg; a nővére rámeredt, mire Cody pislogott egyet, majd lassan visszafordította a fejét felém.

– Véletlen – mondta.

Öröm volt látni, hogy a partot nem zilálja véleménykülönbség a frontvonal mögött, de még mindig nem jutottam közelebb ahhoz, hogy meg tudjam, miről beszélnek, pedig már több perce beszélünk róla. Az idő fontos aspektus volt számomra, mivel közeledett a vacsoraidő, és Dexternek muszáj rendszeresen táplálkoznia.

– Csak ennyit hajlandóak mondani – tájékoztatott Rita. – És ez nekem MESSZE nem elég. Egyszerűen nem értem, hogy kötözhetétek meg Villegáék macskáját véletlenül.

– Nem halt meg – válaszolta Astor a legvékonyabb hangján, amit valaha is hallottam tőle.

– És mi a helyzet a sövénynyíróval? – érdeklődött Rita.

– Nem használtuk.

– De akartátok, nem? – kérdezte Rita.

Két kis arc fordult felém, majd egy pillanattal később Ritáé is.

Biztos vagyok benne, hogy nem tervezték meg előre, de egy kép kezdett kialakulni a fejemben, és nem egy békés csendeletről beszélek. Úgy tűnik, a

fiatalok megpróbálkoztak egy kis önképzéssel nélkülem. És ami még rosszabb, nagyon úgy nézett ki, hogy valami módon az én problémámmá vált a dolog; a gyerekek azt várták, hogy én majd megvédem őket, Rita pedig készen állt arra, hogy megtöltse fegyverét, és megeresszen felém egy sortüzet. Természetesen ez igazságtalan volt; én nem csináltam semmi rosszat, egyszerűen csak hazajöttem a munkából. De mint már számos alkalommal megfigyeltem, az élet, mint olyan, alapvetően igazságtalan, és nem vonatkoznak rá a fogyasztóvédelem szabályai, úgyhogy akár el is fogadhatjuk a dolgokat úgy, ahogy megtörténnek, és miután összetakarítottuk, ami összetört, tovább is léphetünk.

És én pont ezt szándékoztam tenni, bármilyen hiábavaló is lesz minden igyekezetem.

– Biztos vagyok benne, hogy meg tudják magyarázni – mondtam, mire Astor arca rögvest felderült, és hevesen bólogatni kezdett.

– Véletlen volt – terítette ki lapjait vidáman.

– Senki nem kötöz meg egy macskát, ragasztja a munkapadhoz és ácsorog felette egy sövénynyíróval VÉLETLENÜL! – szögezte le Rita.

Az igazat megvallva, a dolgok kezdtek egy kicsit komplikálttá válni. Egyrészt nagyon örültem, hogy végre ilyen tiszta képet kapok arról, mi is a probléma. Másrészt viszont úgy tűnt, olyan területre tévedtünk, amit egy kicsit nehéz lenne magyarázni, és nem tudtam elűzni a gyanút, hogy Rita talán jobban jár, ha nem tud meg semmit ezekről a dolgokról.

Azt hittem, egyértelművé tettem Cody és Astor számára, hogy nem kezdeményezhetnek magánakciókat, amíg be nem tanítottam őket. De nyilvánvalóan nem voltak ezt hajlandóak megérteni, és, bár legnagyobb elégedettségemre megkapták ezért, ami járt nekik, mégis rám hárult, hogy kihúzzam őket a csávából. Ha nem értik meg, hogy ez semmiképpen nem ismétlődhet – és nem térhetnek le Harry útjáról, amin én indítottam el őket – akkor felőlem bármeddig ott lebeghet a fejük felett Damoklesz kardja.

– Tudatában vagytok annak, hogy rosszaságot csináltatok? – kérdeztem. Mindketten bólintottak.

– Tudjátok, hogy mit nem lett volna szabad? – kérdeztem rá.

Astor nagyon bizonytalannak tűnt, Codyra pillantott, majd kibukott:

– Lebukni!

– Most már érted? – kérdezte Rita hisztérikus hangon.

– Astor – néztem a kislányra nagyon szigorúan, és azt megálltam, hogy ne pislogjak –, most igazán nem kellene viccelődnöd.

– Örülök, hogy van, aki humort lát ebben – jelentette ki Rita. – Én személy szerint nem tudok nevetni.

– Rita – mondtam neki a legmegnyugtatóbb hangomon, majd az emberi felnőttként töltött évek hosszú során elsajátított behízelt fortélyosságommal hozzátettem – Szerintem ez valószínűleg azon alkalmak egyike, amelyekről

Gilles atya beszélt, amikor a gyerekeknek az én irányító kezemre van szükségük.

– Dexter, ezek ketten egyszerűen... azt se tudom... és akkor még TE is! – mondta, és bár a sírás határán volt, örömmel nyugtáztam, hogy visszanyerte képességét a beszédre. És az is hasonlóképpen boldoggá tette, hogy hirtelen egy régi film jutott az eszembe, és már pontosan tudtam, mit tenne ilyen esetben egy autentikus emberi lény.

Odasétáltam Ritához, és a legkomolyabb arccal a vállára tettem a kezem.

– Rita – szólaltam meg, büszkén arra, milyen higgadt és férfias a hangom – Te túlságosan benn vagy ebben érzelmileg, és emiatt nem látsz tisztán. Ennek a két gyereknek egyértelmű állásfoglalásra van szüksége, és én ezt meg tudom nekik adni. Végül is – mondtam ki a végszót, büszkén arra, hogy semmit nem hagytam ki a gondolatmenetből –, mostantól én leszek az apjuk.

Tudnom kellett volna, hogy ez lesz az a mondat, ami lelöki Ritát a stégről, egyenesen a könnyek tengerébe; így is történt, és amint kimondtam, remegni kezdett a szája, eltűnt az arcáról a düh, és két kis patakocská kezdett csorogni az arcán.

– Hát jó – hüppögte. – Kérlek, én... csak beszélj velük. – Ezzel szipogott egy hangosat, és kisietett a szobából.

Én teret adtam a színpadias távozásának, és vártam még egy pillanatig, hogy érvényesülhessen a hatása, mielőtt visszasétáltam volna a kanapé elé, hogy a két kis gazfickó szemébe nézzek.

– Szóval – érdeklődtem –, mi történt azzal, hogy megértitek, hogy megígéritek, hogy vártok?

– Túl sokat kell miattad várnunk – válaszolta Astor. – Még semmit nem csináltunk, kivéve akkor egyszer, és egyébként is, neked nincs mindig igazad, és nem hisszük, hogy még kellene várnunk.

– Én kész vagyok – jelentette ki Cody.

– Tényleg? – kérdeztem. – Ezek szerint anyád a legnagyobb detektív a világon, mert készen vagy, és mégis rajtakapott.

– Dexteeer – nyafogott Astor.

– Nem, Astor, te maradj csendben, és figyelj ide egy pillanatra – meredtem rá a legkomolyabb arckifejezéssel, és egy pillanatra azt hittem, ennek ellenére meg fog szólalni, de utána mégiscsak egy kisebb csoda tanúi lettünk, ott, a nappali közepén. Astor meggondolta magát, és becsukta a száját.

– Hát jó – mondtam. – Megmondtam már a lelegején, hogy az én szabályaim szerint kell játszaniatok. Nem kell elhinnetek, hogy mindig igazam van – erre Astor felnyögött, de nem mondott semmit –, de azt kell tennetek, amit mondok. Vagy nem segíték nektek, akkor viszont a börtönben fogtok kikötni. Nincs harmadik lehetőség. Megbeszéltük?

Nagyon valószínű, hogy egyszerűen nem tudtak mit kezdeni ezzel az új tónusommal és az új szerepemmel; mostantól nem Dexter voltam, a játszó-

pajtásuk, hanem valami egészen más, a Dühös Dogmák Dextere, akit még soha nem láttak azelőtt. Bizonytalanul pillantottak egymásra; adtam nekik még egy lökést.

– Elkaptak titeket – mondtam nekik. – Mi történik, ha elkapnak titeket?

– Egy körből kimaradsz? – kérdezte Cody bizonytalanul.

– Aha – válaszoltam, – És a harmincévesekkel?

Talán életében most először, Astor nem tudott mit mondani erre, Cody pedig már felhasználta a két szó per nap kvótáját. Egymásra néztek, majd lesütötték a szemüket.

– A húgom, Deborah őrmester és én az egész napunkat azzal töltjük, hogy olyan emberek után nyomozunk, akik ilyesmit csinálnak – világosítottam fel őket. – És amikor elkapjuk őket, akkor börtönbe kerülnek – mosolyogtam Astorra. – A felnőttek is kimaradnak néha egy-egy körből. Csak nekik sokkal rosszabb. Egy akkora szobában ülnek, mint a fürdőszobátok, egész nap és egész éjszaka bezárva. A földön lévő lyukba pisilnek. Penészes szemetet esznek, patkányok és rengeteg csótány között.

– Tudjuk, mi az a börtön, Dexter – válaszolta Astor.

– Igen? Akkor miért igyekeztek ennyire, hogy odakerüljete? – kérdeztem.

– És azt tudjátok-e vajon, hogy mi a Vén Szikrás?

Astor megint lesütötte a szemét; Cody fel se nézett egész idő alatt.

– A Vén Szikrás egy villamosszék. Akit elkapnak, azt beszíjazzák a Vén Szikrásba, drótokat raknak a fejére, és megsütik, mint a töpörtyűt. Szerintetek ez kellemes lehet?

Mindketten megrázták a fejüket.

– Úgyhogy az első lecke az, hogy nem szabad, hogy elkapjanak – mondtam – Emlékeztek a piranhákra? – Bólintottak. – Ijesztően néznek ki, úgy hogy az emberek tudják róluk, hogy veszélyesek.

– De Dexter, mi nem nézünk ki ijesztően – tiltakozott Astor.

– Nem, ti nem. És ne is nézzetek ki ijesztően soha. Mi elvben emberek vagyunk nem pedig piranhák. De a stratégia ugyanaz; olyasvalaminek kell tűnnünk, amik nem vagyunk. Mert amikor valami szörnyűség történik, mindenki azokat fogja keresni először az ijesztő embereket. Nektek kicsi, szeretetre méltó, átlagos gyerekeknek kell tűnnötök.

– Kifesthetem magam? – kérdezte Astor.

– Amikor nagyobb leszel – válaszoltam.

– Mindig ezt mondod – kámpicsorodott el.

– És mindig így is van – szögeztem le. – Azért kaptak most el titeket, mert önállósodtatok, viszont fogalmatok nem volt arról, mit csináltok. És azért nem tudtátok, mit csináltok, mert nem hallgattatok rám.

Úgy döntöttem, most már éppen eleget kínoztam őket, és leültem közéjük a kanapéra.

– Soha többé ne csináljatok nélkülem semmit, oké? És ha ezt most megígéritek akkor ezúttal tartsátok is magatokat hozzá.

Mindketten felnéztek rám lassan, és bólintottak.

– Megígérjük – mondta Astor halkán, Cody pedig, még halkabban, utána visszhangozta

– Megígérjük.

– Na hát akkor – válaszoltam. Megfogtam a kezüket, és ünnepélyesen meg-
ráztam. – Nagyon jó – jelentettem ki. – És akkor most menjetek, és kérjete
bocsánatot anyátoktól. – Erre mindketten felugrottak, és sugárzott belőlük a
megkönnyebbülés, hogy vége a rettenetes teternrehívásnak, én pedig követtem
őket, és büszkébb voltam magamra, mint valaha.

Talán mégiscsak van valami ebben az egész apaságdologban.

32. FEJEZET

Szun Ce nagyon bölcs ember volt, annak ellenére, hogy már olyan régen eltávozott ebből a világból. Halála előtt irt egy könyvet „A hadviselés tudománya” címmel, amiben többek között szerepelt az a bölcs megállapítás is, hogy bármi rettenetes is történjék, mindig van rá mód, hogy az ember profitaljon belőle, feltéve, ha megfelelő nézőpontból látja a dolgokat. És ennek semmi köze a Kaliforniai New Age Dorothy életszemlélethez, miszerint, ha az élet citromot oszt nekünk, csináljunk belőle citromfagyit. Sokkal inkább egy praktikus tanácsról van szó, ami gyakrabban lehet hasznunkra, mint gondolnánk.

Vegyük például az én esetemet; meg kellett oldanom Cody és Astor kiképzését Harry módszerének szellemében, annak ellenére, hogy rajtakapta őket az anyjuk. És miközben megoldást kerestem, eszembe jutott a jó öreg Szun Ce, és megpróbáltam kitalálni, ő mit tett volna vajon a helyemben. Persze ő hadvezér volt, szóval valószínűleg lerohanta volna a balszárnyat a lovas katonáival, vagy valami ilyesmi, de az irányelveinek akkor is hasznát vehettem.

Úgyhogy miközben beküldtem Codyt és Astort zokogó anyjukhoz, minden követ megmozgattam Dexter agyának Sötét Kőbányájában, hogy olyan megoldást találjak, amit az idős kínai hadvezér is jóváhagyna. És amint mindhárman felsorakoztunk a hüppögő Rita előtt, támadt is egy ötletem, én pedig éltem a lehetőséggel.

– Rita – mondtam halkán –, azt hiszem, én képes leszek csírájában elfojtani ezt a dolgot, még mielőtt túl késő lenne.

– De hát hallottad, hogy mit... Már most túl késő van – válaszolta Rita nagyot szipogva.

– Van egy ötletem – vettem fel. – El akarom vinni őket a munkahelyemre holnap, rögtön az iskola után.

– De ez nem... Úgy értem, nem azért kezdődött az egész, mert...

– Láttad a „Jó útra rémisztve” című filmet?

Rita rám meredt, még egyet szipogott, majd két gyerekre pillantott.

És ez volt az oka, hogy másnap délután fél négykor Cody és Astor felváltva kukucskáltak bele egy mikroszkópba a bűnügyi laborban.

– Ilyen egy hajszál? – csodálkozott Astor.

– Pontosan – válaszoltam.

– Gusztustalan.

– Az emberi test legnagyobb része gusztustalan, különösen mikroszkópon át nézve – világosítottam fel. – Nézd meg azt, ami mellette van.

Kis időre némaságba merültek, ami csak akkor tört meg, amikor Cody megrángatta a nővére karját, mire Astor félretolta, és felszólította, hogy hagyja abba.

– Mit vettél észre? – kérdeztem.

– Ez másképp néz ki – válaszolta a kislány.

– Igen, másképp – értettem vele egyet. – Az első a tiéd. A másik az enyém.

Astor még egy pillanatig a mikroszkópon tartotta a szemét, majd fel egyenesedett.

– Észre lehet venni – jelentette ki. – Különböznek egymástól.

– És ez még mind semmi – közöltem vele. – Cody, add ide a cipődet.

Cody engedelmesen lekuporodott a padlóra, és kifűzte a bal cipőjét. Elvettem tőle, és kinyújtottam a kezem.

– Gyere velem – mondtam. A hóna alá nyúlva talpra rántottam, ő pedig fél lábon ugrálva követett a legközelebbi pultig. Felraktam egy sámlira, és a szeme elé emeltem a lábbelit, hogy megnézhesse a talpát.

– Itt a cipőd – mondtam. – Tiszta vagy piszkos?

Cody gondosan megszemlélte.

– Tiszta – jelentette ki.

– Azt gondolná az ember – bólintottam. – De ide süss! – Elővettem egy kis drótkéfét, és a segítségével belekotortam egy Petri-csészébe a barázdái között szinte észrevehetetlenül meglapuló koszt. Egy kis részét rákentem egy üveglapra, és visszamentem a mikroszkóphoz. Astor rögtön ott termett, hogy belenézzen, de Cody gyorsan odaugrált.

– Én jövök – jelentette ki. – Az én cipőm. – Astor rám nézett, és én bólintottam.

– Az ő cipője – közöltem vele. – Te is megnézheted majd. – A kislány láthatóan igazságosnak tartotta a dolgot, mert hátralépett, és hagyta, hogy Cody másszon Fel a székre. Belenéztem a műszerbe, hogy beállítsam a fókuszot, és nyugtáztam, hogy az üveglapon rajta van minden, amire számítottam. – Aha – hümmögtem, majd hátraléptem. – Mondd meg nekem, mit látsz, ifjú Jedi.

Cody összeráncolt szemmel bámult a mikroszkópba pár percig, amíg Astor türelmetlen ugráندozása olyan zavaróvá nem vált, hogy mindketten kénytelenek voltunk ránézni.

– Elég már – nyafogta. – Most én jövök.

– Várj még egy pillanatig – szóltam rá, majd visszafordultam Codyhoz.

– Mondd el, mit láttál.

Cody megrázta a fejét.

– Piszkot – jelentette ki.

– Rendben van – válaszoltam. – Most akkor én mondom el. – Megint belenéztem a mikroszkópba, és sorolni kezdtem. – Először is, állati szőrzet, valószínűleg macskaféléé.

– Vagyis a cicáé – vetette közbe Astor.
– Aztán valami magas nitrogéntartalmú talajdarabkák. Valószínűleg virágföld, mint amit növények ültetése közben használ az ember – folytattam anélkül, hogy felnéztem volna. – Hová vittétek a macskát? A garázsba? Oda, ahol anya át szokta ültetni a virágait?

– Igen – válaszolta Cody.

– Aha. Gondoltam. – Visszanéztem a mikroszkópba. – Ó, nocsak. Ez valami műanyag rost, valószínűleg egy szőnyegből. Kék. – Codyra néztem, és felhúztam az egyik szemöldököm. – Milyen színű szőnyeg van a szobádban, Cody?

A kisfiú tágra nyílt szemmel válaszolt.

– Kék.

– Aha. Ha fel akarnék vágni, akkor összehasonlítanám ezt a szálát egy olyannal, ami a szobádban van. És akkor lebuknál. Be tudnám bizonyítani, hogy te tetted azt a macskával. – Megint visszanéztem a keresőbe. – Te jó ég, valaki pizzát evett mostanában. Ó, és ott van egy kis darabka pattogatott kukorica is. Emlékszel még a múlt heti mozira?

– Dexter, én is meg akarom nézni – nyafogta Astor. – Én jövök.

– Hát jó – egyeztem bele, és felraktam Cody mellé egy székre, hogy bele tudjon kukucskálni a mikroszkópba.

– Én nem látom a pattogatott kukoricát – jelentette ki rögtön.

– Az a kerek, barnás dolog a sarokban – segítettem. Astor egy kis időre elhallgatott, majd felnézett rám.

– Nem lehet ennyi mindent kitalálni – jelentette ki. – Úgy, hogy csak a mikroszkópot használod.

Örömmel elismerem, hogy egy kicsit nagyoztam de végül is az egész jelenetnek ez volt a célja, úgyhogy fel voltam erre készülve. Felkaptam a fémgűrűs mappát, amit odakészítettem, és nyitva az asztalra helyeztem.

– Dehogynem – válaszoltam. – Sőt, még ennél is többet. Ide süss! – Odalapoztam, ahol különféle állati szőrök fényképei voltak, a lehető legváltozatosabb fajtákból. – Itt van a macskaszőr, látod? – kérdeztem. – Teljesen más, mint a kecskeszőr. – Lapoztam egyet. – És itt vannak a szőnyegrostok. Nagyon különböznek ettől például, ami egy ingből származik, és ettől, ami egy konyharuhából.

Mindketten körém gyűltek, és a könyvre meredtek, miközben végiglapoztam a tíz vagy hány oldalt, amit összeállítottam nekik, hogy bebizonyítsam, hogy tényleg ennyi mindent ki lehet találni. Természetesen nagy gondot fordítottam rá, hogy úgy tűnjön, a bűnügyi laboránsok még Óznál, a nagy varázslónál is többet tudnak egy kicsikét. És az igazat megvallva, valóban szinte mindent meg tudunk csinálni abból, amit végigmotogattam nekik. Általában ugyan nem sokat segít az egész abban, hogy elkapjuk a rosszfiúkat, de miért mondanám el ezt nekik és rontanám el ezt a varázslatos délutánt?

– Pillantsatok vissza a mikroszkópba – szólítottam fel őket –, és nézzük meg, mit találtok még.

Igy is tettek, nagyon lelkesen, és jó darabig el is foglalták ezzel magukat.

Amikor végre felnéztek, vidáman rájuk mosolyogtam, és kijelentettem:

– És ezt mind egy tiszta cipőn találtuk. – Becsuktam a mappát, és figyeltem, hogy jár az agyuk. – Egy egyszerű mikroszkóp segítségével – tettem hozzá, fejemmel a szobában lévő csillogó gépek felé intve. – Most képzeljétek el, mi mindent meg tudunk állapítani ezzel a sok drága géppel.

– Igen, de mezítláb is mehettünk volna – világított rá Astor.

Bólintottam, mintha értelmes ötletnek tartottam volna.

– Igen, megtehetétek volna – válaszoltam. – És én is megtehettem volna ezt. Add ide a kezéd.

Astor úgy nézett rám pár másodpercig, mintha attól tartana, hogy le akarom vágni a kezét, de aztán lassan kinyújtotta. Én megfogtam, és a zsebemben lévő körömvágó olló segítségével bekotortam a körme alá. – Nézzétek csak meg, mi minden van itt – mondtam.

– De megmostam a kezem – jelentette ki Astor.

– Az nem számít – feleltem. A pár pötty piszkot egy másik tüveglapra helyeztem, és becsúszattam a mikroszkóp alá. – Lássuk – mondtam.

Valószínűleg meglehetősen melodramatikusan hangzana, ha azt állítanám, hogy mindnyájan sóbálvánnyá merevedtünk, de így történt. A két gyerek felnézett rám, én visszanéztem rájuk, és mindhárman megfeledkeztünk arról, hogy levegőt vegyünk.

KLUMP.

A zaj közeledett, és nagyon nehéz volt észben tartani, hogy egy rendőrkapitányságon vagyunk, a legnagyobb biztonságban.

– Dexter – szólalt meg Astor enyhén remegő hangon.

– A rendőrkapitányságon vagyunk – nyugtattam meg. – A legnagyobb biztonságban.

KLUMP.

Ezzel megállt, nagyon közel hozzánk. Felállt a szőr a tarkómon, és az ajtó felé fordultam, ami lassan kitárult.

Doakes őrmester. Ott állt az ajtóban, azzal a rosszindulatú tekintettel, ami az utóbbi időben állandósult az arcán.

– Te – mondta, és a nyelvetlen szájából kigördülő hangja majdnem éppen annyira ijesztő volt, mint az egész megjelenése.

– Hát igen, tényleg én vagyok az – nyugtáztam. – Örülök, hogy emlékszel.

Még egyet klumpolt a szobában, és Astor lemenekült a székéről, hogy az ablakhoz szaladjon, olyan messze az ajtótól, amennyire csak lehetséges. Doakes megállt, és ránézett. Majd a pillantása visszavándorolt Codyra, aki lecsúszott a székéről, és csak állt ott tágra nyílt szemmel, Doakest bámulva.

Doakes Codyra meredt, Cody Doakesra, majd Doakes olyan hangot adott, amit Darth Vader lélegzetvételéhez tudnék csak hasonlítani. Ezután visszafordította a tekintetét rám, még egy gyors lépéssel közelebb jött, és ezalatt majdnem elveszítette az egyensúlyát.

– Te – ismételte meg, ezúttal sziszegve. – Delegeg.

– Delegeg? – kérdeztem vissza, és tényleg nem értettem, nem csak provokálni akartam. Úgy értem, ha ragaszkodik ahhoz, hogy itt dobogjon és ijesztgesse a gyerekeket, akkor az a legkevesebb hogy legalább egy papírt és tollat tartson magánál, ha kommunikálni akar.

De ez az előzékeny gesztus nyilvánvalóan nem jutott eszébe. Ehelyett még egyet zihált Darth Vader stílusában, és acélkampójával lassan Codyra mutatott. – Delegeg – ismételte meg, és a szája vicsorba húzódott.

– Rám gondol – mondta Cody. Odafordultam, meglepetten, hogy meg mer szólalni, annak ellenére, hogy Doakes, az életre kelt rémálom itt van velünk a szobában. De Codynak természetesen nincsenek rémálmai. Egyszerűen csak visszanézett Doakesra.

– És mit akar tőled, Cody? – kérdeztem.

– Meglátta az árnyékomat – válaszolta Cody.

Doakes őrmester tett felém még egy ingatag lépést. A jobb kampója csattant egyet, mintha önálló életre kelt volna, és rám akarta volna vetni magát.

– Te. Szii.

Nyilvánvalóvá vált, hogy közölni akar velem valamit, de még nyilvánvalóbb volt, hogy meg kellett volna elégednie a néma rosszindulattal, mert szinte lehetetlennek bizonyult megérteni a formátlan szótagokat, amik elhagyták a száját.

– Te. Szii – sziszegte, és ebből minden Dexterhez kapcsolódó dolognak olyan mély helytelenítése csendült ki, hogy végre megértettem, engem vádol valamivel.

– Mire gondolsz? – kérdeztem. – Én nem csináltam semmit.

– Sziú – mutatott megint Codyra.

– Ó, igen – válaszoltam. – Tényleg lehet benne egy kis indián vér. – Elismerem, szándékosan értettem őt félre: azt mondta, fiú, és csak azért hangzott sziúnak, mert a pasasnak nem volt nyelve, de a fenébe is: ő hívta ki maga ellen a sorsot. Már régen rá kellett volna ébrednie, hogy a vokális kommunikációra tett kísérletei nem igazán kecsegtetnek sikerrel, ennek ellenére makacsul próbálkozott. Hát nincs a pasasban semmi szégyenérzet?

Nagy szerencsénkre ekkor félbeszakított bennünket a folyosón felhangzó dobogás, és Deborah vetette be magát a szobába. Megállt egy pillanatra, hogy értelmezze a festői jelenetet, amelynek keretében Doakes rám emelte a kampóját, Astor az ablakon csüngött, Cody pedig egy szikét emelt fel a padról, hogy megvédje magát.

– Mi a fene – szólalt meg Deborah. – Doakes?

Doakes hagyta, hogy a karja nagyon lassan leereszkedjen, de nem vette le rólam a tekintetét.

– Kerestelek, Dexter. Hol voltál?

Elég hálás voltam neki a jól időzített megjelenéséért ahhoz, hogy ne hívjam fel rá a figyelmét, mekkora butaságot kérdezett.

– Itt voltam, és a gyerekeknek magyaráztam, miért? – válaszoltam. – Te hol voltál?

– Úton Dinner Key felé – mondta Deborah. – Megtalálták Kurt Wagner holttestét.

33. FEJEZET

Deborah Fittipaldiként süvített át velünk a város túlsó végére. Elgondolkoztam, hogy adhatnám a tudtára udvariasan, hogy egy tetemet megyünk meglátogatni, ami valószínűleg nem fog megszökni, szóval akár le is lassíthatnál, légszi, de egy olyan mondat sem jutott az eszembe, amitől ne engedné el a kormányt, hogy megfojthasson.

Cody és Astor túl fiatalok voltak ahhoz, hogy rádöbbenjenek, halálos veszélyben vagyunk, és úgy tűnt, rendkívül jól érzik magukat a hátsó ülésen, még ha a dolog ízére ráérezve arra vetemedtek is, hogy a többi autóvezető üdvözetére válaszul boldogan, egy emberként emelték fel a középső ujjukat, ahányszor csak leszorítottunk valakit.

A US1-esen Le Jeune-nál egy hármás karambol volt, ami pár percre lelassította a forgalmat, és arra kényszerültünk, hogy egy ideig lépésben haladjunk tovább Mivel most már nem kellett arra tartalékolnom az energiáimat, hogy magamba fojtsam kitörni készülő halálsikolyaimat, megpróbáltam kihúzni Deborah-ból, mit is rohanunk megnézni pontosan.

– Hogy ölték meg? – kérdeztem.

– Mint a többit – válaszolta – Megégették. És eltűnt a feje is.

– Biztos vagy benne, hogy Kurt Wagner az? – kérdeztem.

– Hogy be tudom-e bizonyítani? Még nem – válaszolta. – Hogy biztos vagyok-e benne? Kibaszottul.

– Miért?

– Mert megtalálták az autóját a környéken – Felelte.

Lefogadom, hogy normál körülmények között pontosan megértettem volna, miért fetisizálja valaki a fejeket, és pontosan tudtam volna, hol lehet megtalálni az illetőt és miért. De persze most, hogy egyedül maradtam odabent, már nem létezett olyasmi, hogy normál körülmények.

– Azt ugye tudod, hogy ennek semmi értelme – jegyeztem meg.

Deborah felhorkantott, és tenyere élével rávágott a kormánykerékre.

– Nekem mondd? – kérdezett vissza.

– Csak Kurt intézhette el a többi áldozatot.

– Akkor hát ki ölte meg őt? A cserkészparancsnoka? – ironizált a húgom a dudára hasalva, és a szembesávban kerülve ki a dugót. Kitért egy busz elől, tövig nyomta a gázpedált, és megtett ötven métert az autók között, amíg magunk mögött nem hagytuk a sort. Én arra koncentráltam, hogy el ne felejtsek lélegezni, illetve hogy szem előtt tartsam, miszerint mindannyian meghalunk egyszer, szóval végül is mit számít, ha Deborah mindnyájunkat megöl

itt és most? Ez nem vigasztalt túlságosan, de elejét vette, hogy üvöltve kiugorjak az ablakon, mielőtt Deborah visszatért a mi sávunkba a US1-es túlsó végén.

– Ez vicces volt – jelentette ki Astor. – Megcsináljuk még egyszer?

Cody lelkesen bólintott.

– És legközelebb a szirénát is bekapcsolhatnánk – folytatta Astor. – Te hogyhogy nem használod a szirénát, Debbie őrmester?

– Ne hívjál Debbie-nek – csattant fel Deborah. – Egyszerűen csak nem szeretem a szirénát.

– Miért nem? – érdeklődött Astor.

Deborah nagy sóhajjal kifújta a levegőt, és a szeme sarkából rám pillantott,

– Jogos kérdés – jelentettem ki.

– Túl hangos – mondta Deborah. – És most hadd vezessek, jó?

– Hát Jó – felelte Astor, de nem úgy tűnt, mintha a válasz meggyőzte volna.

Némán utaztunk tovább egészen a Grand Avenue-ig, és megpróbáltam kitalálni valamit az esettel kapcsolatban, teljesen egyedül, elvégre magam is képes kell, hogy legyen rájönni dolgokra. Ez nem következett be, viszont eszembe jutott egy említésre méltó elmélet.

– Mi van, ha Kurt halála csak véletlen egybeesés? – kérdeztem.

– Ezt még te sem hiheted el – válaszolta Deborah.

– De szökésben volt – vetettem fel. – Talán rossz emberektől próbált hamis igazolványt szerezni, vagy kicsempésztetni magát az országból. Rengeteg rosszfiú van, akivel összeakadhatott ilyen körülmények között.

Ez nem tűnt túl valószínűnek, még az én fülemnek sem, de a húgom ennek ellenére elgondolkozott rajta pár percre, miközben az alsó ajkát rágta, és szórazottan rátenyerelt a dudára, ahogy kikerült egy szállodai minibusz.

– Nem – szólalt meg végül. – Megsütötték, Dexter. Mint az első kettőt. Ki van zárva, hogy ez is véletlen lenne.

És megint tudatosult bennem egy kis kavargás a bennem lévő sivár ür közepén, ott, ahol egykor a Sötét Utas lakott. Lehunytam a szemem, és megpróbáltam rátalálni egykor állandó lakótársam egy aprócska szilánkjára, de semmi nem volt ott. Kinyitottam a szemem, és láttam, hogy Deb éppen egy égővörös Ferrari mellett húz el.

– Az emberek olvasnak újságot – hívtam fel rá a figyelmét. – Mindig van, aki megpróbálja leutánozni a gyilkosságokat.

A húgom ezen is elgondolkozott, majd megrázta a Fejét.

– Nem – mondta végül. – Én nem hiszek a véletlenekben. Ilyen ügyekben semmiképpen. Mindkettőt megsütik és levágják a fejét, és az egész véletlen lenne? Ilyen nincs.

Valamilyen oknál fogva a remény mindig nehezen hal meg, de még ezzel együtt is el kellett ismerjem, hogy valószínűleg igaza van. A lefejezés és az elégetés nem túl szokványos gyakorlat a normális, kékgalléros gyilkosok

között, és sokkal valószínűbb, hogy egyszerűen fejbe vágják az embert, valami nehezéket kötnek a lábára, és bedobják az öböl vizébe.

Úgyhogy nagy valószínűséggel egy olyan holttestet készültünk meg nézni, ami meggyőződésünk szerint egy gyilkosé volt, akit ugyanazzal a módszerrel tettek el láb alól, mint az áldozatait. Ha szokásos virágos jókedvemben lettem volna, valószínűleg nagy öröömre szolgál a helyzet iróniája, de jelen állapotomban ez csak a dolgok szokásos menete iránt intézett újabb támadásnak tűnt.

De Deborah nagyon kevés időt hagyott nekem arra, hogy ilyesmin tünődjek, és belelovaljam magam a rosszkedvbe; végigváltgázt Coconut Grove belvárosán, és bekanyarodott egy parkolóba a Bayfront Park mellett, ahol már folyt a szokásos cirkusz. Három járórkocsi állt a környéken, és Camilla Figg a parkolóórák egyike mellett található piros Geóról mentette le éppen az ujjlenyomatokat; feltételezhetően ez volt Kint Wagner autója.

Kiszálltam és körülnéztem, és még a javaslatokat suttogó belső hang nélkül is rögtön észrevettem, hogy valami nincs rendben.

– Hol van a holttest? – kérdeztem Deborah-t. Ő már úton is volt a jachtklub bejárata felé.

– Kint a szigeten – válaszolta.

Pislogtam, és kiszálltam az autóból. Valami megfoghatatlan oknál fogva a szigeten lévő holttest mentális képétől az égnek meredt a szőr a tarkómon, de amikor a vízre pillantottam, hogy rájöjjek, miért, semmi választ nem kaptam, leszámítva a délutáni szellőt, ami Dinner Key korallszigeteinek fenyőit borzolta, és egyenesen átfújta a bennem lévő ürön.

Deborah oldalba vágott a könyökével.

– Gyerünk – mondta

Odanéztem a hátsó ülésen helyet foglaló Codyra és Astorra, akik ezekben a pillanatokban sajátították el a biztonsági öv kikapcsolásának csinját és kifelé igyekeztek az autóból.

– Maradjatok itt – szóltam rájuk. – Nemsokára itt vagyok.

– Hova mész? – kérdezte Astor

– Át kell mennem arra a szigetre – válaszoltam.

– Egy halott ember van ott? – érdeklődött.

– Igen – feleltem.

Astor Codyra pillantott, majd vissza rám.

– Mi is menni akarunk – jelentette ki.

– Nem, szó sem lehet róla – szögeztem le. – Éppen eléggé kikaptam legutóbb. Ha még egy holttestet megmutatok nektek, az anyátok belőlem is azt csinál.

Cody úgy gondolta, hogy ez rendkívül vicces, és kiszaladt a száján egy kis hang, továbbá a fejét is megrázta.

Meghallottam egy kiáltást, és kinéztem a kapun át a marinára. Deborah már a stégen volt, éppen készült beszállni a rendőrségi motorcsónakba, ami ott volt

kikötve. Intett felém, és azt kiáltotta: Dexter. Astor toppantott, hogy rá figyeljek, úgyhogy visszafordultam hozzá.

– Itt kell maradnotok – jelentettem ki –, nekem viszont indulnom kell.

– De Dexter, mi is csónakázni akarunk – nyafogta Astor.

– Hát, most nem fogtok – válaszoltam. – De ha jól viselkedtek, hétvégén kiviszlek titeket a hajómmal.

– És megnézünk egy halottat? – kérdezte reménykedve Astor.

– Nem – válaszoltam. – Most egy darabig nem nézegetünk halott embe-
reket.

– De megígérted!

– Dexter! – kiáltotta Deborah ismét. Intettem felé, de nem úgy tűnt, hogy ezt várja, mert örült csapkodásba kezdett, hogy menjek már.

– Astor, mennem kell – jelentettem ki. – Maradjatok itt. Majd később megbeszéljük.

– Mindig csak a majd – dűnnyögte a kislány sértődötten.

Miközben átmentem a kapun, egy pillanatra megálltam, és beszéltem az ott ácsorgó közrendőrrel, egy nagydarab, kövér férfival, akinek fekete haja és alacsony homloka volt.

– Rajta tudná tartani a szemét a gyerekeimen, arra? – kérdeztem.

Rám meredt.

– Mi vagyok én, ovizsaru?

– Csak pár percről lenne szó – kérleltem. – Nagyon rendes gyerekek.

– Idefigyelj, haver – kezdte, de még mielőtt be tudta volna fejezni a mondatot, meghallottam valami zajt, és hirtelen ott termett mellettünk Deborah. – Az isten verje meg, Dexter! – kiabálta. – Vonszold már fel a segged a hajóra!

– Ne haragudj – válaszoltam. – Találnom kell valakit, ki vigyáz a gyerekekre.

Deborah a fogát csikorgatta. Majd a nagydarab zsarura pillantott, és elolvasta a nevet a kitűzőjén.

– Suchinsky – szólította fel –, vigyázzon azokra a kibaszott gyerekekre.

– Jaj, ne már, őrmester – válaszolta a pasas. – Jézusom.

– Maradjon a közelükben, az isten verje meg – parancsolt rá a húgom.

– Talán még tanulhat is tőlük valamit. Dexter, te pedig szállj fel az istenverte hajóra, de most rögtön!

Engedelmesen sarkon fordultam, és odasiettem az istenverte hajóhoz. Deborah mellettem igyekezett, és már le is ült, mire én beugrottam, a rendőr pedig, aki a csónakot vezette, a lehorgonyzott vitorlásokat kerülgetve elindult az egyik kisebb sziget felé.

Jó pár apró sziget fekszik a Dinner Key Manna mellett, amelyek védik a széltől és a hullámoktól, többek között ezért is olyan kellemes kikötőhely. Természetesen csak normál körülmények között, mint maguk a szigetek is bizonyítják. Partjaikat ugyanis összetört hajók és egyéb kikötői szemét borítja

a legutóbbi hurrikánok következményeként, és időről időre letelepszik rajtuk egy-egy önkényes területfoglaló, aki a roncsokból épít házat magának.

A sziget, ami felé tartottunk, a kisebbek közé tartozott. Egy tizenöt méteres sporthorgászhajó fele nyugodott a partján hülye szögben, és a beljebb található fenyők tele voltak hungarocell darabokkal, rongyokkal és műanyag ponyvák, illetve szemeteszákok susogó cafatjaival. Ezt leszámítva olyan állapotban volt, ahogy Amerika őslakosai hagyták, békés kis darabkája a földnek, amit ausztrál fenyők, használt óvszerek és sörösdobozok borítanak.

Továbbá természetesen Kurt Wagner holtteste, amit valószínűleg nem Amerika őslakosai felejtettek itt. A sziget közepén hevert egy kis tisztáson; csakúgy, mint a többit, ezt is szertartásos pózba rendezték, a karjait kinyújtották, a teste mellett, és a lábait szorosan egymás mellé helyezték. Hiányzott a feje és a ruhái, továbbá szénné égett, nagyon hasonlóan az előzőekhez. De ezúttal volt egy kis újdonság is, egy apró részlet. A nyaka köré egy bőrszíjat kötöttek egy tojás méretű medállal. Közelebb hajoltam, hogy megnézzem; egy bikafej volt. Megint megéreztem egy furcsa rezdülést az ürben, mintha egy részem arra a következtetésre jutott volna, hogy ez fontos dolog, de nem tudta, hogy miért, vagy hogy fejezze ezt ki; egyedül, az Utas nélkül nem volt erre képes.

Vince Masuoka guggolt a holttest mellett egy cigarettacsikket vizsgálva, és Deborah letérdelt mellé. Én tettem körülöttük egy kört, és minden szögéből megnéztem: csendélet zsarukkal. Feltételezem, abban reménykedtem, hogy találok egy apró, ugyanakkor jelentőségteljes nyomot. De ilyesmiről szó sem volt, semmit nem fedeztem fel a számtalan lábnyomtól göröngyös talajon és a szélen kívül.

Fél térdre ereszkedtem Deborah mellett.

– Megkerestétek a tetoválást, ugye? – kérdeztem.

– Ez volt az első dolgunk – válaszolta Vince. Kinyújtotta gumikesztyűbe bújtatott kezét, és óvatosan megemelte a testet. Ott is volt, bár félig elfedte a homok, de még mindig látszott, csak a felső szélét vágták le és tüntették el, feltételezhetően a fejjel együtt.

– Ő az – jelentette ki Deborah. – A tetoválás, itt van az autója is. Ő az, Dexter. És azt kívánom, bárcsak tudnám, mi a fenét jelentett ez a tetoválás.

– Arámiul van – világosítottam fel.

– És honnan a faszból tudod te ezt? – kérdezte a húgom.

– Utánanéztem – válaszoltam, és leguggoltam a holttest mellé. – Ide nézz!

– Felkaptam egy kis fenyőágot a homokból, és mutogatni kezdtem vele. Az első betű egy része hiányzott, levágták a fejjel együtt, de a maradék tisztán látszott, és ugyanolyan volt, mint amelyet a nyelvlelkemben láttam. – Az ott egy M, már ami megmaradt belőle. És egy L, és egy K.

– És ez mi a fenét jelent? – érdeklődött Deborah.

– Molok – válaszoltam, és rám tört egy halvány kis viszolygás, csak attól, hogy ki kellett mondanom ezt a nevet, itt a tűző napfényben. Megpróbáltam kirázni a fejből, de a nyugtalanság bennem maradt. – Az arámiban nincsenek magánhangzók. Úgyhogy az M, L, K azt jelenti, Molok.

– Vagy Milka – találgatott Deborah.

– Deb, ha most tényleg azt gondolod, hogy a gyilkosunk azt tetováltatná a nyakára, hogy Milka, akkor nagyon szükséged van már egy kis alváásra.

– De ha Wagner Molok, akkor ki ölte meg?

– Wagner ölte meg a többieket – jelentettem ki, nagyon igyekezve azon, hogy egyszerre tűnjek elgondolkozónak, ugyanakkor határozottnak, és ez egyáltalán nem könnyű feladat. – És aztán pedig, szóval...

– Ja – hagyta helyben a húgom. – A szóval-ig már én is eljutottam.

– És Wilkinst pedig megfigyelés alatt tartod.

– Megfigyelés alatt tartjuk, az isten szerelmére.

Megint ránéztem a testre, de semmit nem vettem észre rajta, amiből bármi egyéb kiderült volna, mint amit már amúgy is tudtam. Ez pedig körülbelül a nullával volt egyenlő. Nem tudtam megakadályozni az agyam abban, hogy ugyanazt a kört járja újra meg újra; ha Wagner volt Molok, és most Wagner meghalt, és Molok ölte meg.

Felálltam. Egy pillanatra elszédültem, mintha ragyogó fények zuhantak volna rám, és a távolból meghallottam a délutánba behelőmpölygő zenét, és csak egy pillanat erejéig kétségem sem volt, hogy az Isten hívogat engem valahonnan a közelből; maga az Isten, nem pedig valami pszichopata csínytevő.

Megráztam a fejem, hogy elhallgattassam, és majdnem elestem. Éreztem, hogy valaki megragadja akarom, és elkap, de meg nem tudtam volna mondani, hogy Debs az, Vince, vagy maga Molok. Valahonnét messziről egy hang szólongatott, énekelve ismételte a nevemet, és a hanglejtése egyre hasonlább lett a már túl ismerős ritmusához annak a zenének. Lehunytam a szemem, és ahogy a zene felhangosodott, forróság öntötte el az arcomat. Valami megrázott, úgyhogy kinyitottam a szemem.

A zene elhallgatott. A forróságot csak a miami napsütés okozta, miközben a szél korbácsolta egyre magasabbra a délutáni zivatar felhőit. Deborah mindkét könyökömet megfogta, megrázott és a nevemet ismételte türelmesen újra meg újra.

– Dexter – mondta. – Hé, Dexter, ne már. Dexter, Dexter.

– Itt vagyok – feleltem, bár erről nem voltam teljes mértékben meggyőződve.

– Jól vagy, Dexter? – kérdezte a húgom.

– Azt hiszem, túl hirtelen álltam fel – válaszoltam.

Deb kétkedőnek tűnt.

– Aha – hümmögött.

– Komolyan, Debs, most már jól vagyok – győzködtem. – Úgy értem, azt hiszem.

– Azt hiszed – ismételte utánam.

– Igen. Úgy értem, egyszerűen csak túl hirtelen álltam fel.

Deborah még egy pillanatilag vizslatott, majd elengedett és hátralépett.

– Hát jó – mondta. – Akkor, ha összeszedted magad, induljunk vissza a hajóhoz.

Lehet, hogy csak azért, mert még mindig szédültem, de nem tűntek értelmesnek a szavai, már-már olyan volt, mintha csak kitalált szótagok lennének.

– Menjünk vissza? – kérdeztem.

– Dexter – válaszolta –, hat hullánk van, az egyetlen gyanúsítottunk pedig itt fekszik előttünk a földön, és hiányzik a feje.

– Tényleg – ismertem el, és halk dobszólót hallottam meg a hangommal egy időben, – Szóval, hova megyünk?

Deborah ökölbe szorította a kezét, és görcsbe rándult az állkapcsa. Lenézett a holttestre, és egy pillanatra azt hittem, mindjárt leköpi.

– Mi van azzal a pasassal, akit bekergettél a csatornába? – kérdezte meg végül.

– Starzakkal? Nem, ő azt mondta... – lenyeltem a befejezést, de úgy tűnt, ezzel elkéstem, mert Deborah rám vetette magát.

– Mit mondott? Az isten verje meg, mikor beszéltél vele?

Mentségemre szóljon, még mindig szédültem egy kicsit, és nem gondolkodtam, mielőtt megszólaltam volna, most pedig némileg kényelmetlen helyzetbe kerültem. Nem mondhattam el a húgomnak, hogy a múlt éjszaka beszéltem vele, amikor odaszigetelőszalagoztam a munkapadjához, és megkíséreltem apró darabokra vágni. De szerencsére úgy tűnt, a vér lassan visszatalál az agyamba, mert nagyon gyorsan helyesbítettem.

– Úgy értem, olyannak tűnt – válaszoltam. – Olyannak tűnt, mint aki, nem is tudom... – folytattam. – Azt hiszem, személyes bosszú volt, leszoríthattam, vagy valami.

Deborah egy haragos pillantást vetett rám, de azután úgy tűnt, elfogadja, amit mondok, és elfordult, hogy belerúgjon a homokba.

– Hát, semmi egyebünk nincsen – mondta végül. – Nem árt, ha utána-nézünk.

Nem gondoltam, hogy jó ötlet volna bevallani, miszerint én már elég alaposan utána néztem, sokkal behatóbban, mint azt a nyomozói rutin megkövetelné, úgyhogy csak beleegyezően bólintottam egyet.

34. FEJEZET

A szigeten nem igazán akadt ezenkívül látnivaló. Vince és a többi kockafejű laboráns minden bizonnyal kiszúrják, ha akad még valami, ami megéri a fáradságot, és a mi jelenlétünk csak hátráltatná őket ebben. Deborah türelmetlen volt és vissza akart rohanni a szárazföldre, hogy további gyanúsítottakat szoríthasson sarokba. Úgyhogy lesétáltunk a partra, és bemásztunk a rendőrségi motorcsónakba, hogy rövid utunk végén a stégnél kössünk ki, ahonnan elindultunk. Egy kicsit jobban éreztem már magam, amikor kimásztam a partra, és visszasétáltam a parkolóba. Nem láttam Codyt és Astort, úgyhogy odamentem Alacsony Homlok Biztoshoz.

– A gyerekek az autóban vannak – tájékoztattott, még mielőtt megszólalhattam volna. – Rabló-pandúrt akartak játszani velem, de én nem vagyok óvó bácsi.

Úgy tűnt, olyan végtelenül humorosnak tartja ezt az óvodás utalást, hogy minden lehetőséget kihasznál a megismétlésére, én viszont nem akartam még egyszer hallani, úgyhogy egyszerűen csak bólintottam, megköszöntem a segítségét, és odamentem Deborah kocsijához. Cody és Astor nem látszottak, amíg oda nem értem közvetlenül a jármű mellé, és egy pillanatra el is tűnődtem azon, vajon melyik autóban vannak. De azután megláttam őket; a hátsó ülésen kuporogtak, és tágra nyílt szemekkel néztek rám.

– Beszállhatok? – kiabáltam be az ablakon.

Cody kotorászott egy kicsit a zár körül, majd kitérte az ajtót.

– Mi történt? – kérdeztem.

– Itt volt az ijesztő bácsi – szólalt meg Astor.

Először fogalmam sem volt, mire gondol; úgyhogy azt sem tudtam, miért kezd izzadni a hátam.

– Hogy érted, hogy az ijesztő bácsi? – kérdeztem. – Arra a rendőr bácsira gondolsz ott?

– Dexteer – válaszolta Astor. – Nem buta; ijesztő. Mint amikor a fejeket nézegettük.

– Ugyanaz az ijesztő bácsi volt?

Egymásra pillantottak, és Cody vállat vont.

– Olyasmi – mondta Astor.

– Láta az árnyékomat – tette hozzá Cody halk, rekedtes hangján.

Jó volt hallani, hogy a fiú így megnyílik nekem, és még jobb volt ráébredni, miért csorog az izzadság végig a hátamon. Már korábban is szóba hozta az

árnyékát, de nem igazán figyeltem oda. Most itt volt az ideje, hogy meghallgassam. Bemásztam hozzájuk a hátsó ülésre.

– Honnan tudod, hogy látta az árnyékodat, Cody?

– Mondta – válaszolta Astor. – És Cody is látta az övét.

Cody bólintott, anélkül, hogy levette volna a tekintetét az arcomról, és a szokásos fegyelmezett arckifejezésével nézett, ami nem árult el semmit. Ennek ellenére láttam rajta, kétsége sincs afelől, hogy a kezembe veszem és elintézem ezt a dolgot, bármiről is legyen szó. Azt kívántam, bárcsak osztani tudnám az optimizmusát.

– Amikor megláttad az árnyékát – kérdeztem óvatosan –, arra gondolsz, hogy azt, ami a földön van, amit a nap csinál?

Cody megrázta a fejét.

– Neked van másik árnyékod is – következtettem ki.

Cody olyan arcot vágott, mintha azt kérdeztem volna tőle, van-e rajta nadrág, de bólintott.

– Belül – tette hozzá. – Mint amilyen neked volt.

Hátradőltem az ülés támlájára, és úgy tettem, mintha vennék levegőt. „Belső árnyék.” Tökéletes megfogalmazás volt; elegáns, tömör és kifejező. És az, hogy nekem is volt ilyen, olyan pátoszos hangulattal látta el, hogy el is érzékenyültem egy kicsit.

Az érzékenyülésnek természetesen semmi haszna, úgyhogy általában nem is csinállok ilyet. Ebben az esetben mentálisan megráztam magam, és eltöprengtem rajta, mi történhetett Dexter Kastélyának büszke tornyaival, amelyeken egykoron oly fennköltén és gögösen lobogott a józan ész zászlaja. Nagyon is jól emlékeztem azokra az időkre, amikor még okos voltam, de lám, most mégis figyelmen kívül hagytam valami fontosat, még hozzá nagyon hosszú ideig. Mert nem az volt a kérdés, amiről Cody beszélt, hanem hogy miért nem értettem meg eddig.

Cody találkozott egy másik ragadozóval, és felismerte, amikor a benne élő ragadozó meghallotta szörnytársának üvöltését, csakúgy, ahogy én ismertem fel a többiekét, amikor az Utas még bennem lakott. És ez a másik is ugyanígy ismerte fel, hogy Cody micsoda. De hogy ettől miért rémült meg Cody és Astor annyira, hogy visszameneküljenek az autóba...

– Mondott nektek a bácsi bármit is? – kérdeztem.

– Ezt adta nekem – válaszolta Cody. Odanyújtott egy sárgásbarna névjegykártyát, és én elvettem a kezéből. Egy stilizált bikafej volt rajta, pont olyan, amelyet Kurt nyakában láttam a szigeten. Alatta pedig Kurt tetoválásának tökéletes másolata. M, L, K.

Kinyílt a kocsiját, és Deborah vetette be magát a volánhoz.

– Induljunk – mondta. – Ülj a helyedre. – Gyors mozdulattal beindította az autó motorját, még mielőtt levegőt vehettem volna, hogy válaszoljak.

– Várj egy pillanatot – kértem, amint sikerült megtöltenem a tüdőmet.

- Egyetlen átkozott pillanatom sincsen – felelte a húgom. – Gyere már.
- Itt járt, Debs – tájékoztattam.
- Az isten szerelmére, Dex. Ki járt itt?
- Fogalmam sincs – ismertem be.
- Akkor honnan a faszból tudod, hogy itt járt?

Előrehajoltam, és a kezébe nyomtam a névjegykártyát.

- Itt hagyta ezt – magyaráztam.

Deborah elvette a kezemből, rápillantott, majd úgy dobta az ülésre, mintha kobraméregből lett volna.

- A francba – mondta. Leállította a motort. – Hol hagyta?

- Codynál – válaszoltam.

Deb hirtelen hátrafordult, és végignézett rajtunk.

- Miért hagyta egy gyereknél? – kérdezte.

– Mert... – kezdte Astor, de még időben a szájára tapasztottam a tenyere-remet.

– Ne vágj a szavamba, Astor – szoltam rá, még mielőtt megemlíthette volna a látható árnyékokat.

A kislány vett egy mély levegőt, de azután meggondolta magát, és csak ücsörészett tovább, duzzogva, hogy belül fojtották a szót, de egyelőre elfogadva a helyzetet.

Egy pillanatig némán ültünk ott mind a négyen, mint egy nagy, boldogtalan, kiterjesztett család.

– Miért nem rakta a szélvédőre vagy küldte el postán? – háborgott Deborah. – És ha már itt tartunk, miért adta ide egyáltalán azt a vacakot? Miért csináltatta egyáltalán meg, az isten szerelmére?

– Azért adta Codynak, hogy megijedjünk – válaszoltam. – Azt mondja ezzel, hogy „Látjátok? Tudom ám, hogy hol vagytok a legérzékenyebbek!”.

- Felvág – gondolkozott el Deborah.

- Igen – értettem vele egyet. – Azt hiszem.

– Hát, az isten verje meg, ez az első olyan tette, aminek bármi értelme is van. – Kézéssel rávágott a kormánykerékre. – Ha fogócskázni akar velünk, mint a többi pszichopata, akkor isten látja lelkem, én is értek ahhoz a játékhoz. És elkapom a személtládát. – Visszanézett rám. – Rakd be a névjegykártyát egy bizonyítéktasakba – mondta –, és próbálj meg kihúzni egy személyleírást a srácokból. – Kinyitotta a kocsiajtót, kivetette magát rajta, és odament a nagydarab zsaruhoz, Suchinskyhez, hogy beszéljen vele.

– Hát akkor – fordultam Codyhoz és Astorhoz –, emlékeztek, hogy nézett ki a bácsi?

– Igen – válaszolta Astor. – Tényleg játszani fogunk veled, ahogy a tesód mondta?

– Deborah nem olyan értelemben használta a játék szót, mint amikor mi ipiapacsozunk – válaszoltam. – Sokkal inkább arról van szó, hogy incselkedik velünk, mert nem hiszi, hogy el tudjuk kapni.

– Akkor miben különbözik az ipiapacstól? – kérdezte Astor.

– Ipiapacs közben senki nem hal meg – válaszoltam. – Szóval, hogy nézett ki a bácsi?

Astor vállat vont.

– Öreg volt.

– Úgy érted, igazán öreg? Ősz hajú, ráncos?

– Nem. Úgy öreg, mint te.

– Ja, hogy Öreg – helyesbítettem, és éreztem, ahogy a halál előszele végig simítja ráncos homlokom, hanyatló egészségi állapotot és reszketegséget hagyva maga után. Ez nem volt túl jó kezdet, ha hiteles személyleírást akartam kapni, de végül is Astor csak kilencéves volt, a felnőttek pedig egyértelműen mind unalmasak. Deborah egyértelműen okosan döntött, hogy inkább Csekély-értelmű Rendőr barátunkkal kezdeményezett társalgást. Az én helyzetem reménytelennek tűnt. Ezzel együtt nem adtam fel.

Hirtelen rám tört az ihlet. Vagy legalábbis, tekintetbe véve szellemi kapacitásom pillanatnyi gyászos helyzetét, olyasvalami, ami kénytelen volt betölteni az ihlet szerepét. Az mindenképpen logikus megoldás lenne, ha az ijesztő bácsi képében Starzak szegődött volna a nyomomba.

– Emlékeztek még bármire vele kapcsolatban? Volt például akcentusa?

Astor megrázta a fejét.

– Úgy érted, mint a franciáknak? Nem, normálisan beszélt. Ki az a Kurt?

Túloznék, ha azt állítanám, hogy a kis szívem beledobogott a szavaiba, de határozottan megremegtem ott belül.

– Kurt az a halott srác, akit most néztünk meg. Miért vagy rá kíváncsi?

– A bácsi mondta – válaszolta Astor. – Azt mondta, Cody egy szép napon sokkal jobb segítő lehet, mint Kurt. – Dexter belső klímáján hirtelen egy nagyon hideg szellő süvített végig. – Tényleg? – kérdeztem vissza. – Milyen kedves tőle.

– Egyáltalán nem volt kedves, Dexter. Már mondtuk. Ijesztő volt.

– De hogy nézett ki, Astor? – ismételtem meg a kérdést a legcsekélyebb remény nélkül. – Hogy fogjuk megtalálni, ha nem tudjuk, hogy néz ki?

– Nem neked kell elkapnod, Dexter – válaszolta a kislány ugyanolyan ingerült hangon. – Azt mondta, ha eljön az ideje, majd megtalálod.

Egy pillanatra megszűnt körülöttem a világ, éppen elég időre ahhoz, hogy testem minden pórusából vízcseppek kezdjenek el patakzani, mintha eltört volna bennem a szelep.

– Mit mondott pontosan? – kérdeztem, amikor magamhoz tértem.

– Azt mondta, szóljunk neked, hogy meg fogod találni, ha eljön az ideje – válaszolta. – Mint már mondtam.

– Dehogyan mondta? – kíváncsiskodtam. – „Szóljatok apának?”, „Mondjátok meg annak a férfinak”? Mit mondott?

Astor sóhajtott.

– „Mondjátok meg Dexternek” – idézte lassan, hangsúlyozva, hogy én is megértsem. – Ez vagy te. Azt mondta, hogy „szóljatok Dexternek, hogy meg fog találni, ha eljön az ideje”.

Feltételezem, ettől még inkább be kellett volna ijednem. De, furcsa módon, nem ez történt. Inkább megnyugodtam egy kicsit. Most már biztosra vehettem, valaki követ, és hogy bár isten vagy halandó, annak innentől nincs túl nagy jelentősége, és amikor eljön az ideje, jelentsen ez bármit, akkor el fog kapni. Hacsak nem én leszek a gyorsabb.

Ez buta gondolat volt, egyenesen egy gimnáziumi fiúöltözőből. Mostanáig nem adtam jelét, hogy akár fél lépéssel is képes lennék elébe vágni ennek a valakinek, nemhogy megtalálni. Semmit nem tettem, éppen csak regisztráltam, hogy a nyomomban van, ijesztget, üldöz, és a sötét, eszeveszett rettegés olyan fokát váltja ki belőlem, mint senki más azelőtt.

Ő tudja, ki vagyok, mi vagyok és hol vagyok, én viszont még azt sem tudtam, hogy néz ki.

– Kérlek, Astor, ez fontos – könyörögtem. – Magas volt az illető? Szakállas? Kubai? Fekete?

A kislány vállat vont.

– Csak olyan, tudod – válaszolta. – Fehér. Szemüveges. Olyan átlagos. Tudod.

Nem tudtam, de szerencsére Deborah megmentett attól, hogy ezt be kelljen ismernem, a húgom ugyanis ebben a pillanatban felrántotta az ajtót, és visszaült az autóba.

– Jézusom – sóhajtotta. – Hogy képes valaki, aki ennyire ostoba, egyáltalán bekötni a cipőjét?

– Azt akarod ezzel mondani, hogy Suchinsky nem tudott semmit? – kérdeztem.

– Nagyon is sokat tud – válaszolta Deborah. – De a legnagyobb része eszelős baromság. Úgy gondolja, a pasas talán egy zöld autóval jött, és ennyi.

– Kékkel – szólalt meg Cody. – Kék volt – ismételte meg.

– Biztos vagy benne? – kérdeztem, mire bólintott.

– Akkor most hallgassak egy kisgyerekre – morfondírozott Deborah –, vagy inkább egy zsarura, aki tizenöt éve dolgozik rendőrként, de szar sincs a fejében?

– Nem szabad ilyen csúnyán beszélned – szólt rá Astor. – Már öt és fél dollárral jössz nekem. És egyébként is, Codynak van igaza, kék autó volt. Én is láttam, és tényleg kék volt.

Astorra néztem, de megéreztem magamon Deborah pillantásának a súlyát, úgyhogy visszafordultam hozzá.

- Szóval? – kérdezte.
- Szóval – válaszoltam –, ha kihagyjuk a csúnya szavakat, akkor ezek itt ketten nagyon intelligens kisgyerekek, Suchinskyt pedig soha nem fogják felvenni a MENSA-ba.
- Szóval rájuk kellene hallgatnom – vonta le a következtetést Deborah.
- Én a magam részéről ezt teszem.
- Deborah megrágtta ezt magában, konkrétan szó szerint mozgatta a száját, mintha valami nagyon rágós falattal kellene megbirkóznia.
- Hát jó – jelentette ki végül. – Szóval most már tudjuk, hogy kék autója van, mint minden harmadik embernek Miamiában. Árukl már el nekem, hogy ez mennyit segít nekünk.
- Wilkinsnek is kék autója van – hívtam fel rá a figyelmét.
- Wilkinst megfigyelés alatt tartják, az isten verje meg – emlékeztetett Deb.
- Hívd fel őket.
- Deborah rám pillantott, bekapta az alsó ajkát, majd felmarkolta a rádióját, és kiszállt az autóból. Beszélni kezdett valakivel, és meghallottam, hogy felemeli a hangját. Ezután megint mondott egy nagyon csúnya szót, mire Astor rám nézett, és megcsóválta a fejét. Majd Deb visszaszállt az autóba.
- A kurafi – mondta.
- Elvesztették?
- Nem, ott van, a házában – tájékoztatott. – Most ért haza, és egyenesen bement a házba.
- És merre járt?
- Azt nem tudják – felelte Deborah. – Amikor leváltották az előző műszakot, elvesztették szem elől.
- Mi?
- DeMarco akkor érkezett meg, amikor Balfour éppen távozott – magyarázta. – A pasas elszelelt, miközben váltották egymást. Esküsznek rá, hogy nem lehetett többet távol tíz percnél.
- A háza ötpercnnyire van innen – számolgattam.
- Tudom – válaszolta Deborah keserűen. – Szóval most mit tegyünk?
- Figyeljék Wilkinst továbbra is – mondtam. – Te meg menj, és beszélj Starzakkal.
- Te is jössz, ugye? – kérdezte.
- Nem – tiltakoztam, arra gondolva, hogy semmiképpen nem akarok Starzakkal találkozni, és most kivételesen van is egy tökéletes ürügyem, amivel meglóghatok. – Haza kell vinnem a gyerekeket.
- Deborah savanyú arcot vágott.
- És mi van, ha nem Starzak az? – kérdezte.
- Megráztam a fejem.
- Nem tudom – válaszoltam.

– Ja – bólintott. – Én sem tudom. – Egy pillanattal később beindította az autót. Ülj át a helyedre.

35. FEJEZET

Már jóval elmúlt öt óra, mire visszaértünk a kapitányságra, úgyhogy, Deborah pofavágásai ellenére, átkanalaztam Codyt és Astort a saját szerény járgányomba, és hazaindultam velük. Az út hátralévő része alatt nagyon jámboran viselkedtek, valószínűleg még mindig az ijesztő bácsival való találkozásuk hatása alatt álltak. De alapvetően rugalmas gyermekek voltak, amit az is bizonyított, hogy egyáltalán tudtak még beszélni, annak ellenére, amit az édesapjuk tett velük. Úgyhogy amikor már csak tíz percre voltunk a háztól, Astor kezdett visszatérni megszokott önmagához.

– Bárcsak úgy tudnék vezetni, mint Debbie őrmester – sóhajtotta.

– Én inkább választanám a hosszú életet – válaszoltam.

– Neked miért nincs szirénád? – vont felelősségre. – Te nem akartál?

– A laboránsok nem kapnak szirénát – világosítottam fel. – És nem, én nem is akartam. A visszafogottság híve vagyok.

A visszapillantó tükörből láttam, hogy összeráncolja a homlokát.

– Az mit jelent? – kérdezte

– Azt jelenti, hogy nem szeretem, ha felfigyelnek rám – magyaráztam. – Nem akarom, hogy észrevegyenek. Ez olyasmi, amit nektek is meg kell majd tanulnotok – tettem hozzá.

– Mindenki más azt akarja, hogy észrevegyék – válaszolta Astor. – Olyan, mintha mindent azért csinálnának, hogy mindenki őket nézze.

– Ti ketten mások vagytok – mondtam – És mindig is mások lesztek, soha nem olyanok, mint mindenki más. – Erre hosszú ideig nem reagált semmit, úgyhogy rápillantottam a tükörben. Le volt sütvé a szeme. – Ez nem feltétlenül rossz dolog – vigasztaltam. – Hogy mondják másképp, hogy normális?

– Nem tudom – válaszolta mogorván.

– Átlagos – segítettem. – Átlagos szeretnél lenni?

– Nem – felelte, és már nem tűnt olyan elkeseredettnek. – Ugyanakkor, ha nem vagyunk átlagosak, akkor az emberek észrevesznek.

– Éppen ezért kell megtanulnotok visszafogottan élni – magyaráztam, titokban elégedetten azzal, hogy az egész beszélgetésből az sült ki, hogy nekem van igazam. – Úgy kell tennetek, mintha normálisak lennétek.

– Szóval senki nem tudhatja meg, hogy mások vagyunk – vonta le a következtetést. – Senki.

– Pontosan – bólintottam.

Astor az öccsére nézett, és megint lefolytattak egy hosszú, néma párbeszédet. Én élveztem a csendet, és az önsajnálát édes posványába süppedve vezettem tovább az esti tumultusban.

Pár perc múlva Astor megint megszólalt.

– Ez azt jelenti, hogy nem szabad elmondanunk anyunak, amit ma csináltunk – jelentette ki.

– Mesélhetek neki a mikroszkópról – javasoltam.

– De a többiről nem? Az ijesztő bácsiról, és arról, ahogy Debbie őrmester vezet?

– Pontosan – válaszoltam.

– De nekünk nem szabad hazudni – vetette ellen. – Különösen a saját anyáknak.

– Éppen ezért nem mondhattok el neki semmit – világítottam rá. – Nem kell olyan dolgokról tudnia, amik miatt csak aggódna.

– De ő szeret minket – vitatkozott Astor. – És azt akarja, hogy boldogok legyünk.

– Igen – válaszoltam. – De azt kell hinnie, hogy úgy vagytok boldogok, ahogy ő szeretné. Máskülönben ő nem lesz boldog.

Megint volt egy hosszú csendszünet, majd Astor ismét megszólalt, éppen, amikor befordultunk az utcájukba.

– Annak az ijesztő bácsinak is van anyukája? – kérdezte.

– Minden bizonnyal – válaszoltam.

Rita valószínűleg közvetlenül az ajtó mögött várakozott ránk, mert amint befordultam és leparkoltam az autót, kitérta az ajtót, és kijött üdvözölni minket.

– Hát sziasztok – mondta vidáman. – És mi jót tanultatok ma ti ketten?

– Megnéztük a koszt – válaszolta Cody. – A cipőmről.

Rita pislogott.

– Tényleg?

– És volt benne pattogatott kukorica is – tette hozzá Astor. – És belelértünk a mikrofonba, és meg tudtuk mondani, hol voltunk.

– A mikroszkópba – javította ki Cody.

– Akkor abba – vontam meg a vállát Astor. – De azt is meg lehet mondani, kinek a haja. És azt is, hogy kecske vagy szőnyeg.

– Tyú – álmélkodott Rita lenyűgözve, ugyanakkor kissé értetlenül. – Akkor, azt hiszem, nagyon jól mulathattatok.

– Igen – válaszolta Cody.

– Hát akkor – terelgetett minket befelé Rita –, ti ketten lássatok neki a leckének, én meg készítek valami harapnivalót.

– Jó – egyezett bele Astor, és Codyval beszaladtak a házba. Rita utánuk nézett, amíg be nem értek, majd felém fordult, és belém karolt, miközben mi is besétáltunk.

– Szóval akkor sikerült a terved? – kérdezte – Úgy értem, a... szóval nagyon, nem is tudom, milyennek tűnnek...

– Olyanok – vágtam rá. – Azt hiszem, kezdik megérteni, milyen következményekkel jár az ilyen butáskodás.

– De nem mutattál nekik semmi nagyon szörnyűt, ugye? – aggódott Rita.

– Egyáltalán nem. Még vért sem.

– Akkor jó – jött a válasz, majd Rita a vállamra hajtotta fejét, ugyanis ez az ára annak, ha az ember megkéri valakinek a kezét. Ez talán egyszerűen csak a területe megjelölésének kulturált módja, és ha így van, akkor azt hiszem, örülhetek, ha nem az állatok körében szokásos megoldást választotta. Mindenesetre az érzelmek fizikai úton történő kifejezését én nem igazán értem, és egy kicsit kellemetlenül éreztem magam, ennek ellenére átkaroltam, mivel tisztában vagyok azzal, hogy ez az elvárt emberi reakció, és követtük a gyerekeket a házba.

Biztosra veszem, hogy nem az álom a legjobb szó erre. De éjszaka megint megjelent szegény megviselt fejemben az a hang, a zene, a kántálás és a cintányérok hangja, ugyanúgy, mint eddig, forróság öntötte el az arcom, és vad öröm horgadt fel abban a különleges zugban, ott belül, ami már oly régóta üresen állt. A bejárati ajtó előtt tértem magamhoz, kezemmel a kilincsen; izzadság borított, elégedett voltam, mi több, kielégült, és egyáltalán nem olyan nyugtalan, mint indokolt lett volna.

Természetesen tisztában vagyok az „alvajárás” szó jelentésével. De azt is tudom az elsőéves pszichológiai szemináriumból, hogy az alvajárás okainak általában nincs köze semmilyen zenéhez. Sőt, lelkem legmélyén még azt is éreztem, hogy szoronganom kéne, aggódnom, a falat kaparnom a kintől, amit a tudatalattimban végbemenő dolgok okoznak. Ezeknek a dolgoknak nem kellett volna ott lenniük, nem szabadott volna ott lenniük – ennek ellenére ott voltak. És engem ez boldoggá tett. Ez volt az egészben a legfélelmetesebb.

A zenét nem láttam szívesen Dexter Auditóriumában. Nem vágytam rá. Azt akartam, hogy eltűnjön – de megjelent, felhangzott, és akaratom ellenére földöntúli boldogság öntött el tőle, és ott találtam magam miatta a bejárati ajtónál, nyilvánvalóan azzal a céllal, hogy elinduljak kifelé, és... és mi? Egy, az ágy alatt lapuló szörnyekhez hasonlítható gondolat vetődött fel hüllő-agyamban, de... Vajon a tudattalanom egy ismeretlen zugából kipattant véletlenszerű szándék vezérelt, amikor felkeltem az ágyból, és elindultam az ajtó felé? Vagy valami azt akarta volna, hogy nyissam ki az ajtót és menjek ki? Az a férfi azt mondta a gyerekeknek, hogy megtalálom, ha eljön az ideje. Most jött volna el?

Elképzелhető, hogy valaki azt akarta, kóboroljon Dexter egyedül, öntudatlanul az éjszakában?

Nagyszerű gondolat volt, és nagyon büszke lettem rá, mert nyilvánvalóan arra utalt, hogy agykárosodást szenvedtem, és nem vagyok többé felelős a

tetteimért. Az ostobaság újabb feltáratlan területeit hódítottam meg. Elviselhetetlen, idióta hisztérikává változtatott a stressz. A világon senkinek nem lehet ennyi felesleges ideje; Dexter ehhez senkinek nem elég fontos, leszámítva magát Dextert. És hogy ezt bebizonyítsam, felkapcsoltam a kinti világitást, és kinyitottam az ajtót.

Az utca túloldalán, körülbelül húsz méterre valaki beindította a kocsiját, és elhajtott.

Bezártam az ajtót. Duplán.

És most rám került a sor, hogy leüljek a konyhaasztal mellé, kávéat kortyolgassak, és az élet nagy rejtélyein töprengjek.

Az óra 3:32-t mutatott, amikor leültem, és reggel hatot, amikor Rita végre kijött hozzám.

– Dexter – állapította meg némi meglepetéssel az arcán.

– Személyesen – válaszoltam, bár nagyon nehéz volt magamra erőltetni a szokásos életvidám szerepemet.

Rita összevonta a szemöldökét.

– Mi a baj?

– Semmi az égvilágon – válaszoltam. – Egyszerűen csak nem tudtam aludni.

Rita lehajtotta a Fejét, és odacsoszogott az eszpresszógéphez, hogy töltsön magának egy csésze kávé. Ezután leült velem szemben az asztalhoz és ivott egy kortyot.

– Dexter – jelentette ki –, ugye, tudod, hogy nincs azzal semmi baj, ha fenntartásai vannak az embernek.

– Hát persze – válaszoltam, anélkül, hogy a leghalványabb fogalmam lett volna, miről beszél – Ha gondolod, csinálók neked új kávé.

Rita fáradt mosollyal megrázta a fejét.

– Pontosan tudod, mire gondolok – közölte velem, bár ez egyáltalán nem volt igaz. – Aggódsz az esküvő miatt.

Halvány és ködös fény gyúlt az agyam mélyén, és nagyon kevés választott el attól, hogy azt mondjam: „Aha! Hát persze, az esküvő.” Az emberi nőstények megőrülnek az esküvőkért, mindegy, hogy ki megy éppen férjhez. Amikor pedig ők maguk, akkor ez a gondolat lefoglalja nappaluk és éjszakájuk minden egyes pillanatát. Rita mindent, ami körülötte folyt, egy esküvőszíni szemüvegen keresztül nézett. Ha nem tudtam aludni, akkor rosszat álmodtam az esküvő miatt.

Az én éleslátásomat viszont nem homályosította el semmi. fontos dolog miatt kellett aggódnom, és az esküvő olyasmi volt, amit robotpilotával szándékoztam végigcsinálni. A megfelelő időpontban megjelenek majd, megtörténik, és ennyi. Ezt a hozzáállásomat nyilvánvalóan nem oszthattam meg Ritával, bármilyen praktikusnak is tűnt számomra. Nem, ki kell találnom valami hihető

okot az álmatlanságomra, és ezenfelül meg kell őt győznöm, milyen lelkesen várok arra a csodálatos, közelgő eseményre.

Körbenéztem, hogy ötletet kapjak, és végül észre is vettem a mosogató mögé pakolt két uzsonnásdobozt. Ez nagyszerű kiindulópont lesz; mélyen benyúltam szivacsos agyam bugyrai közé, és előhúztam az egyetlen dolgot, ami csak félig volt szétázva.

– Mi van, ha nem leszek elég jó Codynak és Astornak? – kérdeztem. – Hogy lehetek az apjuk, amikor nem is az én gyerekeim? Mi van, ha nem sikerül?

– Ó, Dexter – nyugtatott meg Rita. – Nagyszerű apa vagy. Jobban már nem is szerethetnének.

– De – próbáltam valami hitelesnek hangzó folytatást összekaparni –, most még kicsik. De felnőnek. És kíváncsiak lesznek az igazi apjukra...

– Mindent tudnak arról a kurafiról, amit valaha is tudniuk kell – csattant fel Rita. Ez meglepett; még soha nem hallottam ilyen csúnyán beszélni. Valószínűleg még soha nem is beszélt ilyen csúnyán, mert rögtön el is pirult. – Te vagy az igazi apjuk – tette hozzá. – Te vagy az, akire felnéznek, akire hallgatnak és akit szeretnek. Pontosan az az apa vagy, akire szükségük van.

Azt hiszem, hogyha más nem is, de ez az utolsó mondat igaz volt, mivel én vagyok az egyetlen, aki megtaníthatja őket Harry törvényeire, és más dolgokra, amiket meg kell tanulniuk, de éltem a gyanúperrel, hogy Rita nem feltétlenül ugyanerre gondolt. Viszont nem tűnt diplomatikus lépésnek, hogy ezt ki is mondjam, úgyhogy egyszerűen csak annyit feleltem:

– Én nagyon szeretném, ha sikerülne. Nem hibázhatok, egy percig sem.

– Ó, Dex – sóhajtott fel Rita –, az emberek állandóan hibáznak. – Ezzel maradéktalanul egyetértettem; sokszor észrevettem, hogy a hibázás fajunk egyik legjellemzőbb tulajdonsága – De az ember újra és újra megpróbálja, és a végén minden jóra fordul. Tényleg. Nagyon jól fog menni neked, meglátod.

– Tényleg így gondolod? – kérdeztem, és csak egy kicsit szégyelltem magam a szégyentelen ripacskodás miatt, amit a jelenetbe vittem.

– Nem gondolom, tudom – válaszolta Rita az összetéveszthetetlen mosolyával. Átnyúlt az asztal felett, és megszorította a kezem. – Nem hagyom, hogy elrontsd – biztosított róla. – Most már az enyém vagy.

Ez merész lépés volt, így sutba vágni Lincolnnak a rabszolgaságot eltörlő rendeletét, és azt állítani, hogy átmentem az ő tulajdonába. De úgy tűnt, ügyes lezárása kínos kis jelenetünknek, úgyhogy ráhagytam.

– Hát jól van – jelentettem ki. – Akkor együnk valamit.

Rita félrebillentette a fejét, és az arcomba nézett, én pedig határozottan úgy éreztem ettől, hogy hamis hangot üthettem meg, de végül csak pislogott párat, mielőtt azt mondta volna, hogy „Hát jó”, majd felállt, és elkészítette a reggelit.

A Másik kijött éjszaka az ajtón, majd rettegve becsapta – ezt a részét nem lehetett félremagyarázni. Félt. Meghallotta a hívást, és kijött, és Félt. Úgyhogy a Megfigyelőnek kétsége sem maradt.

Eljött az idő.

Most.

36. FEJEZET

Hullafáradt voltam, zavarodott, ás, ami a legrosszabb, még mindig rettegetem. Minden szívből jövő dudaszótól nekiugrottam a biztonsági övemnek, és tekintetemmel fegyvert kezdtem keresni, amivel megvédhetem magam; és minden egyes alkalommal, amikor egy ártatlan gépjármű túl közel jött a hátsó lökhárítóhoz, azon kaptam magam, hogy a visszapillantót bámulom valami különösen fenyegető megnyilvánulást várva, esetleg a gyűlöletes zene robbanását a fejemben.

Valami kipécézett magának Még mindig fogalmam sem volt, hogy miért, vagy kicsoda, de azt tudtam, hogy üldöz, és még ha nem is sikerül rögtön elkapnia, egyre közelebb kerülök ahhoz a ponthoz, amikor a megadás már megkönnyebbülésnek fog tűnni.

Milyen törékenyek is az emberek – és az Utas nélkül én sem voltam külön náluk, nem maradt belőlem más, mint egy emberi lény gyenge másolata. Erőtlen, puhány, lassú és ostoba, vak, süket és ignoráns, kiszolgáltatott és zaklatott. Igen, szinte már készen álltam arra, hogy lefeküdjek elé, hadd gázoljon át rajtam, bármi is legyen ő. Megadom magam; hadd áradjon szét bennem a zene, hadd ragadjon árja a boldog tűzbe, majd a halál üres áldásába. Nem lesz küzdelem, nem lesz alkudozás, nem lesz semmi, csak a vége jön el mindennek, ami Dexter. És még pár olyan éjszaka, mint a tegnapi, és nem is lesz ez ellen kifogásom. Még a munkámban sem találtam megnyugvást. Deborah már lesben állt, és amint kiszálltam a liftből, rám vetette magát.

– Starzak eltűnt – közölte velem. – Az utóbbi pár nap levelei ott vannak a postaládájában, az újságok az ajtaja előtt – nyoma veszett.

– De hát ez jó hír, Debs – jelentettem ki. – Ha megszökött, az nem azt jelenti, hogy bűnös?

– Szart se jelent – válaszoltam. – Ugyanez történt Kurt Wagnerrel, aztán megtaláltuk a holttestét. Honnan tudhatnám, hogy nem ez lesz Starzakkal is?

– Kiadhatunk egy körözést – javasoltam. És akkor lehet, hogy mi kapjuk el hamarabb.

Deborah belerúgott a falba.

– Az isten verje meg, egyiküket sem mi kaptuk el hamarabb, vagy legalább még időben. Segíts nekem, Dex – kérlelt. – Megőrülök ettől az egésztől.

Mondhattam volna, hogy rám még ennél is sokkal rosszabb hatással van, de ez nem tűnt volna kedves gesztusnak.

– Megpróbálok – válaszoltam inkább, Deborah pedig elcsoszogott a folyosó másik vége felé.

Még be se értem az irodámba, amikor Vince Masuoka kapott el, rendkívül szigorú arcot vágva.

– Hol vannak a fánkok? – vont felelősségre.

– Milyen fánkok? – kérdeztem.

– Ma te voltál soron – emlékeztetett. – Ma neked kellett volna fánkot hozni.

– Durva éjszakám volt – mentegetőztem.

– És ezért legyen most mindannyiunknak durva reggele? – hányta a szememre. – Szerinted ez igazságos?

– Nem vagyok igazságügyi szakértő, Vince – hívtam fel rá a figyelmét. – Én csak a vérfoltokhoz értek.

– Hmmf – morogta. – Úgy tűnik, a fánkokkal is hadilábon állsz. – Ezzel ott hagyott, szinte egészen hitelesen sugározva magából a jogos felháborodást, én pedig ott maradtam azon töprengve, hogy felidézni sem tudom, mikor nyert Vince ellenem utoljára szócsatát.

Még egy jel, ami arra utal, hogy a vonat elhagyta az állomást: lehetséges volna, hogy szegény Degenerált Dexter számára tényleg eljött a vég?

A munkanapom hátralévő része hosszú volt és rettenetes, pont amilyeneknek a munkanapoknak a közvélemény szerint lennie kell. Dexter napjai viszont soha nem ilyenek voltak, én mindig elfoglaltam magam, és mesterséges vidámságot erőltettem az arcomra a munkahelyemen, soha nem bámultam az órát, és soha nem panaszkodtam. Talán azért élveztem a munkámat annyira, mert tudatában voltam, hogy ez a játék része, a Nagy Szlem része, ami abból áll hogy Dexter mindent egy lapra tesz fel, és hitelesen előadja, hogy emberből van. De egy igazán sikeres szlemhez legalább egy partnerre szükség van, és mivel most egyedül voltam, megfosztatva belső társaságomtól, úgy tűnt, nem jutok el a győzelemig.

Férfiasan végigrappoltam a reggelen, meglátogattam egy tetemet a belvárosban, majd visszajöttem egy kör laboratóriumi munkára, bár nem volt túl sok értelme. Azzal fejeztem be a napot, hogy rendeltem pár szükséges kelléket, és lezártam a jelentésemet. Miközben rendet raktam az asztalomnál indulás előtt, megszólalt a telefonom.

– Szükségem van a segítségedre – mondta a húgom nyersen.

– Hát persze hogy szükséged van rá – válaszoltam. – Nagyon szép tőled, hogy ezt így bevallod.

– Éjfélig szolgálatban vagyok – folytatta Deb, figyelmen kívül hagyva szellemes és pikáns oldalvágásomat –, és Kyle nem tudja egyedül felrakni a redőnyöket.

Oly gyakran előfordul az életemben, hogy egy párbeszéd kellős közepén döbbenek rá, miszerint fogalmam sincs, miről van szó. Ez nagyon lehangoló, bár ha mindenki rádöbbenne erre saját magával kapcsolatban, különösen azok ott Washingtonban, sokkal szebbé válna a világ.

– És miért kell Kyle-nak egyáltalán felraknia a redőnyöket? – érdeklődtem.

Deborah felhorkant.

– Jézus Máriám, Dexter, hol voltál te egész nap? Egy hurrikán közeledik.

Akár tájékoztathattam is volna a húgomat, hogy bárhol is töltöttem a napomat, egyszerűen nem volt időm arra, hogy bekapcsoljam a rádiót, és meghallgassam az időjárás jelentést. Ehelyett csak annyit mondtam:

– Egy hurrikán, tényleg? Milyen izgalmas. Mikor derült ez ki?

– Próbálj hat körül odaérni. Kyle várni fog – zárta rövidre társalgásunkat a húgom.

– Rendben – válaszoltam, de Deb már lerakta.

Mivel folyékonyan beszéltem a Deborah-nyelven, feltételezem, úgy kellett volna felfognom ezt a hívást, mint bocsánatkérést az utóbbi időben tanúsított ellenségességéért. Nagyon úgy tűnt, hogy sikerült elfogadnia a Sötét Utast, különösen most, hogy már eltávozott. Ez boldoggá kellett volna, hogy tegyen. De tekintetbe véve, milyen kemény nap állt mögöttem, ez nem volt számomra egyéb, mintegy újabb száлка szegény Diligens Dexter körme alá. Ráadásul a hurrikántól se vettem jó néven, hogy pont ezt az időpontot választotta az okatlan molesztálásra. Hát sose lesz már vége ennek a fájdalomnak és szenvedésnek, amit kénytelen vagyok eltűrni?

Hát jó; élni annyit tesz, hogy nyomorúságban dagonyázni. Elindultam az ajtó felé, hogy randevúzzak Deborah kedvesével, Kyle Chutskyval.

De még mielőtt beindítottam az autót, felhívtam Ritát, akinek számitásaim szerint ekkora már nagyjából otthon kellett lennie.

– Dexter – szólt a készülékbe lihegve –, nem emlékszem, mennyi ásványvizünk van otthon, és a sorok a Publixnál egészen a parkolóig nyúlnak.

– Hát, akkor kénytelenek leszünk sörözni – jelentettem ki.

– Konzervből, azt hiszem, van elég, leszámítva azt a marhapörköltet, ami már két éve ott áll – folytatta, nyilvánvalóan észre sem véve, hogy bárki más is mondott volna bármit is. Úgyhogy hagytam, hadd csicseregjen, hátha idővel lenyugszik. – Az elemlámpákat két hete ellenőriztem – tájékoztattott. – Emlékszel, amikor negyven percre elment az áram? A pótelemek pedig a hűtőben vannak, az alsó polcon hátul. Cody és Astor most velem vannak, holnap nincs különórájuk délután, de valaki mesélt nekik az Andrew hurrikánról, és azt hiszem, Astor egy kicsit megijedt, úgyhogy tudnál beszélni velük, amikor hazaérsz? Magyarázd el nekik légy szíves, hogy csak egy viharról van szó, és nem lesz semmi bajunk, csak nagy szél lesz és egy időre elmegy az áram. De ha látsz olyan boltot hazafelé, ami nincs tele, akkor mindenképpen állj meg, és vegyél vizet, amennyit csak tudsz. És egy kis jeget is, azt hiszem, a hűtőláda még mindig ott van a mosógép feletti polcon, majd telerakjuk jéggel, és abban tároljuk a romlandó élelmiszert. És ó..., mi lesz a hajóddal? Jó helyen van, vagy esetleg át kell vinned valahova? Azt hiszem, be tudunk rakodni a kertből, még mielőtt besötétedne, biztosra veszem, hogy nem lesz semmi baj, és egyébként is, valószínűleg nem itt fog lecsapni.

– Rendben – válaszoltam. – Egy kicsit késni fogok otthonról.

– Semmi gond. Ó..., odasüssetek, a Winn-Dixie áruház egész normálisan néz ki. Azt hiszem, megpróbálunk bemenni, itt egy parkolóhely. Szia!

Soha nem gondoltam volna, hogy ez valaha is bekövetkezik, de úgy tűnik, Rita megtanult lélegzés nélkül élni. Bár az is lehet, hogy óránként egyszer feljön levegőért, mint a bálnák. Ezzel együtt ihletet kaptam a teljesítményétől, és miután tanúja voltam, sokkal könnyebb szívvel indultam a félkarú szívrablóhoz elintézni a redőnyök ügyét. Elindítottam a kocsit, és csatlakoztam a többi autóshoz.

Ha a csúcsforgalom maga a vérengzés, akkor a csúcsforgalom egy hurrikán eljövételének az árnyékában maga a világvége, „mind meghalunk, de kezdjük inkább veled” jeliségre. Az emberek úgy vezettek, mintha mindenképpen meg kellett volna ölniük mindenkit, aki közénk és a deszkáik, illetve az elemeik közé áll. Nem tartott túl sokáig az út Deborah Coral Gables-i kis otthonáig, de amikor végre bekanyarodtam a háza elé, úgy éreztem magam, mintha az apacsok gyilkos rohamától menekültem volna meg.

Ahogy kiszálltam az autóból, felpattant a ház ajtaja, és Chutsky jött ki rajta.

– Szia, pajtás – köszöntött. Vidáman meglóbálta a bal keze helyén lévő kampót, és lesétált hozzám, hogy üdvözljön. – Nagyon rendes tőled, hogy eljöttél segíteni – mondta – Ezzel az átkozott kampóval meglehetősen nehéz betekerni a szárnyas csavarokat.

– És még nehezebb lehet orrot piszkálni – válaszoltam, mert egy kicsit bosszantott a vidám szenvedése. De ahelyett, hogy megsértődött volna, csak nevetett.

– Igen. Nem beszélve a fenekem kitörléséről – tette hozzá. – Gyere be. Kiraktam mindent hátra.

Követtem a ház túlsó végébe, ahol Deborah kicsi és nagyon benőtt terasza volt. Legnagyobb meglepetésemre viszont immár nem nőtte be semmi. A fákat, amik rálógtak, visszametszették, és a járókövek között burjánzó gaz is eltűnt. Három takarosan karbantartott rózsabokor volt most ott, és egy ágyásnyi dísznövény, illetve egy szépen lepucolt grillező állt az egyik sarokban.

Kérdő arckifejezéssel Chutskyra pillantottam.

– Igen, tudom – sóhajtott. – Kicsit buzis, ugye? – Vállat vont. – Nagyon eluntam magam lábadozás közben, és én egyébként is egy kicsit rendszeretőbb vagyok, mint a húgod.

– Nagyon szép lett – ismertem el.

– Aha – válaszolta olyan hangon, mintha tényleg megvádoltam volna azzal, hogy meleg. – Na, lássunk hozzá. – Egy kupac rozsdás acéllap felé biccentett, ami a házfalnak volt támasztva – Deborah hurrikánredőnyei voltak. Morganék második generációs floridaiak voltak, és apánk, Harry, megtanított minket, hogy mindig erős redőnyöket használjunk. Az ember megspórolhat egy keveset a redőnyökön, de utána sokkal többet rákölt a házra, ha az olcsó redőny

csődöt mond. Ez logikusnak tűnt, különösen, mivel a takarékoság soha nem volt nagy erősségem. Mindig is meg voltam győződve arról, hogy már jóval a nyugdíjazásom előtt meghalok vagy börtönbe kerülök.

Deborah jó minőségű redőnyeinek viszont megvolt az a hátránya, hogy nehezek voltak, és éles sarkokkal rendelkeztek. Szükségünk volt vastag kesztyűkre – vagyis Chutsky esetében csak egyre. De nem voltam benne biztos, hogy örül a megtakarításnak. Úgy tűnt, kicsit keményebben dolgozik, mint muszáj lenne neki, pusztán azért, hogy értésemre adja, nem nyomorék, és nincs is igazából szüksége a segítségemre.

Mindenesetre alig negyven percünkbe telt, hogy felrakjuk és rögzítjük az összes redőnyt. Chutsky vetett még egy utolsó pillantást azokra, amelyek a franciaablakokat védték, és, láthatóan elégedetten a mesterművünkkel, felemelte a bal kezét, hogy letörölje arcáról a verejtéket, és csak az utolsó pillanatban rántotta vissza, mielőtt belevágta volna a kampóját az arcába. A kampóra meredve keserűen elnevette magát.

– Még mindig nem szoktam meg teljesen – csóválta a fejét. – Az éjszaka közepén arra szoktam ébredni, hogy viszket a hiányzó kezem.

Erre egyszerűen nem jutott eszembe semmi szellemes, vagy legalább szociálisan elfogadható válasz. Soha nem tanítottak meg, mit illik válaszolni, ha valaki az amputált kezének fantomérzéseiről beszél. Úgy tűnt, Chutsky észrevette a zavaromat, mert kedvetlenül bár, de mulatva felhorkantott.

– Hát, annyi baj legyen – jelentette ki. – Azért még nem az utolsókat rúgja a vén számár. – Ez szerencsétlen megfogalmazásnak tűnt, mert Chutskynak a bal lábfeje is hiányzott, úgyhogy képtelen volt bármit is megrúgni. Ezzel együtt örültem, hogy kifelé lábal a depresszióból, úgyhogy lelkesen helyeselt.

– Efelől kétsége sincs senkinek – feleltem. – Biztos vagyok benne, hogy minden rendbe jön.

– Aha, köszi – válaszolta erre Chutsky, de nem túl hitelesen. – Egyébként is, nem téged akarlak meggyőzni. Egy rakás irodai patkányról van szó a Beltway-ben. Felajánlottak egy irodai munkát, de... – vont a vállát.

– Ne butáskodj – szóltam rá. – Most már azért nem folytathatod azt a kosztümös-kardozós munkát, amit eddig csináltál, nem?

– De én ahhoz értek – válaszolta – És jó darabig én voltam benne a legjobb.

– Talán csak az izgalom hiányzik neked – vetettem fel.

– Talán – felelte – Kérsz egy sört?

– Köszönöm – válaszoltam –, de a vezetőség rám parancsolt, hogy szerezzek vizet és jeget, amíg még nem késő.

– Na persze – jegyezte meg. – Mindenki attól retteg, hogy jég nélkül kell innia a mojitóját.

– Ez a hurrikánok egyik nagy veszélye – értettem egyet.

– Köszönöm a segítséget – búcsúzott el tőlem Chutsky.

Ha ez lehetséges egyáltalán, a hazaúton még szörnyűbb volt a forgalom. Az emberek egy része úgy száguldott hazafelé a csomagtartójukra rögzített értékes deszkákkal, mintha épp most raboltak volna ki egy bankot. Mindenki dühös volt attól, hogy egy órát kellett sorban állnia, attól rettegetve, hogy valaki bevág eljűk, és hogy esetleg nem marad már semmi, mire sorra kerülnek.

A többiek meg arra vártak az utakon, hogy végre ők is beállhassanak ugyanabba a sorba, és gyűlöttek mindenkit, aki esetleg előbb ér oda, és talán Florida államának utolsó C típusú elemére teszi rá a kezét.

Egészében véve a forgalom az ellenségesség, düh és paranoia csodálatos keveréke volt, és mérhetetlenül fel kellett volna vidítson. De a jókedv minden reménye eltűnt, amikor azon kaptam magam, hogy egy ismerős dallamot dúdolok, amit nem igazán tudok hova rakni, és nem vagyok képes abbahagyni. Amikor pedig végre ráébredtem, mi az, az ünnepi este minden boldogsága szilánkokra tört.

Az a zene volt, amit álmomban hallottam.

Az a zene, ami a fejemben jelent meg a forrósággal és az égett szaggal együtt. Egyszerű volt és repetitív, továbbá cseppet sem fülbemászó, ennek ellenére ott dúdolgattam a South Dixie autópályán; dúdoltam, és olyan megnyugvás árasztott el az ismétlődő dallamtól, mintha anyám egyik altatódala lett volna.

De még mindig nem tudtam, mit jelent.

Biztos vagyok benne, hogy bármi is történik a tudatalattimban, azt valami egyszerű, logikus és könnyen megérthető dolog okozza. Másrészt viszont egyszerűen semmilyen egyszerű, logikus és könnyen megérthető magyarázatot nem találtam arra, miért szólalhat meg zene az ember fejében és öntheti el az arcát forróság álmában.

Megszólt a mobilom, és mivel amúgy is lépésben haladt a sor, felvettem.

– Dexter – szólt bele Rita, de alig ismertem meg a hangját. Kicsinek, elveszettnek és legyőzöttnek tűnt a telefonban. – Codyről és Astorról van szó – mondta. – Eltűntek.

A dolgok igazán jól alakultak. Az új gazdatestek csodálatosan együttműködőnek bizonyultak. Elkezdték csoportokat alkotni, és könnyen rá lehetett venni őket hogy úgy viselkedjenek, ahogy AZ tanácsolja. És hatalmas köépületeket emeltek AZ utódjának, kidolgozott szertartásokat találtak ki, olyan zenével, amittől transzba esnek, és olyan lelkesen segítettek, hogy egy ideig túl sokan is voltak ahhoz, hogy számon lehessen őket tartani. Ha jól ment a gazdatestek sora, hálaából megöltek párat maguk közül. Ha rosszul ment a soruk, azért öltek meg párat, hátha akkor AZ helyrehozza a dolgokat. És AZ-nak semmi egyebet nem kellett tennie, mint hagynia, hadd menjenek a dolgok a maguk útján.

És a rengeteg rászakadt szabadidejében AZ elgondolkozott a szaporodása eredményein. Most először, amikor eljött az áradás és a robbanás, AZ kinyúlt az újszülötthöz, lenyugtatta, megette a félelmét és megosztotta vele a tudatát. Az újszülött cserébe lelkesedést tanúsított, és gyorsan és örömmel megtanult mindent, amit AZ meg tudott neki tanítani, és boldogan csatlakozott hozzá. Egy idő után négy AZ lett, majd nyolc, hatvannégy – és egyszer csak túl sokan lettek. Ennyit egyszerűen nem lehetett fenntartani. Még az új gazdatestek is panaszkodni kezdtek a rengeteg áldozatra, akikre szükségük volt.

AZ elsősorban gyakorlatias volt. Gyorsan ráébredt a problémára, és meg is oldotta – megölte szinte az összes utódját. Páran megmenekültek, kiszöktek a világba új gazdatestet keresni. AZ csak néhányukat tartotta maga körül, és végre megint sikerült kézben tartania a dolgokat.

Kis idővel később azok, akik elmenekültek, elkezdtek visszavágni. Rivális templomokat és szertartásokat hoztak létre, és AZ ellen küldték a hadseregüket, és nagyon sokan voltak. Óriásivá vált a zűrzavar, és nagyon sokáig tartott. De mivel AZ volt a legidősebb és legtapasztaltabb, AZ végül eltörölte a föld színéről az összes többi, kivéve néhányat, akik elbújtak.

A többiek szertesztét szóródtak különböző gazdatestekbe, meghúzták magukat, és sokan életben is maradtak. De AZ megtanulta az évezredek alatt, hogy várni kell. AZ-nak annyi ideje volt, amennyit csak akart, és megengedhette magának, hogy türelemmel legyen, lassan cserkésze be és ölje meg a menekülteket, majd lassan, óvatosan ismét létrehozza AZ grandiózus, csodálatos vallását.

AZ életben tartotta a hitet önmagában; rejtve, de életben tartotta. És AZ várt a többiekre.

37. FEJEZET

Mint azt én nagyon is jól tudom, a világ nem egy szép hely. Rengeteg szörnyűség megtörténhet benne, különösen gyermekekkel; elrabolhatják őket idegenek, vagy a család egyik barátja, vagy az elvált apjuk; elkóborolhatnak, hogy aztán eltűnjenek, például beleessenek egy csatornába, belefulladásnak a szomszéd medencéjébe – és amikor hurrikán közeleg, a lehetőségek száma többszöröződik. A listának csak képzeletük szegényessége szabhat határt, és Codyt és Astort meglehetősen gazdag fantáziával áldotta meg a sors.

De amikor Rita közölte velem, hogy eltűntek, eszembe sem jutottak a csatornák közlekedési balesetek és a motoros bandák. Pontosán tudtam, mi történt Codyval és Astorral, olyasfajta hideg, kemény bizonyossággal tudtam, ami egyértelműbb és meggyőzőbb volt, mint bármi, amit az Utas súgott valaha is a fülemben. Egyetlenegy gondolat robbant be az agyamba, és meg se kérdőjeleztem.

Abban a fél másodpercben, amíg felfogtam Rita szavainak értelmét, az agyam megtelt képekkel; az engem követő autókkal, az éjszakai látogatókkal, akik az ablakon kopogtak, az Ijesztő Bácsival, aki a gyerekeknél hagyta a névjegykártyáját, és, ami a legmeggyőzőbb volt, egy mondat gyulladt ki az agyamban, amit Keller professzor mondott: Molok szerette a gyerekeket.

Fogalmam nem volt, hogy mit akarhat Molok konkrétan az én gyermekeimtől, de abban kétséget kizáró módon biztos voltam, hogy nála vannak, bárki vagy bármi is legyen ő. És azt is tudtam, hogy ez egyáltalán nem jó hír Cody és Astor szempontjából.

Nem vesztegettem az időmet a hazaúton, miami származásomhoz méltó stílusban cikáztam végig a sorok között, és alig pár perccel később már ki is szálltam a kocsiból. Rita ott állt az esőben a kocsifelhajtó végén, és úgy nézett ki, mint egy apró, magányos kiséger.

– Dexter – szólalt meg a világ minden reménytelenségével a hangjában –, kérlek, ó, istenem, Dexter, találd meg nekem őket.

– Zárd be a házat – szólítottam fel –, és gyere velem.

Úgy nézett rám egy pillanatra, mintha azt mondtam volna hagyjuk a gyerekeket, és menjünk el tekézni.

– Most rögtön – sürgettem. – Tudom, hol vannak, de szükségünk van a segítségedre.

Rita megfordult, és a házhoz szaladt, én meg elővettem a telefonom, és tárcsáztam.

– Mi van? – szólt bele Deborah.

– Szükségem van a segítségedre – mondtam.

Rövid csend következett, majd a minden jókedvet nélkülöző nevetés ugatása.

– Jézusom – válaszolta Deborah. – Hurrikán közeledik, a rosszfiúk ötös sorokban gyülekeznek mindenfelé a városban az áramszünetre várva, és neked pont az én segítségemre van szükséged.

– Cody és Astor eltűntek – világosítottam fel. – Molok elkapta őket.

– Dexter – tört ki Deborah-ból.

– Gyorsan meg kell találnom őket, és ehhez szükségem van a segítségedre.

– Gyere ide – szólított fel.

Amint letettem a telefonom, Rita csattogott le hozzám a feljárón már alakulni kezdő tócsák között.

– Mindent bezártam – jelentette ki. – De Dexter, mi van, ha visszajönnek, és nem találnak minket?

– Nem fognak visszajönni – nyugtattam meg. – Hacsak mi vissza nem hozzuk őket. – De úgy tűnt, Rita ettől csak még zaklatottabb lett; bedugta az öklét a szájába, és úgy nézett ki, mint aki nagyon erősen küzd, hogy ne kezdjen el sikoltozni. – Szállj be a kocsiba, Rita – szóltam rá. Kinyitottam neki az anyósülés ajtaját, ő meg a félig elfogyasztott ökle felett rám pislogott. – Gyerünk – sürgettem meg, mire végre bemászott. Én is beültem a kormány mögé, elindítottam az autót, és lehajtottam a kocsibeállóról.

– Azt mondtad – dadogta Rita, és megkönnyebbülten vettem tudomásul, hogy sikerült kivennie az öklét a szájából –, azt mondtad, tudod, hol vannak.

– Így igaz – feleltem, miközben ráfordultam a US1-esre anélkül, hogy körülnéztem volna, és felgyorsítottam a ritkuló forgalomban.

– Hol vannak hát? – kérdezte.

– Azt tudom, ki rabolta el őket – magyaráztam. – Deborah majd segít kideríteni, hova is mentek.

– Ó, istenem, Dexter – nyögte ki Rita, majd némán hüppögni kezdett. Még ha nem is lettem volna elfoglalva a vezetéssel, akkor sem tudtam volna, mit kezdjek ezzel, vagy mit mondjak neki, úgyhogy egyszerűen csak arra koncentráltam, hogy élve eljussunk a kapitányságra.

Egy telefon szólalt meg egy nagyon kényelmes szobában. Nem ciripelt idétlenül, nem salsát játszott, még csak nem is Beethovent, ahogy a modern mobiltelefonok szokták. Ehelyett egyszerűen megcsörrent, ahogy régen tették a telefonok.

És ez a konzervatív csengőhang nagyon is illett a szobához, ami megnyugtatóan elegáns volt. Egy bőrkanapé állt benne, és két hozzáillő szék, amelyek csak annyira voltak elhasználva, hogy az ember kedvenc cipőjére emlékeztessenek. A telefon egy sötét mahagóni dohányzóasztalon állt a szoba túlsó végében, egy ugyanolyan fából készült bárpult mellett.

A szoba egésze egy nagyon régi, tekintélyes úri klub megnyugtató, időtlen hangulatát árasztotta magából, egy dolgot leszámítva: a bár és a kanapé közötti területet egy nagy, üvegajtós, fából készült szekrény foglalta el, ami úgy nézett ki, mint egy trófeaszekrény és egy könyvritkaságoknak szánt polc keveréke. De lapos polcok helyett több száz filccel bélelt rekesz volt benne. A felénél valamivel több egy-egy agyag bikafejet tartalmazott.

Egy öregember lépett be a szobába különösebb sietség nélkül, ugyanakkor a törékeny idős emberek óvatos habozása is hiányzott a mozgásából.

Olyan határozottsággal lépkedett, ahogy általában csak nála sokkal fiatalabb férfiak szoktak. A haja sűrű volt és fehér, az arca pedig sima, mintha a sivatagi szél csiszolta volna ilyenre. Úgy sétált oda a telefonhoz, mintha biztosra vette volna, hogy aki hívja, nem fogja lerakni, amíg ő fel nem veszi, és nyilvánvalóan igaza volt, mivel a készülék még mindig csörgött, amikor felemelte a kagylót.

– Igen – szólt bele, és a hangja is sokkal fiatalabb és erősebb volt, mint lennie kellett volna. Miközben a másikat hallgatta, felvett egy kést, ami a kisasztalon hevert a telefon mellett. Ősrégi bronzeszköz volt. A nyelvét bikafej alakúra faragták, a szeme két nagy rubin volt, a pengéjébe pedig három betűt véstek, amelyek nagyon hasonlítottak az M-re, az L-re és a K-ra. Az öregemberhez hasonlóan a kés is sokkal idősebb volt, mint amilyennek látszott, és erősebb, mint lennie szabadott volna. A férfi, miközben hallgatott, szórakozottan végigfuttatta a hüvelykujját a penge élén, és egy vércsik jelent meg a bőrén. Nem úgy tűnt, mintha ez bármilyen hatással is lett volna rá. Letette a kést.

– Jó – mondta. – Hozd ide őket. – Megint csak figyelt egy kis ideig, miközben szórakozottan lenyalta az ujjáról a vért. – Nem – válaszolta valamire, végigfuttatva a nyelvét az alsó ajkán. – A többiek már gyülekeznek. A vihar nem fogja zavarni Molokot vagy az embereit. Az elmúlt háromezer évben sokkal szörnyűbb dolgokat is átéltünk, mégis itt vagyunk.

Megint hallgatta a másikat egy darabig, mielőtt halvány türelmetlenséggel a hangjában közbevágott volna.

– Nem – mondta – Nem halasztjuk el. Szólj a Megfigyelőnek, hogy hozza ide hozzám. Eljött az idő.

Az öregember lerakta a telefont, és megállt egy pillanatra. Majd ismét felvette a kést, és megjelent az arcán valami.

Majdnem mosoly volt.

A szél és az eső vad rohamai szerencsére csak időnként csaptak le, és Miami legnagyobb része már elhagyta az utakat, hogy biztosítási adatlapokat töltsön ki a károkról, amit szándékukban állt elszenvedni, úgyhogy a forgalom egész jó volt. Egy nagyon erős szellőkés majdnem letolt bennünket az autópályáról, de ezt leszámítva gyorsan odaértünk.

Deborah a recepciónál várt bennünket.

– Gyertek fel az irodámba – kért minket –, és mondjátok el, mi történt. – Követtük a lifthez, és elindultunk felfelé.

Az „iroda” kifejezés enyhén túlzás volt. Deborah munkaállomása egy nagy teremben lévő számos kis lyuk egyikében helyezkedett el. Ide volt bepasszírozva egy íróasztal, egy rendes szék és két összecsucskható szék a vendégeknek, úgyhogy mindhárman helyet foglalhattunk.

– Hát itt lennénk – szólalt meg a húgom. – Mi történt?

– Ők... kiküldtem őket a kertbe – mondta Rita –, hogy hozzák be a játékaikat, meg a többi holmit. A hurrikán miatt.

Deborah bólintott.

– És aztán?

– Lementem, hogy elpakoljam a vészkeszletet – folytatta Rita. – És amikor felértem, már nem voltak ott. Én nem... az egész csak pár perc volt, és ők... – Rita a tenyerébe temette az arcát, és hüppögni kezdett.

– Láttad, hogy odament volna hozzájuk bárki is? – kérdezte Deborah. – Voltak idegen autók a környéken? Észrevetél bármi furcsát?

Rita megrázta a fejét.

– Nem, semmit, egyszerűen csak eltűntek.

Deborah rám nézett.

– Mi a fene, Dexter? – kérdezte. – Ennyi az egész? Semmi egyéb? Honnan tudod, hogy nem a szomszédban nintendóznak?

– Ne csináld már, Deborah – szóltam rá. – Ha túl fáradt vagy a munkához, akkor most mondd meg. Egyébként viszont ne halandzsázz. Te is éppen olyan jól tudod, mint én, hogy...

– Semmi ilyesmiről nem tudok, és te sem – csattant fel a húgom.

– Akkor nem figyeltél eléggé – válaszoltam, és hallottam, hogy ugyanolyan éles lett a hangom, mint az övé, ami egy kicsit meglepett. Érzelmeskednék? Én? – Az a névjegykártya, amit Codynak adott, önmagában is mindent elárul, amire szükségünk van.

– Leszámítva azt, hogy hol, miért és kicsoda – morogta Deb. – És még mindig arra várok, hogy elárulj ezekről pár dolgot.

És bár készen álltam arra, hogy azonnal visszamorogjak neki valamit, egyszerűen fogalmam nem volt, mit moroghatnék. Igaza volt, az, hogy Cody és Astor eltűntek, egyáltalán nem jelentette azt, hogy hirtelen új információk birtokába jutottunk volna, amik elvezetnek minket a gyilkoshoz. Ez csak annyit jelentett, hogy a tétek jelentősen megemelkedtek, és kifutottunk az időből.

– Mi van Wilkinsszel? – ugrottam neki.

Deborah legyintett.

– Figyelik – válaszolta.

– Mint a múltkor?

– Elnézést – vágott közbe Rita enyhén hisztérikus hangon –, mi a fenéről beszéltek? Nem lehetne egyszerűen csak... úgy értem, bármit...? – A hangja egy sor hüppögésbe fült, és Deborah pillantása róla átvándorolt rám. – Kérlek benneteket – sírta Rita.

Ahogy magasabbá vált a hangja, visszhangozni kezdett bennem, és úgy tűnt, egy végső fájdalomdarabot dob a bennem lévő szédült ürbe, ami illik a távoli zenéhez.

Felálltam.

Éreztem, hogy megszedülök, meghallottam, hogy Deborah a nevemen szólít, majd felhangzott a zene, halkán, de kitartóan, mintha mindig is ott lett volna, készen állva arra a pillanatra, amikor képes leszek meghallani anélkül, hogy bármi elterelné a figyelmem, és ahogy a dobok dübörgésére koncentráltam, hívni kezdett, úgy hívott, ahogy, mint rádöbentem, egész végig tette, de most már sűrgetőbben, közelebb jutva a végső eksztázishoz, és arra kérve, hogy jöjjek, kövessem, induljak elfelé, menjek a zenéhez.

És emlékszem, hogy ettől nagyon boldog lettem, hogy végre eljött az idő, és bár hallottam, hogy Deborah és Rita hozzám beszélnek, nem úgy tűnt, mintha bármi, amit el akarnak mondani nekem, olyan rettenetesen fontos lenne, amikor a zene szólít, és a tökéletes boldogság ígérletét hordozza magában, akkor semmiképpen. Úgyhogy rájuk mosolyogtam, azt hiszem, még elnézést is kértem, és figyelmen kívül hagyva a zavart arckifejezésüket, kísértáltam a szobából. Kimentem az épületből és a parkoló túlsó vége felé vettem az irányt, ahonnan a zene jött.

Egy autó várt ott rám, még boldogabbá téve engem, úgyhogy odarohantam, a lábaimat a zene gyönyörű ritmusára mozzatva, és amikor odaértem, kitárult a hátsó ajtó, és ezt követően nem emlékszem semmire.

38. FEJEZET

Még soha nem voltam ilyen boldog. Úgy tört rám az öröm, mint egy üstökös, ami hatalmasan és súlyosan átsüvít a sötét éjszakán, és felfoghatatlan sebességgel tart felém, hogy felfaljon, és elrepítsen a határtalan, mindentudó univerzumába az elragadtatásnak és a végtelen egységnek, szeretetnek és megértésnek, ami bennem, rajtam és körülöttem létezik öröktől fogva és mindörökké.

És végigrepített engem a szabad éjszakai égbolton az ujjongó szeretet meleg, vakító ölelésében, és elringatott a végtelen öröm, öröm, öröm bölcsőjében. És ahogy magasabbra lendültem egyre gyorsabban, egyre inkább telítődve minden lehetséges boldogsággal, egy nagy, csattanásszerű hang hullámozott rajtam végig, és egy kicsi, sötét szobában nyitottam ki a szemem, amelynek nem voltak ablakai, falai és padlója pedig nagyon kemény betonból készültek, nekem pedig fogalmam nem volt, hogy kerülhettem oda. Egy nagyon kicsi lámpa világított egymagában az ajtó felett, én pedig a földön feküdtem a homályos fényében.

A boldogság eltűnt, teljes egészében, és semmi más nem árasztott el helyette azon az érzésen kívül, hogy bárhol is legyek, senkinek nem célja, hogy visszaadja a boldogságomat, vagy legalább a szabadságomat. És bár a szobában sehol nem láttam bikafejet agyagból vagy bármi másból, és régi arámi újságok sem voltak felhalmozva a sarokban, nem volt nehéz rájönnöm, miről is van szó. Követtem a zenét, elmerültem az eksztázisban, és elveszítettem az önuralmammat. Ez pedig azt jelentette, hogy nagy valószínűséggel Molok kezében vagyok, akár élő ember az illető, akár mitikus lény.

Na de az ember semmit ne vegyen biztosra. Az is lehet, hogy alvajárás közben besétáltam egy raktárszobába, amiből rögtön ki is juthatok, ha lenyomom a kilincset. Némi erőlködéssel lábra álltam – ittasnak éreztem magam és gyengének, és arra a következtetésre jutottam, hogy bárki is hozott ide, valószínűleg valami kábítószerrel is használt. Egy kis ideig csak ácsorogtam, és arra koncentráltam, hogy megállítsam a szoba mozgását, ami pár mély levegővétel után sikerült is. Tettem egy lépést oldalra, és megérintettem a falat; nagyon kemény betontömbökből állt. Az ajtó majdnem ugyanolyan vastagnak tűnt; kulcsra volt zárva, és meg se rezzent, amikor vállal meglöktem. Körbejártam a kis szobát. Nem volt nagyobb egy méretesebb gardrőbszekrénynél. Egy lefolyót találtam a szoba közepén, és ez volt az egyetlen megkülönböztető jegye vagy berendezése, amit észrevettem. Ez nem tűnt túlságosan reménykeltőnek, mert vagy azt jelen tette, hogy a lefolyót kell használnom személyes

ügyeim elintézésére, vagy nem hagynak itt olyan hosszú időre, hogy szükségem lenne vécére. Amennyiben így állt a helyzet, valószínűleg nem jelent számomra sok jót a korai szabadulás.

Nem mintha bármit is tehettem volna ellene, bármit is terveztek velem kapcsolatban. Olvastam a Monte Christo grófját és A remény rabjait, és tisztában voltam vele, hogy ha rá tudom tenni a kezem egy kanálra vagy egy övesatra, akkor könnyedén kiáshatom innen magam az elkövetkezendő nagyjából tizenöt év alatt. De nem voltak olyan előzékenyek, hogy ellássanak kanállal, bárkik is legyenek azok az Ők, és úgy tűnt, az övesatomtól is megfosztottak. Ez viszont nagyon sokat elárult Róluk. Óvatosak voltak, ami valószínűleg azt jelenti, hogy tapasztaltak is, és az erkölcsösségnek a halvány árnyéka is hiányzott belőlük, mivel láthatóan egyáltalán nem izgatta őket, hogy a nadrágom esetleg lecsúszhat így öv nélkül. De arról még így sem tudtam semmit, hogy kik lehetnek, vagy mit akarhatnak tőlem.

És ezen dolgok egyike sem volt örvendetes.

És egyikből sem tudtam kikövetkeztetni, mit tehetnék, azonkívül, hogy leülök a hideg betonpadlóra, és várok.

Úgyhogy ezt tettem.

A meditáció elvben jót tesz a léleknek. A történelem során rengeteg ember próbált békét és nyugalmat találni, időt magára, hogy meditálhasson. Nekem pedig mindez megadatott – béke és nyugalom zavaró tényezők nélkül, ennek ellenére egyáltalán nem volt könnyű hátradőlnöm a kényelmes betonpadlón, és hagyni, hogy a meditáció helyre tegye a lelkem.

Először is, már abban sem voltam biztos, hogy van-e egyáltalán lelkem. Ha van, akkor mégis milyen megfontolásból hagyta, hogy megtegyem azt a rengeteg szörnyű dolgot éveim hosszú sora alatt? Vajon a Sötét Utas vette volna át azt a szerepet, amit a többi embernél a lélek tölt be? És most, hogy ő elhagyott, nő vajon egy igazi lélek a helyére, amitől emberré változom?

Rádöbentem, hogy mégis meditálni kezdtem, de valahogy csak nem akart eltölteni a lelki béke. Orrvérzésig is meditálhattam volna, akkor sem jövök rá, hova tűnt az Utas – vagy hogy mi lett Codyval és Astorral. Ez nem segít nekem kiszabadulni ebből a kis szobából.

Megint felálltam, és körbejártam a szobában, hátha találok valami kis hibát. Az egyik sarokban egy légkondicionáló szellőztetője volt – ezen keresztül remekül ki tudtam volna menekülni, ha nem lettem volna nagyobb egy mókusnál. Az ajtó mellett volt egy konnektor. És ennyi.

Megálltam az ajtó mellett, és megtapogattam. Nehéz volt és vastag, és a legkisebb reménnyel sem kecsegtetett, hogy esetleg betörhetném, megpiszkálhatnám a zárját, vagy egyéb módon kinyithatnám robbanószer és úthenger nélkül. Körbenéztem a szobában, de ezek közül egyik sem állt a rendelkezésemre.

Cspadában voltam. Bezártak, foglyul ejtettek, rabságban tartottak. Még a szinonimáktól sem éreztem jobban magam. Az ajtóhoz simultam. Mi értelme lenne reménykedni, de most tényleg? Miben reménykedhetnék? Hogy ismét kikerülök a világba, ahol nincs célja és értelme a létezésemnek? Nem lenne jobb mindenki számára, ha Drága Dexterünk egyszerűen csak feledésbe merülne?

A vastag ajtón keresztül meghallottam valamit, aminek magas hangja volt és odakint közeledett. És ahogy közelebb ért, már ki is tudtam venni, mi az; egy férfi hangja, ami egy másikkal vitatkozik, egy magasabb, makacs kis hanggal, amit nagyon ismerősnek találtam.

Astor volt az.

– ...ostobaság! – mondta éppen, amikor odaértek az ajtóhoz. – Én nem fogok... – És ezzel el is tűntek.

– Astor! – kiabáltam olyan hangosan, ahogy csak tudtam, bár tisztában voltam vele, hogy nem lesz képes meghallani a vastag ajtón keresztül. És csak hogy bebizonyítsam, miszerint az ostobaság mindenütt jelen van, és kitartó, mindkét öklömmel az ajtóra vágtam, és megint elüvöltöttem magam. – Astor!

Persze egyáltalán nem jött semmiféle válasz, leszámítva talán a gyenge kis bizsergést a tenyeremben. És mivel semmi más nem jutott eszembe, amit tehettem volna, lecsúsztam a padlóra, az ajtónak dőltem, és várni kezdtem a halált.

Nem tudom, meddig ülhettem ott az ajtónak támaszkodva. Kész vagyok beismerni, hogy az összerogyva ücsörgés nem a leghősiesebb magatartás. Tisztában vagyok vele, hogy talpra kellett volna ugranom, előhúznom a titkos kódfejtő gyűrűmet és átrágnom magam a falon szuperképességem, a radioaktív sugárzás segítségével. De minden erő elszállt belőlem. Astor diadalittas, vékony kis hangja az ajtó túloldalán mintha csak az utolsó szeget verte volna belém. A Sötét Lovag nem létezett többé. Semmi nem maradt belőlem, csak egy boríték, és az is kezdte megadni magát.

Úgyhogy csak ücsörögtem továbbra is, összeomolva, az ajtónak dőlve, és semmi nem történt. Már éppen kezdtem eltervezni, hogy fogom magam felakasztani a fali villanykapcsolóra, amikor csoszogást hallottam az ajtó túlfeléről. Majd valaki benyomta.

Én persze ott ültem az útjában, úgyhogy ez természetesen fájt, nem beszélve az emberi méltóságom legutolján esett súlyos sérelemről. Túl lassan reagáltam, és az illető megint lökött egyet az ajtón. Megint fájt. És a fájdalomból, az ürességből, mint a tavasz első virága, úgy szökött szárba egy igazán csodálatos valami.

Dühös lettem.

Nem egyszerűen csak ideges vagy bosszús lettem attól, hogy valaki ajtó kitémasztóként használja a hátamat; őszinte harag öntött el, eszeveszett és örült, attól, hogy ennyire nincsenek RÁM tekintettel, a feltételezéstől, hogy

tucatáru vagyok, olyasmi, amit be lehet zárni egy szobába, amit összevissza tologathat bárki, akinek van karja és lendülete hozzá. Mindegy, hogy pár pillanattal később nekem is ugyanilyen elítélő volt az önmagamról alkotott véleményem, ez egyáltalán nem számított. Dühös lettem, a klasszikus, félőrült értelemben, és képtelenné váltam arra, hogy bármit is tegyek, azonkívül, hogy teljes erőmből nekivettem magam az ajtónak.

Volt egy kis ellenállás, majd bezárult a retesz. Felálltam, és arra gondoltam, hogy *na látod!* Anélkül, hogy tisztában lettem volna vele, mit is akarok ezzel mondani. És ahogy az ajtóra meredtem, az megint elkezdett kitarulni, és én ismét nekivettem magam, hogy becsukódjon. Csodálatosan kielégítő érzés volt, és jobban esett, mint bármi más jó ideje, de ahogy a letisztult, vak düh egy része kiömlött belőlem, ráébredtem, hogy bármennyire megnyugtató is ez az ajtócsapkodás, végső soron meglehetősen értelmetlen, és előbb vagy utóbb vereséggel fog befejeződni, mivel nekem se fegyverem, se bármilyen eszközöm nincsen, az ajtó túlsó felén lévő személynek pedig, bárki is legyen az, elméletben bármilyen eszköz a rendelkezésére áll, amit csak szeretne.

Amint ezt végiggondoltam, az ajtó megint kinyílt félig, csak a lábam állította meg, és miközben automatikusan visszalöktem, támadt egy ötletem. Ostoba, James Bond-os szökési terv volt, de akár be is válhatott, nekem pedig nem volt veszítenivalóm. Az én esetemben a gondolatot rögvest eszeveszett tett követi, úgyhogy miközben a vállammal visszanyomtam az ajtót, már az ajtófélfa mellé is álltam, és várni kezdtem a következő rohamot.

És ahogy várható volt, egy pillanattal később ki is csapódott az ajtó, aminek ezúttal nem álltam ellent, és ahogy szélesre tárult és a falnak verődött, egy egyensúlyát veszített férfi tántorgott be utána valamiféle egyenruhában. Megragadtam a karját, és bár csak a vállát tudtam elkapni, ez elégnek bizonyult, amikor teljes erőmből meglendítettem, és arccal előre a falnak csaptam. Nagyot koppant a falon, mintha egy dinnyét ejtettem volna az asztalra, majd visszapattant róla, és arccal a betonpadlóra esett.

És íme, ott állt Dexter győzedelmesen, újjászületve, büszkén feszítve talpán, míg ellensége teste erőtlenül hevert lábai előtt, és egy nyitott ajtó tárult elé, ami a szabadsághoz, a megváltáshoz és remélhetőleg egy könnyű kis vacsorához vezetett.

Gyorsan átkutattam az őrt, elvettem tőle a kulcscsomóját, egy nagy zsebkest és egy automata fegyvert, amire valószínűleg nem lesz szüksége egyhamar, majd óvatosan kiléptem a folyosóra, és behúztam magam mögött az ajtót. Valahol itt vár rám Cody és Astor, én pedig meg fogom őket keresni. Hogy akkor mit teszek majd, azt nem tudtam, de nem is számított. Megkeresem őket.

39. FEJEZET

Az épület körülbelül akkora volt, mint egy nagyobb ház a Miami Beachen. Óvatosan végiglopakodtam a hosszú folyosón, amit egy ugyanolyan ajtó zárt le, mint amivel az imént játszottam torréadorosat. Lábujjhegyen odasétáltam, és rátapasztottam a fülem; semmit nem hallottam, de az ajtó olyan vastag volt, hogy ez akármit is jelenthetett.

Megfogtam a kilincset, és nagyon lassan lenyomtam. Az ajtó nem volt bezárva, úgyhogy benyitottam.

Óvatosan bekukucskáltam az ajtónyíláson, és nem vettem észre semmit, amitől meg kellett volna riadjak, leszámítva pár bőrhuzatúnak tűnő bútor-darabot, kötöttem is egy csomót a mentális zsebkendőmre, hogy el ne felejtsem értesíteni a Greenpeace-t. Meglehetősen elegáns szoba volt, és ahogy még szélesebbre tártam az ajtót, megláttam egy nagyon csinos mahagóni bárpultot a túlsó végében.

De a bár mellett álló vitrint sokkal érdekesebbnek találtam. Vagy hat méter hosszan nyúlt végig a fal mellett, és az üveg mögött éppen hogy csak ki tudtam venni egy sor válogatott agyag bikafejnek tűnő tárgyat. Minden darabot a saját kis spotlámpája világított meg. Nem számoltam meg őket, de legalább százan lehetnek. Még mielőtt be tudtam volna lépni a szobába, meghallottam egy hangot, ami olyan hideg és száraz volt, amilyen egy emberi hang csak lehetett.

– Tróféák – tájékoztatott, mire felugrottam, és felé fordítottam a fegyvert – Az istennek szentelt emlékfal. Mindegyik egy lelket jelképez, amit Neki küldtünk. – Egy öregember ült ott, és egyszerűen csak nézett, de a látványa felért egy ökölcsapással. – Minden áldozatnak csinálunk egy újat – folytatta. – Gyere be, Dexter.

Az öregember nem tűnt túl rémisztőnek. Ami azt illeti, szinte láthatatlanná vált, ahogy hátradőlt az egyik nagy bőrszékben. Lassan felállt, az öregek óvatosságával, és felém fordította arcát, ami olyan hideg és sima volt, mint egy kavics a folyóban.

– Már vártunk – jelentette ki, noha amennyire meg tudtam állapítani, egyedül volt a szobában, leszámítva a bútorokat. – Gyere be.

Én tényleg nem tudom, hogy amiatt, amit mondott, vagy ahogy mondta, vagy valami egészen más miatt történt. Mindenesetre, amikor egyenesen rám nézett, hirtelen úgy éreztem magam, mintha eltűnt volna a levegő a szobából. Úgy tűnt, mintha szökésem minden örült lendülete kifolyt volna belőlem, és tócsába gyűlt volna a bokám körül, és egy nagy, kongó üresség tépett ketté,

mintha semmi nem létezne a világon, csak értelmetlen fájdalom, aminek az öregember az ura.

– Komoly gondot okoztál nekünk – közölte velem halkan.

– Ez némiképp vigaszomra szolgál – válaszoltam. Nagyon nehezemre esett kimondani, és még számomra is gyenge visszavágásnak tűnt, de legalább az öregember veszített egy kicsit a nyugalmából. Felém lépett, én meg azon kaptam magam, hogy megpróbálok összemenni. – Egyébként pedig – próbáltam úgy tenni, mintha fel sem venném, hogy éppen olvadok szerteszét –, kik azok a Mi?

A férfi félrebillentette a fejét.

– Azt hiszem, tudod – válaszolta. – Már éppen elég ideje figyelsz minket ehhez. – Még egyet lépett előre, mire enyhén megremegtek a térdeim. – De a párbeszéd fenntartása kedvéért – folytatta –, Molok követői vagyunk. Salamon király örökösei. Hárromezer éven keresztül tartottuk életben az isten vallását, őriztük a hagyományait és a hatalmát.

– Folyamatosan azt emlegeti, mi – hívtam fel rá a figyelmét.

Bólintott, és a mozdulata belém vágott.

– Mások is vannak itt – magyarázta. – De a Mi, mint azt szerintem te is tudod, maga Molok. itt van bennem.

– Szóval maga ölte meg azokat a lányokat? És követett engem mindenfelé? – kérdeztem, és elismerem, csodálkoztam, hogy egy öregember minderre képes volt.

A férfi konkrétan elmosolyodott, de semmi vidámság nem volt a mosolyában, és én csak még rosszabbul kezdtem érezni tőle magam.

– Nem én személyesen, nem. A Megfigyelők tették.

– Szóval... úgy érti, ki tud menni magából?

– Természetesen – válaszolta. – Molok úgy jár bennünk ki-be, ahogy akar. Ó nem egy ember, és nem egy emberben van. Ó egy isten. Ki tud menni belőlem, és be tud bújni másokba. Hogy megfigyeljen.

– Nagyszerű hobbi lehet – mondtam – De miért hagyta a testeket az egyetemnél?

– Természetesen azért, hogy megtaláljunk téged. – Az öregember szavaitól ott helyben kővé dermedtem.

– Felhívtad magadra a figyelmünket, Dexter – folytatta – de meg kellett győződnünk felőled. Meg kellett figyelnünk, hogy kiderüljön, felismered-e a szertartásainkat, és reagálsz-e a Megfigyelőnkre. És, természetesen, kényelmes volt a rendőrség figyelmét Halpernre terelni – mondta a férfi. Azt sem tudtam, hol kezdjem.

– Szóval ő nem egy maguk közül? – kérdeztem.

– Ó, dehogy – válaszolta vidáman az öregember. – Amint elengedi a rendőrség, odakerül a többiekhez – biccentett az agyag bikafejekkel telerakott vitrin felé.

– Szóval tényleg nem ő ölte meg a lányokat.
– De igen – válaszolta a férfi. – Mialatt belülről erre biztatta Molok egyik Gyermeke. – Félrebillentette a fejét. – Biztos vagyok benne, hogy ezt nálad jobban senki nem értheti meg. Nincs igazam?

Természetesen igaza volt. De ettől még nem kaptam választ a legfontosabb kérdések egyikére sem.

– Visszamehetnénk esetleg ahhoz a részhez, ahol azt mondta, felhívtam magamra a figyelmüket? – kérdeztem udvariasan, arra a sok erőfeszítésre gondolva, amit a rejtőzködésre fordítottam. A férfi úgy nézett rám, mintha valami különösen ostoba dolgot tettem volna.

– Megölted Alexander Macauley-t – emlékeztetett.

Ekkor végre lepottyant a tantusz Dexter agyának acélszerkezetébe.

– Zander maguk közé tartozott?

A férfi megrázta a fejét.

– Egy alacsony rangú segítő volt. Anyagot szolgáltatott a szertartásainkhoz.

– Idehozta az alkeszokat, maguk meg megölték őket – következtettem ki.

A férfi vállat vont.

– Mi feláldozunk, Dexter, nem pedig ölünk. Mindenesetre, amikor elkaptad Zandert, követtünk, és kiderítettük, mi vagy.

– És mi vagyok? – bukott ki belőlem lelkesen, hogy végre szemtől szemben állok valakivel, aki meg tudja válaszolni a kérdést, ami kaszabolásokkal teljes életem legnagyobb részében foglalkoztatott. De miközben a válaszra vártam, kiszáradt a szám, és olyan érzés kelt bennem, ami rettenetesen hasonlított a hamisítatlan félelemre.

Az öregember pillantása élessé vált.

– Egy elhajlás vagy – jelentette ki. – Olyasmi, aminek nem volna szabad léteznie.

Elismerem, voltak idők, amikor azonosulni tudtam volna ezzel a véleménnyel, de ez a pillanat nem tartozott közéjük.

– Nem szeretnék udvariatlannak tűnni – válaszoltam –, de én szeretek létezni.

– Ez mostantól már nem számít – jelentette ki. – Van benned valami, ami fenyegetést jelent ránk nézve. Az a tervünk, hogy megszabadulunk tőle, és tőled is.

– Ami azt illeti – feleltem, biztosra véve, hogy a Sötét Utasomról beszél –, az a dolog már nincs ott.

– Tudom – válaszolta az öregember, szerintem egy kissé ingerültebben a kellesénél –, de eredetileg a rendkívüli, traumatikus szenvedés miatt választott pont téged. Rád van hangolódva. Ugyanakkor ő egyben Molok törvénytelen gyermeke is, és ezért te meg ránk vagy hangolódva. – Rám emelte az ujját. – Ezért vagy képes meghallani a zenét. Azon a kapcsolaton keresztül,

amit a Megfigyelőd hoz létre. És amikor rövidesen agóniába taszítunk, vissza fog jönni hozzád, mint molylepke a lángokhoz.

Nekem ez nagyon nem tetszett, és észrevettem, hogy a párbeszédünk szélsebesen csúszik ki az irányításom alól, de még pont időben eszembe jutott, hogy végül is van egy fegyverem. Ráfogtam az öregemberre, és reszketve bár, de kihúztam magam.

– A gyerekeimet akarom – mondtam.

A pasast láthatóan nem hatotta meg túlságosan a köldökére fogott pisztoly, és ezzel szerintem egy kissé túlzásba is vitte a magabiztosságot. Bár egy nagy, gonosz kinézetű kést viselt a csípőjén, meg sem mozdult, hogy megérintse.

– A gyermekekre már ne legyen gondod – válaszolta. – Most már Molokhoz tartoznak. Molok szereti a gyermekek ízét.

– Hol vannak? – kérdeztem.

Bosszúsan intett.

– Itt vannak Toro Key-n, de már nem tudod leállítani a szertartást.

Toro Key egy teljesen elzárt sziget volt, messze a szárazföldtől. De annak ellenére, hogy általánosságban örömmel, ha az ember végre megtudja, hol van, ezúttal ettől csak újabb kínos kérdések merültek fel bennem. Mint például, hogy hol lehet Cody és Astor, és hogy vehetem elejét az igen közelinek tűnő halálunknak?

– Ha nem bánja – mondtam, finoman meglóbálva a pisztolyt, csak a hangsúly kedvéért – én inkább összeszedném őket, és elindulnék haza.

A férfi nem mozdult; csak nézett rám, és a tekintetében szinte már láttam a hatalmas fekete szárnyakat, amint kicsapnak a szobába, és még mielőtt meghúzhattam volna a ravaszt, levegőt vehettem vagy pisloghattam volna, megindultak a dobok, abban a ritmusban, ami már belém égett, és akkor becsatlakoztak a fúvósok is, felfelé és a boldogságba vezetve a hangok kórusát, én pedig menet közben mozdulatlanra merevedtem.

A látásom olyannak tűnt, mint bármikor máskor, és a többi érzékszervem is működött, de a zenén kívül semmit nem hallottam, és semmit nem tudtam csinálni, kivéve, amit a zene mondott nekem. A zene pedig azt mondta, hogy a szobán kívül ott vár az őszinte boldogság. Azt mondta, hogy jöjjenek, és lapátoljam fel, töltsen meg a markom és a szívem az örökkévaló boldogsággal, a világ végéig erő örömmel, és azon kaptam magam, hogy az ajtó felé fordulok, és a lábaim vinni kezdenek boldog végzetem felé.

Az ajtó kivágódott, amikor közelebb értem hozzá, és Wilkins professzor jött be rajta. Neki is fegyver volt a kezében, és szinte ügyet sem vetett rám. Ehelyett az öregember felé biccentett.

– Készen állunk – közölte velem. Érzelmeim vad viharán és a katarzis felé emelkedő zenén keresztül alig hallottam a hangját, és türelmetlenül folytattam az utam az ajtó felé.

Valahol mindezek alatt mélyen ott sikoltozott Dexter vékony kis hangja, azt kiabálva, hogy nem így kellene lennie a dolgoknak, és követelve, hogy azonnal változtassak irányt. De ez a hang olyan vékony volt, a zene pedig olyan hangos, erősebb, mint bármi ebben a végtelenül csodálatos világban, hogy igazából egy pillanatig sem volt kérdés, mit fogok tenni.

A mindent elárasztó zene ritmusára lépkedtem az ajtó felé, homályosan a tudatában annak, hogy az öregember is mellettem jött, de ez cseppet sem érdekelt, és semmi egyéb sem. Még mindig a kezemben tartottam a pisztolyt; nem vették a fáradságot, hogy elvegyék tőlem, bennem meg fel sem merült, hogy használjam. Semmi nem számított, csak hogy kövessem a zenét.

Az öregember megkerült, kinyitotta előttem az ajtót, és a szél forróságot fűjt az arcomba, miközben kiléptem, és megláttam az istent, konkrétan, a zene forrását, minden forrását, az eksztázis hatalmas és csodálatos, bika szarvú forrását ott előttem. ott tornyosult minden felett, hatalmas bronzfeje nyolc méter magasan lehetett, erős karjai felém nyúltak, nyitott hasában csodálatos, forró ragyogás égett. A fejem felemelkedett, és odaléptem hozzá, szinte észre sem véve a maréknyi báméskodót, bár az egyikük Astor volt. A szeme elkerekedett, amikor észrevett, és a szája megmozdult, de nem hallottam, mit mond.

A bennem lévő icipici Dexter pedig még hangosabban kezdett kiáltozni, de ezzel csak annyit ért el, hogy meghalljam, annyit semmiképpen, hogy engedelmeskedjek is neki. A benne égő tűz ragyogását figyelve folytattam az utam az isten felé, néztem, ahogy fel-felcsapnak és a körülöttünk feltámadó szélrohakkal megugranak benne a lángok. És amikor olyan közel jutottam hozzá, amennyire csak tudtam, amikor ott álltam pocakja nyílt kemencéje mellett, megálltam, és várni kezdtem. Azt nem tudtam, mire várok, de azt igen, hogy közeledik, és elvisz majd engem a csodálatos örökkévalóságba, úgyhogy vártam.

Starzak sétált be a látóterembe, aki Codyt rángatta a kezénél fogva mellénk, Astor pedig a mellette álló ör szorításából próbált kiszabadulni. De ez nem számított, mert ott volt az isten, éppen lefelé mozdult a karja, kiegyenesedett, és értem nyúlt, hogy meleg, gyönyörű szorításába öleljen.

Reszkettem az örömtől, és már meg sem hallottam Dexter éles, értelmetlen kis ellenkezését, semmit nem hallottam isten hangján kívül, ami a zenén keresztül szólított.

És ekkor a szél életet lehelt a tűzbe, és Astor csapódott belém, a szobor oldalának és a hasából áradó nagy forróságnak lökve. Egy bosszús pillanat után felegyenesedtem, és megint ránéztem isten csodás módon lenyúló karjára, az örre, aki Astort kényszerítette éppen a bronz ölelésébe, majd égett szagot éreztem, és fájdalom hasított a lábamba, úgyhogy lenéztem, és megláttam, hogy ég a nadrágom.

Szeretném, ha egyértelmű lenne, hogy ez egyáltalán nem volt jó érzés.

A lábamon égő tűz fájdalma felháborodott neuronok százezreinek sikellyával hasított végig a lábamon, és rögtön lehullott a szememről a hályog.

A zene hirtelen nem volt több valami zajnál, ami a hangszórókból jött, Cody és Astor pedig éppen nagy veszélyben voltak mellettem. Olyan volt, mintha megnyílt volna egy lyuk egy vízgyűjtőn, és azon Dexter ömlött volna vissza. Az őrfelé fordultam, és elrántottam Astortól. Üres, meglepett tekintetet vetett felém, majd rám vetette magát, estében elkapta a karom, s magával rántott a földre. De legalább arrébb esett Astortól, és a föld kicsapta a kezéből a kést. A penge mellém bukfencezett, én pedig felkaptam, és szorosan az őrfasi idegközpontjának nyomtam.

Ekkor egy kicsit felerősödött a lábamban a fájdalom, úgyhogy gyorsan minden figyelmemet a szenesedő nadrágszáram eloltására fordítottam, addig forgolódtam és csapkodtam, amíg ki nem aludt. És bár nagyon örültem, hogy immár nem égek, ez több másodpercebe telt, amit Starzak és Wilkins kihasznál, hogy felém iramodjon. Megragadtam a földön heverő pisztolyt, és talpra küzdöttem magam, hogy a szemükbe nézzek.

Még Harry tanított meg lőni, nagyon régen; szinte hallottam a hangját most, hogy felvettem a löállást, kifújtam a levegőt és nyugodtan meghúztam a ravaszt. Célozz középre, és lőjél kétszer. Starzak elesik. Célozd meg Wilkinst, és ugyanúgy, mint az előbb. És aztán testek heverték a földön, a közönség megmaradt tagjai nagy túlekedés közepette menekültek fedezékbe, én pedig az isten mellett álltam, egymagamban azon a helyen, ami hirtelen nagyon csendessé vált, leszámítva a szelet. Megfordultam, hogy kiderítsem, miért.

Az öregember megragadta Astort, és most a nyakánál fogva tartotta, sokkal erősebb kézzel, mint amit törékeny testéből kinézett volna az ember. A nyitott kemence közelébe lökte.

– Dobd el a fegyvert – szólított fel –, vagy elég a kislány.

Nem kételkedtem abban, hogy megteszi, amit mond, és arra sem láttam módot, hogy megakadályozzam. Minden élőlény eltűnt rajtunk kívül.

– Ha eldobom a fegyvert – kérdeztem, remélve, hogy logikusnak tűnik az okfejtésem –, honnan tudjam, hogy nem dobja őt mégis a tűzbe?

A férfi rám vicsorgott, amitől végigfutott rajtam a fájdalom.

– Nem vagyok gyilkos – válaszolta. – Szabályosan kell csinálni, különben csak gyilkosság.

– Nem egészen értem a különbséget – jegyeztem meg.

– Nem is fogod. Te egy elhajlás vagy.

– Honnan tudjam, hogy ennek ellenére nem fog minket megölni? – kérdeztem.

– Téged kell megetesselek a tűzzel – válaszolta. – Dobd el a fegyvert, és megmentheted a lányt.

– Nem győztél meg teljesen – feleltem időre játszva, abban reménykedve, hogy azalatt az idő alatt majd történik valami.

– Nincs is rá szükségem – világított rá. – Ez nem patthelyzet – más emberek is vannak a szigeten, és nemsokára visszatérnek ide. Nem lőheted le az összeset. És az isten is itt van. De mivel láthatóan szükségem van némi meggyőző erőre, mi lenne, ha megvagdósítom a lányod párszor, és hagynám, hogy a vérpatak győzzön meg? – Ezzel lenyúlt a csípőjéhez, de nem talált ott semmit, és összevonta a szemöldökét. – A késem – mondta, majd csodálkozó arckifejezése mélységesen döbrentté vált. Leesett állal bámult rám, anélkül, hogy bármit is mondott volna, egyszerűen csak eltátotta a száját, mintha egy operaáriát akarna előadni. Majd térdre rogyott, összerándult az arca, és fejével előre hasra bukott, úgyhogy láthatóvá vált a hátából kiálló kés. És a mögötte álló Cody, aki kis mosollyal figyelte, hogy esik el az öregember, majd rám nézett,

– Megmondtam, hogy készen állok – jelentette ki.

40. FEJEZET

A hurrikán az utolsó pillanatban észak felé vette az irányt, és végül semmi mást nem hozott számunkra, csak egy csomó esőt és nagy szelet. A vihar legdurvább része messze elkerülte Toro Key-t észak felől és Cody, Astor és én az éjszaka hátralevő részét az elegáns szobába zárva töltöttük, miután a kanapét az egyik ajtaja, egy hatalmas fotelt pedig a másik elé toltuk. Felhívtam Deborah-t a mobiltelefon segítségével, amit ott találtam szobában, majd készítettem egy rögtönzött kis ágyat a bár mögött, arra gondolva, hogy a vastag mahagóni szükség esetén plussz védelmet nyújthat. De nem volt rá szükség. Az egész éjszakát ott töltöttem a kölcsönpisztolyommal az ajtót bámulva és az alvó gyerekeket nézve. És mivel senki nem zavart meg minket, ez igazán nem volt elég ahhoz, hogy életben tartson egy kifejlett agyat, úgyhogy gondolkoztam is.

Arról gondolkoztam, mit mondjak majd Codynak, amikor felébred. Amikor belemártotta a kést az öregemberbe, mindent megváltoztatott. Még nem állt készen erre, függetlenül attól, mit hitt, pont azért, amit tett. Konkrétan megnehezítette a saját dolgát. Hosszú és kemény út áll előtte, és nem tudtam, hogy elég ügyes vagyok-e ahhoz, hogy rajta tartsam a lábait. Én nem Harry voltam, és soha nem tudnék olyan lenni, mint Harry. Harryt a szeretet vezérelte, bennem viszont egy teljesen másfajta operációs rendszer futott.

És vajon mivé vált az most? Mi maradt Dexterből a Sötétség nélkül?

Hogy reménykedhettem abban, hogy egyáltalán túlélni képes leszek, nem beszélve arról, hogy megtanítani a gyermekeknek, hogy kell élni, ezzel az ásitó szürke ürrel ott bennem? Az öregember azt mondta, az Utas majd visszajön, ha eléggé szenvedek. Kínoznom kellene magam fizikailag, hogy visszajöjjön? Hogy tehetném ezt meg? Ott álltam égő gatyában, és néztem, ahogy Astort majdnem beledobják a tűzbe – és ez sem volt elég ahhoz, hogy visszajöjjön az Utas.

Amikor Deborah megérkezett hajnalban a kommandósokkal és Chutskyval, még mindig nem voltak válaszaim. Rajtunk kívül senkit nem találtak a szigeten, és arra utaló nyomokat sem, hogy vajon hova tűnhettek. Az öregember, Wilkins és Starzak testét felcímkézték és bezacskózták, majd mindannyian visszamásztunk a Parti Őrség helikopterébe, hogy kivigyen minket a partra. Cody és Astor természetesen majd kiugrottak a bőrükből gyönyörűségükben, bár nagyon ügyesen eljátszották, hogy egyáltalán nem hatja meg őket az ilyesmi.

És azután a rengeteg ölelés és hüppögés után, ami Ritából záporozott a gyerekekre, és a jól végzett munka felett való örömkötés után a többiek részéről az élet egyszerűen csak tovább ment.

Ennyi: az élet ment tovább. Semmi újdonság nem történt, semmi nem oldódott meg bennem, és semmi nem indult új irányba. Egyszerűen csak visszaállt az agresszíven unalmas élet, ami jobban felőrölt, mint a világ minden fizikai fájdalma lett volna képes. Talán az öregembernek mégis igaza volt, talán tényleg elhajlás vagyok. Bár immár az sem voltam.

Úgy éreztem magam, mint akit leeresztettek; nem egyszerűen csak üres voltam, hanem valami módon bevégeztetett is, mintha azt, amiért erre a világra születtem, már megtettem volna, és csak az üres burkom maradt volna hátra, hogy az emlékeiből éljen.

Még mindig nagyon szerettem volna tudni, mi a megoldása annak az engem igencsak érzékenyen érintő távollétnek, ami azóta sem szűnt meg kísérteni, de nem kaptam választ. És egyre valószínűbbnek tűnt, hogy soha nem is fogok. Érzéketlen állapotomban nem voltam képes olyan mély fájdalomra, ami hazahozná a Sötét Utast. Mindnyájan biztonságban voltunk, és a gonoszok meghaltak vagy elmenekültek, de ez valahogy mintha nem is rólam szólt volna. Ha ez önzésnek tűnik, csak annyit mondhatok, hogy soha nem tettem úgy, mintha önmagamon kívül bármi is érdekelt volna – persze csak akkor, amikor éppen nem figyelt senki. És most természetesen meg kell tanulnom a szerepemben élni életem hátra lévő részében, és ettől a gondolattal megteltem valami távoli, fáradt iszonnal, amit le sem tudtam vakarni magamról.

Ez az érzés velem maradt a következő pár nap alatt is, majd végül nagyrészt a háttérbe olvadt, éppen csak annyira, hogy elkezdjem elfogadni, mint új és visszavonhatatlan keresztemet. Dezintegrált Dexter. Meg fogok tanulni görnyedten járni, és mindig szürkébe öltözöm majd, és a gyerekek mindenhol gonosz kis játékokat fognak velem játszani, mert olyan szomorú és rémséges leszek. És végül, nyomorúságos öregkorom egy szép napján egyszerűen csak észrevétlenül a földre zuhanok, és hagyom, hogy a szél végigfújja az utcán a port és hamut, amivé válok.

Az élet ment tovább. A napok hetekké álltak össze. Vince Masuoka lázasan sürgött-forgott, keresett nekünk egy új, kevésbé elszállt séfet, elrángatott öltönyt próbálni, és végül, amikor elérkezett a nagy nap, elvitt engem a Coconut Grove-i templomba. Szóval ott álltam az oltár előtt, az orgonát hallgattam, és újkeletű, érzéketlen türelmessel vártam, hogy Rita lesuhogjon mellém, és örökre összekössük az életünket. Nagyon szép kép volt, bár képes lettem volna megfelelőképpen értékelni. A templom tele volt kiöltözött emberekkel – nem is tudtam, hogy Ritának ilyen sok barátja van. Talán ideje volna, hogy én is gyűjtsek egyet-kettőt, hogy legyen, aki mellettem áll mostantól

szürke és értelmetlen életem során. Az oltárt el árasztották a virágok, Vince pedig mellettem állt, idegességében izzadva és pár másodpercenként roham-szerűen beletörölve a tenyerét a nadrágjába.

És akkor minden eddiginél hangosabban harsant fel az orgona, és a templomban mindenki felállt, és hátrafordult. És ott jöttek: Astor vezette a sort gyönyörű, hófehér ruhájában, loknikkal a hajában és egy hatalmas kosár virággal a kezében. Őt Cody követte apró kis szmokingjában, a fejére tapasztott hajjal, kezében egy kis bársonypárnát tartva, amin a gyűrűk heverték.

A sort Rita zárta. Amint megláttam őt a gyerekekkel, úgy tűnt, mintha az új életem vonulna felém minden iszamos kínjával, a szülői értekezletek és a biciklikkel, a jelzalogokkal és az önkéntes polgárőrséggel, a cserkészfiúkkal, cserkészlányokkal, a focival és az új cipőkkel és a fogszabályzókkal. Ez az egész teljességgel élettelen, szintelen, másodkézből vett létezésnek tűnt, és vakítóan éles szenvedést okozott, szinte nagyobb, mint amekkorát el tudtam viselni. Végigömlött rajtam a maradéktalan gyötrelmem, a kínszenvedés, ami nagyobb volt bárminél, amit valaha is éreztem, a fájdalom, amitől le kellett hunynom a szemem...

...majd megint rájuk néztem, és akkor megmoccant valami ott bennem, valamifajta hullámozó elégedettség, az az érzés, hogy minden úgy van, ahogy lennie kell, most és mindörökké, a világ végéig; hogy ami most itt összeköttetik, azt ember ne választhassa széjjel.

És a tökéletességnek ezt a relevációját csodálva odafordultam Cody és Astor felé, akik lesétáltak a lépcsőn, és mellém álltak. Astor olyan ragyogóan boldognak tűnt, amilyennek még soha nem láttam életében, és ettől megteltem nyugalommal és a bölcs döntés elégedettségével. És ott volt Cody is, olyan méltóságteljes a kis óvatos lépteivel, oly ünnepélyes a maga csendes módján. Láttam, hogy mozog a szája, és valami titkos üzenetet akar átadni nekem, úgyhogy kérdően néztem vissza rá. Az ajkai megint megmozdultak, úgyhogy egy kicsit lehajoltam, hogy meghalljam

– Az árnyékok – mondta. – Visszajött.

Lassan kiegyenesedtem, és lehunytam a szemem, csak egy rövid pillanatra. Csak annyi időre, hogy meghalljam az üdvözlő kacagás néma sziszegését.

Az Utas visszatért.

Kinyitottam a szemem, és visszatértem a világba, ami olyan volt, amilyennek lennie kellett; nem számított, hogy virágok és fény és zene és boldogság vett körül, az sem, hogy Rita közeledett felém a lépcsőn azzal az eltökélt szándékkal, hogy örökre a nyakamba varrja magát. A világ megint teljessé vált, olyanná, amilyennek lennie kellett; egy helyé, ahol a Hold énekelt himnuszokat, és az alatta elterülő sötétség tökéletes harmóniában dúdolt vele, amit csak az éles acél és a vadászat öröme szakított meg mint egy ellenpontozásként.

Nincs többé szürkeség; az életbe visszatértek az éles pengék és sötét árnyékok, újra azzá a helyé vált, ahol Dexter a napfény mögé bújt, hogy azután rávethesse magát az éjszakára, és az lehessen, akinek lennie kell; Dexter, a Bosszúálló, a benne lévő dolog Sötét Sofőrje.

Éreztem, ahogy egy teljesen autentikus mosoly terül el az arcomon, amikor Rita mellém tépett, egy mosoly, ami velem maradt a szép szavak és kézfo-gások alatt, mert újra, örökre és mindig, ismét ki tudtam mondani.

Igen. És igen, így lesz, tényleg így lesz.

Még hozzá hamarosan.

EPILOGUS

Messze a város céltalan zszibongása felett AZ figyelt, és AZ vár. Nagyon sok látnivalója akadt, mint mindig, és AZ egyáltalán nem sietett. AZ már nagyon sokszor végigcsinálta ezt, és a jövőben is ezt fogja tenni, vég nélkül és örökre. AZ erre született. Ebben a pillanatban oly sok érdekes választási lehetősége akadt, amin gondolkozhatott, és nem volt rá oka, hogy bármit is tegyen a gondolkozáson kívül, amíg ki nem kristályosodik benne, melyiket is válassza. És akkor AZ megint belevág, maga köré gyűjti a híveit, ismét megadja nekik a ragyogó csodát, és akkor AZ megint érezheti majd a fájdalmuk gyönyörét, örömét és áradó helyességét.

Mindez megint be fog következni. Csak ki kell várni a megfelelő pillanatot. És AZ-nak a világ minden ideje a rendelkezésére állt.

Vége

(Akasha Library)